

A SZENTLÉLEK AZ UTOLSÓ IDŐKBEN

**OKTATÁSOK, MEGNYILATKOZÁSOK
ÉS LÁTOMÁSOK A SZELLEMLÉLEKBŐL
ZITA MÉDIUM ÁLTAL**

KIADJA:

Magyar Szellemkutatók Társasága

(Hungarian Spiritual Society)

695 Northfield Road

Bedford, Ohio 44146

U.S.A.

CLEVELAND, 2002 március

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

BEVEZETŐ	4
A SZENTLÉLEK MUNKÁJA	6
SZELLEMI KÖZLEKEDÉS	6
A HARMADIK KIJELENTÉS GYÜLEKEZETEI	16
A SZELLEMI SZERETET	23
A SZENTLÉLEK	34
SZŰZ MÁRIA SZOLGÁLATA	42
LÁTOMÁS A HÁROM ISTENI KIJELENTÉSRŐL	50
LÁTOMÁS A SZENTLÉLEK ÉS A BÉKESSÉG GALAMBJAIRÓL	51
AZ EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS HIVATÁSA	54
A HIT ÉS AZ EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS	54
AZ EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS HIVATÁSA	61
A GYÜLEKEZETÜNK VEZETŐI	73
SZÜRKE SZELLEM OKTATÁSA	73
A NÉVTELEN SZELLEM CSALÁDJA	82
SZÓZAT ÉS ÁLDÁS A GYÜLEKEZETNEK	97
ZITA MÉDIUM VÉDSZELLEME	100
NAP SZELLEM OKTATÁSA	106
LÁTOMÁS A GYÜLEKEZET OKTATÓIRÓL	114
LÁTOMÁS A KIS KÜLDÖNCRŐL	116
FELKÉSZÜLÉS AZ UTOLSÓ IDŐKRE	117
HARCMODOR AZ ELLENTÉTTTEL SZEMBEN	117
ÚTMUTATÁS AZ UTOLSÓ IDŐKRE	129
ÚTMUTATÁS AZ UTOLSÓ IDŐKRE	133
PARÁZNASÁG ÉS AZ UTOLSÓ IDŐK	137
AZ UTOLSÓ IDŐK NÉPVÁNDORLÁSAI	147
AZ UTOLSÓ IDŐK ALLEGÓRIÁJA	156
LÁTOMÁS A FÖLD ÁLLAPOTÁRÓL	159
LÁTOMÁS A FÖLDRŐL	162
A TÖRVÉNY MŰKÖDÉSE	165

AZ IGAZSÁG TÖRVÉNYE	165
TEREMTÉS, BUKÁS, JAVULÁS	177
A TERMÉSZETI ERŐK.....	186
A TÖRVÉNY MŰKÖDÉSE	191
A TERMÉSZETI ERŐK MEGRENDÜLÉSE.....	201
A MINŐSÍTÉSI TÖRVÉNY MŰKÖDÉSE	212
A HALÁL ANGYALAINAK MUNKÁJA.....	219
SZILVESZTERI LÁTOMÁS.....	232
A VÉGSŐ ELSZÁMOLÁS.....	239
A SZFÉRÁK VILÁGA.....	250
LÁTOMÁS A TÚLVILÁGI PÁLYAUDVARRÓL.....	250
LÁTOMÁS A TÚLVILÁG KIKÖTŐJÉRŐL	263
ÉLETEK ÖSSZEFÜGGÉSEI ÉS KÖVETKEZMÉNYEI.	266
A SORSOK OKAI.....	266
A TESTÖLTÉSEK ÖSSZEFÜGGÉSE	278
EGY KÖLTŐNK MEGNYILATKOZÁSA	282
EGY ÖNFELÁLDOZÓ MEGNYILATKOZÁSA.....	283
EGY APÁCA MEGNYILATKOZÁSA	292
PÁTKAI PÁL MEGNYILATKOZÁSA	302
A KRISZTUSI SZERETET PÉLDÁJA	311
A MAGYAR SORS MAGYARÁZATA	317
A GONDVISELÉS FEJLESZTŐ MUNKÁJA.....	317
EGY KATONA MEGNYILATKOZÁSA.....	331
EGY ŐRHELYEN ÁLLÓ MEGNYILATKOZÁSA	336
1956 JELENTŐSÉGE	345
ŐRÁLLÓK 1956-BAN.....	347
OKTATÓNK MAGYARÁZATA	355
LÁTOMÁS MAGYARORSZÁGRÓL.....	358
MAGYARÁZATOK.....	360

BEVEZETŐ(*)

Amikor az Úr Jézus Krisztus az utolsó vacsorán búcsúzott tanítványaitól, ezt mondotta: „*ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem (János 14:1)... jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok. És az, amikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében (János 16:7,8) ... de amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra (János 16:13)...*”

És pünkösöd napján az ígéret beteljesedett: az Úr tanítványai valamennyien elteltek Szentlélekkel, és szóltak úgy, ahogy a Szentlélek szólásra indította őket. A Szentlélek azóta is a világban van; szól, int, figyelmeztet és tanúságot tesz az Úr Jézus Krisztus tanításai mellett. Az idők folyamán a Szentlélek szava hol halkabban, hol erőteljesebben érvényesült, attól függően, hogy egy-egy kor gyermekeinek mennyire volt „*füle a hallásra és szeme a látásra*”. Elérkezvén az idők végéhez, a Szentlélek feltűnő módon folyik bele az emberiség életébe, hogy még mielőtt a vég bekövetkezik, mentse azokat, akik még menthetők. Így a clevelandi Magyar Szellemkutatók Társasága (Hungarian Spiritual Society) tanóráin is a Szentlélek küldöttei oktatásokkal, látomásokkal és megnyilatkozásokkal készítettek elő a Szentírásban leírt utolsó idők nehézségeire és azoknak elviselésére: „*mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé... mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta...*” (Máté 24:7, 21)

Ha nyitott szemekkel nézünk körül a világban, lehetetlen nem észrevenni a sok természeti csapásból, éhínségből, háborúból, a gyűlölet elhatalmasodásából, hogy közel a vég. Ezért időszerűnek és szükségesnek tartjuk ezen szellemi oktatások és magyarázatok közzétételét. Először a *Szentlélek munkáját* bemutató oktatásokból, majd az *Evangéliumi Spiritizmus hivatásáról* szóló közleményekből adunk ízelítőt a kedves olvasónak. Utána a *Gyülekeze-*

tünk szellemi vezetőinek a gyülekezetünk és minden ember részére megszívlelendő oktatásai és intelmei következnek. Az *utolsó idők*re vonatkozó oktatások gyakorlati tanácsokat tartalmaznak arra nézve, hogy miként is kell felkészülni, illetve helytállni azokban a nehéz időkben. Sokan nem hiszik, mások tagadják, de az *Igazság törvénye* működik: okra okozat következik, és mindannyiunkat számadásra hív a földi élet után.

A földi élet utáni állapotokba nyújt bepillantást a *Szférák világa* című fejezet; az *Életek összefüggései és következményei* rész pedig a különböző emberi életek szellemvilágbeli következményeit tárja az olvasó elé. Legvégül a *Magyar sors magyarázata* részben a Magyarországot érintő események szellemi magyarázatából ismertetünk néhányat. Azzal a reménnyel bocsátjuk útjára ezt a könyvet, hogy a benne összegyűjtött oktatások, megnyilatkozások és látomások hozzásegítik felebarátainkat az igazság megismeréséhez és az utolsó időkben való helytálláshoz.

Cleveland, 2001 december
a kiadók

**KRISZTUS A TANÍTVÁNYAIVAL
AZ UTOLSÓ VACSORÁN**

Leonardo da Vinci festménye

Amikor az Úr Jézus Krisztus az utolsó vacsorán búcsúzott tanítványaitól, ezt mondotta:

„...de amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra... (János 16:13)...

...mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, földindulások mindenfelé... mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta...” (Máté 24:7, 21)

A SZENTLÉLEK MUNKÁJA

SZELLEMI KÖZLEKEDÉS(*)

1987. JANUÁR 25.

Köszöntelek benneteket testvéreim, az Úrnak, a Jézus Krisztusnak nevében! **Milyen jószágos a hatalmas, teremtő Isten, hogy az Igazság Lelkét elküldte az Ő szegény, eltévelyedett gyermekei számára!** Nagy betűvel mondom és nagy betűvel írom: az Igazság Lelkét! Az Igazság Lelkéhez tartozik és kapcsolódik az isteni igazság helyes ismerete és értelmezése is, amely magába foglalja a szeretet helyes értelmezését és gyakorlását is. Az Igazság Lelkének megértéséért, befogadásáért Isten sok-sok gyermeke, hűséges küldötte jött a Földre, hogy az embereknek bizonyosságot tegyen az Igazság Lelkéről. A próféták, Mózes, Illés, Keresztelő János, a mi Urunk, a Jézus Krisztus, majd a későbbi korokban is sokan újra és újra felemelték szavukat, hogy az ember értsen a mondott szóból, hogy feledkezzék meg a „béresek” tanításairól és térjen vissza az Igazság Lelkéhez.

Az utolsó időkre a Szentlélek kijelentése hirdeti mindezt. A Szentlélek kijelentései szintén az Igazság Lelkéből táplálkoznak. Ábrahámhoz, Izsákhöz, Jákobhoz, a fehérlelkű Józsefhez, Máriához nyúlnak vissza a gyökerei, és az Úr Igéiből, az Úr tanítványainak tanításaiból táplálkoznak. A tanítványok, apostolok, a későbbi korok hírnökei mindezeket megerősítették, példás életükkel

bizonyították és az Igét minden nehézség ellenére hirdették az emberek világában.

De az emberek nem javultak meg, mert jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot és ezért jött el a „világosság” lelke a Földetekre, hogy ezzel a világossággal megmutassa a hazavezető utat. Erről a megmutatott útról az emberiség zöme újra és újra letért; újra és újra elkanyarodott; újra és újra az önzés istenének, a bálványimádásnak és mindennemű undokságoknak hódolt; újra és újra lábbal tapodta az Igazságot. Az Igazság Lelke 200 éve érhetően, világosan, különböző jelekkel, álomlátásokkal, és magyarázatokkal újra megnyilvánult a világban. Azért, hogy tanúbizonyságot tegyen, hogy amit Krisztus hirdetett, az az Istentől van; azért, hogy újra tanúbizonyságot tegyen az Igazságról. Így jutottak el testvéreim, ebben az elmúlt 200 esztendőben a Szentlélek Kijelentéseihez. Azokhoz a kijelentésekhez, amelyek tanulmányozásához, megértéséhez és éléséhez csak nagyon kevés érett lélek találtatott; a többség „megméretett, de könnyűnek találtatott”. Akik pedig könnyűnek találtattak, azokat nem szedhette fel és nem szedheti fel majd az idők végezetéig sem a Szentlélek Igazsága.

Mert ez az Igazság nem a bátortalanoknak, a gyengéknek való; nem azoknak való, akik a bálványimádásokkal, a hókusz-pókuszosokkal, a különféle babonákkal, a szellemi, lelki sötétséggel még nem voltak hajlandók szakítani. Beszélgettetek arról, hogy vajon ez a nagy Igazság miért csak egy kis, alig 12-14 milliós Magyar nemzet nyelvén jelentetett ki a világnak. Szeretett testvéreim, sok száz, sok ezer esztendőnek kellett a Földön leperegni ahhoz, hogy az ember némileg megértse és felében-harmadában betartsa a Tízparancsolatot. Vajon ezzel az igazsággal az éretlen lelkek között más lenne a helyzet? Nem, szeretett testvéreim, nem! Ha nézitek a Keleten lévő nagy birodalmakat és a nyugati, nagy birodalmakat, azok mind különböző nemzetiségű, tehát lelkileg is különböző eredetű népeknek az úgynevezett szövetségei. Ezek alkalmatlanok arra, hogy az Igazság Lelkét felfogják. Bár Isten tervé-

ben benne foglaltatott, hogy Kelet, Nyugat, Észak és Dél gyermekeinek, kis és nagy nemzeteknek és fajoknak ez az igazság, mint megtérési lehetőség kijelentetik és bizonyosággal adatik. De mivel ezek a nemzetek, fajok, csoportok a hitben szűkölködnek, ezért a bizonyosságok hatása ellenére is minden elmaradt. És mindezért nem vonható felelősségre sem Isten csodálatos és bölcs terve, sem pedig azok a szellemek, akik ezt megvalósítani igyekeztek.

Most ezekben az utolsó időkben, az elmúlt néhány esztendőben újból próbálkoznak emberek ennek az igazságnak - mármint a „szellemtannak” - idézőjelben mondom - a népszerűsítésével. Sőt, vannak olyanok is, akik nyilvános fórumokról hirdetik ezt.

Vannak próbálkozások, amelyek némi eredményt hoznak; vannak olyanok, amikkel többet ártanak ennek az elvnek, eszmének és igazságnak, mint amennyit használnak. Vannak helyzetek és alkalmak, amikor a sok emberies tévedés, helytelen tapasztalat és a meg nem tisztított vágyvilág elrontja azt a hatást, amelyet az emberek lelkében el kellene érni. Ennek az Igazságnak nem egy olyan tannak és olyan ismeretnek kell lennie, amely kíváncsiságot elégít ki, nem is olyannak, hogy tömegeket mozgasson meg. Mert - hangsúlyozom - nem a tömeglelkeknek való ez! A tömeglélek visszaél vele, a tömeglélek aprópénzre váltja, a tömeglélek kezén elsőkélyesedik ez a Szent elv és eszme úgy, ahogy minden más bepiszkolódik és beszennyeződik. A Szentlélek tanának alapja a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk igazsága, és mennyi szenvedésen, megaláztatáson kellett az elvnek, az eszmének és annak követőinek keresztül menniük, hogy a mai fokozatát a világokban elérhesse! Az emberek tudatlanok; az emberek nem az igazi tudást éheznek és szomjúhozják, mert aki az igazságot éhezi és szomjúhozza - ahogy Krisztus mondotta - az megelégtetetik. Ha a ti társadalmatokban az emberek nem találják a hazavezető utat, ha nem látják meg a szellemi kijelentések és a misztikumok csodálatos értékét, akkor nem lehet ezeket a „gyöngyöket a sertések elé szórni”. Azaz nem lehet ezt az Igazságot a tömegnek kijelenteni. Ezzel nem azt mondom, hogy nem szeretnék, ha több embert szedne fel ez az Igazság. Mi örülnénk a legjobban annak, ha a

Magyar honban ez az igazság teljes egészében gyökereket eresztetett volna. Mi örülnénk a legjobban annak, ha mindenütt: Németországban, Franciaországban, a Sziget-világon és az Újvilágban az Igazság meghonosodhatott volna. Mi örülnénk a legjobban szeretett testvéreim annak, ha ma, amikor itt megjelentetek, nem ötvenen ülnétek és hallgatnátok ezeket a kijelentéseket, hanem ajtókat, ablakokat, falakat kellene bontani ahhoz, hogy az érdeklődő és az igazán megtérést szomjúhozó emberlelkek ilyen alkalmakkor összegyülekezessenek. De az ember bűneiből megtérni nem akar, a legtöbb ember meg van győződve arról, hogy ő jó ember, becsületes ember, igazságot szerető ember, és csak itt-ott hibázik. Az emberek többsége többnek, jobbnak, különbnek, értékesebbnek, őszintébbnek, tehetségesebbnek gondolja magát, mint ami. Ha az ember az igazságnak csak egy pici kis csücskét fogta meg, már azt hiszi, övé az egész igazság. Ha az ember csak egy pici hányadában tudja is helyesen értelmezni az igazságot, azt hiszi, hogy már mindent tud, és nincs több titok előtte. Az ember azt hiszi, hogy a Titkos tanításokat, az Ezotériákat, a Misztériumokat ki kell teregetni az emberek elé. De ezzel a kiteretéssel - mint ahogy minden más értékes elvvel és eszmével - tönkre lehet tenni az eszmét.

Izrael fiainak és leányainak hosszú idő adatott arra, hogy az Úr újra és újra - abban az időben még a törvény szellemén keresztül - megvesszőzze őket, hogy újra és újra visszafordítsa őket a helyes útra. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk kijelentései óta kétezer esztendő telt el, amikor még mindig lehetett a „béreseksorszakait” önzetlen, jószándékú, a szellemi mozgalmakban dolgozó küldöttekkel és követekkel reformálni és kiigazítani. Ennek ellenére, a Földeteken - amikor arról beszéltek, hogy közel van az idő ahhoz, hogy „egy akol és egy pásztor” legyen - csak ebben az országban (Amerikai Egyesült Államokban... a kiadók) 287 felekezet különbözőképpen értelmezi a krisztusi igazságokat. Mindez nem lenne baj, mindez csak azt bizonyítja, hogy a Föld a szellemi fokozata szerint mennyire összetett, mennyire különböző minő-

ségű. De bizonyítja azt is, hogy akik a vallások keretein belül képesek megtérni, azoknak nincs szükségük mankóra. Testvéreim, ha valaki természetesen tud járni, annak nem kell a hóna alá nyúlni, és mankóval ellátni. Azok a tömegek, akik elveszítették a lábuk alól a talajt, akik hitetlenekké váltak az élet országútján, azoknak viszont kivétel nélkül szükségük lenne a mankóra: a Szentlélek kijelentésének bölcsességére és bizonyítékaira. Tehát lenne, akit menteni kellene, csak nincs meg az érdeklődés komoly dolgok iránt. Nézzétek meg szeretett testvéreim, a saját környezeteteket. Mindegyikötöknek van 20, 30, 50 vagy 100 ismerőse, aki tudja rólatok, hogy mivel foglalkoztok. És hány vette a fáradságot, hogy alaposan utánanézzon, komolyan érdeklődjék, tőletek könyvet kérjen, vagy ebbe a gyülekezetbe egy-egy vendégülésre beüljön?

Tehát sok embernek lenne szüksége és lehetősége: csak az ötvenet szorozzátok be tízzel, ötvennel, vagy százal aszerint, hogy hány ember tudja, mivel foglalkoztok. És akkor már egészen komoly gyülekezet jöhetne össze ilyen alkalmakkor, hogy a szellemi kijelentésekben részesülhessen. De nem teszik, mert az anyag, a dicsőség, a siker, az előbbre jutás, a könnyű életmód, a kellemes időtöltés kedvesebb a lelküknek, mint az igazság lelkével való ismerkedés. Vannak olyanok, akik vették a fáradságot, hogy egy-két könyvbe belenézzenek. Megnézték, tudomásul vették és félretették, mert az érdeklődésük szalmaláng volt csak. Vannak olyanok, akik közétek tartoztak bizonyos ideig, azután unalmassá vált ez a számukra, vagy úgy érezték, nem kapják meg azt, amire vágnak: mindennemű útbaigazítást az életükre; hogyan és mint járjanak el azért, hogy betegségeiktől, nyomorúságuktól, különböző emberi viszállyaiktól megszabaduljanak: hogyan tegyenek szert csengő aranyakra. Vagy éppen meghalt valakijük, és nem elég gyorsan, nem elég érdekesen, vagy egyáltalán nem is jelentkezett az, akit ők oly nagyon vártak és óhajtottak. Fordítottak tehát egyet a kockán és elmentek a „nézőkhöz”. És a nézők vajon mit adtak nekik? Úgy látszik, sokat nem kaphattak,

mert a lelkükből végleg kihalt az érdeklődés, és ma ugyanott vannak, ahol voltak; ég és föld között. Ma éppen úgy nem tartoznak sem egy vallási gyülekezethez, sem pedig ide, vagy akár ehhez hasonló, más, kis gyülekezethez sem. Nem találták meg itt sem, amit kerestek, mert nem értették meg ezt a nyelvet, de nem találták meg azokban a könyvtárakban sem, ahol angol nyelven írt könyvek lapján - ha nem is ezt a magasrendű igazságot, de mindenestre szellemi - kijelentéseket és tapasztalatokat szedhettek volna fel.

Tehát, mint mondom, kevesen éheznek és szomjúhozják az igazságot. **Testvéreim, ez az igazság halálosan komoly dolog!** Ezért az igazságért mindannyian, akik közöttetek az elmúlt években vagy évtizedekben taníthatunk, felelősséggel tartozunk az igazság törvényének; a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak; a szellemi mozgalom vezetőinek: a Névtelen szellemnek - ahogy ti Őt ismeritek, mert Ő olyan egyszerű és alázatos, hogy ebből a névtelenségből nem is kíván soha kilépni - Máriának, valamint Laurentiusnak. Szükséges lenne a mai világban, a hitetlenség korszakában, hogy az emberek ezt az igazságot ne a tenyérjósokkal, a kávézaccából jósolókkal, és a különböző hókusz-pókuszokkal tartásuk egyenlőnek. Szükséges lenne, hogy az ember a megtérésére adott ismereteket, járható utakat nézegethesse és tanulmányozhassa át. Szükséges lenne, hogy a ti távolbalátó készülékeitek, a ti irodalmatok, az újságok, a rádiók és minden egyéb az igazsággal nem mint valami mostohagyerekkel, hanem mint komoly tudományos ággal foglalkozzék. Sajnos a mi felméréseink szerint ez nem fog bekövetkezni, mert még az egyházak sem tartják a maguk rangjához és színvonalához megfelelőnek ezt a kitzasztott igazságot. De vajon a tudomány magához méltónak tartja-e? És vajon betölti-e a tudomány azokat a törvényeket, amelyek szükségeltetnek ahhoz, hogy ezt az igazságot komoly tudományos alapokon tanulmányozhassák? Nagy kérdőjel. Mert testvéreim, ha egy-egy komoly - ezt aláhúзва mondom, és a szó-szoros értelmében - eszköz a rendelkezésükre állt, egész rövid időn belül annak képességeit megtépázták és tönkretették.

Azt tudja minden ember, illetve minden tudományos ember, hogy bizonyos dolgok eléréséhez mire van szükség. Tudja a fényképész, hogy milyen feltételek szükségesek a fényképezéshez. Tudja a mikroorganizmusokkal foglalkozó tudós azt, hogy milyen lencsét kell tennie a mikroszkópba, ha az egész kicsi vírusok életét tanulmányozni akarja. Nos, mindezt a tudományos világ a szellemi kutatás terén mindenkor, szeretett testvéreim, elmulasztotta. Ha volt is néha egy-egy olyan orvos, vagy kutató, aki a tudománya, népszerűsége ellenére ki mert állni ezeknek a kijelentéseknek a valóság mellett, ugyancsak hamar rányomták a bélyeget, hogy elvesztette a józan ítélőképességét, kuruzslóvá vált és mit sem ért a dologhoz. Hogy aztán 10, 20, 50 vagy 100 év múlva bebizonyosodott, hogy neki volt igaza, arról nem szólt és nem szól többé senki. Ugyanígy szeretett testvéreim, ha megnézitek mindazon médiumokat, akiket viszont tönkretettek azért, hogy olyan jelenségeket akartak csináltatni velük a hitetlenek, kétkedők, erőszakos újságírók, amelyeket lehetetlenség volt megcsinálni, akkor rásütötték a bélyeget, hogy csalás és hazugság az egész. Ha nem tudták megmagyarázni, akkor azt mondták: pillanatnyilag még nem tudjuk, hogy mi a benső én, a külső én, a tudatalatti én, az ilyen én, az olyan én, de nem tudták megmagyarázni, hogy mit értenek a különböző ének alatt.

Ha egy vallás hívei - mondjuk a katolikusok - valami csodás jelenségeket észleltek, azt mindig csak addig engedték a nyilvánosságra hozni, amíg az érdekeikbe nem ütköztek, és amíg az ügynevezett szentjeik nyilatkoztak meg, de mihelyt nem ezekről volt szó, akkor már azt a sátólól, az ördögtől valónak nyilvánították. És itt voltak mindazok az emberlelkek, akik viszont a különböző varázslatokhoz, szemfényvesztéshez, kártyajátékhoz, záruk nyitására nagy szerűen értettek. Ezek úgy gondolták, hogy ezeket a szellemvilág rendelkezésére álló eszközöket meg kell szégyeníteni és be kell bizonyítani, hogy ugyanolyan trükkökkel dolgoznak, mint ők. Hogy közben nem egyet közülük elhagyott az ő védőszellemük, és halálukat lelték ezekben a különböző mutatványokban, azt szintén gyorsan elhallgatta a világ. És itt vannak

még, sajnos, szeretett testvéreim, nem kis számmal azok az emberek, akik valóban aprópénzre váltják és váltották a múltban is a képességeiket. Természetesen, ha valami ilyet valahol egy szemfüles riporter vagy újságíró felfedez, akkor azt felnagyítva kijelentik és publikálják, hogy íme, ilyen kastélyban lakik, íme, hogy dőlnek hozzá a milliók. Hogy emellett hány és hány ember a szellemi kijelentésekért és az igazság lelkéért egyszerű munkásruhába öltözött, és a Föld különböző területein akár egyetlen ember, akár egy család, akár egy közösség megmentésén fáradozott, arról megint csak nem esik szó. És el lehet-e ítélni az egész elvet és az egész eszmét a béresekért, akik megfizettetik magukat? Nem, testvéreim! Az élet minden területén előfordul, hogy az ember a képességeit busásan megfizetteti. Azt hinné az ember, hogy nincs becsületes, igazán a hivatásának élő orvos a világon azért, mert ma a képernyőkről láthatja azt, hogy hány és hány orvos csak azért operál, hogy több pénze legyen? Ez még nem zárja ki azt aényt, hogy jó orvos ne lenne, és ezért még orvosokhoz fordul az ember. A szellemtan területén viszont kidobja az egészszet és megfellebbezhetetlenül kijelenti, hogy az mind kuruzslás, babona, hogy az mind olyan dolog, amivel legfeljebb az útszéli cigányok és különböző álpróféták foglalkoznak.

Szeretett testvéreim, a fénylő Napot nem tagadhatja le az égről az ember. A vak ember mondhatja, hogy sötétség van, mert ő valóban sötétségben éli le az ő földi napjait, de a Nap azért világít, és teljes fényvel borítja be a Földeteket. Tehát ezzel azt akarom mondani, hogy a Föld lakóinak nagy része süket és vak a szellemi kijelentésekkel szemben, és azok az emberek mernek leginkább ezen igazság ellen fellépni, ezt megszegyeníteni, megalázni, kipellengérezni, e felett nevetgélni, akiknek semmiféle fogalmuk és tapasztalatuk nincs ezen a területen. Testvéreim, a fiatalabb korosztály még sok mindent megérhet, olyat is, ami még inkább elmarasztalja és még rongyosabb ruhába öltözteti ezt a tant, és olyat is, amikor majd divat lesz, hogy ezzel a tannal - nem ugyanilyen formában, hanem „tudományosan” - foglalkozhatnak. Akkor

mindazokat, akik éveket, évtizedeket - mint ti is - kemény munkával, ismerettel, tapasztalattal bővülve éltetek le, egy kézlegyintéssel elintézik, és ők lesznek azok, akik mindent tudnak, és mindent jobban tudnak, és akiké lesz ez az igazság. Hát ezt a Földön megtehetik.

A mi világunkban ennek az igazságnak törvénye van, és minden emberről, minden lélekről feljegyeztetik, hogy milyen elvbe, milyen eszmébe, miért, milyen okból és milyen célból adta bele életét, erejét; mennyire volt alkalmas eszköze, elfogadó eszköze ennek az igazságnak. És itt nem csak a feltűnő eszközöket értem alatta, hanem mindazokat, akik hagyjátok átjárni az egész lelkivilágotokat ezzel az igazsággal, és azt a világba, a ti életetekben sugározzátok és cselekedeteitekben megmutatjátok.

Nincs értelme szeretett testvéreim, tudatlan emberekkel vitába elegyedni erről az igazságról. Mert a tudatlan - nem akarom azt mondani, hogy buta - embert úgysem lehet meggyőzni egy magasabbrendű dologról, mert nincs meg az érzékszerve egy magasabb dolog megértésére, átlátására, befogadására és élésére. Ugyanúgy - hogy az előbbi hasonlatomnál maradjak - mintha egy születésétől fogva vaknak a színekről akartok előadást tartani. Ha valamit el is tud képzelni belőle, az gyenge és gyarló lesz a valóságos színnekhez képest.

Legyetek boldogok, megelégedettek és hálásak szeretett testvéreim, hogy ezt az igazságot Isten kegyelméből megkaphattátok! Ezt a megkapást nem úgy értem, mint amikor valaki tudomást szerez róla, de azután elsuhan mellette; nem is úgy mondom, hogy beül egy-két ülésre, elolvas néhány könyvet és azt hiszi: íme, beavatattam önmagamat a titkos tanításokba. Ezt úgy értem, hogy megfog benneteket a legbensőtökben ez az igazság, és az életetek gerincévé válik az. És nem azért maradtok hűek és hűségesek hozzá, mert esetleg olyat mondtak nektek, amit csak ti tudhattatok, vagy olyan mondta, akinek a nyilatkozatát nagyon vártátok, hanem azért, mert érzitek ennek az igazságnak az erejét, hogy ez nem lehet másképpen.

Éreznetek kell, hogy az egész élet és az életnek a menetére nincs logikusabb, helyesebb, értelmesebb elfogadhatóbb magyarázat, mint amit a Szent Lélek tana hirdet: Isten létezik, Isten van, Isten igazságos. És Ő a gyermekeivel törődik és okkal történik, hogy az egyik gyötri magát egész életében, és semmi sem sikerül, és nyomorog és éhen hal; a másik bíborban és dicsőségben éli le az életét és sok esetben értéktelenebb a szegénységben élőnél. Éreznetek kell szeretett testvéreim, hogy ez mennyire maga az Igazság. És ha ezt érzitek, akkor nem a rokonért, nem a feleségért, nem a szülőért, nem a gyermekért, nem a barátért és nem megszokásból jöttök el erre a helyre, hanem mert igénylitek, éhezitek és szomjúhózzátok ezt a nagy, hatalmas és a lelketeket kielégítő Igazságot. Nagyon örültünk volna, ha szám szerint is megszapordtok; nagyon örültünk volna, ha gyermekeitekben utódot neveltetek volna az igazságnak, de ez már a múlté; ezen egyes, ritka kivételtől eltekintve nem igen lehet változtatni.

Szükséges lenne, hogy példás életetekkel embereket megnyerjetez annak az igazságnak. Az sem fontos, ha úgy nyeritek meg, hogy nem jön ugyan közétek, de legalább érezze, hogy az életeitek, a gondolkozásmódotok, a cselekedeteitek mögött valami nagy erő van, ami elismerést vált ki belőle. És a ti példátok hatására nem dob követ erre az igazságra, hanem, mint mondom, a mögötte lévő erőt és értéket meglátja és megérzi. Úgy testvéreim, mint amikor egy embert az igazság miatt kivégeznek, és egy másik ember, aki azt végignézi, nem részese annak az igazságnak, de megérzi azt az óriási erőt és értéket mögötte, ami emezt arra képesítette, hogy az életét odaadja érte. Ezt várjuk tőletek! Nem azt, hogy az életeket odaadjátok, hanem azt, hogy az életekkel ilyen érzéseket váltsatok ki másokból ez az elv és eszme iránt.

Kérem az én Istenemet, Atyámat, hogy tartson meg benneteket ebben az Igazságban!

Isten veletek.

A HARMADIK KIJELENTÉS GYÜLEKEZETEI(*)

1991. FEBRUÁR 3.

Köszöntelek benneteket testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! Lejáródik az élet, nem is olyan lassan, mint gondolnátok, mindannyiótok számára. Lejáródik az élet a ti lakóhelyetek, a Föld számára is. Nincs már egy fél évszázad sem és bekövetkezik mindaz, amiről a jövendölések szólnak. **Ez a hátralévő néhány évtized a Földön élők számára rendkívül sürgető és fontos időszak lesz. Sürgető és fontos, mert ebben a néhány évtizedben fog eldőlni mindannyiótok további sorsa és élete!** Nincs már idő a kényelmeskedésre, a nyugodt várakozásra; nincs már idő arra, hogy az ember süketen és vakon élje le az életét! A kegyelmes, gondviselő Isten mindenféle olyan különleges eszközök is igénybe vesz ezekben az utolsó évtizedekben, amelyek az emberek részére teljesen újak és szokatlanok lesznek, csupán azért, hogy őket felébressze, és ezáltal őket a megtérés útjára terelje, hogy a várva-várt megtérés minél több lélek számára bekövetkezzék. Tehát szokatlan jelenségek, a mindennapitól eltérő lehetőségek, különleges betegségek fognak bekövetkezni. Minden másképpen lesz, amint ahogyan azokat az emberek - akár a saját életükben, akár országok, vagy nemzetek életében - megszokták. Mindent, még azt is, amit ez a sok-sok rossz hoz felszínre az emberi lelkekből, felhasznál a teremtő Isten arra, hogy az embereket valami úton-módon ráébressze arra, hogy nem szabad tétlenkedni; nem szabad, hogy életük abban merüljön ki, hogy a megszokott és a test nyugalmit biztosító dolgok szerzéséért áldozzák fel drága idejüket.

Ami követendőnek és biztosnak látszott azelőtt, az, hogy a szorgalmas munka meghozza a maga gyümölcsét, ez az utolsó évtizedekben már nem így lesz. Egyik pillanatról a másikra a biztosat felváltja a bizonytalanság; a megszerzettet kicsavarja az ember kezéből az erőszak és az önzés; azok az elgondolások, amiket az emberek, népek, nemzetek sorsát, vagy azok kincseinek elrablását illetőleg terveznek, kártyavárként fognak összedűlni. Amik a

kiindulásnál csak kisebb-nagyobb nézeteltéréseknek látszottak, azokból nagy háborúságok és gyűlölködések lesznek. Ami a múltban úgy látszott, hogy csak egy-egy évre késlelteti a Föld termését és a várva-várt aratást, az a jövőben egész fajok éhezését és nyomorúságát fogja maga után vonni. Egyes területeken az élet fenntartásához szükséges eszközök, mint az élelem és az energia, elpocsékolódik, aminek következtében más területeken óriási hiányok képződnek.

Az utolsó időkben minden emberlélekhez szól a Lélek; **az utolsó időkben mindenkit keres az Úr, hogy még kit menthetne meg és kit takaríthatna be a mennyei csűrökbe.** Az utolsó időkben nektek, a vallásokból kintrekedteknek, a csalódottaknak, a hitüket veszítetteteknek, a csonka-bonkáknak az Úr újra és újra a szellemvilágon keresztül nyitogatni fogja a „füleiteket a hallásra és a szemeiteket a látásra”. Nyitogatni fogja mindazokét is, akik veletek kapcsolatban állnak; legyenek azok vérségen keresztüli rokonnok, férjete, felesége, vagy gyermekeitek. Mindaz, ami életekben megszokott volt, ami egyik napról a másikra kiszámítható volt, a jövőben nem így lesz!

Mindenkinek fel kell ébrednie arra, hogy nem lehet az időt pazarolnia, nem lehet tovább két urat szolgálnia, nem lehet tovább csak a testnek kielégítő dolgokat keresni! Betegségek, félelmek, bizonytalanság, kiszámíthatatlan háborúk veszélye mindenkit ébresztget és figyelmeztet majd arra, hogy most már valamilyen halaszthatatlan, sürgető és elvégeznivaló munka vár rá, amely nem a test munkaköréhez tartozik, hanem a halhatatlan szellem megmentéséért történik. Aki egészségesnek hitte és gondolta magát, egyik napról a másikra rájönnek azok a betegségek, amelyek hónapokig, esetleg évekig nem hagynak nyugalmat neki mindaddig, míg rá nem dőbber arra, hogy a testi világtól el kell fordulnia, és az örökkévalóban kell keresnie és kutatnia.

Akármilyen kilátástalannak, akármilyen hosszadalmasnak tűnt is ebben az évszázadban az az időszak, amiben a materializmus és az ateizmus karöltve megrongált és tönkretett emberi életeteket, az is lassan a végéhez ér, és az emberi szívek csalódottan és keserűen

fordulnak el tőlük. A század eleje elhozta a materializmus és az ateizmus összefonódásából létrejött nagy eszmét, amely a későbbiek folyamán - emberek tévedéséből - Európa szellemi bölcsőjére sötét árnyként ráborult és a mi munkánkat hosszú évtizedekre megbénította. Én ahhoz a gárdához tartozom, amelynek tagjaként még ott Európában, a világosság bölcsőjénél szolgáltuk a világosság terjedését mindaddig, amíg csak lehetett, amíg az emberi akarat és ez az istentagadó sötétség azt lehetetlenné nem tette.

Nagy hivatása lett volna a Harmadik Kijelentésnek, különösen Európa országaiban. Nem hiába voltak szellemi vezetői e tannak Mária, az Úr anyja; Buddha, aki Péter apostol volt, és aki Eszteren keresztül, mint Névtelen Szellem jelentkezett; és Laurentius, aki vértanúságot halt az Úrért. Mi csak jelentéktelen szolgálók voltunk abban a mindent összefogó gyülekezetben, Magyarországon, ahonnan a szellemi világosság fénysugarai kiindulhattak Európa többi országai felé is. Mert **a szellemi központ Magyarország fővárosában volt!** És az is, ami más nyelvű eszközökön keresztül létrejött a szellemvilágból, Mária, Buddha és Laurentius irányítása alatt történt. Ebben az új világban (Amerikai Egyesült Államokban... a kiadók) csak kicsiny és szórványos volt ez a munka, de hála legyen Istennek, a ti akkori földi vezetőtök felismerése révén - aki mindezt érzékelte - **a ti gyülekezetetek egy olyan szellemi vezetés alá került,** amely biztosítékot nyújtott a fennmaradásra, a túlélésre. És arra, hogy a későbbiek folyamán, ehhez a magyarországbeli törzshöz, mint végtag kapcsolódhassék, és ha nem is közvetlenül, de közvetve **a Névtelen Szellem szellembölcseleti világosságaiban részesülhessen.**

Most - hála legyen a teremtő Istennek - sok-sok nyomorúság, vér, fájdalom, megaláztatás és megtapodtatás után abban az országban egy piciny kis részen újra lehetőség nyílt, hogy mi is életjelt adjunk magunkról; hogy élünk és vagyunk, mert Isten a kövekből is támaszthat Magának fiakat és leányokat. Ha a semmiből kell is kezdenünk, de talán pirkadni és hajnalodni fog, és a sok rossz mellett, amely most ott szintén lehetőséget kapott és ezáltal szaporodik, egy piciny kis csoport ismételten felveszi az elejtett

zászlót, és újra felhívja a csaknem fél évszázados szellemi nyomorúság után az emberek figyelmét az idők sürgetésére és a megtérés fontosságára. Felhívja a figyelmet a szellemvilág létezésére, a szellemvilág fontosságára; hogy az emberek elgondolkozzanak a születés és a halál misztériumán, és akik éheznek és szomjúhozak az igazságot, megelégtessenek. Mert sokan sínylődtek szellemi rabságban bűnös, istentelen eszmék követőinek akaratából, akik olyan helyzeteket teremtettek Magyarországon és más európai országokban is, hogy ott Isten akarata, a Harmadik nagy Kijelentés nem teljesezhetett ki olyan mértékben, ahogyan az eredetileg szánva volt. Feltettük a ti szellemi vezetőiteknek a kérdést, hogy hogyan igazodjatok azokhoz, akik ma a régen elejtett zászlót újra felvették. Erre - mivel onnan jövök - személyesen, a magam részéről csak azt mondhatom, hogy lelkesedést, jóindulatot, a jószándékot, áldozatkészséget, anyagiakat és időt nem sajnálva, mindent megtesznek, ami ott jelenleg, azon viszonyok között emberileg, csaknem öt évtizedes szünetelés után megtehető. Nem mondom, hogy mindenki egyaránt erős és határozott, mert mint köztetek is, ott is vannak gyengébbek és erősebbek az igazság terén; vannak, akik több időt, áldozatot képesek az Eszméért hozni és vannak, akik kevesebbet; vannak, akiknek a lelkében a szereplőnívagyás és az elismerés utáni vágy - ha nem is feltűnő módon - de még benne van.

Mindenesetre, ott most kedvező a széljárás, mert a sok szellemi koldus, a sok szellemi csonka-bonka ennyi évtizedes szellemi koplalás után éhes és szomjas az igazságra. Az ország népe két csoportra szakadt. Az egyik mohón, lázasan keresi a lehetőséget, hogy a kevéske kenyér után most talán valami nagyobbat markoljon és lehetősége legyen anyagilag megszédnie magát. Mint minden nemzetben és minden csoportban, itt is ez a nagyobb rész, akik - szellemi szempontból - a nemzet külső keretét, kérgét alkotják. A másik csoport - a belső mag - sürgetést érez arra, hogy újra megtalálja Istent, és az Ő törvényét újra az ország törvényeinek alapjává tegye. De a vezetésnél meglehetősen kevés ilyen beállítottságú ember kap szót, mert az ellentét többnyire idegen

elemek kezére játszotta át a fontosabb pozíciókat, és most, hogy az ország határai is megnyíltak, még nagyobb számban hoz ebbe a szellemileg összetartozó egységbe olyan idegen elemeket, akik megnehezítik a szellemi maghoz tartozók munkáját. Ezek az „elemek” olyan idegen érdekek érvényesüléséért küzdenek, amik nemcsak a magyar szellem, hanem - ami a nagyobb baj - a keresztény szellem és a keresztény erkölcs alapjainak lerakását is hátráltatják és teszik lehetetlenné ott, ahol csak tudják.

Az a kis lelkes csoport az, amely - ebben a nagy izgatottságban, amikor az ország restaurál, és az egyházak szerepét is újra méltatja és azokat újra működőképessé teszi - ebben az időszakban a mi számunkra a legfontosabb, mivel ezen a csoporton keresztül mi a Harmadik Kijelentés újraevaló kibontakozását reméljük és sejtjük. Persze semmi sem biztos, hiszen semmi sem új a nap alatt. Látott az ember és láttunk mi, az örökkévalóból valók olyat, hogy ami ígéretes termésnek és aratásnak látszott, azt kevéssel az aratás előtt elverte a jégeső. De megfordítva is láttuk: a satnyából is lassan-lassan kibontakozott az a termés, amely a következő télen, a nehéz időkben táplálhatta az arra rászorulókat. Mindenesetre imáitokkal, gondolataitokkal támogassátok ezt a munkát; támogassátok a Szentlélek, a szellemvilág munkáját, amely most otthon is megindulóban és kiteljesedésében van; támogassátok, mert szükségeltetik erre a hátralévő néhány évtizedre, hogy aki csak megmenthető, az meg is meneküljön, és egy lélek se vesszen el azok közül, akik ma még kint vannak a tarlón.

Mi most otthon kezdjük a tarlón való gereblyézést az elhullott kalászközött, mert eddig az emberi akarat és gonoszság még arra sem adott alkalmat és lehetőséget nekünk, hogy a tarlón kintrekedt, elhullott kalászközött Európa területén, így Magyarországon is, összegereblyézhessük. Azok, akik még a háború előtti időkből emlékeznek a Szentlélek munkájára, akik emlékeznek még Adelma és Antal munkájára, valamint a Névtelen Szellem felbecsülhetetlen értékű könyveire, azok most mind reményt táplálnak. Azoknak most új erőre van szükségük, hiszen az elmúlt évtizedek

Istentagadása és nyomorúsága megtépázta az ő hitüket is, és bizony nem volt nekik menedékük még az egyházaknál sem, hiszen azok irányítása - hazai kifejezéssel élve - a békepapok által történt, akik nem adták meg az éhezőknek a nekik szükséges lelki táplálékot. Arra pedig nem volt lehetőség, hogy csoportok kapcsolatot tarthassanak fenn a szellemvilággal eszközökön keresztül. Értékes könyveinket mind bezúzták és nyilvános működésre teret semmiképp, sehol kapni nem lehetett. Tehát akik a régi gárdából még ott testben élnek, bizony-bizony erejük fogytán vannak, hiszen állták a sarat és kitarítottak és a nehéz időkben abból éltek, amit évtizedekkel azelőtt a nagy Körben Eszter által a Névtelen Szellemtől, mindannyiunk kedves Vezetőjétől kaptak.

És ezek az ajkak évtizedekkel ezelőtt elnémultak, mert a kényszer lezárta őket. Eszter médium íróórái teljes elszigeteltségben és bizonyos fokú félelemben folytak le. Csak egy néhány hűséges ember segítségével rögzítődtek írásban mindazok a mélyenjáró igazságok, amelyek sok esetben nehezen érthetők az anyagi világban élő ember részére. Ezekből ti - ez a kis csoport - vállaltátok azt az áldozatot, hogy már két könyvet kiadtatok és úgy tűnik, rövidesen megjelenhetik az Úr Hegyi Beszédének szellemi magyarázata is. Bizony az úgy van, ahogy tudtok róla; Eszter médium törődöttsége, betegsége és mindazok a körülmények, amelyek ott az országban akkor fennálltak, lehetetlenné tették e nagy mű befejezését. De a nyolc boldogságra vonatkozó magyarázat még napvilágot láthatott. És talán a jelenlegi körülmények lehetővé teszik, hogy néhány könyv még otthon is napvilágot láthat. Így hát szeretett testvéreim, e felett csak örömet fejezhetem ki, de természetesen nem titkolhatom az aggodalmamat sem, mert a világ képe még emberi szemekkel nézve is bizonytalannak és féltelmetesnek látszik, szellemi szemekkel nézve pedig különösen annak.

Mindenesetre eljön még az a jobb kor, amelyben a szellemi világosság, ha rövid időre is, de fényleni fog Magyarország egén, és bizonyoságot tesz arról, hogy a szellemi nagy Kijelentés

Krisztus igazságából táplálkozott, és nem az egyházak és a tudomány ellensége volt, hanem segítette, sürgette az emberek megtérését, és Krisztus igazságát szélesebb távlatban tárta az emberi lelkek elé. Azon lelkek elé, akik nem restek keresni és kutatni. Mert „aki keres, az talál”, aki kér, az kap... „aki zörget, annak megnyitják”... Mert akinek nem csak testies, hanem szellemi és lelki igényei is vannak, annak szüksége van a táplálékra, és az utánanézés annak, hogy azt hol szerezheti be. Az különbséget tud tenni, hogy milyen forrásból kíván inni: tisztából vagy szennyeztetből?

Igen, nektek is mondom, „vizsgáljátok a szellemeket szerelmeim”, vizsgáljátok, mert az utolsó időben itt is nagy lesz a fejesztettség. Sok lesz az úgynevezett eszköz, akik igaz, hogy a szellemvilághoz kapcsolódnak, de forrásuk nem lesz tiszta, és mivel az onnan nyert ismereteiket testies vágyaik kielégítésére használják, azért a bűbájosokhoz, a nézőkhöz, a feketemágikusokhoz soroltatnak. Mert az utolsó időkben valóban „kitöltetik a Lélek” az emberre, és ha a magasabbrendű szellemvilágnak szabad az emberek ajtaján kopogtatni, akkor ezt a lehetőséget az alacsonyabbrendű szellemvilág lakói is megkapják, és felhasználják a maguk céljaira. Arra használják, hogy minél több emberlelket eltérítsenek az igazság útjáról arra az útra, amely nem Krisztusé. Ezen az úton az ember pillanatnyilag kielégülhet, előnyökhöz juthat, tágíthatja a törvény által köréje vont korlátokat, amiket a Teremtő Isten azért tett oda, hogy visszatartsák őt a nagy kilengésektől, mert még gyenge és nem elég tisztánlátó az igazságban ahhoz, hogy korlátok nélkül az önnemesítésben előbbre tudna jutni.

Titeket évtizedekig segítettek az itteni szellemi vezetők abban, hogy az igazság útját járjátok, hogy a megtéréseteken dolgozzatok. Tinektek könnyű életetek volt ahhoz viszonyítva, ami Európa földjén nemcsak a fizikai létben, hanem a szellemi síkon is végbement. Istennek legyen hála, mögöttetek békés évtizedek állnak. És ezt az időt azért kaptátok, hogy a magatok lelki előbbrejutását kimunkálhassátok, hogy mire a kapuk bezárulnak, mire az igazán

komoly és a nagy nehézségek ide is elérkeznek, akkorra ti is felkészüljétek. És azokat az időket a jót elraktározva várhassátok, hogy ott helyt állhassátok, és ott megmutassátok igazi színeteket, igazi értékeiteket. És megmutathassátok, hogy amit évtizedeken keresztül elméletben tanulhattatok csendben és nyugodtan, azt a gyakorlati életben képesek vagytok megvalósítani. Tehát, fel a további munkára! Szeretnék több hitet, reménységet, több lelkesedést belétek önteni, és szeretném a közömbösségnek ezt a sűrű, nehezen átható ködét átsugározni az isteni világossággal! Szeretnék azok, akik titeket hétről-hétre szellemileg táplálnak és vezetnek, ha ez a közönyösség, amely a gondolkodásmódokra is mintegy fátyolt borít, onnan felszakadna, leolvadna. És élveznétek, értékelnétek minden pillanatát annak az időnek, amit itt még eltölthettek, amikor itt még a szellemvilág intelmeiben, tanításai-ban részesülhettek. Amikor itt még erőket kaphattok, amelyek a mindennapi életben segítenek benneteket emberi énetek kívánságainak és a benneték lévő bűnök leküzdésében.

Hát talán nem hívatlanul - hiszen az érzések és gondolatok szálán hívtatok engem - de mindenesetre ezeket kívántam nektek elmondani. Az Isten áldása, az Ő békessége és szeretete nyugodjék meg rajtatok szeretett testvéreim, és adjon nektek erőt és kitartást a magatok emberi természetének leküzdéséhez.

Isten legyen mindannyiótokkal.

Isten veletek.

A SZELLEMI SZERETET(*)

1991. OKTÓBER 27.

Köszöntelek benneteket testvéreim, a megváltó Krisztus nevében! A régmúltban voltak országok, amelyeket az Úr édesanyjának, Máriának ajánlottak fel, hogy Ő adjon védelmet és oltalmat (lásd Magyarázatok, 470. oldal).

Tulajdonképpen ez is a szellemi testvérek szeretetének egy formája. Mert igaz, hogy nincs protekció a szellemvilágban, de mégis, akiknek szellemi oltalmazóik vagy szellemi barátaik vannak, nagyobb védelmet élveznek, mint azok, akik ebben a testvéri

közösségben nem vesznek részt, és ezáltal ebből kimaradnak. Nem a teremtő Isten a személyválogató, és nem is a szellemek azok, akik kiválogatják, hogy ők kik felett terjesztik ki védőszárnyaikat és döntenek el, hogy kiket szeretnek és kiket nem; hanem az ember az, aki érzés- és gondolatvilágával már a Földön egy olyan állapotot teremthet magának, amellyel bekapcsolódhat a magasabb szellemvilág fluidkörébe, és ezáltal a magasabb szellemvilágok erejében, oltalmában, gyógyításában és segítségében részeseülhet. Amikor népek és nemzetek vannak egy-egy magas vezető szellem védelme alá helyezve, ezt a védelmet tulajdonképpen azon nép földi vezetőjének szellemi kapcsolatai hozzák létre. Tehát az a szellemi oltalom fennáll. De mint ahogy nem mindegy, hogy az ember a földi életben kikkel barátkozik, kikkel iszik egy pohárból és kikkel táplálkozik egy asztalnál, azonmód nem mindegy ez a szellemvilági kapcsolatoknál sem. Mert kinek milyen a barátja, olyanná válik ő maga is. Azért mondjuk nektek gyakrabban, hogy ti legyetek Krisztusban igazi, őszinte testvérei egymásnak és legyetek egymásnak barátai. Mert ahogy mindannyiunk vezetője mondja: „aki arannyal foglalkozik, az aranyporos lesz, aki szénbányában dolgozik, az szénporos lesz”. És így van ez az emberi kapcsolatokkal is: **ha olyanokkal tartjátok a kapcsolatot, akik nem külső műveltség szerint, hanem szellemi lényeg szerint a legmagasabb isteni igazsághoz, a szeretet törvényéhez kapcsolódnak, akkor rajtuk keresztül a magasabb világokból rájuk kerülő aranypor titeket is bevonhat;** azaz átvehetitek azokat a magasabb érzéseket, gondolatokat, célokat, törekvéseket, igazságokat, elveket, eszméket, amiken keresztül aranyporossá válhattok.

Tehát ezért szükséges, hogy baráti kapcsolataitokat ne a világi emberekkel tartsátok, ne azokhoz akarjatok túlságosan ragaszkodni, azokkal dicsekedni, vagy azok előnyeiben, szórakozásai-ban részt venni, mert az nem kapcsol benneteket abba a szellemi körbe, amely védelmet nyújt és amely megvilágosíthat benneteket. Azt mondja az Úr: „ha ketten, hárman az én nevemben összejöttök vágyakozó lélekkel, én közöttetek vagyok”. Fontos,

hogy vágyakozó lélekkel jöjjetek össze; fontos, hogy Őbenne találjátok meg a védelmet és a menedéket; fontos, hogy az Ő Igazsága váljék a ti életetekben irányító erővé; fontos, hogy emberies természeteteken uralmat tudjatok venni Őérette, hogy amikor a Nevében összejöttök, akkor a lelketekben meglegyen az a harmónia, az a békesség, amire Ő tanít benneteket, és ne csak mestereknek éreztétek Őt, hanem testvéreknek is. Egy olyan testvéreknek, Aki erősebb, hatalmasabb, többet tudó; Aki a szeretetben sokszorosán levizsgázott, és Istennél érdemeket szerzett; Akinek egyetlen szempillantásába kerül csak, hogy benneteket bevonjon abba a körbe, amelyben az Ő mindenhatósága, az Ő ereje érvényesül, amit Ő viszont közvetlenül mindannyiunk Teremtőjétől, az Atyától kapott.

Ebbe a világba, a szabad szellemek világába kellene belátnotok, szeretett testvéreim! Akkor láthatnátok, hogy mit is jelent a szellemi testvériség és a szellemek igaz, őszinte, krisztusi szeretete. Mennyire minden munkánk, minden mozdulatunk azt célozza, hogy ebbe a szeretetkörbe semminemű tisztátalant, izgatót, nyugtalanítót, bűnösöt, felháborítót ne engedjünk be, és itt harmónia és békesség legyen. Mi itt egymásért mindenre képesek vagyunk, és mindenkor számíthatunk a nálunk magasabb szellemek segítségére is. Itt valóban érvényesül az igazság törvénye és a szeretet törvénye is. Bár a földi ember sok esetben azt hiszi, hogy ez a kettő olyan, mint két párhuzamos vonal, amely felfelé halad ugyan, de végeredményben egy pontban soha nem találkozhat. Az ember azt hiszi, hogy ha az Igazság szerint jár el, vagy Igazság szerint él, az feltételezi a szigorúságot, a bizonyosfokú merevséget, a dolgok leszögezését. Hogy az igazság abban áll, hogy másokat elítél, megró azért, hogy azok - szerinte - nem az igazság jegyében és az igazság törvénye szerint járnak el; hogy az igazság kötelezettségeket és munkát ró rájuk, amely sok esetben nehéz, terhes és fárasztó. A szeretet pedig szerintük olyan valami, ami tele van engedékenységgel, a „mindent szabad”-dal, a végtelenségig való elnézéssel, a sok esetben a bűnnel egy gyékényen való árulással, mert a szeretetnek mindent el kell néznie, el kell

túrnie, meg kell bocsátania és ezért a két törvénykör egymással össze nem fonható.

Pedig Krisztusban, a szeretet Messiásában teljes egészében Benne élt az igazság törvénye is. Egyetlen lépése sem volt igazságtalan, egyetlen lépése nem volt erőszakos, egyetlen lépése nem volt olyan, ami másokra munkát, kötelezettségeket hárított volna. Ő saját maga tett ennek a küldetésnek, ennek a munkának, ennek a kötelezettségnek eleget, amit az igazság törvénye — amely Benne élt — diktált Neki. De a szeretete nem volt vak, szeretetével nem nézett el olyan dolgokat, amik nem egyeztek az igazság törvényével. Ahol az igazság nevében szavát kellett emelnie; ahol Isten akaratáért ostort kellett fonnia; ahol a hitetlen világot kellett a terméketlen fügefa elszáritásával szemléltetnie tanítványai előtt, Ő ezt megtette. Soha meg nem hunyászkozott mások érdekéért, azért, hogy Őt az emberek jobban szeressék, vagy azért, hogy mások az Ő védelmére keljenek. Neki, mivel az Igazság Benne élt, és az Igazság védte, nem volt szüksége arra, hogy hatalmasok kegyét keresse, hogy azok védjék meg Őt más hatalmasokkal szemben, ha az élete a tanításai miatt veszélyben forgott. Nem! Ő egyenesen beszélt Kajafáshoz, egyenesen beszélt Pilátushoz, és egyenesen beszélt minden ember előtt; semmit nem takargatott, mert nem volt takargatni valója, mert Ő egy volt az Igazsággal. Az ember elhallgat vagy kiszínezi olyan dolgokat, amelyek másokra kellemetlen fényt vetnének, amiket ha szóvá tenne, azzal elrontaná kapcsolatát, barátságát azzal a másikkal szemben. Más esetben pedig, amikor látja embertársa gyengeségeit, bűnre való hajlandóságait, azoknak - hízélgésből - olyan színt ad, mintha azok erények lennének.

A mi világunkban az a szép, hogy annak mutatjuk magunkat, amik vagyunk, és mindegyikünk arra törekszik, hogy magából a maximális jót hozza elő. A földi ember ezzel szemben minden jót és jólesőt magának, a családjának, a barátainak akar megtartani; a nehézséget, a munkát mások vállára akarja rátenni, de az azért járó bért, megbecsülést ő akarja elvenni. Ezért nem lehet az igazi szellemi testvériséget az emberek világában megvalósítani, mert

- ahogy mondtam - egyrészt az ember nem adja bele ebbe a baráti kapcsolatba az őszinteséget, másrészt nem hajlandó életét adni barátaiért.

Pedig az Úr azt mondja: „nagyobb szeretete senkinek sincs annál, aki életét adja a barátaiért”. **Ő az életével bizonyította, hogy akiket Ő a szellemi szeretetébe és barátságába befogad, azokat el nem hagyja, azokat meg nem tagadja;** azoknak a jövőjéért, üdvösségéért, az elveszett századikakért, a tékozló fiúkért mindent vállal, mert felvette őket az Ő szellemi testvériségébe. Minden szeretet, minden érzésszállával szerette őket, szeretett benneteket és szeretett minket, hogy megválthasson bennünket a bűn zsold-jából, a halálból.

Azután körülötte vannak azok a szellemi nagyságok, akik szintén komoly értékeket hoznak ebbe az összpontosított szellemi közösségbe, szellemi barátságba; Mária, az Úr édesanyja, a Névtelen Szellem, Laurentius és mindazok, akiket ti talán név szerint nem ismertek, mert a névtelenség leplébe burkolódnak, de valójában szellemi nagyságok. Ezek mindmind ott csoportosulnak az Úr körül és várják, hogy mikor szólítja őket munkába, mi lesz a küldetésük, milyen munkának kell eleget tenni. Az Úr pedig mindenkor tudja, hogy azok, akikre küldetést és munkát bíz, milyen fokot értek el az áldozathozatal terén, mert a munka és a küldetés mindig azzal van összefüggésben. Emberek, akik állítják magukról, hogy szeretik a családjukat, a férjüket, a feleségüket, gyermekeiket, a szüleiket, testvéreiket, a rokonaikat, az Úr egész piciben megpróbálja, hogy mennyire tudnak az áldozathozatalból vizsgázni. És bizony a legtöbbször az mutatkozik meg, hogy ebben a szűk környezetben sem képes az ember - szeretetből - azt a kis áldozatot meghozni. Ez csak azt mutatja, hogy az ember beszél a szeretetről addig, amíg viszontszeretetet kap, amíg testének, lelkének minden vágyát kielégíti az a másik; és beszél az igazságról addig, amíg őt igazságtalanság nem éri.

De mihelyt igazságtalanság éri, állítja, hogy nincs igazság és rögtön fegyvert ragad, hogy vélt sérelmét megtorolja, hogy az igazságtalanságért az igazságot kikövetelje, kierőszakolja a maga számára. Így nem képes egyik törvénykört sem betölteni; nem tud a szeretet törvényköréhez hozzákapcsolódni, pedig elsősorban azokat kellene szeretnie, akik között éli az ő mindennapi életét. Kritizálja a világ vezetőit, hogy nem tudnak békét teremteni, nem tudják a háborúkat megszüntetni, nem tudnak szeretetben és békeességben élni, de ő képtelen a közvetlen környezetével: a saját férjével, feleségével, gyermekével, szüleivel, barátaival, munkatársaival szeretetben, békeességben, megértésben élni. A legtöbb ember elvárja, hogy ez a szellemi szeretet neki mindent megadjon; vele szemben elnéző, türelmes legyen; őt ne bírálja, rajta meg ne akadjon, ha bajban van, segítségére jöjjön, és részére vigaszt hozzon; ha anyagi nehézségei vannak, támogassa őt; ha panaszra nyílik az ajka, türelmesen, órákon át hallgassa az újra és újra ismétlődő panaszait, de ő a nehéz sorsban élőkkel nem törődik. Tele van a maga gondjával, bajával, sérelmével, problémájával, és azalatt elfeledkezik mindazokról is, akik valaha jók voltak hozzá, de most betegek és kórházban, vagy öregotthonban sínylődnek. Semmit nem akar adni önmagából a rászorulóknak, mert annyira csak a saját sérelme, baja, gondja foglalja le. Szeretett testvéreim, így nem lehet a szeretet gyűjtőkörébe belekerülni!

Mi szellemek, akik szeretünk benneteket, aggódunk érettetek, életeteket nyitott könyvként újra és újra átnézzük, és mindent megteszünk értetek, hogy ebből a földi világból felhozzunk benneteket a szabad szellemek szintjére. De mi sem tudunk sokat segíteni azokon, akik a szeretetnek ebbe a láncolatába nem kapcsolódnak be, mert az önzésükön, az erőszakosságukon és egyéb kisebb-nagyobb emberi hibáikon nem tudnak túljutni. Ezek miatt a fogyatékoságok miatt nem képesek önzetlenséget, szeretetet, jóindulatot, türelmet tanúsítani azokkal szemben, akiket barátaiknak tartanak, akik vér szerint is az ő rokonságukat és környezetüket alkotják. Mint ahogyan az embernek vonzania kell a

jobb és a tisztább erőket, hasonlóan vonzania kell azoknak a szellemeknek a társaságát is, akik rá azután jó hatással vannak, akik azután az érzés- és gondolatvilágát át tudják itatni a szébbel, a magasabbrendűvel, és ezáltal több türelemhez, több áldozatkészséghez, több szeretethez juthat ő is. A szeretet szünet nélkül áramlik a mi Atyánktól, Istenünktől, és szünet nélkül mossa a legalacsonyabb világokon élő ember megkeményedett érzéseit, hogy az egyszer csak felpuhuljon, és észrevegye, hogy milyen balga dolog az életben mindent pontosan kiszámítani; kitől, mit kapott és ezért kinek, mikor és mennyit adjon vissza. Amikor balgán azt hitte, hogy az a szeretet, ha ő másoktól minél többet elhabzsol, és helyette semmit sem ad. Így amije volt, azt elásta, ahelyett, hogy közrebocsátotta volna, és így nem szerzett újabb talentumokat. Mert aki a szeretetben dolgozik, ahhoz előbb-utóbb annak a különböző megnyilvánulásai: a hála, a törődés, a segítőkészség, a megbecsülés áramlik vissza, és ezek az érzések azután megnövelik benne a munkakedvet és a képességet az élet nehéz helyzetének a türelmes elviselésére. Persze, hogy az a jó, ha az ember szeretetét szeretettel viszonzozzák; persze, hogy az a szép, ha vele szemben is türelmesek, segítőkészek, jóindulatúak az emberek; persze, hogy minden ember vágyik az igazi, őszinte barátságra; persze, hogy minden ember azt szeretné, ha az ő házastársa „angyal” lenne, aki nem akad meg az ő szöges természetén, az ő kisebb-nagyobb hibáján és rossz tulajdonságán, hanem nagyvonalúan elnéző, megbocsátó vele szemben. Persze, hogy minden ember azt szeretné, ha az életében a békesség honolna.

Testvéreim, mindezekért áldozatot kell tudni hoznia az embernek, és elsősorban azoknak, akiknek már némi fogalmuk van arról, hogy miért nem szabad a rosszat rosszal viszonzni, és hogyan kell a rosszért is cserében jót adni. Mert valóban úgy van, ha az emberben a sértett hiúsága ágaskodik, és azt mondja: „torold meg, szúrd vissza, add vissza neki”; akkor sem szabad megtennie, mert mindazt, amit vele szemben elkövettek, meg nem történné tenni már úgyszemint tudja, de azzal, hogy most ő is megenged magának a másikéhoz hasonló cselekedeteket, azzal valóban csak

a rosszat szaporítja a Földön. **A hűtlenség helyébe hűséget, a rosszindulat helyébe jót, a türelmetlen erőszakosság helyébe türelmet kell adni. Mert így lesz szebb a világ, így juttok el a krisztusi békességre**, így válhattok egy eszme megbízottaivá, így válhattok küldöttekké, így válhattok eszközökké, így válhattok a világ sóivá. Mert azzal, hogy a benneteket ért sérelmet viszsзаторoljátok, újabb haragosokat, újabb ellenségeket szereztek magatoknak, vagy a régit még nagyobb ellenségetekké teszitek. Viszont, ha jót cselekesztek, egy idő után annak az embernek, akivel szemben nagyvonalúak voltatok, és az ő kicsinyességéért, rosszindulatáért, hűtlenségéért, haragos természetéért, gyűlölködéséért jót adtatok, egy idő után lelkiismeret furdalása lesz. És amikor marcangolni kezdi az ő egész érzésvilágát a bűnbánat, és látja, hogy tetteit nem tudja már jóvátenni, nem tudja a másikat, de legfőképpen nem tudja a törvényt kiengesztelni, akkor lehet ezt az egyént megmenteni, bűnös természetétől megszabadítani. A törvényen esett csorbán változtatni nem tud, így kegyelemre szorul, hogy a hatalmasabb, szabad szellemek megkönyörüljenek rajta, és a sajátjukból adva a törvényen esett csorbát helyette a magukéból egészítsék ki. Legvégső soron azonban mindent a teremtő Isten tesz lehetővé; Ő juttatja az embert új kezdési lehetőséghez, új erőkhöz, új baráti körhöz, új igazság vagy a réginek alaposabb megismeréséhez; Ő segíti hozzá, hogy megismerje a jót jónak, a rosszat rossznak, az igazságot igazságnak, a hazugságot hazugságnak. Ő segít, hogy meglássa a különbséget ember és ember között, és ne azokkal az emberekkel akarjon azonosulni, akik őt bántották, vagy sérelmezték, hanem ezeket igyekezzék a maga színvonalára türelemmel, békességgel, áldozathozattalal felsegíteni.

Amikor az ember önmaga, vagy gyermekei elé példaképet állít, szükséges, hogy azok olyanok legyenek, akiktől tanulni lehet, akiknél láthatók a valódi értékek: az elhivatottság a munkára; a küldetés, amellyel az emberekhez szólnak és hozzájuk lehajolnak; a lemondás a maguk előnyéről, kedvteléséről, a pihenésről, anyagi érvényesülésről, hogy másokat tanítsanak, hogy másokat,

akik nélkülöznek valamit, azokat abban részesítsék. Így áll elő a testvéri kör, így jön létre a magasabb szellemvilággal való kapcsolat. Így szerezhetek magatoknak a szellemvilágban pártfogókat, akik képesek értetek alámerülni, akik képesek mellettetek egy-egy áldozatos munkát elvégezni. Ezek a pártfogók a múltban is már sokszor kíséreltek benneteket azokból az állapotokból, amelyekből a magatok erejéből teljesen képtelen voltatok kiszabadulni.

Így, szeretett testvéreim - különösen most az idők végezetén - **vannak már magasabb fokozatot elért szellemek, akik mindent elkövetnek, minden áldozatra, minden nehézségre, minden megtiprattatásra hajlandók, hogy a Földön küzdő duáljukat felhozzák, ha nem is a saját szintjükre, de a megmentettek szintjére.** Ha ez meg nem történik - mivel a tisztátalan ide a magasabb világokba nem jöhet - ennek a tisztának kell a nehéz életformába, a gyötrelmek világába, a kárhozat világába alászállni, hogy duálját hozzásegítse az elmulasztottak bepótlásához. És ha ilyen értelemben a mi közösségünk nem is duál a ti közösségekkel, de hasonló kapcsolat áll fenn köztünk, hiszen veletek és érettetek dolgoztunk évtizedek hosszú során. **Hogyne éreznénk, hogy vér vagytok a vérből, erő vagytok az erőből, hogy hozzánk tartoztok, hogy Krisztusban testvérei vagyunk egymásnak, és szövetséget kötöttünk érettetek és veletek, hogy benneteket a békésebb, harmonikusabb állapotok legalacsonyabb fokára segítsünk.**

Az Úr imája, amely a legtökéletesebb, a legszívbőlszólóbb ima, és amely magába rejti mindazt a könyörgést, amire a földi embernek szüksége van, mondja: „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Természetesen így kell nektek is megbocsátani az ellenetek vétkezőknek. Mert nem bocsáthat meg a szerető Isten sem nektek, ha kemények vagytok azokkal szemben, akik vétettek ellenetek, vagy bármilyen szomorú helyzetet teremtettek is részetekre, mert így a törvény nem egyenlítődik ki. Ezzel a keménységgel, ezzel a bosszú-

állással, ezzel a hajthatatlansággal nem lehet bekerülnötök a szelídek, a türelmesek, a jóindulatúak világába. Tehát szelíddé, alázatossá, türelmessé, békességet szeretővé kell válnotok, olyanokká, akik nem fognak fegyvert, mert igaz és megmásíthatatlan, hogy „aki fegyvert fog, fegyver által vész el.”

És itt nemcsak a fizikai értelemben vett fegyverre kell gondolni - puska, ágyú, stb. - hanem fegyvert fog az ember akkor is, amikor másokkal szemben az ő önzését, erőszakosságát, irigységét, hatalomvágyát alkalmazza. Ez mind az ellentét eszközeinek a fegyvere, amit használva azt hiszik, hogy legyőzhetik azt a fehér seveget, amely az Úr köré csoportosult, hogy a szeretet szelíd fegyvereivel vegye fel a harcot az ellentéttel szemben. Nem! Nem győzhetik le, ellenben megsebzik önmagukat. Kétélű fegyver az igazságot így használni, mert akik azt teszik, azok lesznek szegényebbek, nyugtalanabbak, békétlenebbek lélekben. Ők lesznek a Föld nyomorultjai, akik újra és újra vissza kell, hogy térjenek egészen a menny kapuinak bezárásáig. Akkor pedig kivettetnek a külső sötétségre, ahol „lesz fogcsikorgatás és nyomorúság”. Senkit nem okolhatnak állapotukért; nem mondhatják, hogy Krisztus nem végezte el értük is megváltó munkáját, hogy nem voltak szellemi barátai, vagy nem voltak emberek, akik az életükbe egy kis örömet, békességet hoztak volna. Mert mindenkinek az életében megadatnak ezek, de ha az ember ezt nem értékeli, nem látja meg, ha az ilyen barátságot odadobja azért a barátságért, amit a világ fiai részéről élvezhet, akkor eldobta magától azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül az ilyen testvérek és barátok továbbra is segíthetnék és támogathatnák őt. És valóságban is fennáll, hogy „aki fegyvert fog, fegyver által vész el”. És mindezt mintha a mai kor emberei nem hallanák. Gyártják szünet nélkül az öldöklő eszközöket; egész országok, földrészek mennek gazdaságilag teljesen tönkre, mert mindent a fegyverkezésre költenek. Így nem jutnak anyagiak a nemes célokra, a tanulásra, olyan lehetőségek megteremtésére, amikkel az ember az érzésvilágát átalakíthatná. De van lehetőség mindarra, amivel az ember a másikat megsebezheti, megölheti, hogy miután megölte, hozzájuthasson ahhoz,

amivel az a másik rendelkezett. Az indulatos, haragvó, a másikat megsemmisítő, az élet ellen törő érzések élnek az ember lelkében és elsősorban ezek leküzdésén kellene fáradoznia és azokat megváltoztatnia. Mert ha ezt elmulasztja, és különösen, ha fegyvert fog felebarátja ellen, a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni már nem lehet. Bűn az, amikor az ember akár okkal, akár ok nélkül gyűlöli az atyjafiát. De mindaddig, amíg valami meg nem történt, amíg azt az életet még nem vette el, és az még csak a lelkében játszódtott le, és tudatosan küzd ezek ellen a törvénytelen érzések ellen, lehetséges, hogy öt, tíz, tizenöt év múlva, vagy az élete végére az a gyűlölködés, az a harag, az az indulat, az az irigység, az az önzés, ami más ellen ingerelte őt, a lelkében lecsillapodik. De ha azt a tettet már elkövette, mert ott állt rendelkezésére a fegyver, mindezt visszafordítani már nem lehet; új ellenséget szerzett magának abban az emberben, akinek az életét elvette. Az bepanaszolja őt az igazság törvénye előtt, és a törvény behajtja rajta mindazt, amit a másik ellen elkövetett.

Nincs olyan törvény, szeretett testvéreim, amely jóváhagyná, ha az ember ember ellen tör, ha az ember nem a szeretet törvényébe kapcsolódik bele, hanem a gyűlöletet hinti el. Nincs olyan törvény, amely felmentené az embert a felelősség alól. A földi törvény felmentheti őt, de az igazság törvénye, az erkölcsi törvény felelősségre vonja, és soha, soha fel nem menti őt. Az elkövetett rosszat megbocsáthatja az, aki ellen az történt - és ez a feltétele annak, hogy Isten is megbocsásson a vétkezőnek. De a rossz nyoma ott marad az elkövetőjének az életében is, és a természet-törvényben is. Csak akkor töröltetik el - ahogyan az Úr mondta: „emlékezés arról nem lesz” - ha valaki a sajátjából áldozva kiegyenlíti a törvényt. Tehát ne akarjátok, hogy haragosaitok legyenek, akiknek engesztelhetlensége miatt a törvényt nem lehet kiengesztelni, hanem arra törekedjétek, hogy igaz barátokat, igaz testvéreket szerezzetek magatoknak a hamis gazdagságon. Ha erre törekedtek, a szellemi barátaitok köre is egyre bővülni fog,

és ideát sok szerető lény egyengeti majd utatokat, és ad a magáéból addig, amíg meg nem vethetitek a békesség hazájában és világában lábaitokat.

A mi szellemi szeretetünk szálljon most reátok és adjon nektek több szeretetet, amit másokra is kiáraszthattok! Isten legyen mindanyiótokkal.

Isten veletek.

A SZENTLÉLEK(*)

1995. JÚNIUS 4.

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr, a Jézus Krisztus nevében! A szélnek hatalmas ereje van; nem tudja az ember, hogy honnan jön és hova megy; a szél orkánná is fajulhat. De mindenki ismeri a szél megtisztító munkáját is: megtisztítja a levegőt és új, friss levegő kerül a régi helyére. A Szentlélek kitöltetése is az első Pünkösöd napján erős szél alakjában történt Jeruzsálemben, hogy megtalálja mindazokat, akik hittek az Úr beszédeinek, és akik várták a Igazság lelkét, hogy őket megtisztítsa, hogy őket felemelje, hogy szent dolgok véghezvitelére képesítse és hogy az igazság e világra kitöltethessék. Mindazok, akik ott voltak és hittek ebben, az első pünkösöd napján Szentlelket vettek. Mindazok, akik körülállták őket, de nem voltak felkészülve a Szentlélek kitöltetésére lélek szerint - mert nem ismerték vagy nem hitték az Úr beszédét - azok e csodás jelenségeket nem értették, és bár különösnek és csodásnak tartották, a Szentlélek kitöltetése után is átváltozatlanul mentek haza, és nem vettek tudomást arról, hogy a Szentlélek a világba jött. Nem részesülhettek abban a csodálatos erőben, amellyel képesek lettek volna a régi helyére újat, a bűnnel telített helyére a tisztát, a megszentelődést hozni; életüket átalakítani és megváltoztatni. Mindazok pedig, akikre a Szentlélek ereje hatott, akikre a Szentlélek ereje kitöltetett, azok a világ mind a négy tája felé: Keletre, Nyugatra, Északra és Délre széledtek el, hogy Krisztusról, Krisztus igazságáról, Krisztus feltámadásáról, a megszentelődés kegyelméről bizonyosságot tegyenek, és új és új

emberlelkek csatlakozzanak hozzájuk, térjenek meg bűneikből és ezáltal a Szentlélek mindennemű ajándékában részesülhessenek.

A Szentlélek tisztító tűz, mindent elsodró szél volt; a régiek elmúltak, az újak, a krisztusiak pedig megerősödtek. Krisztus igéi a világban maradtak, és a Szentlélek évszázadokon keresztül gondoskodott arról, hogy Krisztus igéit megtartsa, hogy az embereket, akik érettekké váltak, felszedje, kegyelmével és erejével megszentelje. Mit jelent testvéreim megszentelődni? Mit jelent az, hogy valami, vagy valaki szent, tiszta? Azok válnak szentté, azok szentelődnek meg, akiken keresztül maradéktalanul Isten akarata érvényesülhet. Isten akaratának végrehajtója a jelenkorban a Szentlélek. Többen és sokan nevezik Szent szellemnek is, de a helyesebb kifejezés mégis a Szentlélek.

A Szentlélek a szent szellemek sokasága. Olyan szellemeké, akik a Szentlélekben már minden erejükkel - amelyek Isten akaratát hordozzák - vannak jelen. Tehát a Szentlélek nemcsak a szent szellemek sokaságát jelenti, hanem azoknak minden feltisztult vagy örökkön-örökké tisztán maradt erejüket is. Mert a lélek hordozza az erőket, az akaratot, a vágyakat, tehát mindezt hordozza a Szentlélek is. A Szentlélek olyan óriási, olyan hatalmas erő, amelyet nem lehet kifejezni emberies szóval, emberies fogalmakkal. Amikor atomot hasítotok és atomrobbanás következik be, az elenyészően csekély erő ahhoz képest, amit a Szentlélek ereje hordoz. Ez nemcsak egy területre hat - természetesen jó értelemben - hanem az egész világmindenségre. A régi-ekre, a jelenre, sőt a jövőre is. **A Szentlélek erejének senki és semmi ellenállni nem képes;** sem a növény, sem az állat, sem az emberi világ, sem pedig a szellemvilágban egyetlen lélek vagy szellem.

A Szentlélekben benne van Isten akarata, ereje és úgyszintén benne van a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk életereje is. A Szentlélek minden olyan erőt felszed, amely tiszta, amely szeretettel, akarati tendenciákkal és jósággal telített. Minden olyan erőt felszed, amelyben benne van Isten ereje és hatalma. Seholy egy parányi el nem hagy veszni Isten erejéből, jóságából, szeretetéből,

kegyelméből. Mindent ural és mindent fenntart; úgy is mondhatnám, hogy a **Szentlélek az Atya áldó keze, amelyen keresztül az Ő jósága, szeretete kitöltetik az Ő teremtményeire, kitöltetik az egész teremtett világmindenségre.** A Szentlélek nem jöhetett el másképpen, csak zúgó szél alakjában, mert ez a zúgó szél képviselte azt az óriási erőt, amely képes újjáalakítani a régit, feltámasztani és élettől látni el a holtat. Ebből az erőből csak parányokat vettek az apostolok az első pünkösd napján, és mégis csodálatos cselekedetek véghezvitelére voltak képesek; ők is képesek voltak halottakat feltámasztani és a leggyötremesebb betegségekben embereket meggyógyítani. Pedig, mint mondom, a Szentlélek csak egy paránnyal látta el őket ezekből a tiszta erőkből.

A Szentlélek zúgó szél és tüzes nyelv; tűz, amely felégeti a rosszat, és tüzes nyelv, amely lelkesedő, lobogó erő a jövőre nézve, hogy az ember képes legyen megvalósítani az isteni jót. Mindenki, aki Szentlelket vesz, szentté válik; aki szentté válik, üdvözülhet. A Szentlélek óriási és csodálatos ajándéka Istennek és a mi Urunknak, a Jézus Krisztusunknak. Mert ha Krisztus e világra nem születik, az igazságot nem prédikálja, Isten akaratáról bizonyosságot nem tesz, akkor sohasem töltődhetett volna ki a Szentlélek ereje e világra. Krisztus volt az összekötő kapocs Isten és Isten Szentlelke között. Krisztus volt az Atya munkásai közül a legerősebb, a legtisztább, a legnagyobb hatalommal felruházott, Isten minden áldását bíró, tehát a teremtett szellemek rendjében is a legkiválóbb. Ő tette lehetővé, Ő ígérte meg, és Ő küldte el a Szentlelket vigasztalóként, erőforrásként, világosságként és irányítóként.

A Szentlélek világítja be azt az utat, amelyet Krisztus nyitott meg, hogy akik a későbbi korokban élnek, azok is a Földről a mennybe juthassanak. Olyan ez, mint a világító ködoszlop, amely kivezette a zsidókat Egyiptomból az ígéret földjére. Így juthat el a Szentlélek világosságánál is az emberiség az ígéret földjére, vagyis a mi Atyánk, Istenünk országába. Pünkösd zárja le azt a csodálatos időszakot, amely a mi Urunk földrejövetelével kezdődik, hogy

azután folytatódják az Ő tanításával, szenvedéseivel, kereszthalálával, feltámadásával, a mennybemenetelével és a Szentlélek kitöltésével. Testvéreim, a régi időkben, az első pünkösdkor mindazok az emberlelkek, akiket az Úr megtalált, akik az Úrhoz csatlakoztak, akiket az Úr kijelölt, Szentlelket vettek. A későbbi századokban is Szentlelket vettek mindazok, akik Isten akaratát kívánták szolgálni és betölteni e Földön. Aki nem vesz Szentlelket, az nem képes Isten igazságát és a szent iratokat úgy látni és úgy értelmezni, ahogyan azt kell. A Szentlélek adja a világosságot, hogy az ember azt lélekben asszimilálni, értelem szerint fel fogni és életében megvalósítani legyen képes.

Tehát szükséges minden olyan embernek Szentlelket venni, aki az Úr igéit meg akarja valósítani életében. Igen nagy szükség lenne arra, hogy mindazok a lelkészek, akik vállalkoznak arra a csodálatos, de nagy feladatra, hogy embereket a krisztusi világossághoz vezessenek és a krisztusi tanításnak helyes szellemi értelmét adják, hogy azok a Szentlelket vegyék, hogy azok a Szentlélek ajándékaiban részesüljenek. Mert azok, akik csak a maguk emberi értelme szerint magyarázzák az Igét, és aszerint tartanak szent beszédeket, azok nincsenek áthatva és megvilágítva a Szentlélek erejétől, ezért tévesen és sok esetben helytelenül magyarázzák azokat, és így nem jutnak előbbre sem ők, sem azok, akiket ők vezetni akarnak. De ha Isten szolgálói Szentlelket vesznek, akkor bárhol élnek, bármilyen valláshoz vagy felekezethez tartoznak, bármikor, bárhol prédikálnak, bárhol, bármikor, bármit cselekszenek, rajtuk van a világosság és Isten áldása. Rajtuk keresztül megigazulhatnak, megvilágosulhatnak mindazok, akik között élnek az ő életüket, akik előtt bizonyosságot tesznek az igazságról.

Az Úr mondotta: „én vagyok a világosság, azért jöttem a világba, hogy tanúbizonyosságot tegyek az igazságról”. Mindazoknak, akik Krisztus tanát hirdetik, ehhez hasonlóan az igazságról kellene tanúbizonyosságot tenniük és nekik is a maguk helyén világító szövétnekeknek kellene lenniük. Ez sok-sok esetben és sok-sok helyen nem történik meg, és ezért, akik tőlük várják az irányítást, a

magyarázatot, a jó példát, a fényt, azok egy idő után belefáradnak abba, hogy mindezt hiába várják, csalódottak lesznek és elhagyják azokat a helyeket. Az utolsó időkben egyre több olyan szolgál, írásmagyarázó, ígehirdető jelent meg, aki a Szentlélek tisztító erejétől nincs áthatva és ezért nem képes e nagy feladat betöltésére. Mivel nyilvánvaló volt az égiek és a szent szellemek előtt, hogy az utolsó időkre ezek mind bekövetkeznek, és hogy egyre több lesz az antikrisztusok száma, ezért töltetett ki ilyen feltűnő módon - hasonlatosan az első pünkösd szentlelkének kitöltetéséhez - az utolsó időkben a Szentlélek. Azért, hogy az emberek felfigyeljenek az égiekre, felfigyeljenek a szellemvilágból jövőkre, felfigyeljenek e világosságra és újra tájékozódni legyenek képesek. Tehát kitöltetett a Szentlélek az első pünkösdötől napjaitokig újra és újra. Nem mindig csoportokra töltetik ki, mint első pünkösd napján, hanem keresi az egyéneket, akik megérték arra, hogy Szentlelket vegyenek. Az utolsó időkben a Szentlélek megtalálta azt az alkalmas csoportot, egy nemzetnek arra alkalmas magvát, ahol mindez végbe mehetett. Ez a nemzet, ez az ország nem tartozott és nem tartozik egyetlen jelenleg fennálló nagy nemzethez vagy népfajhoz sem; ennek gyökerei a régmúltba nyúlnak; ez a csoport fent maradt egy régi világból, amely elmúlt és amelyet „Mu”-ként emlegettek. Ezért sem származásként, sem nyelv szerint nem tudják a mai nagy népek e kis népet magukhoz hasonlítani. Ez a kis nép idegen maradt e Földön; idegen, de alkalmas arra, hogy mindaz, ami a Szentlélek kijelentése a Föld fokozatán lévőeknek, az ezen nép szellemi magva által megvalósulhasson. Isten kiválasztott népe a Napból jött, de csak Ábrahám, Izsák, Mózes, Jákob és József mint piciny kis mag tette lehetővé, hogy Isten közölje az akaratát. Ehhez hasonlóan, ebben a kis nemzetben is csak arról a magról beszélek, amely lehetővé tette a Szentlélek e második csodálatos kitöltését e világra. Ez az, amit az Úr ígért: „elküldöm a Szentlelket, ami minden igazságra elvezérel benneteket... sok mondanivalóm lenne még, de még nem bírnátok el, azaz még nem értenétek meg. Ha pedig nem értenétek meg,

akkor annak nincs értelme, hogy én most, ezen körülmények között beszéljek néktek”. Tehát beszélt az Úr mindazokról a dolgokról, amelyeket a kiválasztott nép magva a tanítványokkal együtt megérthetett, és a későbbiekben képes volt azok megvalósítására. És az Úr beszél ma, az utolsó időkben a magyar mag által mindazokról, amelyeket ma már meg kellene értenie azoknak, akik bár a világ bármely nemzetéhez, fájához, vallásához tartozzanak is, „fülük van a hallásra és szemük van a látásra”. Ezek értik meg, hogy mit mond a Szentlélek. Az elkövetkezendő néhány évtizedben lesznek, akik keresni és kutatni fogják ezt az igazságot; keresni és kutatni fogják a Szentlélek alapkijelentéseit, megkérdézik, hogy mit is szólna ehhez a Névtelen Szellem? Hogyan is kellene ezt-azt pontosabban, az akkori időkre majd érteni? De miként az Úr mennybemenetele után hiába keresték az Urat, eltűnt az ég felhőiben még azok szemei elől is, akik Őt ismerték, szerették, akik a mesterüknek tartották, ezen módon nem nyilatkozik újra a Szentlélek, hanem a meglévőkből, az alapkijelentésekből kell élniük. Lesznek még itt is, ott is csendes szemlélői, halk beszélői, esetleg égi harsonái az igazságnak, a Szentlélek kijelentéseinek, de azok már sem újat, sem többet, sem mást nem mondanak, mint amik az alapkijelentésekben le vannak fektetve. Azok csak legfeljebb egy-egy oldalt kiemelnek, megvilágítanak, vagy egyes dolgokat újra - az akkori igények szerint - ismételnék, hogy az emberlelkek megértsék, hogy mi a követelmény ahhoz, hogy a Szentlélek ereje áthassa őket, és a Szentlélek befolyása alatt az életük egy egészen más mederbe kerülhessen. A jel már a homlokokon van; már kevés az, akit az utolsó időben még megjelölünk, hogy a megmentettek közé tartozzanak. Viszont ez nem jelenti azt, hogy akinek a homlokán ma már ez a megjelölés ott van, az meg is marad. Az utolsó pillanatokig lehet, hogy a megtéretlen lelkek közül megtérnek és lesznek „utolsókból első”; és előfordulhat, hogy lesznek, akik a nagy megrázkódtatások és nagy megpróbáltatások idején elbuknak és lesznek „elsőkből utolsó”.

A mi célunk, a Szentlélek célja az, hogy azok közül, akiket a mi Urunk, a Jézus Krisztus, valamint a Szentlélek megjelölt a beérkezetségre, egy se vesszen el. Minden vágyunk az, minden reménységünk az, minden munkánkat azért végezzük, hogy akik még a bizonytalanság mezején vannak, akiket még sem a hívők serege, sem a hitetlenek serege nem volt képes magába fogadni, ezeket a mezsgyén állókat az utolsó gereblyevonásokkal a megmentettekhez, a hívőkhöz, a hitben élőkhez, a Szentlelket vevőkhöz kapcsoljuk, hogy ők is dicsőségesen menetelhessenek majd az Úr felé, és az Úr, amikor a palástjával befogadja mindazokat, akik a jobbjára állíthatók, akkor ők is ott állhassanak.

Egyre erőteljesebbé kell, hogy a munkánk váljék; már nem csak halkán suttogunk, már nem csak csendesen beszélünk, hanem ezeknek a mezsgyén állóknak az érzés- és értelmi világát akarjuk felrázni. Dörömbölünk, hogy hallják, hogy mit mond a Lélek; hogy ne legyenek meglepődtek azokkal a lehetőségekkel, amelyeket az anyagi világ nyújt, hanem keressék a szellemieket. Keressék minden mögött az éltető és tiszta erőket adó szellemieket, mert a szellemiek nélkül nincs élet: „a szellem az, ami megelevenít, a test nem használ semmit”. Az Úr azt is mondta, hogy az Ő világa ebből a szellemi világból és nem a földi világból való és „mit számít, ha valaki az egész földi vagy anyagi világot megnyeri is, ha lelkének kárát vallja”.

Tehát az embernek a szellemvilággal keresnie kell a kapcsolatot. Mi is keressük e világban azokat, akiknek szellemi igényeik vannak, de az emberben is fel kell ébrednie erre a szellemi igényre való vágyakozásnak, hogy ezt mi észrevéve, őt a szellemi kijelentésekre, azok tanulmányozására, az azok szerint való élésre képesíteni tudjuk, hogy ahhoz erőt és világosságot adjunk, hogy ezáltal meghaljon a testi ember a testies törekvéseivel, vágyaival, igényeivel, és feltámadjon a szellemi ember. A szellemi ember tudomást vesz arról, hogy ő nem csak test, hanem szellem és lélek is; hogy neki itt a Földön nincs maradása, és a kiút innen csak Krisztus által van, mert az ő eszméje a legmagasabb eszme e világon.

A Szentlélek ezt a krisztusi eszmét egy csodálatos magaslatra helyezi és minden oldalról megvilágítja, hogy az ember megláthassa benne a hazavezető utat, a bűntől való megtisztulás, a megigazulás, a megszentelődés, és végül a teljes beérkezetség lehetőségét. Természetes, hogy a Szentlélek ezekben az utolsó időkben sokkal erőteljesebben dolgozik, hiszen a Föld az átalakulás előtt áll, tehát szükséges, hogy az átalakulás előtt, akik csak megmenthetők, azok mind megmentettek legyenek. Ezért minden erőnkkel, minden vallásban, minden felekezetben, minden fajban, minden nemzetben jelen vagyunk.

Ahogy mondottam, a magyar nemzetben belül a magnak a legmagasabb rendűt jelentette ki Mária, Buddha és Laurentius. És az Úr megtisztelt benneteket, hogy nektek is ezeknek a legmagasabb rendű kijelentéseknek a megismerését lehetővé tette. Ezekben az utolsó időkben a Szentléleknek az is a munkája, hogy amint a kohó kiolvasztja az aranyat a salakból, úgy a Szentlélek is kiválassza a jót a rossz közül. Tehát testvéreim, titeket is kiválasztott, összegereblyézett, összeszedett a Szentlélek a hitetlenség mezejéről, és megpróbál benneteket olyan erőkkel ellátni, amelyek átalakító és tisztító hatására ti se azok legyetek, akik voltatok. Mások legyetek, mint régen, Krisztus itt járta idején, az első keresztenyek ideje alatt, a sötét középkorban, kétszáz évvel ezelőtt, vagy amikor ide először beléptetek és hallottátok a Szentlélek kijelentéseit.

A cél az, hogy minden pünkösdi alkalmával Szentlelket vegyetek, azaz újabb erőket vegyetek a már meglévőhöz a Szentlélek munkásaitól. A cél az, hogy holnap többre legyetek képesek a jó, az igaz terén, mint amennyire képesek vagytok ma. A cél az, hogy minden pünkösdi napján megszentelődjete, hogy lelketekben a pünkösdi lángok fellángoljanak, hogy a pünkösdi lángok a lelkesedést szítsák fel benneteket, hogy a jóért, az igazért, a Krisztus által hirdetettekért képesek legyetek lemondani a magatok akaratáról, a magatok szándékáról, időtöltéséről, kedvteléséről és mindazokról, amik a testi ember vágyvilágához, akaratához tartoznak. Ti tudjátok, hogy van, él a ti Krisztusotok; és éreznetek kell, hogy

vannak szellemi barátaitok, akik titeket felkaroltak, hordoztak, tápláltak, segítettek, kereszteltek, ajándékaikban részesítettek, hogy hasonlóan az első pünkösdhöz, Szentlelket vegyetek. A Szentlélek pedig a ti megtérésetekre, megigazulásotokra, megszentelődésedekre, megmenekülésedekre szolgál. Ezeket kívántam elmondani e tanév utolsó napján, pünkösöd vasárnapján. Isten kegyelme, szeretete áradjon ki rátok testvéreim! Áradjon ki rátok a Szentlélek ereje, tüze és megvilágosító ereje! Áldjon és tartson meg benneteket a Szentlélek megvilágosított útján.

Körvezető: A jó Isten áldjon meg benneteket is azért a fáradságos munkáért, amit érettünk végeztetek.

Médiúm: Köszönöm szépen, és most búcsúzom mindannyiunk nevében! Isten veletek!

SZÜZ MÁRIA SZOLGÁLATA(*)

1999. MÁJUS 9.

A mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak nevében szeretettel köszön-
telek benneteket testvéreim! **Mária! Mária! Az Úr alázatos
szolgáló leánya! Az ég Királynője! Magyarok Nagyasszonya!
Ég és Föld összekapcsolója!** A kísértő kígyó fejének összetapo-
sója! Az emberiségért közbenjáró az ő Szent Fiánál, a mi Urunk,
a Jézus Krisztusnál. Ereje, hatalma és befolyása van, mert teljesít-
ette azt a feladatot, amivel a mi Atyánk, Istenünk megbízta.
Senki nem volt alkalmasabb nála e feladat elvégzésére, hogy
Krisztus földi édesanyja, a Szentháromság szolgáló leánya le-
gyen. Tiszta edény volt, akin keresztül a nagy, a hatalmas, a te-
remtő Isten szerelmetes Fia a Földre születhetett mindannyiun-
kért és mindannyiótokért. Sokan nem tisztelik Máriát, mások
megfeledkeznek Róla, pedig mindenkor nagy-nagy szava volt
neki az Úrnál. Mária nagy és komoly feladatot teljesített, amikor
méhébe fogadta az Urat, mert az Úr csakis ilyen tiszta edényen,
Márián keresztül maradhatott tiszta, gyógyító, halottak feltámasz-
tására alkalmas erők forrása; Isten igéjének elhíntője; a világ
megváltója.

Mária ezzel nagy feladatot teljesített és komoly munkát végzett egészen élete végéig, a mennybemeneteléig. Mária élete nem volt könnyű, sok-sok megaláztatásnak volt kitéve, sok-sok félelem, bizonytalanság környékezte őt, ahogyan az élet körülötte zajlott, és ahogyan, mint anya, féltette a fiát. Mert tudta, hogy az Úr nagy, hatalmas feladattal tette e Földre a lábát és milyen szenvedések, gyötrelmek várnak Rá. Tudta, hogy mivel ők nem egyenszerűek a Földdel, így a Föld nekik semmi jót nem kínálhat, semmi jót nem adhat. Máriánál nyitva volt ez a kapu, amely őt a magas világokkal, ahonnan jött, szünet nélküli összeköttetésben tartotta. Ezért a megérzései, álmai és megsejtései pontosak, reálisak voltak. Tudta, hogy az ellentét mindent elkövet, mindent megmozgat, hogy a nagy művet - a megváltás művét - tönkretégye; hogy az Urat újra és újra ostromolja, megkísértse; mindent elkövessen az Úr elbuktatására. Senki nem volt alkalmasabb a nagy mű, a megváltás nagy művének elvégzésére, mint a mi Urunk, a Jézus Krisztus; mert minden teremtmény között ő volt képes leginkább átvenni és teljes mértékig teljesíteni az Atya akarátát: „én és az Atya egyek vagyunk”. És az Úrban volt meg az a nagy szeretet, hogy mint jó Pásztor, életét adja juhaiért; életét adja barátaiért. Életét adja mindazokért, akik elbuktak ugyan, de elégük volt a bűn terhéből és annak súlyos, nyomasztó, nyomorúságos, szenvedésteljes, halált hozó következményeiből, és kívánnak elmenni a földi világból és azokból a világokból, ahol még a halál arat, a halál az úr és a bűn tartja fogva a lelkeket.

És eljön az idő, amikor már senki sem hódol a bűnnek, hanem mindenki elismeri a Bárányt; elismeri annak, Aki: a világ Megváltójának, az élet fejedelmének, a szeretet Messiásának. Mindezt érezte Mária, az Úr földi édesanyja, és tudta, hogy ez a nagy harc komoly áldozatot kíván az ő Szent Fiától: megkínóztatik, meggyötörtetik és keresztre feszítetik. Hiszen földi idővel mérve évtizedeket töltöttek együtt és Krisztus, az Elsőd világossága még nagyobb világosságot hozott Mária, a paradicsomi, másod világból való lelkébe. És ez az összekapcsolódás tette lehetővé, hogy Mária is lássa a múltat, a jelent, és az elkövetkezendő jövőt. A

közeli és a távolabbi jövőt is, amelyben megvilágosodik a cél: a teljes beérkezetség és a teljes üdvösség állapota azok számára is, akik valaha eltértek az Atya akaratától, elhagyták az atyai hajlékot, leestek ezekre a mély világokra, és innen nem tudtak többé elmenekülni. A bűn és a halál fogvatartotta volna őket örökkévalóságok után újabb örökkévalóságokig, ha a mi Urunk, a Jézus Krisztus Márián keresztül testet nem ölt e világon, hogy megszabadítson mindenkit a bűntől, a bűn következményétől, a haláltól és Átala és Benne mindenkinek örökélete lehessen. Ezek az idők elmúltak, a mennybemenetel megtörtént, de Mária, az Úr aláza-tos, engedelmes szolgáló leánya, aki összekapcsolta a mennyet a Földdel, egyetlen pillanat töredékére sem szűnt meg dolgozni és munkálkodni azokért, akik itt maradtak még az ő mennybemenetele után is és itt maradtak az első keresztyének vértanúsága után is, hogy azok is, ti is mindannyian megmenekülhettek.

Különböző korszakokban különbözőképpen beszéltek Máriáról: vagy olyan piedesztálra állították, amelyet ő nem kívánt magának, és úgy beszéltek róla, mint Isten anyjáról, vagy pedig a neki kijáró tiszteletet, megbecsülést és szeretetet sem adták meg. Téves az az állítás, hogy Mária Isten anyja: Istennek nincs kezdete és nincs vége; Isten nem teremtmény, hanem maga a Teremtő; Isten mindennek, ami van, a kiindulási pontja, így az életnek is. Isten az élet forrása, tehát hogyan lehetne Neki bárki is az édesanya? Teljességgel lehetetlenség; Isten öröktől fogva van és örökkön-örökké lesz; ő mindennek a kiinduló pontja és forrása. Tehát Mária nem Isten anyja, hanem az elsődnek, az elküldött Messiásnak földi édesanya, tiszta edény, aki földi testet adományozott neki.

Máriának nem volt több gyermeke, mert ő a duáljával egységben és tisztaságban egész volt. Amikor az írás az Úr testvéreiről beszél, azok unokatestvérek voltak apai és anyai ágon; hiszen a zsidóknál mindenkor, de különösen azokban az időkben a nagy családok voltak természetesek. Mária régebben is és ezekben az új korszakokban is hírt adott arról, hogy mi az ég üzenete, mit kívánnak az égi hatalmasságok a gyenge, a gyarló, a beteg, a bűnnel

telített emberi lelkektől. Hogy miért van az égi nagyságoknak külön gondja e Földre? Azért testvéreim, mert ez egy átjáró világ a mélyebb világok és a magasabb világok között; olyan, mint egy nagy vasúti csarnok, ahova a világ minden részéről befutnak az embereket egyik helyről a másikra szállító vonatok. A Föld az, ahol rövidebb vagy hosszabb ideig mindenki testet ölthet, aki ilyen mélységekig bukott. Az Úr nem jöhetett a harmad- vagy a negyednapokra, hanem le kellett szállnia a legmélyebbre bukott világokra, a Földre és a poklokra is, amiket a szeretetével, megtisztító, áldozatos, megváltó erejével át kellett hatnia, „szállá alá a poklokra és harmadnapon halottaiból feltámadá”. Tehát ezekkel a világokkal ők mindketten szünet nélkül törődnek, hogy minél több megváltható lélek beérkezzék azokra az állomásokra, amelyek már előcsarnokok, ahol már hangzik a mennyek üzenete úgy hogy az ott élők meg is hallják. A hangra, amely a magasabb világok üzenete, hangolódni kell; a hangot meg kell hallani, mert ezen a hangon keresztül tudja a világokon élő, hogy mit és hogyan cselekedjék. Mindig hang által szólt a mi Atyánk, Istenünk az emberiséghez a régi korokban is és akkor is, amikor Krisztus a Földön járt. Tehát azokban a világokban hangzik a szó. De nem ide lent a nagy bábeli zűrzavarban; ahol sem a hangot, sem egymás szavát, sem egymás mondanivalóját és főként az ég üzenetét nem hallják az emberek.

Ezért jön el Mária, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk édesanyja különböző korszakokban és üzenetet hagy, hogy mi az ő Szent Fiának a kívánsága; hogyan és miként éljenek, ha már elfelejtették volna, hogy az Úr mire figyelmeztette, mire tanította őket; mi volt a Szent Ige, amelyet e Földön hangoztatott és bizonyágként csodákkal igazolt. Hol hittek az emberek ezekben a Mária jelenségekben, hol nem; hol eltúlozták és ott is vélték látni őt, ahol valójában nem jelent meg, hol pedig azt sem hitték, ami - mondhatnám - kézzelfogható valóság volt. A tiszteletről is megfeledkeztek. Amit az ember a maga szennyes szintjén nem ért, azt lehúzza, kétségbe vonja vagy tagadja; így tehát kétségbe vonta vagy tagadta az Úrnak szüztől való születését, és sárral dobálta

Máriát. Sőt, káromolja az Urat, Máriát és mindannyiunk teremtőjét, az Atyát. De ez a tényeken nem változtat; nem azok mocskolódnak be, akiket az ember a maga mocskos szintjére kíván lehúzni, hanem ő, az ember lesz ezáltal még mocskosabb, és még inkább eltávolodott a mennyei hatalmasságoktól. De ennek ellenére, amíg egy is megmenthető az alacsony, anyagi világok lakóiból, addig újra és újra próbálkoznak az ég angyalai, a Szentlélek szent szellemei, hogy az ember meghallja a szót.

Máriának engedelmeskednek az ég angyalai; hiszen, mint mondtam, **ő az ég királynője**. Több nemzet hiszi, hogy Mária a nemzete pártfogója és Nagyasszonya. (lásd Magyarázatok, 470. oldal) És bárki ezt hiszi, bárki ezt vallja, bárki óhajtja Mária közbenjárását; bárki országát, nemzetét, népét felajánlja neki, meg is kaphatja. A felajánlással azonban az is jár, hogy a nép, a nemzet, amely az ő oltalmát kéri, megtérjen; mert csakis megtérés által igazulhat meg. Mária erre a megtérésre ad erőt, támogatást; veszi pártfogásába mindazokat, akik igazán kívánják és érzik a megtérés szükségességét. Népek, nemzetek, amelyek egyes korszakokban elfordultak az égiek üzenetétől és a testnek kedvező dolgoknak hódoltak, mindig új és új mélypontokat értek el, és minden nemű veszteség és nyomorúság jött rájuk; de ha újra felébred lelkükben a tisztelet és hála az Ég királynője, a Nagyasszony iránt, akkor újra megkapják Mária segítségét és közbenjárását. Ezekben az utolsó időkben még egy darabig, még egy kis ideig lesznek Mária jelenségek, hogy azután végleg, az atheizmus, az anyagimádás miatt eltűnjenek és többé öt emberi szem meg ne láthassa. Mindaz, amit az ég Királynője kijelentett, beért; és sok dolog már bekövetkezett, és még több be fog következni. Az Úr áldó keze még fent van, áldást és megszentelődést hint e világra; de mindez már az ő földi édesanyja kéréséért, kegyelemként történik. Mert az emberek elromlottak; mert az emberek előtt semmi sem szent többé; mert az ember Isten helyett önmagát tette istenné; mert bálványokban hisz, olyanokban, akik szünet nélkül emberáldozatot követelnek, mint a Moloch, amelybe szünet nél-

kül élő embereket kellett bedobni, hogy erejük és hatalmuk fennmaradjon. Nézzétek meg ezt a lepergő XX. századot, amelyben megvoltak ezek az úgynevezett hatalmasságok, ezek a földi istenek, akik mindezt maguknak megkövetelve világháborúkat, nyomorúságokat, éhínségeket támasztottak.

Ahogy az időben előre haladtok, Mária jövendölése szerint egyre inkább látjátok, hogy nép nép ellen, nemzet nemzet ellen, gyermek a szülő és szülő a gyermek ellen támad; és megint lesz nagy összevisszaság, mint azokban az időkben volt, amikor Mária a császári rendelet szerint a népszámlálás céljából elment beiratkozni. Nem látjátok a mai világban is ezt a nagy-nagy népvándorlást, ezt a teljes zűrzavart és összekeveredést, ahogy nemzetek, fajok összekeverednek egymással; ahogy az embereknek el kell hagyniuk a szülőföldjüket és szülőhazájukat, és még később sem térhetnek oda vissza, miként nem térhetett vissza Mária és József a Kiseddel, hanem az angyal utasítása szerint Egyiptom földjére kellett nekik elmenekülniük? Elkövetkezik a mai korban is a nagy népvándorlás után a menekvés, hogy hova, merre lehetne még menekülni a nagy katasztrófa elől, mert sehol nem fogja az ember önmagát és családját biztonságban érezni; és meginog a hite az égi nagyságokban is, mert az ég hallgatni fog. Pedig mindig szólt, mindig hívta, mindig várta az emberi lelkek, a bűnös lelkek megtérését és hazajutását a mennyei hajlékba. Ma még hangzik a Szentlélek szava! Ma még hangzik a szó, de ki tudja, meddig; és ki tudja, mit hoz a Föld lakói, és a ti számotokra is testvéreim, a holnap, a jövő? Ma még hangzik e nagy isteni kijelentés, a Szent Lélek kijelentése!

Mária a Szent Léleknek is szolgálóleánya. Hiszen az Evangéliumi Spiritizmus alapjainak megvettetésénél Mária, Buddha és Laurentius voltak azok, akik Istentől e feladatot megkapták és maradéktalanul végrehajtották. Buddha mint Névtelen Szellem, akit az Úr mint Pétert megbízott, ma is vezeti az Evangéliumi Spiritizmus gyülekezeteit. A Szentlélek munkásai még szétjárnak, hogy az elszórt kalászokat összegyűjtsék a tarlóról, és ha lehetséges, betakarítsák a mennyei csűrökbe. A Szentlélek munkásai az

egyházaknál is keresik azokat, akik figyelnek a szóra, hogy nem a külsőségekben, nem a dogmákban, nem a rituálékban, nem a megszokott dolgokban van az ember üdvössége, hanem ha hallja Krisztus hazahívó szavát, ha hallja a Szentlélek kijelentését, ha Szentlelket vesz és ezen keresztül megerősödik, és ezen keresztül igaz, keresztény emberré válik.

Ebben az utolsó korszakban különböző alakban és különböző öltözékekben láthatjuk mi, a jelentéktelen kis szolgák az Úr édesanyját: hol kék palástban, rózsakoszorúval a fején; hol sápadtan és gyászba borultan, feketébe öltözve; hol nyugtalanul nézve a horizontot, ahol ég és föld összeér, mert érzi, hogy a Föld nagy része veszendőbe megy. Nem titok elóttetek, hogy az utolsó időkben nagy lesz a népsűrűség a földi világban. És a végítéletkor ennek a nagy tömegnek kétharmad része kivettetik. És kivettetnek a szférákban lévők közül azok is, akik az első és a második szférában élnek és azok is, akik a harmadik szféra alsó rétegeiben élnek. Tömegesen már nem lehet menekülni. Nem lehet úgy menekülni, hogy „ennek a családnak a tagja vagyok, hogy ebbe a nemzetbe születtem, hogy ebbe a vallásba tartozónak érzem magamat, aszerint imádkozom, aszerint elmélkedem és aszerint értelmezem a Szent könyveket”. Nem!

Mi, a Szent Lélek munkásai most már egyénekért szállunk alá; egészen a legmélyebb világokig bevilágítunk, hogy kit lehetne még a mélységekből a felszínre hozni; kinek lehet még a lehetőséget megadni egy újabb, utolsó testetöltésre, hogy itt a jó és rossz összekevert világában az önmaga megtagadása által a jót válaszssa; hogy az itt lévők közül kinek van még szüksége ugyanebben a testben meghosszabbításra és egy másik munka, feladat elvégzésére. Keressük még azokat az embereket, akiknek a figyelmét a mindennapok gondjáról, a mindennapok betegségéről, az anyagi világ dolgairól - hogy mit együnk, mit igyunk, mibe öltözködünk - a lélek problémáira, a lélek átalakítására fordítsuk. Keressük azokat az embereket, akik ahhoz a valláshoz kívánnak - a meglévő sok vallásból - csatlakozni, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk hozott: a szeretet vallásához. A szeretet vallásához

tartozni azt jelenti, hogy a szeretetben új és új próbát kell az embernek kiállnia, mert ez bizonyítja az égiek előtt, hogy alkalmas az új idők vallásának, a „mai kor vallásának” felvételére; a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szellemi egyházába, a szeretet egyházába való felvételre.

Anyák napja van a mai napon; és ha én mégsem az anyák áldozatkészségéről, lemondani tudásáról, szeretetéről zengek ma himnuszt, ezt azért teszem, mert figyelmeteket a mennyei anya-példára, Máriára kívántam fordítani, hogy lássátok, hogy milyennek kell lennie az igazi anyai szívnek. Mert hiszen ez a ti szegény korszakotok már ugyancsak szűkölködik az önzetlen, a szeretettel telített női, anyai szívekben. És megnőtt és még inkább megnő azoknak az úgynevezett anyáknak a száma, akik biológiailag ugyan anyák, de már semmi olyan jellemvonásuk nincs, amellyel hasonlókká lennének a mi Urunk, a Jézus Krisztusnak édesanyjához, Máriához. Mert önzők és paráznák lettek. Paráznák lettek azért, mert az adó fél olyanokat kívánt magának, vagy olyanokkal kötötte össze az életét, vagy olyanoknak hódolt, vagy olyan szórakozóhelyeket keresett fel, ahol a „nagy parázna” kínálta fel magát. Mert jaj azoknak a társadalmaknak és azon társadalmak férfiségségének, akinél ez a keresett árú; jaj nekik, mert hiszen csakis az olyan karakterű női lelkeken keresztül lehet felemelkedniük, mint amilyen Mária! Sok minden történik a világban, ami nem Isten akarata, ami olyan szószaporulat, amely csak zavart kelt az emberekben, és nem tudják, mit szabad és mit nem szabad; mi az erkölcsös és mi az erkölcstelen; mi az igaz és mi a hamis; mi a tévedés és mi a valóság. Az emberiség nagy része, aki ma él, elveszett, mert nem mennyei modellek, mint Mária, mint az Úr, a Jézus Krisztus, mint az apostolok, mint az első tanítványok, mint a szentek élete szerint alakítja az életét, hanem olyan úgynevezett hősök után igazodik, akikről előbb-utóbb kiderül, hogy külső máz az, amit mutatnak és a valóságban sötét, bűnös életet élnek.

Tiszteljétek tehát Máriát, adjatok tiszteletet neki. Ne imádjátok őt, hanem forduljatok Hozzá, hogy az ő közeli kapcsolatát, amely

az Úrral van, felhasználja, hogy benneteket, családokat, nemzeteket, országokat, hiteteket, reménységeket, szereteteket táplálja, megvédje; és az Úr lesújtó kezét - hiszen az Úr mint bíró, mint ítélő jön el - még egy ideig, amíg sokan elkészülnek vagy elkészülhetnének, fenntartsa. Áldásomat, békességemet, szeretetemet, a legjobb szándékomat hagyom most rátok én, az egyszerű Szürke Szellem.

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

LÁTOMÁS A HÁROM ISTENI KIJELENTÉSRŐL(*)

1999. SZEPTEMBER 19.

Azt hiszem, hogy ezek az eredeti kőtáblák, amelyek Mózesnek adtak... az eredetik, amiket én a szellemi szemeimmel láthatok most... mert az eredeti kőtáblákat, amikor Mózes lejött a hegyről, az ott tapasztalt és eléje terülő látvány miatt indulatában összetörte... azoknak az eredetiknek - hát így mondom - apróbb másolatait látom, mert közben azt is látom, hogy kicsiben ugyanazoknak a kőtábláknak a parancsolatai minden egyes emberlélekbe beírattak - kivétel nélkül...

Ahány embert itt a kőtáblák körül látok, azoknak a lelkében is látom a Tízparancsolat bevésését, helyesebben inkább beégetését a lelkükbe...

És most látok itt egy hatalmas Bibliát, amelyre az van írva: A Könyvek Könyve... vastagnak és igen súlyosnak látszik, sokkal vastagabbnak és súlyosabbnak, mint amilyen Bibliákat én láttam... most, mint amit felnagyítottak, és szinte az egész látóhatárt befogja ez a hatalmas, nagy Biblia, amelyet itt is, ott is, amott is egy kéz - csak a kezét látom - felüt és olyan nyelven és olyan betűkkel van írva, amelyet én nem tudok elolvasni és nem ismerem... de látom azt, hogy az emberi szívekbe ugyancsak ennek a Könyvek Könyvének a lényege a Tízparancsolat mellé már sokkal finomabb módszerrel, tehát nem égetéssel felíratott... olyan írással, amit nem lehet onnan letörölni vagy kiradírozni... ahhoz

hasonló, mint amikor a tintát leitatják, úgy beleszi magát, beleszívódik a lélek redőibe és az onnan kitörölhetetlen... igaz, hogy az emberek közül, akiknek a lelkébe beleitattatik, csak kevesen törődnek vele, a többség tudomást sem akar róla venni, de ellenük szóló bizonyíték lesz ez egykoron... mert úgy a Tízparancsolat beégetése, valamint a Könyvek Könyvének beírása minden emberrel, aki a Földön valaha élt, él vagy élni fog, megtörtént és létrejött...

És látok itt még két sokkal kisebb, füzetnek megfelelő könyvet, amelyeket viszont nagyszerűen tudok olvasni, mert magyarul vannak írva... az egyik a tudományos világ részére íratott ezekre az utolsó időkre és ez Adelmának a „Szellem, erő, anyag” című könyve... a másik könyv az én Eszter testvérem által íródott: „A kegyelem törvényvilága”... ez „A kegyelem törvényvilága” nem a tudományos világ, hanem a Szentlélek munkásai által fel-szedett emberlelkek részére íródott... ezek együtt egy teljes egy-séget alkotnak, amely együttesen adja az ember megmenekülésé-hez szükséges kellékeket... ezek a szellemesülni akaró Földnek a legértékesebb elemei, és ezek azok a kellékek, amikkel ezt a szel-lemesülést az idők végezetéig el lehet érni azoknak, akik hisznek ezekben; akik felírják ezeket az írásokat önmagukban és azok sze-rint élnek.

Mindegyik darabon Isten - nem tudom másként mondani, mert ez egy kéz - Isten keze nyugszik...

Most már az egész nagyon elmosódott...

LÁTOMÁS A SZENTLÉLEK ÉS A BÉKESSÉG GA-LAMBJAIRÓL(*)

2000. JANUÁR 2.

Egészen magasnak látom az eget... a Földön még a legtisztább, legnaposabb időben is ritkán látni ilyen nagyon magasnak, ilyen végtelennek az eget... ezen a végtelen égen, ebben a nagy kékség-ben egészen apró fehér pelyhek jelennek meg... úgy tűnik, mintha hó szitálna... Mindig lejjebb és lejjebb ereszkedik ez a rengeteg

élő valami, ami nem is hópehely... csak most látom, ahogyan szállnak lefelé, hogy ezek fehér galambok... megszámlálhatatlan mennyiségben, amerre csak a szem ellát fehér galambok... a menny küldi ezt nekünk, a menny adja ezt az egész emberiségnek... nagy örömmel repülnek, mint akik az életben fürödnek, mint akik a napfényből jönnek... vagy talán a Napból jönnek... nem tudom honnan jönnek... de mind, mind elárasztják a léggört, elárasztják, befogják a kék eget, egyre közelebb és közelebb repülnek hozzánk...

Milyen szelídek, milyen áldottak, milyen csodálatosak... nem is olyanok ezek a fehér galambok, mint a Föld galambjai, hanem egészen mások... a tolluk is fehér, finom pihe... vannak kisebbek és vannak nagyobbak közöttük... vannak, melyeknek a csőrében levél van, mintha postagalambok lennének, amelyek üzenetet hoznak, üzenetet közvetítenek e világnak... és vannak, amelyeknek a csőrében zöld olajág van... és megint vannak, amelyeknek a csőrében mintha búzaszem lenne... már itt is vannak... ellepik az utcákat, a tereket, a mezőket, ellepik a városokat... Most az emberek észreveszik a galambokat... üldözőbe veszik őket... vannak, akik régi módszer szerint parittyával lövöldöznek rájuk... megint mások puskát töltenek élesre... vannak akik szőrös, nagy kezeikkel akarják megfogni őket... sőt olyanok is vannak, akik sáros, szöges bakancsaikkal akarnak rájuk taposni... és megint vannak olyanok, akik a városok területein mérgezett eleséget hincsenek nekik... és vannak, akik riasztó puskákkal akarják elkergetni őket, hogy eltűnjenek azokról a helyekről, ahol fészket igyekeznek rakni...

Pedig ezek az égi galambok nem szemetelnek és nem piszkítanak... ezek a galambok mindannyiunknak valami ajándékot, örömet, békességet, reménységet, isteni üzenetet hoznak... egyesek közülük a béke hírnökei, mások a Szentlélek küldöttei... íme egy fehér galamb egészen ide jön a közelembe és itt verdes a szárnyaival...

Vannak galambok, amelyeket sikerült az embereknek megfogniuk ezeknek kitépik a tollaikat, levágják szárnyaikat és megcsónkítják őket... Megcsónkítják az isteni igazságot, megcsónkítják a Szentlélek ajándékát; ellene mennek az Isten békéjének, amelyet Krisztusban nekünk ígért, amikor azt mondotta: „az én békémet adom néktek”. Ide közénk is leszállnak néhányan ezek közül a fehér galambok közül, hogy hírt, örömet, igazság ismeretet, békességet hozzanak nekünk és minden jóakarató embernek... De úgy látom, hogy az emberek többsége nem jóakarató sem egymás iránt, sem a galambok iránt... nyíltan ki is mutatják indulatukat, haragjukat, ellenszenvüket, gyűlöletüket, megtorlási szándékukat... vannak, akik elpalástolják, de én látom, hogy lelkükben ugyanaz a szándék él mint a többiekben... és azt is látom, hogy ezek a madarak nagyon érzékenyek... érzik és tudják, hogy ők itt milyen nagy veszélynek vannak kitéve, hogy az életük is veszélyben van... sokan el is pusztulnak közülük, és mégsem repülnek el... még ha el is akarnám hessegetni őket, akkor sem mennek el, csak kissé feljebb emelkednek, de később újra alábbszállnak... Most olyan kis épületeket látok, egészen piciny ablakkal, mint a régi házakon, keresztfával és nagyon keskenyek... azoknak a párkányára repülnek... és vannak ablakok, amik ezeken a kis házakon kinyílnak és behívják őket... örülnek a galamboknak, örülnek a hírnek, amit a hírhozó galambok, mint postások az ablakba raknak... vannak, akik vizet és eleséget tesznek ki nekik, de csak azt a vizet és azt az eleséget, amit a Föld adhat nekik... és vannak, akik valami nagy-nagy ajándékot szeretnének adni azért, amiért a nagy örömhírt elhozták nekik, amiért békességet hoztak a lelkükbe és a szívükbe... az ember nem adhat ezeknek a madaraknak semmit, csak a maga jóérzését, örömét és szeretetét... továbbá köszönetet és hálát érezhet Isten iránt, amiért ezekkel a csodálatos hófehér galambokkal megajándékozta és megajándékozta az emberiséget...

Most már csak nagyon keveset lehet látni közülük... azok is sárosak, szürkék, piszkosak... csomókban lóg a tolluk között a sárosványak, gubbasztanak és haldokolnak... az ég már nem olyan

kék és napos, az ég már egészen szürke és sötét... a felhők egészen aláereszkednek és lent van a Nap is, mint ezek a fáradt madarak... Már alig lehet látni a Napot ettől a nagy ködtől, ettől a nagy szürkeségtől, a gyászos hangulattól... megfáradt emberek nagy gumicsizmákban tapossák a sarat és ha jól megnézem, a sár az évszázadok alatt kiontott vérből keletkezett... időnkint egy-egy ember lelkes hangon felkiált: „miénk a jövő... miénk a tudomány... miénk az ismeret... miénk a Föld... miénk az élet...” de ezeknek a kiabáló demagógoknak már senki nem hisz... mindenki hurcolja a maga terhét, a maga nyomorúságát... Eltűntek a galambok... eltűnt a nagy fényesség és fehérség, amit az ő megjelenésük hozott... rövidesen még néhány évtized, azután csend lesz és halál!...

AZ EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS HIVATÁSA

A HIT ÉS AZ EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS(*)

1994. OKTÓBER 16.

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! A legtöbb földi ember élete szomorú, fájdalmas, nehéz körülmények között zajlik, magánnyal, egyedülléttel; és ez mind azért van, mert az ember elhagyta a teremtő Istent, elfeledkezett Róla és az Ő törvényeiről. Minden teremtményt egy szál köt az ő teremtő Istenéhez. Egy szál, amelyen senki más nem közlekedhetik az ő Atyjával, csak ő. Egy szál, amelyen keresztül levonhatja a teremtmény a maga számára az élet minden örömét, megnyugvását és boldogságát; amelyen keresztül elérheti életének legmagasabb célját: a saját üdvösségét. Elérheti annak a gondolatnak, érzésnek a teljes kiteljesedését, amelyet a teremtő Isten a teremtmény megteremtése pillanatában belehelyezett, akinek nevet adott, amelyért a teremtmény él, amiért a léte szólítottott, amely név csakis az ő számára adatott, amelyről az írás mondja: „neveden szólítlak, mert te az enyém vagy”.

Ez a szál szakadt meg mindazok számára, akik a fejlődés útján nem előre haladtak a beérkezés, a tökéletesség állapotaira, hanem

megszakítva ezt a szálát, lassan esni, majd zuhanni kezdtek. A teremtő Isten kegyelme és szeretete fenntartó állomásokat létesített a zuhanó teremtményeinek, hogy őket felfogja és zuhanásukat lelassítsa, hogy a Hozzá vezető szálát újra megtalálják. Akik időben megtalálták, azok visszafordultak és ma már a beérkezetség, a boldogság állapotában vannak. Akik nem találták meg, azok tovább estek mint ti is, a Földhöz hasonló szomorú, sűrű, nehéz anyagi világokra. És mivel a szál nem volt a kezükben, Istenről többé nem tudtak vagy tudni sem akartak. Ők maguk akartak istenekké lenni; ők maguk akarták életüket, sorsukat a maguk tökéletlen elgondolása szerint irányítani. Mivel az irány téves volt, ezért ennek eltévelyedés, tévelygés lett a szomorú következménye. Ezért vált szükségessé, hogy a teremtő Isten a hit ajándékával, a hit erejével, a hit érzésével megajándékozza azokat a teremtményeit, akik a Hozzá fűződő szálát megszakították, és Tőle messze estek, hogy ezen a gyenge, tapogatózó, bizonytalan és vékony kis szálon újra hazatalálhassanak. Mindenkinek attól függően, hogy milyen erős ez a szála, teszi lehetővé, hogy a láthatatlan dolgokat megérezze, a láthatatlan dolgokat antennájával, iránytűjével, a hit lámpásával felfogja, azzal bevilágítson az ismeretlenbe, és megtalálja, összekötözze azt az eredeti szálát, amely őt a Teremtőhöz kötötte.

A beérkezetteknek nincs szükségük hitre. A hit teljes ismeretté, tudássá alakult át, tudássá izmosodott; minden tényként, valóságként állt előttük. A létező, a valóság világában élnek ők és mindenről pontosan tudják: a létezőt, a „van”-t ismerik. És a „van” az uralkodó az életükben, nem pedig a „Nincs”, a nem létező, amit a bukott teremtmény „van”-ná akar tenni. Azoknak viszont, akik a Földön élnek - mint ti is - az életüket, szükségük van a hitre, hogy ezen keresztül ezt az eredeti szálát, amely a teremtményt a Teremtőhöz köti, megtalálhassák. A hit megsejtés! Megsejtése a valóságnak, megsejtése a létező dolgok legbensőbb lényegének, megsejtése az Igazságnak és Istennek. A hit tájékozódást ad, hogy hogyan és miként ezentúl; hogy a földi ember, amikor értelme és

érzésvilága nyiladozni kezd, mit is kezdjen ezzel a földi, testi életével. Hogy itt mi legyen a cél, mi legyen a munka, mi legyen a feladata; mi az, amit el kell érnie, amit meg kell ismernie, amit teljesedésbe kell vinnie. Melyik az az igazság a sok emberi igazság között, amely fénylő, és amely az Istentől száll alá. És akik az emberi életükben, a régi időkben ezt megéreztek, megtalálták, azok összeköttetést létesítettek a magasabb világokkal, az anyagi világok felett álló szellemi világokkal, és onnan hozták a maguk számára a világosságot, az ismeretet, az Igazság megismerését, és uralkodóvá tették azt a maguk életében.

De nagyon kevesen voltak azok, akik ezt a saját lelkükben megtalálták, akiknek a hite olyan erős volt, hogy azzal a valóság világait érzékelték és az isteni valóságra és lényegre voltak képesek támaszkodni. Ezért a teremtő Isten szeretetből a sötétben bukdácsolók közé elküldte ezeket a hitben erősebb lelkeket, akik a hiten keresztül a szellemi világról, annak igazságáról és Isten létezéséről tudomást szereztek, hogy rajtuk keresztül Isten kijelentse az Ő létezését, az Ő akaratát, az Ő igazságát és az Ő törvényeit. Ezek voltak e világnak lámpásai; nem voltak a világ világosságai, csak a világ lámpásai.

Ezekben az időkben nagy-nagy szükség volt arra, hogy ezeknek a világ lámpásainak a fénye tiszta legyen; hogy mindaz, amit Istenről és az Ő törvényéről mondanak és tanítanak, az a valóságnak megfeleljen. Szükséges volt, hogy intsék az embereket, hogy ne tévesen higgyenek, ne tévhitük után igazodjanak, mert az újra eltévedést eredményez; hogy ne a bálványoknak higgyenek, ne azoknak adják erejüket, és ne azokkal kössék össze magukat a hit szálán, mert akkor az ellentéttel kötik össze magukat, hanem az Isten embereinek, a lámpásokkal rendelkezőknek higgyenek. Hogy azok olyan dolgokra taníthassák őket, amiken keresztül kiszabadulhatnak a sok-sok gyötreléből, nyomorúságból, csalódásból, a testöltések hosszú sorozataiból, amely testöltések csak olyanok voltak, mint a múltó virágnak vagy a fűnek élete, amely ma még él, de holnapra lekaszálják és tűzre vetik. Az volt a cél, hogy a bukott teremtmény élete több legyen a virág, a fű életénél,

hogy rátaláljon arra a szálra, amely őt a teremtő Istennel összeköti. Hogy megtanuljon hinni az egyetlen, igaz Istenben. Hogy ettől a hitétől senki és semmi el ne tántoríthassa, hogy ne térjen újra vissza a bálványokhoz, a bűnnek húsos fazekaihoz, hanem megmaradjon az igaz hitben. Mert ennél a hitnél képes lesz azután felismerni a maga fogyatékoságait, a maga bűnös hajlamait, és képes lesz megszabadulni a bűnös tendenciáktól, amelyek a lelkében vannak. Ezért volt oly rendkívül nagy jelentősége a próféták korában mindazoknak, akik Isten prófétái voltak, akiket Isten lelkülete hatott át, akik átvették Isten igazságát. Ezek a próféták oktatták azokat, akik kevesebbet, vagy semmit nem tudtak a titkos, misztikus, ezoterikus dolgokról; azokkal annyit közöltek, amennyire feltétlenül szükségük volt ahhoz, hogy egy lépéssel előbbre mehessenek. Csak annyit és nem többet. Hiszen nem lehet a tudatlannal minden ismeretet egyszerre közölni, nem lehet a tudást, az ismeretet tölcserrel tölteni az ember fejébe. Lassan, gondosan dolgozik a fejlődés, és mindig azt és annyit ad az embernek, amennyit az meg tud emészteni, amennyit asszimilálni tud, amit fel tud fogni, amit meg tud valósítani, amit az életébe képes belevinni, hogy ott azzal, amit cselekszik, ahogyan él, a jót, a jobbat, a még jobbat, az isteni jót szolgálja.

Ezekben az időkben testvéreim, csak ennyire volt szükség, és csak kevesen voltak azok, akik előtt a szellemvilág nyitva volt. De azok előtt a magasrendű szellemvilág volt nyitva. Később pedig, az ókor prófétái és nagyjai, a világosság fiai után megjelent a Földön maga a világ Világossága, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk. Akkor természetesen megint nem volt szükség arra, hogy a tudatlan, a bűneiben megátalkodott, a fényhez nem szokott emberlélek abba a másik világba tekintgessen bele, amelynek veszélyes, bűnös lelkekkel megtömött alsó szféráit lett volna csak képes látni, hanem arra volt szükség, hogy Aki az emberek világában járt, Aki magáról mondta, hogy a világ Világossága, Arra tekintsenek az emberek, Őt hallgassák, Őt figyeljék, az Ő bemutatott példája nyomán, a maguk fokozatán próbálják gyakorolni,

megvalósítani, amit a mennyei Modell nagyban, tökéletesen mutatott be az emberek világában. Az első keresztények, akik a mennyei Modelltől képesek voltak tanulni, elsajátítani azokat az erényeket, amelyeket az Úr bemutatott, szintén égő lámpásként világítottak a bűn sötét éjszakájában, hogy az emberek az ő példájuknál és a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk itt hagyott Szentbeszédei nyomán tájékozódni legyenek képesek. Krisztus azt mondta, hogy „a mennyek országába semmi tisztátalan be nem mehet”, hogy „ez az út keskeny és ezen a keskeny úton és szoros kapun az ember bűneivel együtt be nem fér”. Ha az ember birtokába akarja venni a magasabb világokat, akkor meg kell térnie, át kell alakulnia, Istent el kell ismernie, a hit világosságával kell rendelkeznie, és a hiten keresztül újra meg kell találnia az Istenhez vezető szílat.

A kegyelmes Isten kinyitotta a magasabb szellemi világokat, elküldte az utolsó időkre a szellemvilág tiszta lakóit, hogy azok az ember részére a meggyőződésen keresztül hitet hozzanak és a hiten keresztül megtalálja ezt a szílat és megismerje az anyagi élet mögött lévő csodálatos szellemi életet, amely ellentétben az anyagi étellel, örök. Mindezt megmutatta azoknak, akiknek „szeme van a látásra és füle van a hallásra”, hogy érzékeljék, hogy mit mond a lélek.

Ezek számára - így a ti számotokra is - megnyílt a szellemvilág, elhangzott a Harmadik nagy Kijelentés Isten kegyelméből, és ez a tiétek és mindazoké lesz még a jövőben, akik belefáradtak a tudomány sok-sok ígéretésébe, és akik látják mindazokat a károkat, amiket a tudomány nemcsak a természeti világban, hanem az emberek lelkében is okozott. Azok részére, akik még ezekben az utolsó időkben - így mondom: az utolsó pillanatokban, az utolsó órában - térnek meg, eleven valóságként lesz ott a szellemvilág igazsága, a Harmadik Kijelentés igazsága. *Akik abban igazán hinni tudnak, és a hit erejénél fogva a bűneiket képesek levetkőzni, megmenekülnek a nagy kataklizma, a nagy katasztrófa idejében az apokaliptikus természeti törvények átalakulásánál lélek és szellem szerint.* Nem test, hanem lélek és szellem

szerint. De csakis azok, akik úgy a tudományt, mint az anyagiasságot, mint az anyagiasságot képesek elhagyni és teljes érzés- és gondolatvilágukkal a lelkiek, a szellemiek felé fordulnak. Mert felében, harmadában nem elég a megfordulás. A vallások az idők végezetére egyre salakosabbak lesznek, egyre inkább a testi embernek kívánnak kedvezni, mert céljuk nem az többé, mint az eredetileg volt, hogy lelkeket mentsenek és Krisztushoz vezessenek, hanem az, hogy a testi ember számára kívánatosá tegyék az ő vallásukat, és ezáltal oda szám szerint minél többen csatlakozzanak. Az ellentét pedig olyan erős, hogy amiket régen, mint hittételeket lerögzítettek, hogy isteni eredetű és éppen ezért nem változtatható, még azokat is változtatni fogják. A spiritizmus hivatása körülbástyázni, lecövekelni mindazt, ami valaha az Egyházakra volt bízva, amellel szilárdan kitartani; és az embernek nem a neki kelleme, jósót mondani, hanem azt, ami a megmenekülését segíti elő; azt, ami a megtérését szolgálja; azt, ami a tisztább, magasabb szellemi világokba emeli őt, legalább is a negyedik szféráig, ahol majd az újjá alakult Föld polgárává válhatik. Ez a cél, és az utolsó időkben a Harmadik Kijelentés ezt a célt szolgálja. Tehát a spiritizmus e magasztos isteni célnak az eléréséhez egy eszköz.

Nincsenek az egyházaknak Istentől rendelt vezetői, olyan világító fáklyák, akikről beszéltem az Ószövetségben és a Krisztus utáni első időkben. Az egyházaknál nincsenek, akik „világítsanak”; nincsenek, akik az igazság teljességére felhívják a figyelmet. Ha itt, ott, amott előfordul még olyan igehirdető, aki - hogy így mondjam - szellemi világossággal rendelkezik, és ezt a szellemi világosságot árasztja az ő híveire és az ő környezetére, ez nagyon csekély azokhoz képest, akik anyagiassá, testiessé váltak a gyülekezetekben. Ez az anyagiasság olyan lehúzólag hat, hogy a szellemi világossággal rendelkezők nem képesek ezek ellensúlyozására. Sőt, a ma még szellemi világossággal rendelkezőknek is már nem olyan nagy a fényük, mint az a Krisztus idejében az Őt követők táborában, és a Krisztus elmenetele utáni századokban, vagy az Ószövetség időszakában volt. Tehát a Harmadik

Kijelentéssel újra feljött a világosság napja a földi ember számára, amelyen keresztül a világ Világossága jelentkezik, mert hiszen a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk bízta meg Pétert az Ő láthatatlan egyházának a vezetésével. Ennek a láthatatlan egyháznak mindenütt vannak hívei, azaz nem csak egyetlen vallásban. Ez a láthatatlan egyház minden alakulatból, minden földi vallásból felszedi azokat, akiknek Krisztus a vezetőjük, akik Krisztusra figyelnek, akik Krisztussal találkoztak, akik Krisztus szeretet törvényének betöltésén, megvalósításán fáradoznak, egyházi alakulatoktól való eltávolodás nélkül. Krisztus nem ebben, abban, vagy amabban az egyházban van jelen, hanem az egyének lelkében, és az az egyén külsőleg lehet bármely egyháznak a tagja. A szellemi Egyháznak csak akkor tagja valaki, ha a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk igazságát éli; ha a hite élő, eleven hit.

A Szentlélek kijelentései sok-sok mindenre megtaníthatnak benneteket. Hiszen a vezetője, Péter apostol, a Névtelen Szellem, mindazt, amit elétek adott az alapkijelentésekben, közvetlenül - nem közvetve - az Úrtól, az Úr pedig közvetlenül az Atyától veszi. Mert Krisztus és az Atya egy: egy az akaratban, egy a célban, egy abban a gondolatban, hogy mindazokat, akik megszakították a Teremtővel a kapcsolatot, visszajuttassa az Atyához. „Senki sem mehet nélkülem az Atyához, csakis Általam”, mondja az Úr.

És ahogyan már hallottátok: Ő az Út, az Igazság és az Élet, Ő a feltámadás mindazok részére, akik meghaltak, mert a teremtő Istennel az összekötő szálát elszakították.

Higgyetek hát a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban; és higgyetek a mi tanításainknak, amelyeket az Úrtól veszünk! Higgyétek, hogy az igazat mondjuk; és hogy mindent, amit mondunk, azért mondjuk, hogy ti megmeneküljete, és az örök élet és az örök boldogság birtokosai legyetek majd egykoron, amikor az az idő a fejlődéseitek során a ti számotokra is elérkezhetik. Így legyen!

Isten legyen mindannyiőtokkal. Isten veletek.

(folytatása az „Evangéliumi Spiritizmus hivatása” című 1994. október 23-i közlemény, a 86. oldalon)

AZ EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS HIVATÁSA(*)

(a „Hit és az Evangéliumi Spiritizmus” című 1994. október 16-i közlemény folytatása)

1994. OKTÓBER 23.

Köszöntelek benneteket testvéreim szeretettel az Úr Jézus Krisztusban. Már mondtam nektek, hogy spiritisztának lenni rangot jelent. Mert a mi értelmezésünk szerint, a szó igazi értelmében spiritisztának lenni nem azt jelenti, amit a mai emberek értenek alatta. A mai emberek a spiritizmust megbélyegzik, a spiritisztákat kivetik a gyülekezetekből, a spirituális és spiritiszta mozgalomról téves elképzeléseik vannak; a tudomány és a vallás egyformán ellenségének tekintik és mindennemű jelzőkkel illeti úgy az egész mozgalmat, mint az egyéneket. Rossz hangzása van a szónak, amit tudatosan és szándékosan úgy az egyházak, mint a tudomány keltettek. Keltettek azért, mert félték tőle; mert félték annak világosságától, erejétől és hatalmától; mert félték attól, hogy a spiritizmus valóban „minden igazságra elvezérli” az embereket. És sem a tudomány, sem az egyházak emberei nem voltak a minden igazság birtokában, hanem mindkettő nagyon is meg volt keverve emberi tévedésekkel, és ami még szomorúbb, emberi hatalomvágygal. Mindkét helyen az ember akart érvényesülni, és az ember akarta a dicsőséget és hatalmat magának megszerezni, ami kizárólag és csakis a mi Atyánkat, Istenünket illette a múltban és illeti meg napjaitokban is.

Tehát nem a spiritiszták voltak olyan emberek, akik - hogy úgy mondjam - elrontották a spiritizmus hírnevét, hanem az egyházak és a tudomány karöltve. Mindaddig a tudomány és az egyház ellensége volt egymásnak, mert a tudomány féltékenykedett az egyházak hatalmára és az egyház a tudomány hatalmára. A tudomány azon volt, hogy az egyházaktól minél több lelket elhódítson azzal érvelve, hogy „már nem kell hinned a vallásban, hanem csakis

abban higgy, ami a test érzékszervein keresztül érzékelhető. Mindent, ami a földön történik, meg tudok magyarázni, mindennek tudományos magyarázata van, és csak az olyan lelkeknek van szükségük az egyházakra, akik lelkiileg gyengék és valami ópiumra van szükségük, hogy a gyengeségükhöz egy kis erőt nyerjenek.” Az egyházak pedig azt hirdették, hogy mindaz, ami a tudománytól van - tehát, ami tény és kézzelfogható dolog - az tévelygés, és mindennek az a hit az alapja, amelyet az egyházak hirdettek. De amikor a spiritizmussal a tudomány szerint egy új tudományág, az egyházak szerint egy új vallás keletkezett, összefogtak a „félelmetes ellenség” ellen, tudománnyal és hittételekkel bizonyították, hogy mindez az ördögtől, azaz az ellentétől van. Az egyházak azt mondták: „jó, jó; lehet, hogy itt, ott, amott, tényleg történnek dolgok, amelyek az egyházi tantételek szerint megmagyarázhatatlanok. Tovább nem hunyhatjuk be szemünket, tehát sokkal jobb, ha azt mondjuk, hogy csakis a mi egyházunk által szavahihetőnek tekintett emberektől, tehát azoktól fogadjuk majd el, akik a mi egyházunkhoz tartoznak; akik nem, azok a ördöggel cimborálnak”.

És a tudomány azt mondta: „jó, jó; lehet, hogy történnek dolgok, amik a testből, a test benső funkciójából: tudományosan a tudatalattiból fakadnak”. A tudomány, ami szeret mindent precízen meghatározni, azt mondja: a tudatalattiból. Még eddig adós azzal a válasszal, hogy mi a tudatalatti; még mindig adós azzal a válasszal, hogy mi történik az álmélet alatt; hogy miért van szüksége minden élőlénynek, embernek, állatnak egyaránt az alvásra? Hova megy, miért nem tud akkor az ember vagy az állat magáról? Miért nem tud az alvás ideje alatt védekezni; miért nem tudja, hogy körülötte mi történik? Miért nem éber; hogyan funkcionál az agy az alvás ideje alatt, hogy mindez így megtörténhet? Azért, mert - és itt van a magyarázat - valami olyan világban kell időznie - legyen ez a szellem, vagy az éltető életprincípium az állatnál -

amelyről a tudománynak nincs kézzelfogható tudomása. Pontosan tudja vizsgálni, hogy mi történik a légzéssel, mi történik a szívveréssel, a vérnyomással, de hogy miért történik mindez és miért nem reagál az öt érzékszervén érezhető dolgokra olyankor az egyén, amikor alszik, arra nem tud választ adni. Sőt, arra sem, hogy mi történik, ha az embert egészen mélyen alvó állapotba hozzák, amikor még az égési fájdalmakat, a tü szúrását vagy a szerveinek eltávolítását sem érzékeli. Nem tudja megmagyarázni, hogy ha valaki nem éber, akkor miért nem vesz tudomást a fájdalomról, holott esküszik arra, hogy csak az létezik, amit érzéklni lehet. De íme, ez az érzékszerv nem működik úgy az álomélet alatt, mint ahogy az éber állapotban történik. És nem tudja megmagyarázni, miért pusztul el a test, ha nem engedik aludni nem is túl huzamos ideig? Miért? Pedig mindent megadnak neki: ülhet, állhat, feküdhethet, étkezhetik, zenét hallgathat, a tudomány által felkínált legcsodálatosabb élményekben részesülhet, és a test alvás nélkül mégis elpusztul. És mivel magyarázható az, hogy akire a tudomány kimondja, hogy néhány hónapon belül meghal, a napjai meg vannak számlálva, meggyógyulhat; és más esetben, akit egy alapos vizsgálat után kiengednek, és azt mondják, hogy egészséges, az két, három, vagy öt héten belül meghal?

Azért, mert az emberi tudomány nem ura az életnek, és mert nem ismeri azt a másvilágot, amely minden létnek az alapja, és amely az igazi, az örökélet és amelyből jönnek és ahová mennek a szellemek és a formaképzéshez szükséges életprincípiumok. A szellemek néhány évtizedre megjelenhetnek az anyagi létben testben, tudományosan: megjelennek a fizikai síkon. De senki, a tudomány minden felkészültsége és ismerete dacára sem „egyetlen singnyivel meg nem hosszabbíthatja az életét”. Megrövidíteni megrövidítheti: felelőtlenséggel; a természettörvénynek fittyet hányva a testét rongálhatja, tönkretetheti; úgy élhet, olyan életmódot folytathat, vagy olyan veszélyeknek teheti ki magát, amikkel

megrövidítheti az életét, viszont egyetlen nappal sem hosszabbíthatja meg azt. Hosszabbítást csakis a teremtő Isten adhat az embernek, ha annak komoly oka van, és remény van arra, hogy az illető egy testi létben két, esetleg három élet munkáját, feladatát elvégezze. Vagy egyszerűen azért, mert az illető már a helyes úton van, és az isteni kegyelem, mivel már a helyes útra talált a sok botorkálás és keresgélés után, hosszabbítást ad neki, hogy legyen még ideje és alkalmja a megtérésre.

Megtérés a jelszó, szeretett testvéreim, mert a spiritizmus nem színház, a spiritizmus nem cél, a spiritizmus nem vallás, a spiritizmus nem tudomány! **A spiritizmus egy eszköz, amely segítségével az ember egy magasabbrendű célt, az ő megtérését, a lélek és szellem átalakulását ezen keresztül elérheti.** Azok érhetik el így, akiknek sem a tudomány, sem a vallás nem ad egy olyan alapot, amelyen szilárdan érzik magukat, és amivel a hitüket táplálhatnák. Azok érhetik el így, akik kihullottak a vallások kévéiből, és akik a materialista tudományos elgondolásnál valamivel távolabbra látnak. Ezeknek az emberlelkeknek az utolsó időkben hihetetlen nagy szükségük van a szellemek tanára, a Szentlélek Kijelentéseire. Ugyanúgy, mint a régi kor embereinek, ennek a kornak sem az alacsony szellemvilággal való kapcsolatra van szüksége, hanem a magasrendűre. Mert a szellemi jelenségek egyidősek az emberiséggel: mindenkor voltak olyan képességű emberek, akiknek a testbeöltözésük alkalmával nem záródott le a szellemvilággal való kapcsolatuk, tehát így képesek voltak észlelni a szellemvilág jelenségeit. A régi időkben a spiritizmus a fekete mágiát jelentette; a nézőkhöz, a vajákosokhoz, a bűbájosokhoz való járást, akik az alsó rétegekkel voltak kapcsolatban, és azokon keresztül mindazt, amit az alsó rétegek kínáltak, képesek voltak közvetíteni, és azokkal - különösen abban az időben, amikor még a tudomány fejletlen volt - csodálatos dolgokat véghezvinni. Ezt azért tiltotta az Isteni törvény - Mózes által - mert

ezen a bábeli zűrzavaron keresztül, amit az alsó szellemvilág kínált és adott az emberek világának, nem hangzott át az égi szó, az egy igaz Isten kijelentése. Ebben az időben szükséges volt, hogy az embereknek az egy igaz Istenbe vetett hitét erősítsék a magas szellemvilág lakói, hogy ne az alacsony szellemvilágokkal kereszenek kapcsolatot. Mert azok a bálványoknak szóló áldozatra hívták fel a figyelmet, és tudatosan azon voltak, hogy az egy igaz Istenbe vetett gyenge hitet az emberek lelkében elhomályosítsák. Tehát, hogy ez meg ne történhessék, azért tiltotta az embereket az Úr a tiszta, a magas szellemvilággal kapcsolódni tudó eszközein, Mózesen, a prófétaelkeken keresztül a nézőktől, a bűbajosoktól és mindazoktól, akiknek ugyan meg volt a képességük a szellemvilággal való kapcsolódáshoz, de csakis az alacsony világokkal tudtak összekapcsolódni, mert olyan volt a lelkületük. Hallottátok, amilyen hangon belekiáltotok a szellemvilágba, olyan hang jön onnét vissza. És az ember abban az időben nem ismerve a szeretetet, az egy igaz Istent, az Ő törvényét, milyen hangon kiáltott a szellemvilágba? Az ő emberi bűneivel leterhelt énjével, amire csakis az az alacsonyrendű szellemvilág válaszolt.

Az Isten emberei kevesen voltak; a tömeg nem hallgatott rájuk, bár ők Isten akaratából a magasabb szellemvilágokkal kapcsolódtak, és ezt a maguk életére vagy esetleg környezetük elősegítésére képesek voltak felhasználni. Megölték őket is, és megölték az Isten Bárányát, a mi Urunkat, a Jézus Krisztusunkat is. Mert világosságot hoztak és fényt derítettek mindazokra a bűnökre és undokságokra, amelyeket azok a népek elkövettek, amelyek a test igényeinek a kielégítésére használták fel az alacsony szellemvilágokból nyert ismereteiket. A lélek, a szellem még a legalacsonyabb rétegben is test nélkül egy kicsit messzebbre lát, mint amikor a test páncéljába van beágyazva. Tehát a nézők, látók, jó sok képesek voltak bizonyos dolgokat a jövőre nézve, vagy betegségekre nézve megmondani, vagy sikert elérni az álomfejtés terén, mert kapcsolódtak azokhoz a lelkekhez, akik képesek voltak azon

az alacsony szinten is ezeket a dolgokat az emberek világában előre meglátni. A fekete mágiával foglalkozóknak abban az időben voltak igazán kiváló képviselői. A kiválóság alatt azt értem, hogy a szellemvilággal való kapcsolódás terén volt a képességük kiváló, de a szellemi fejlettségük nem érte el azt a fokozatot, hogy megismerhették volna az egy igaz Istent és az Ő akaratát és törvényeit, amelyeket első ízben Mózesen keresztül jelentett ki. Ezek mind a test gyermekei voltak, és a „test és a test gyermekei nem vehetik örökségül Isten országát”.

Az utolsó időkben Isten akarata a Szentlélek Kijelentése. Ez Isten harmadik nagy Kijelentése az emberiséghez a mózesi és a krisztusi kijelentések után. Az Ószövetség és az Újszövetség után az utolsó kor embereinek szól, akik már az elmúlt évezredek alatt megismerhették az egy igaz Isten akaratát és törvényeit. Megismerhették, csak sajnos nem tartották be; azaz nem valósították meg; azaz nem tértek meg. Tehát ezeknek az embereknek mentő-kötélként, utolsó lehetőségként adja ezt az Úr; mert többet, mást már nem adhat. Kitér a szélesre a szellemvilág kapuit, hogy oda a menny előcsarnokában időző, érzelmileg és értelmileg fejlett ember betekintést nyerhessen, azzal az egyetlen céllal, hogy megtérjen és éljen. Amelyik embernek vagy spiritiszta közösségnek ebben az utolsó időkben nem az az egyetlen kizárólagos célja, hogy oda betekintve megtérjen és éljen, az mind halottaktól tudakozódó; az mind fekete mágiával foglalkozó. És sajnos sok-sok emberléleknél a fekete és a fehér mágia fogalma összeolvad, mert még ennyi évezred után sem tanulta meg a jó és a rossz közötti különbségtételt.

Mert a Szentlélek kijelentése és a Szentlélek munkája fehér mágia! Ebből az következik, hogy mindazok, akik az Evangéliumi Spiritizmus ellen felszólalnak vagy harcolnak, és mindazok, akik az Evangéliumi Spiritizmus hívének, tehát odatartozónak tartják magukat, de nem e cél érdekében fáradoznak, azok Szentlélek elleni bünt követnek el. És az írás határozottan mondja,

hogy a Szentlélek elleni bűn nem nyer bocsánatot. Azokra nem érvényesül az, amit az Úr mond: „megbocsáttatnak a bűnei, és arról emlékezés többé nem lesz”. Ezekre nem vonatkozik, mert az utolsó időkben - így is mondhatom, hogy az aratás idejére, a mennyei csűrökbe való betakarítás idejére - mindenkinek a maga színét, a maga teljességét, a maga eredményét kell felmutatnia. Aki erre az utolsó időkre olyan mélyre süllyedt a hitetlenség posványába, hogy a Szentlélek kijelentése ellen tudatosan harcba száll, annak nem lesz a bűne eltörölve, azaz a törvény számon tartja mindazt, amit tett, és mindenért meg kell fizetnie az utolsó fillérig. Miként Júdásnak is meg kell fizetnie mindenért, az utolsó fillérig. Mert Júdás közelről ismerte az Urat, ismerte az igazságot; tudta, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk Isten küldötte, az egy igaz Isten Fia; tudta, hogy a világ Megváltója; tudta, hogy Ő az Igazság, az abszolút igazság szószólója, és mégis az Úr elfogatásában, elítélésében segített. Tehát a sötétség fejedelmével, az alacsony szellemvilággal hozta magát kapcsolatba.

Az utolsó időkben ti is hétről-hétre szinte test közelségben érezhettek bennünket, és érezhetitek - ne mondjátok, hogy nem! - életek napjaiban, amikor mi, Isten küldöttei, akár apróbbak, akár nagyobbak, de mindenképpen magasabb színtről, hozzátok jövünk. Veletek törődünk, lépteiteket igazgatjuk, veszélyektől megóvunk benneteket, és mindent úgy rendezünk körülöttetek, hogy a lehető legkevesebb erőfeszítéssel élhessetek a jónak, és gyakorolhassátok a jót. A kérdés az, hogy az ember Júdás lesz-e, azaz áruló, vagy mást akar a szellemvilágtól a maga számára megtudni? A jót akarja-e megszerezni, vagy azok sorába áll, akik kígyót-békát kiáltanak az Evangéliumi Spiritizmusra? Jellemes, gerinces emberként állja-e a sarat, kitart-e a maga meggyőződése mellett és cselekedeteivel igazolja azt életének minden napján?

Az Evangéliumi Spiritizmus Kijelentése a mi Atyánk akarata az utolsó időkre. Az Úr megmondotta előre: „elküldöm néktek a

Szentlelket, az Igazság lelkét, hogy az minden igazságra vezéreljen benneteket”. Elküldötte! Az alapkijelentések elhangzottak számotokra; letagadhatatlanul itt vannak, az éleetekben benne vannak. Tudjátok, hogy van szellemvilág; hogy van élet a síron túl; hogy van elszámolás! Tudjátok, hogy a Szentlélek azért van a világban, hogy világosságot gyűjtsen; a világosságot pedig nem rejthetitek a véka alá, mert a világosságot magasra kell tenni, hogy egyre többen lássanak annál, és egyre többen tudjanak tájékozódni és különbséget tenni a jó és a rossz között. A spiritizmus nem arra való, hogy letakarjuk és hallgassunk róla. A spiritizmus az utolsó idők mentő eszköze a világ részére; azok részére, akik még e világból megmenthetők. Mert ez nem úgy van, hogy a spiritiszták egy helyre vagy spiritiszta szülőkhöz születnek, hanem úgy, hogy a spiritizmus a világba jött és a Szentlélek kitöltetett. És mindenütt keresi, kutatja és felszedi azokat, akik reagálnak mindazon kijelentésekre, vagy adott esetekben sugallatokra, amikkel a Szentlélek a jót akarja a lélekben megerősíteni. Nincs mindenkinek szüksége arra, hogy ilyen feltűnő módon jusson érintkezésbe a szellemvilággal. Nincs mindenütt szükség arra, hogy a médiumok, mint eszközök ott álljanak; hogy rajtuk keresztül erkölcsi tanítások elhangzódjanak az emberek megtéréséért. Vannak, akik értenek a sugallatokból is, és vannak, akik megvilágosodnak, amikor a Szent iratokat olvassák; és kiolvassák azokból, hogy mit mond a Lélek, hogyan szólt az Úr Mózesen, az Isten emberein, a prófétákon keresztül, és mit mond az Úr a mai embernek, a huszonnegyedik óra munkásának. De kevesek az ilyenek.

A legtöbb ember a külsőnél megakad, az írást szó szerint értelmezi; a legtöbb ember nem tudja, hogy mit kell abból kivenni, miért mondja ezt az írás, miért így mondja? A legtöbb ember félreérti és félremagyarázza azt. Ezért jött el a Szentlélek, hogy többé félreértés és félremagyarázás ne legyen; hogy mindazt, amit

az egyházak tanítottak - hiszen az ő feladatuk volt - megmagyarázza az utolsó idők embereinek, akik még nem érkeztek be, hogyha eddig meg nem értették, hogyha az egyházak kebelén belül nem voltak képesek a mennyei csűrökbe bekerülni, akkor a Szentlélek kijelentésein keresztül képesek legyenek arra. Az egyházak is érzik már az utolsó időben, hogy a spiritizmus nem ellenség, de nincs erkölcsi bátorságuk annak elismerésére és beismerésére. De felfigyelnek azokra a jelenségekre, amelyek sem az egyházak teóriáival, sem pedig a tudomány ismeretével nem magyarázhatók. A tudomány is egyre jobban kezd kutatni az utolsó időkben, hogy hátha-hátha, talán a test halálával nincs vége az életnek. És egyre inkább kezd figyelni azon emberek szavára, akik a klinikai halálból visszatértek, hogy mit mondanak és mit tapasztaltak. És ez oda fog vezetni, amit mindannyiunk Vezetője, a Névtelen Szellem jelentett ki, hogy a tudománynak két felfedezése van már csak hátra: a halál pillanatában az eltávozó lélek jelenlétének géppel, tudományosan, tényként való észlelése és bizonyítása; valamint a légköri elektromosságnak, a villámlások erejének, mint energiaforrásnak a felhasználása. Ma már a tudomány emberei között is fellelhetők olyanok, akik a gyógyításnál egy belső testről beszélnek. Mondják, hogy a betegség csírái ottan indulnak ki, és hogy nem elég a külső tüneteket gyógyítani, hanem arra kell rájönni, hogy mi okozza azt a betegséget, és az okot kell megszüntetni, hogy az okozat megszűnjék.

És az ok a bűnben van! Mert még ha az öröklésre, a génekre fogják is, a gének alakulása a testvéreknél is más és más. Oka van, hogy az egyiknél az hibás és elrontott lesz, a másiknál nem, bár ugyanazok a szülők. Oka van, hogy az egyik magas, a másik alacsony; az egyiknek kevés haja van, a másiknak sűrű. Oka van, hogy a természettörvény ennél így válogatja össze és annál úgy; hogy ugyanazon táplálkozás mellett az egyiknek az anyagcseréje meghibásodik, és a kalciumot nem úgy használja fel a szervezete

a csontképzéshez akkor sem, ha akár mennyi kalciumos dolgot fogyaszt is, mint a másiknak, akinek erős csontozata és erős fogazata van.

Már az, ahogyan az anyaméhben a magzat megfog, formálódik, ahogyan ott kifejlődik, az már egy sokkal előbbi élet következményeként és a jelen élet céljai, rendeltetése szerint alakul ki. És a tudomány most kezdi vizsgálni, hogy mi történik a génekben és mi történik az emberi vérben. Hiszen a vérben jóval előbb kimutatható minden betegség, még mielőtt az a fizikai testben meglátzanék. De a vérben történő elváltozásokat is az ember szellemi összetétele határozza meg. Tehát sok minden van azok mögött, amiket a test funkciói mutatnak. A tudomány kénytelen lesz azon álláspontját feladni, hogy minden a test. Rá kell majd jönnie, hogy ami a testet élteti, ami a testet mozgatja, ami a testet élővé teszi, az a lényeg az emberben, és ezt a lényegét kezdi majd kutatni, és így rájön arra, hogy mi történik az eltávozás pillanatában. Meghatározza, hogy az éltető erő „most megy el” és ezért nem képes a test tovább funkcionálni és ott marad holtan. És a halál egészen rövid időn, néhány órán belül megkezdődik a testnek elemeire való felbontását. A tudomány rá fog jönni, hogy mi volt a motor, ami mindaddig a testet összetartotta, és mi az, ami most hiányzik, ami miatt most egyszerre megjelennek a hullafoltok, és minden kis rész szétesik porrá és hamuvá, ahogyan az írás mondja, és nem lehet többé az elröppent életet visszahozni bele.

Lesznek majd a tudománynak olyan emberei is, akik úgy képzelelik, hogy ha érzékelhetőbb az élet, amikor eltávozik, akkor majd egy géppel azt vissza lehet tartani vagy vissza lehet hozni. De előre mondom nektek, ez teljesen lehetetlen! Mert, mint mondom, az élet felett a teremtő Isten az úr; és Isten szellem; és Isten nem ember. És ha Isten a Maga hasonlatosságára és képmására teremtette az Ő teremtményeit, akkor Ő szellemeket teremtett és nem embereket. És ha a szellem Isten él valahol, akkor az Ő teremtményeinek, a szellemeknek is élniük kell valahol, miután ez

a külső, fizikai erőburok összeomlott. Tehát a tudomány éppen úgy, mint a vallás, kénytelen lesz mindezt elismerni, és akkor egy egészen rövid ideig a spiritizmus többé „nem jár koldus ruhában”. Akkor majd tódulnak oda az emberek és mindenki spiritisztának vallja magát és egymást túllicitálják, hogy ők már mióta foglalkoznak vele, mit olvastak el, és ők így gondolták és úgy gondolták. De a XX. századnak ez a csodálatos szellemi kijelentése hiába várta tárt karokkal az érdeklődőket, az elhullott kalászosokat, és hiába követett el mindent, hogy összegereblyézza azokat. Csak nagyon kevesen voltak akik nem a nézőkhöz mentek, akik nem a tudománynak azon állítására hallgattak, amely csak a vaskos anyag létezését hirdette, vagy akiknek nem volt jó az olyan vallás, ami csak külsőségekben és ceremóniákban nyilvánult meg. Mert a lélek, a szellem szintén vágyakozik táplálékra és a ceremóniák nem táplálják az emberi lelket. A léleknek Isten Igéjére van szüksége és az Isten Igéjét nem emberi módon, kiforgatva kell, hogy adják neki, mert akkor nem tudja a külső burkot feltörni, hogy az éltető magot kivegye abból.

Mert ez történt a vallásokkal: bezárták a lényeket, a magot külsőségekbe, a ceremóniákba, mint kemény, feltörhetetlen burokba, és így adták a híveknek, akik nem voltak képesek azt feltörni. Sőt, az egyházak nem is igen engedték, hogy feltörjék azt, mert aki gondolkozni kezdett, fel akarta törni, és kérdései voltak, arra egyszerűen rámondták, hogy az ördöggel és az ellentéttel cimborál; és hogy az hitetlen, aki nem hiszi el, amit az egyház tantételként hirdet. És azokban a sötét korokban máglyán és kínpadokon kivégezték a gondolkodókat, ha a tudomány emberei voltak, mint Galilei, vagy az egyház híve, mint Jean D’Arc. Tehát ha az ember úgy akar az Isten igéjéhez jutni, hogy csak a külső burok mellett marad, és nem töri fel azt és nem veszi ki a lényeket, a magot abból, akkor az nem használ neki, akkor az őt nem táplálja. Az utolsó idők spiritizmusa feltörte a tudomány és a vallások által

létrehozott külső, kemény burkot, hogy Isten igéjét az ember magához vehesse szellemben és lélekben, hogy az éltethesse, vezethesse őt, hogy az a fejlődését, a növekedését szolgálja.

Mert az emberiség nem növekedett fel; az emberiség előregedett, megöregedett; az emberiség sok harcon, küzdelmen, fájdalom, próbálkozáson, helytelen utakon való barangoláson ment keresztül. Egy koravén valaki lett, aki az életéből nem hozta ki azt, amit Isten igéjén keresztül kihozhatott volna. Akik kihozták, azok eltávoztak innen; akik nem hozták ki, azok itt rekedtek az utolsó időkre, az utolsó órára.

Ebben az utolsó órában kínáljuk fel nektek Isten igazságát, Isten eleven, éltető igéjét, Isten szeretetét, Isten megbocsátó kegyelmét. De hogy ezt elfogadhassátok tőlünk, szerénynek, alázatosnak kell lennetek és tisztaszívűvé kell válnotok. Mi nem mondjuk nektek, mint a vallások, hogy így vagy úgy kell hinniek. **A spiritizmus egy szabad mező, rátok van bízva, hogy felhasználjátok-e;** a ti kezetekbe van adva a fejlődéseteknek a lehetősége. Mi feltörjük a külső burkot, elétek tesszük Isten Igéjének, az igazságnak a lényegét. Az ismeret előbbre visz, csakhogy az ember sokszor a menny előcsarnokában is, úgy mint régen a Sinai-hegy lábánál, a világ által kínált bálványok felé fordul; a Mammon után kapkod. A Mammon pedig nem azonos a mannával. A manna égi eledel, a Mammon pedig mindaz a sok-sok hiábavalóság, amely az ember idejét, életerejét, lehetőségeit elveszi, és így nincs ideje, alkalma és lehetősége a jó tanulmányozására, megismerésére és ezen keresztül való élésére. Igen, a spiritizmus rangot jelent. Rangot jelent a mi szemünkben; az igazi spiritiszták a mi testvéreink, az igazi spiritiszták a magas szellemvilág barátságát és védelmét élvezik. Igen, ilyen értelemben spiritisztának lenni nem az, mint a világ szemében, és mi ebben az értelemben kívánnánk benneteket igazi hívővé, szellemhívőkké és spiritisztákká átnevelni.

Adja Isten, hogy ez úgy számunkra, de főképpen számotokra végbemelessen. Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A GYÜLEKEZETÜNK VEZETŐI

SZÜRKE SZELLEM OKTATÁSA(*)

1991. MÁJUS 5.

Az Úr nevében köszöntelek benneteket kedves testvéreim. Én vagyok a Szürke Szellem. Hosszú évtizedekkel ezelőtt az én Uram és Istenem akaratából és a szellemi mozgalom nagy egyénisége, a Névtelen Szellem kijelölése révén kerültem a ti kis gyülekezetetekbe, hogy segítssek benneteket az üdvösség útjára terelni. Ez a kijelölés és feladat nagy és komoly munka volt a számomra; megtisztelésnek vettem, és igyekeztem azt teljes egészében betölteni. Öt évvel ezelőtt ugyancsak a Névtelen Szellem felszólítása révén más munkakörhöz kellett kapcsolódnom, amelyet - a jelek úgy mutatnak - a magasabb szellemvilág megalégedésére elvégeztem. Ez az idő összeesett azzal is, hogy a számomra kijelölt eszköz egészségi állapota alaposan megrongálódott, és így én ezen másik területen végeztem el munkámat. Most újra szólítottak, hogy a ti kis gyülekezetetekhez térjek vissza. Így az elkövetkezendő iskolaévtől, tehát szeptembertől kezdődőleg e kis csoport szellemi irányítását újra én veszem át. A rendelkezésemre álló eszköz egy kicsit még szokatlan nekem, de a fennálló akadályokat majd az idő múlásával - az ő és a ti jóindulatotokra támaszkodva - igyekezünk kiküszöbölni, és remélem, hogy az utasítások átadásai zavarmentesen történhetnek meg majd részemről, hogy gyülekezetetek továbbra is megmaradhasson a helyes úton. A gyülekezetetek életében új átalakulások váltak szükségessé, nem annyira a vezetésben, mint inkább a ti lelketekben; ugyanis az idő, mint tudjátok, rendkívül rövid. Én most nem arról az időről beszélek, amely még - Isten kegyelméből - a Föld átalakulásáig hátra van, hanem arról, ami részetekre, mint emberek részére még fennáll.

Kiszámíthatatlan, hogy melyikötöknek még mennyi ideje van hátra. Az emberek úgy gondolják, hogy aki súlyos beteg vagy idős, az mindenesetre közelebb van ahhoz, hogy a ti világotokból a mi világunkba kerüljön. Nos, ez nem mindig van így. Isten terve az emberrel, Isten gondoskodása az emberről teljesen kiszámíthatatlan. Néha egészen törődött, rozoga testben még éveket kell a szellemnek a tapasztalatok miatt átélnie. Máskor pedig egészen hirtelenül, anélkül, hogy az ember számítana rá - gondolván, hogy még erejének teljében van - visszahívatik ide. Mindenesetre mindegyikötöknek készen kell állnia szeretett testvéreim arra, hogy a teremtő Isten - ha úgy látja jónak - bármely pillanatban, életek bármely korszakában, egészséges vagy beteg állapotokban egyaránt visszahívhat benneteket. Tanulmányaitok és ismereteitek során egy kialakult rendszert láthattatok arról, hogy a földi élet miként zajlik; abba milyen lehetőségeket ad bele a kegyelmes Isten; azok milyen célt szolgálnak; hogy ideát mit és hogyan kell a szellemnek átnéznie, mivel kell ismerkednie, mit kell tanulmányoznia, hogyan kell felkészülnie egy-egy testetöltésre. Ezek, a természettörvény által kialakított rendszerek, ezekre az utolsó időkre már nem érvényesek. Ma minden egyes emberlélek élete és sorsa - innen a szellemi világból - nagyító alá van véve. Ma emberi életek teljes hirtelenséggel irányt válthatnak; dolgok, amik eredetileg nem is voltak bennük, hirtelenséggel belekerülhetnek; más dolgok, amik egészen elérhető közelségben voltak, amiben az ember hitt és reménykedett, amire az ember számított, amit az ember egészen biztosnak vett, egyik pillanatról a másikra elvételnek onnan és nem következnek be.

Ezekben az utolsó időkben minden egyes emberlélek a legalapobb vizsgálat tárgya a szellemvilágban azok részéről, akik az életét és sorsát intézik. Ezekben az időkben már késhegyre menő harc és küzdelem folyik a jó és a rossz között, hogy akik még megmenthetők, azok valóban be is érkezzenek. Az emberi lelkek mélyén minden parányt vizsgálunk, hogy melyik az, amelyikből

még szikra csíholható ki akár a lelkesedésre, akár a szorgalomra, akár a tisztábban látásra, akár a kitartásra, akár az erények fejlesztésére. Eltemetett, régi dolgokat emlékek, álmok, sejtések által az emberi lelkek felszínére hozunk, hogy azok hatása alatt más befolyás alá kerüljenek, más dolgok ébredjenek lelkükben, más kezdje érdekelni őket, kipróbált utakat elhagyjanak, és más útra térjenek, amelyen gyorsabban hazaér a lélek. Mert amíg az emberléleknek évszázadok, évezredek álltak rendelkezésére ahhoz, hogy megtérjen, átalakuljon, addig egy-egy kitérő az örökkévalóság időtengerében nem csinált nagyobb problémát, legfeljebb a lélek rájött arra, hogy felesleges munkának, csalódásnak, szenvedésnek tette ki magát, mert élete nem hozott számára eredményt, de újra kezdhette, új lehetőségek közepette.

Ma pedig ezek az új lehetőségek csak felgyorsítva állnak az ember rendelkezésére; egy-egy pillanatra felvillannak az ember szeméi előtt, de ha abban a pillanatban az ember figyelmét más köti le, az a felvillant lehetőség máris tovatűnik, és amiben ma még megkapaszkodhatott volna, az holnap már nem áll a rendelkezésére. Ma a Gondviselés még esőt ad úgy az igazak, mint a gonoszak földjére, de holnap már elapadnak az ég csatornái. Ma még biztosra veszi az ember, hogy mert reggel van, azért a Nap felkel; tavasz jön, azért majd a fák újra rügyeznek, virágoznak és leveleket hajtanak. De nincs biztosíték a holnapra, mert ami ma üdének, zöldnek ígérkezik, az holnap már száraz, letarolt, rozsdás színű lesz. Ma már semmire nem lehet úgy építkezni, mint annakelőtte. **A ma biztosnak és megingathatatlanak látszó társadalmi rendszerek holnap már nincsenek.** Akinek hatalma megingathatatlanak tűnt, mert nevéől rettegett egy nemzet, a fél világ, az holnap a porba hullik, mert a halál lekaszálja őt. Ma nincs biztosíték arra, hogyha valaki emberi akarattól egy magas pozícióba kerül, az évtizedekig ott is maradhat nyugalomban, és majd csak azután kell felelnie tetteiért. Az idő felgyorsult, szeretett testvé-

reim! Régebben az idő felgyorsulását inkább csak az öregebb emberek vették észre és a fiatalok úgy érezték, hogy amire várnak az oly messze van és oly soká jön el. Ma már a legfiatalabb generáció is érzi az időnek ezt a rendkívüli nagy felgyorsulását, tovaröppenését, hogy az időben semmi biztosat nem képes magának megrögzíteni, mert ami keze ügyébe is kerül, azt az idő gyorsan tovasodorja.

Az idő ma valóban nagyon gyorsan sodor dolgokat az emberhez, de ugyanolyan gyorsasággal el is viszi, tova is sodorja tőle azokat. Sokféle információ, ismeret kerül figyelmébe, sok felfedezés történik, amelyeket az ember már követni is alig képes. Olyan információ-zuhatag éri az embert nap mint nap, amely között nemigen ismeri ki magát. Nem tudja megszerezni és a helyükre rakni a dolgokat, nem képes eligazodni köztük, és ez nyugtalanságot, zavart, izgalmat, félelmet kelt az ember lelkében. Mindez a sok esemény mégsem állhat meg, mert ebben az átalakulás előtti harminc-negyven esztendőben nagyon sok mindennek meg kell történnie a Földön; az emberi lelkekben is gyors változások mennek végbe; egyre világosabban rétegeződik és válik el a sötétség a világoosságtól; a földi értelemben nézve a nagy gazdagság a nyomorúságos szegénységtől; a megmentettek serege a kárhozatba menőkétől. Egyre jobban repedeznek azoknak az egyházaknak falai, amelyek Krisztus tanára épültek és hivatkoztak évszázadok és évezredekén át, mert egyre nagyobb mennyiségben tódulnak be ezekbe a nagy vallásokba olyan papok, akik „béresek”, akikhez nekünk semmi közünk nincs; akik nem ismerik a Szentírást, az Újszövetséget azzal az alapossággal, amellyel azt nekik az általuk betöltött pozíció miatt is ismerniük kellene. Így ezek a Szentírást kiforgatják, a maguk részére olyan engedményeket tesznek, amelyekkel az igaz híveket megbotránkoztatják, a gyengébbek pedig látván, hogy a „pásztorok” mit megengednek maguknak, sokan köréjük csoportosulnak, mert úgy gondolják, ők is részesülhetnek mindazokban az engedményekben.

Egyre merészebb és veszélyesebb kijelentésekkel fogják ostromolni a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanát. Egyes területeken egyre vehemensebben fogják támadni azon hívőket, akik a régi fundamentális Igazság mellett kitartanak, akik vissza akarnak térni az eredetihez: a tiszta forráshoz. Egyre nagyobb és veszélyesebb változások jönnek létre a földi életben. És ti szeretett testvéreim, ebben a kis gyülekezetben, mint egy kis szigeten, minden olyan ismeretekkel vértettettek fel, amelyek értékét nem vagytok képesek lemérni. Nem vagytok képesek megérteni, hogy a hatalmas teremtő Isten mit adott és ad ma is nektek ebben az igazságban, amely mint erős vár megvédhet benneteket mindazoktól a viszontagságoktól, amik a világ fiaira és leányaira eljönnek. Mert ebben az időszakban az ellentét munkásai lesznek felül, és az erősebb rossz szenvedtetni majd a gyengébbet, azaz gyilkosok fogják gyilkolni a gyilkosokat, rablók fogják rabolni a kisebb rablókat. Azok a törvények, amelyek a rendet kellene, hogy fenntartsák, felbomlanak azért, mert akiknek ezt a rendet kellene fenntartaniuk, lesznek azok, akik - ismerve a törvényt - leginkább keresik azokat a kikapukat és azokat a lehetőségeket, amelyekben ők a törvényt megkerülhetik.

Nagyon szomorúnak, nagyon kietlennek néz ki a világ képe, és ti csak úgy kerülhettek lélek szerint biztonságba, ha mindazt, amit mi számotokra évtizedeken keresztül elhangoztattunk, élitek is; ha a zűrzavarban kiismeritek magatokat; ha érzitek az ima szükségességét és tudtok is helyesen imádkozni. Mert az imával az ember magából ad a Teremtőnek. Így az ima önmagunkból a legszebbnek kiadása a teremtő Isten felé. Amikor pedig összeszedett lélekkel koncentráltok, elmélekdedek, akkor viszont nyitottakká teszitek magatokat arra, hogy a világmindenségből erőket, meglátásokat, világosságot vonjatok le a magatok részére. Tehát az ima érzés - és gondolat - leadást jelent, a meditálás pedig tiszta erők vonzását. Mert amikor az ember helyesen meditál, akkor összekapcsolódik azokkal a lehetőségekkel és erőkkel, amelyekre

az imával felkészítette magát. Végeredményben a helyes ima is egy olyan magasrendű állapotba emelheti az embert, amelyben a tiszta erők zuhatagként hullhatnak az imádkozó egyén lelkébe. Mert ezek nélkül az erők nélkül szeretett testvéreim, bármilyen mennyiséget fogyaszthat az ember a test táplálékából; az lelki erőt, kitartást, türelmet, lelki békességet nem ad neki. Lelki-szellemi erőkhöz csak szellemi felemelkedés, ima és meditáció útján juthat az ember. Ugyancsak szert lehet tenni ezekre ilyen alkalmakkor is, amikor ide, ebbe a kis gyülekezetbe eljöttök, és itt úgy vesztek részt az üléseken, hogy kint hagyjátok gondjaitokat, problémáitokat, fájdalmaitokat, csalódásaitokat, nehézségeiteket és itt, erre a rövid időre szellemi emberekké váltok. Akkor a szellemi ember fülei és szemei lesznek nyitottak mindarra, amit a szellemvilág közöl vele akár tanítások, akár erők formájában, hogy élete nehézségeiben, nehéz napjaiban, csalódásaiban, az öntisztítás téren végzett munkájában fel tudja használni a kapottakat.

Adnánk mindezeket - a Szentlélek munkásai - a vallásoknál is, de a vallások területein - tisztelet a kivételnek - nem azok a vallások vezetői, akiknek ott helyük lenne, akik a vezetést helyesen tudnák ellátni. Amely országban még voltak vezetésre termett, jó pásztorok, ott az ellentét, ahogy az írás mondja: „megverte a pásztort és szétszéledtek a juhok”. És ebben az országban, ahol ti élték (Amerikai Egyesült Államok... a kiadók), a külső látszat azt mutatja, hogy a dolgok jól mennek, hogy a szabadság tisztulást, szellemi eredményeket hoz létre. A valóság az, hogy mindazzal, amit a test részére kínál az ellentét, leköti az ember a figyelmét és erejét, és így nem figyel azokra - a szellemvilágból kiáradó - fontos és irányító tényezőkre, amelyek végeredményben az első pünkösd óta tartanak. Ez a Szentlélek kiáradása a történelem folyamán időnkint egészen visszavonatot, azaz a szellemi mozgalom egészen lelassult és megbénult. A sötét középkorban, az inkvizíció idején, a materializmus szakaszaiban, a felvilágosodás, a polgárosodás ideje alatt sokszor voltak hullámvölgyek az emberiség

életében, amelyekben nem voltak képesek a Krisztus által megígért Szentlélek munkásai közel jutni az emberi lelkekhez.

Ma egészen szélesre tárultak a szellemvilág és az emberek világa közötti ajtók. Ennek ellenére a mutatkozó eredmény rendkívül csekély, rendkívül gyarló, rendkívül kevés. Az emberek életét vizsgálva látjuk, hogy a Szentlélek minden munkája ellenére mennyire eredménytelenek azok, mert az emberiség nagy része süket és vak a magasabbrendűvel szemben. Amikor pedig az ember bármilyen okból kifolyólag magasabbrendűhöz jut, azt szándékosan az alacsonyabbrendűbe fekteti bele. Az anyagban akar jól élni, ezért elsikkasztja és átszolgáltatja mindazt az ellentétnek, amit - ingyen kegyelemből - a lelke átfőmálására kapott. Körülnéztem és lámpásommal világítottam be az emberi lelkekbe, hogy hol találnék a ti környezetetekben olyan embereket, akiknek „füle van a hallásra és szeme a látásra...”, hol találhatnék a hitetlenek világában olyan embereket, akik az egyházak kővéiből kiszakadtak és a hitelenség országútján tévelyegnek, akiket ebbe a kis gyülekezetbe vezethetnénk. És minden megfigyelésünk azt mutatja, hogy nincsenek ilyen emberlelkek, még a legközelebbi családtagjaitok között sem, akik „éheznék és szomjúhoznák az Igazságot”. Azok is süketek, vakok és képtelenek rajtatok keresztül megkívánni az igazságot. Bár a sürgetést, mint mondtam, érzik, de ez a sürgetés más irányú kapkodáshoz, más irányú vágyaik kielégítésére sürgeti őket, és nem arra, hogy Krisztushoz megtérve az önmaguk lelkében az Ő békességét teremtsék meg. Mert csakis Krisztus békéjével a lélekben lehet szellemileg erősödni és gyarapodni; csakis azzal lehet az embernek legyőznie és leküzdenie a maga bűnös, bűnrehajló természetét.

Bár mindenki látja, hogy a világ a romlásba szalad, bár mindenki érzi, ezt a felfokozott, gyors, sürgető változást, és mindenki érzi a test erőinek hanyatlását, mégsem térnek meg az emberek Istenhez, mégsem hagyják el bűneiket. És valóban nem egyszer Illéssel én is felkiáltok: „Uram, meddig még? Uram,

meddig tűröd még, meddig hagyod ezt a mérhetetlen gonoszságot, ezt a nagyfokú Istenkáromlást, ezt a sok-sok gonoszságot, amely az emberi lelkekből kijön, amellyel úgy egymás életét, mint ezt a Földet tönkreteszik, törvényeidet lábbal tapossák, az erkölcsi értékeket a legalacsonyabb szintre alászállítják, és mindazt, amit megtérésükre kaptak, az ellentétnek átszolgáltadják?”

Azért ilyen erős a Földön az ellentét, mert az ember minden erejét, minden ismeretét, minden tudását átadja neki, aminek következtében e világ egyre nagyobb erővel löketik a lejtőre, amely a pusztulásba, a kárhozatba vezet. Mindazok eljöttek ide a mai napon közétek, akik az elmúlt iskolaév alatt Isten kegyelméből a ti lelketeken munkát végeztek, és búcsúznak tőletek, hisz mindössze már csak két vasárnap és újra leeresztjük a függőnyt a ti világotok és a mi világunk között. Ebből a két vasárnapból az utolsó, a Szentlélek kitöltetésének az ünneplése lesz. Véget ér a tanév, és ha hazamentek, kérdezzétek meg magatoktól: gyarapodtatok-e lelkileg, szellemileg; gyarapodtatok-e ismeretben, tudásban, béketűrésben, jószándékban, emberismeretben, önzetlenségben az elmúlt tanév alatt? Legyetek őszinték, kendőzetlenek magatokkal szemben! Azután dolgozzatok ki egy tervet, aminek alapján sikeresebben küzditek majd le önmagatokat. Nézzétek meg, miként akarjátok eltölteni az elkövetkezendő nyári szünidőtököt, mire rendezkedtek be; arra-e, hogy a hátralévő három-négy hónapban mivel elégíthetitek ki magatokban az „embert”, vagy arra, hogy amikor lehetőség van rá, akkor ide eljöttök, és itt, ezekkel a csodálatos igazságokkal ismerkedtek mélyebben, behatóbban? De ne csak test szerint legyetek itt, hanem lélekben, szellemenben; fűrjátok bele magatokat érzelmi és értelmi világotokkal ebbe a csodálatos igazságba, amit nektek, szeretett testvéreim Isten ingyen kegyelemből adott. Mert nem vagytok ti jobbak, különbek másoknál, csak a lelketekben azt a kis szikrát fel lehetett csiholni, lángra lehetett lobbantani, amely fogékonyra tette lelketeket ennek az igazságnak a befogadására. Nem mondom, hogy a

megértésére, mert az emberi értelem nem mindent képes megérteni úgy, ahogy kell, de lélek szerinti befogadására, mert a lélek az ismereteknek, a végtelen tudásnak a tárháza. Tehát ebbe a belső világba kell ezt az Igazságot befogadni, hogy ott az kibontakozhassék, megerősödhessék, megnövekedhessék, és irányító tényezővé válhassék a ti emberi életetekben, azt úgy formálja, alakítsa, hogy példa és bizonyosság legyen Krisztus Igazságáról. A ti beszédeitek, megnyilvánulásaitok, problémáitok megoldásai mind-mind magukon viseljék Krisztust, és mutassák, hogy a lelketekben Krisztus él; ott Ő az Úr.

Ezeket kérjük mi tőletek; azt, hogy ez az átformálódás, Krisztus Igazságának befogadása létrejöhessen a ti benső életetekben, hogy munkánk és fáradságunk ne tegyen hiábavaló, hogy együtt örülhessünk majd ideát az elért eredménynek. **Szeretnénk, ha elérnétek ezeket a csodálatos világokat, amikről ma is olvastok szeretett testvéreim, ahol az őszinteség, a szeretet, a megértés, a jószándék, a boldogság honol.** Ahol nem kell egyiknek a másiktól félni, nem kell ravaszsághoz, hamissághoz folyamodni, ahol kitárulkozhat, és a kitárulkozás által növekedhet a lélek, ahol bizalom és szeretet van. Ahol az egész természeti világ tavaszi megújulásával a lélek csodálatos megújulását tükrözi vissza, ahol minden Istent dicsóíti, ahol minden rajta van az Isten lehelete, ami olyan, mint a harmat a növényen; szépségével megfürdeti a lélek érzés- és gondolatvilágát. Ezekre a világokra készüljete fel, ezek a világok lehetnek a ti örökségeitek, ha hallgattok a Szentlélek kijelentéseire, ha megtértek bűneitekből, ha Krisztus lábaihoz térdeltek, ha az igazság emlőin erős, egészséges szellemekké növekedtek.

Ez az én munkám, ez a mindannyiunk munkája, hogy belőletek erős, egészséges, felnőtt szellemeket neveljünk. Adja Isten, hogy így legyen! Az Urannak békéje és szeretete nyugodjék meg mindannyiótokon.

Isten legyen mindannyiótokkal.

A NÉVTELEN SZELLEM CSALÁDJA(*)

1996. JANUÁR 28.

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! Az elhangzott ének emberi nyelven és emberi szavakkal csodálatos módon fejezi ki mindazt, ami Krisztuson keresztül az emberrel megtörténhetik. Mert valóban Krisztus fehérré moshatja az emberi lelket és tisztává teheti, mint a frissen hullott hó. Azokra az időkre emlékezem és emlékeztet ez engem, amikor még én is nagyon jelentéktelen és nagyon kicsiny szellem voltam és még nem ölelt át abban a mértékben a Krisztusból áradó fény és szeretet, mint amilyen mértékben később, lelki tisztulásom folytán, miután **felvételt nyerhettem a Névtelen Szellem nagy családjába. Mert ebben a családban élni és munkálkodni ki-tüntetés**; ebben a családban élni olyan erők felvételét és olyan erőkben való részesülést jelent, amit mindazok, akik letről, alulról jönnek, el sem tudnak képzelni. És bizony-bizony én is letről, én is alulról jöttem, mert akarati tendenciáimmal sokáig nem Isten akaratát szolgáltam, hanem kerestem a magam akaratának érvényesülését, kerestem azokat a lehetőségeket, amelyeket a Föld nyújtott számomra ahhoz, hogy kényelmesen, jól éljek és a testi énem kielégülést nyerhessen. Csak hosszú idő után, kedvezőtlen körülmények között élve, nehéz és fájdalmas tapasztalatok árán jutottam el a fordulóponthoz, amikor a szó legszorosabb értelmében megcsömöröltem a bűntől és a bűnből elegendem lett. Rájöttem arra, hogy a „bűn zsoldja valóban a halál” és minden egyes élet után, amelyet az alkalmak és lehetőségek világában, a Földön eltölthettem, egy rendkívül nehéz és súlyos lelki - nem merem szelleminek mondani - élet várt és nehezedett rám, és olyan lelkiismeret furdalás vett erőt rajtam, amelynél fájdalmasabbat a legszenvedeteljesebb földi életeimben sem éreztem. Rájöttem, hogy

nem jutok előbbre, mert minden testetöltés után a szellemvilágban hasonló körülmények vártak rám, hasonló víziókkal és áldozataimnak keserves panaszaival, vádoló tekintetével találtam szemben magamat. De ez még csak a jobbik oldala volt a dolognak, mert sokan, akik ellen vétkeztem, akikkel szemben gonoszul, helytelenül, szeretetlenül viselkedtem vagy megkárosítottam őket, sokszor teljes haragjukkal, indulatukkal támadtak rám és nem hagytak egy pillanatra sem nyugodni. Sok esetben az illető már nem is volt a közelemben és mégis az ő szellemi árnyéka kísértett engem; tehát mindazok az erők, amelyek feldolgozatlanul maradtak, mint árnyak még mindig újra és újra támadtak.

Azt gondoltam életem során, hogy akik hatalmon vannak, akik dicsőségben fürdenek, akik emberek által erőseknek látszanak, azok nyújthatnak nekem is erőt, út- és iránymutatást, hogy hogyan kerülhetek én is az élet kedvező körülményei közé és hogyan jöhet létre bennem is az az érzés, hogy én a világ ura vagyok és mindenki nekem engedelmeskedik. Rá kellett jönnöm arra, hogy minél többen lesték a szavamat, minél többen engedelmeskedtek nekem, annál kevesebb volt a szellemi szerzeményem, amikor a halál a testi létből a túlvilági létbe szállított át. Egyre jobban tudatosítottam, hogy nincsen dicsőség gyalázat nélkül, nincsen szabadság rabság nélkül, nincsen gazdagság szegénység nélkül. Egyre jobban tudatosítottam, hogy az alkalmakkal és lehetőségekkel meg kell tanulnunk élni; tudnunk kell, hogy az adott helyzet mit vár és mit kíván tőlünk; tudnunk kell azt, hogy a szeretetben való munkálkodás a legfontosabb és amíg önmagunkon uralkodni nem vagyunk képesek, addig hiába kívánunk uralkodni mások felett, az csak újabb fájdalmakat, gyötrelmeket és kötött helyzeteket zúdít ránk. Ellenben, ha megtanulunk az önmagunk rossz természetén uralkodni, ha nem a magunk sikereit várjuk az élettől, hanem arra törekszünk, hogy életünkkel, cselekedeteinkkel mindenkor embertársaink segítségére legyünk és ezzel Istennek szerezzünk dicsőséget, akkor már ráléptünk az igazi szolgálata

útjára. Az ilyen élet után már nem kell didergő lélekkel, félelmes érzések között megállnunk itt a túlvilágon, hogy vajon hogyan alakul sorsunk és a törvény milyen ítéletet mond ki felettünk.

Minél jobban megvilágosodtam, annál inkább láttam, hogy szükségem van a mi Urunkra, a Jézus Krisztusra, szükségem van Krisztus példájára, és arra, hogy eljárásaim, érzéseim, gondolataim, megnyilvánulásaim az Ő szent megnyilvánulásaihoz, az Ő szent elgondolásaihoz legyenek mérhetőek. Hosszú az út az ébredéstől a megtérésnek arra a fokára eljutni, ahol már teljes öntudatra ébred a szellem, és ezt az öntudatot képes a testben is megtartani. De az ember a megvilágosultságnak ezen a fokán már pontosan tudja, hogy mit kezdjen erőivel, ismereteivel, képességeivel, lehetőségeivel; mi a feladata, mi a munkája. Tudja, hogy milyen korlátok vannak még az életében, amiket felesleges feszegetnie és az életerejét arra fordítania, hogy ezeket a törvény által felállított korlátokat áthághassa, azokat onnan elmozdítsa, azzal a téves elgondolással, hogy ha azokat elmozdítja, akkor szabad az út és akkor „mindenek szabadok lesznek” neki. Bár kegyelmi időkben lehet a korlátokat tágítani, hogy ne ütközzünk állandóan azokba, amelyek azért állítottak oda, hogy ránk fékezőleg hassanak, de ez nem vezet jóra. Mert az ember életébe a fék, a korlát okkal és céllal adatik; részben azért, hogy azon az úton maradjon, amely a hazugságok világából kivezeti őt. Vagy a korlát mankóként szerepel, amire támaszkodhat az ember, hogy el ne essék, vagy ha már elesett, legyen mivel felsegítenie magát; és az is lehet, hogyha az a korlát nem lenne ott, akkor olyan területre tévedne, ahol még nem ismerné ki magát, ezért ott nem lenne képes szellemi eredményeket elérni.

A balga lélek mindig azt hiszi, hogy neki van igaza; a balga lélek mindig azt hiszi, hogy „mindenek szabadok neki”; a balga lélek azt hiszi, hogy a teste az övé, és azzal azt tesz, ami neki jóleső. A balga lélek azt hiszi, nem fontos, hogy idejét és erejét az Isten igazságának megismerésébe fektesse bele, hanem a múlandóval,

a világ tudományával, a világ ismereteivel foglalja el magát. Azokat az ismereteket, amiket a tudományból, a politikából, a világi életből, a világi szórakozások terén szerez magának az ember, a test halálával mind itt maradnak. Tudniillik, mivel ezek az ismeretek az agyban raktározódnak el, ezek az agy megbetegedése vagy a halál következtében a testtel együtt a Földön maradnak; ezeket az ismereteket a lélek nem képes a maga világában rögzíteni és ott hasznosítani. Tehát ezek teljesen felesleges kellékek, amik nehezítik és korlátozzák a szellem fejlődését, előrejutását, tisztánlátását még itt a szellemvilágban is. Ellenben mindazok, amiket az ember az érzés- és gondolatvilágában mint szépet, mint örökkévalót, mint maradandót, mint örömet és boldogságot nyújtót rögzít meg, azok vele maradnak akkor is, amikor a Földről távoznia kell. Ezek olyan tudást és olyan ismeretet nyújtanak neki, amiknek a segítségével ebben a világban tájékozódni képes, amik olyan jellel jelölik meg, amiknek révén értékes, magasabb szellemi körökhöz vonzatik, ahol boldogság és öröm tölti el őt.

Amikor a Föld polgára, a Földről távozott szellemi újszülött egy ilyen magasabb szellemi családba kebeleztetik bele, akkor ő a legjelentéktelenebb, a legkevesebbet tudó, szellemi szempontból a legkisebb azok között, akik már szellemi óriásokká nőttek ki magukat. Az Úr azt mondja: „az én Atyám házában sok hajlékok vannak”, és valóban sok hajlék van és minden egyes hajlékon más és más szellemi családok nyernek életlehetőséget a tanulásra, a szellemi előrejutásra, a teljes szellemi megvilágosodásra, az önmaguk átvilágítására, amelyeknek segítségével pontosan feltérképezhetik magukat, hogy mik azok a lélek redőiben még meghúzódó gyenge vagy beteges csírák, amelyekből új bűnök sarjadhatnak ki és újra akadályozhatják őket a szellemi fejlődésben.

A Földön a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk emberi értelemmel lemérhetetlen, hatalmas, csodálatos, eget és földet rengető munkát végzett el. **Az Úr közvetlenül bízta meg Pétert a szellemi Egy-**

házának, a szeretet vallásának irányítójává, amikor azt mondotta: „te Péter vagy, azaz kőszikla; erre a kősziklára építem az én Egyházamat és a poklok kapui sem vesznek erőt rajta”. Azaz, akik érzés, gondolat, akarat, eljárás, cselekedet tekintetében Krisztusnak ehhez a láthatatlan Egyházához tartoznak, azoknak nem kell félniük, mert annak főpapja a mi Urunk, a Jézus Krisztus, és a vezetője Péter apostol. Akik ebbe a családba, egyházba felvétetnek, azok a hatalmas és teremtő Isten különösen nagy kegyelmében részesülnek. Péter apostol előző életében mint Buddha már elérte a megvilágosodás legfelsőbb fokozatát, amit akkor emberi testben el lehetett érni. A későbbiek folyamán, amikor mint Péter apostol az Úr követőjévé vált, mindazokat a hiányokat pótolta, amik az előző életéből fennmaradtak. Mindarra, ami Péter apostol érzés- és gondolatvilágában homályban maradt, közvetlenül maga az Úr, a Jézus Krisztus világított rá. És hogy ez a világosság megmaradjon, illetve még világosabb legyen, az Úr távozása után, első Pünkösd napján Péter apostol feltűnő módon Szentlelket vett, hogy azután ezzel a nagyobb megvilágosodottsággal lépjen ki a világ elé, és bizonyosságot tegyen az Úr mellett, hogy ő valóban Isten Fia volt: fény a fényből; világosság a világosságból; élet az életből; jóság a jóságból; tisztaság a tisztaságból; tudás a tökéletes tudásból és - igen! - szeretet az isteni szeretetből. Krisztus a szeretet Messiása és a békesség fejedelme, és Péter apostol közvetlenül Tőle kapta mindazokat a képességeket, amikkel Mellette az emberek világában bizonyosságot tehetett. És bizonyosságot tehetek az Úrról azok is, akik látták az Urat, akik Vele éltek, akik ismerték az ő tanításainak benső, ezoterikus lényegét, akik nemcsak az igazság külsőben való megtartására, hanem a szó legszorosabb értelmében a tiszta életre törekedtek. Ezek életéből mindaz, ami napvilágra jön, Krisztus igazságáról és Krisztus lelkületéről tanúskodik, és Krisztus arculatát tükrözi vissza.

Igen, Péter apostol ekkor már megérett a vértanúságra, megérett arra, hogy az Úrért, az Úrhoz hasonlóan keresztre feszíttessék és megkapta azt a csodálatos lehetőséget, amelyet az Úr bízott rá: **„legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat”**. Ez az, amit Péter apostol, azaz a Névtelen Szellem ma a szellemvilágból e világnak adhat. Minden, amit ő Eszter médiumon keresztül leadott, annak a jegyében folyt le, amire őt az Úr kérte fel és az Úr hatalmazta fel: **„legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat”**. Ezeknek a bárányoknak és juhoknak a részére olyan dús mezőt kellett keresnie, ahol csillapíthatják az éhségüket, és olyan forrásról kellett gondoskodnia, amelynek vize csillapítja a szomjúságukat. Tehát akik éheznek és szomjúhózzák az igazságot - úgy a Földön fennálló és működő egyházakban, mint az azokon kívül levők között - azok a Névtelen Szellemhez térnek, aki a Szentlélek munkásainak a közreműködésével ezt a legeltetést végzi és gondoskodik üde legelőkről és tiszta forrásról. Ezek a bárányok a Névtelen Szellemre tekintenek, mert ismerik az ő szavát és ismerik azokat az igazságokat, amelyeket ő az Úrtól hoz nekik. Akik nem az Úréi, akik nem ezekre az üde mezőkre áhítoznak, azoknak jó a Föld nyújtotta táplálék; jók azok, amik bár itt-ott igazság szemcsékkel vannak megkeverve, de hazugságok. A mi Urunk, a Jézus Krisztus ma közvetve, eszközökön keresztül szól e világ népeihez, nemzeteihez, azon belül pedig az egyénhez és a megtérés szükségességét hirdeti. A Névtelen Szellem nemcsak azokra az évtizedekre és azokban az évtizedekben élő emberlelkek részére adta le a csodálatos tanításait, akik abban az időben éltek, hanem mindenki részére, az utókor részére is, hogy akik keresik és kutatják az igazságot, azok megtalálhassák.

Ez az igazság nem a világnak adatik; ez az igazság nem a külső egyházaknak adatik, mert a külső egyházakban a lecövekelte apró részletigazságokat nem hajlandók a jobbért, a többért, az értéke-sebbért, a nagyobbért feladni. Görcsösen ragaszkodnak azokhoz

az igazságokhoz, amelyeket évszázadokkal ezelőtt lecövekeltek, amelyek az akkori embernek talán megadták azt a lelki táplálékot, amire szüksége volt, de a hitetlen, a kételkedő, a természettörvényeket immár jól ismerő embernek semmiképpen nem elegendők. **A hitetlen világnak bizonyságokra és mindazokra az igazságokra van szüksége, amiket a Névtelen Szellem az emberiséggel közölt.** Tehát ez alatt azt értem, hogy nem rejtett tan ez többé, hanem akik éheznek és szomjúhozják, azok részére nagyon is hozzáférhető. Más dolog azután, hogy kiket érdekel, kik nyúlnak utána és hányan látnak abban olyan értéket, amelyet felhasználhatnak a megmentésükre.

Amint hallottátok, az „idők közelségét” úgy kell érteni, hogy rövid már az idő ahhoz, hogy az ember lassú cammogással, komótos keresgéléssel ráakadhasson az igazság bensőbb, mélyebb rétegeire, amelyek az ő megmentését szolgálhatnák. Mert azzal, hogy az ember mindenre ráakad, még nem menekült meg. Ez még csak az első állomás, a kezdet, amikor a megismert igazság segítségével felveheti a küzdelmet a maga tévelygő, hibázó, bűnös, Istentől elfordult természetével szemben. Természetes, hogy ennek elfogadására is meg kell érni, mivel mindennek érési ideje van, és nem lehet sem aratni, sem szüretelni, mielőtt a gabona vagy a gyümölcs be nem érik. Tehát a testetöltések sorozatai alatt az ember lassan megéri az isteni jó elfogadására. Így minden lejárodó korszak felmutatja azokat a lelkeket, akik abban a korszakban megérték arra, hogy a tisztább, magasabb isteni kijelentést megtalálják, felfogják, megértsék, hasznosítsák, és ezen keresztül önmagukat átalakítsák.

Ezt célozta az első isteni Kijelentés Mózes által. Ezt célozta a második isteni Kijelentés, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk hozott, és aminek érési ideje az elmúlt kétezer esztendő volt. Ez az idő arra adatott, hogy a szenvedések, a nyomorúságok felszántásák a lélek talaját az igazság magvának befogadására, hogy az ott

kikeljen, szárba szökkenjen, termést hozzon, és a termés betakarítható lehessen a mennyei csűrökbe. Majd elküldte az Úr a Szentlelket, hogy az utolsó időkben, a teljes sötétség beállta előtt a tarlón elhullott, de már érett kalászatokat betakarítsa. **A teljes sötétség közel van, és éppen ezért adta Isten a sötétség eme közelségének idejére a harmadik isteni Kijelentést, a Szentlélek tanát a világnak.** Egészen piciny jelentéktelen csoportnak látszott az a néhány ember, akik Eszter médium magánkörét alkották; a későbbiek folyamán ez a magánkör, mint mag utaltatott át a már megalapozott és a világ előtt is ismert gyülekezetbe, a Budapesti Szellembúvárok Egyletébe, hogy ott azután az Eszter médiumon keresztül közölt igazságok sajtó alá rendeztessenek, és a világ igazságra éhező és szomjúhozó emberlelkeinek birtokába juthassanak. A Névtelen Szellem családja sok-sok szellemet ölel fel; köztük ilyen jelentéktelent is, mint amilyen én vagyok. A Névtelen Szellem családja dolgozik azon, hogy a világ különböző pontjain a különböző okkult, szellemi, parapszichológiai jelenségek elvezessék az embereket az igazság iránti mélyebb érdeklődéshez, hogy azután az igazságot megértsék, azt szeressék, kövessék, éljék, és ezáltal elérhessék a megmenekülését, azaz az üdvösségüket.

Ehhez a családhoz sok különböző rendű és rangú szellem tartozik; tehát szellemi színvonalunk különböző. Nagy a vágy és a lelkesedés, amely bennünket fűt, hogy a Krisztus által elhozott Isteni igazságot hirdessük, és hogy arra bizonyítékokat szolgáltatassunk az emberiségnek. Tehát érezzük az elhivatottságot, hogy az embereknek minden áron szolgálatot tehessünk a lelkük megmentése érdekében. Az az érzés fűt bennünket, hogy bármiképpen is szolgálatára lehessünk testvéreinknek. Még akkor is, ha a mi helyzetünk megnehezedik, ha a mi körülményeink súlyosbodnak is, ha ez a munka közülünk többet testbe szólít is. Hogy a Földnek azokon a pontjain, ahol már ilyen kis állomások vannak,

ahol ezek a pásztortüzek már égnek, közülünk e világból felvértezve, új lelkesedést vigyünk ezekbe a piciny kis közösségekbe, amelyekben néha már éppen csak pislákol az a világosság, amely valaha az emberi lelkekben meggyújtatott. Mert az emberi lelkekben a Szentlélek hatására nyilvánvalóan világosság derül és a lelkesedés szent tüze ébred, ami további világosságot és meleget áraszt. Ugyanakkor ezeket a helyeket az ellentét is mindenkor számontartja, mindent elkövet, hogy az ott élők lelkesedése, szeretete, világossága, jószándéka alábbszálljon. Ezért szükségessé válik, hogy ezeken a helyeken újabb erős, felvértezett munkások jelenjenek meg, hogy ott a pislákoló tüzek újra fellángolhassanak. Igaz, hogy egyre kevesebb azok száma, akik ezért a világba mennek; kevés, mert Isten nem dobálja az „igazgyöngyöket a sertések elé”; Isten az oktalan áldozatoknak nem híve. Miként a régi időkben sem gyönyörködött a kosoknak vérében, éppen úgy ma sem gyönyörködik a hiábavaló áldozatban. Amikor az ellentét, a gonosz hatalma annyira megerősödik, hogy csak gyötri, szenvedtetni és pusztítja azokat, akik a világ sói lehetnének, akkor Isten már nem tartja érdemesnek, hogy több áldozati bárányt küldjön a Földre.

Az utolsó időkben kiszélesednek a szellemvilág kapui, és a természettudományok törvényei által megmagyarázhatatlan jelenségek jönnek majd létre. Az úgynevezett csodák mindenkor a rendkívüli idők jelei, és mindig ezek a rendkívüli idők szolgáltatják a legnagyobb lehetőséget arra, hogy az emberek nagyobb számban térjenek meg, hagyhassák el a Földet és majd később a Föld szféráit is. Tehát mint mondom, **egyre szélesebben nyílnak ki a szellemvilág kapui, és onnan a Szentlélek munkásai közül minden rendű és rangú szellem azon lesz, hogy bizonyosságot szolgáltatson az emberek részére.** Ez azonban nem általánosságban történik, hanem a Szentlélek egyénenként ad bizonyosságot a hitre és a hit bizonyosságaira vágyó emberlelkeknek. A testben viszont már egyre kevesebb lesz azoknak a száma, akik ezt a harcot, ezt

a nehéz küzdelmet vállalják azért, hogy egy se vesszen el azok közül, akikre az Úr azt mondta Péter apostolnak: „legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat”.

Ebben a világban rendkívül nagy erővel és hatalommal rendelkezik Péter apostol, a kőszikla, azaz a Névtelen Szellem, ami azonban csak az ő megjelölése. Az utolsó időkben itt, ott, amott majd jelentkeznek a névtelenség leple alatt szellemek. Végeredményben ezt sem kell elítélnetek, ha egy szellem az isteni igazságot hirdeti, csak tisztában kell lennetek, hogy amit hirdet, az igazság vagy hamisság. Krisztus második eljövételéhez közeledvén, mindazokról a vallásalapítókról, akik régen - úgymond - Isten emberei voltak, az emberek nem egyszer állítják, hogy reinkarnálódnak, mint ahogyan napjaitokban hallotok Buddha reinkarnációjáról. Ezekben az esetekben tudnotok kell, hogy Buddha már nem az, aki volt, hiszen azóta úgy Péter apostol, mint Névtelen Szellem mindig az elért szellemi megvilágosultsága és fejlettségi szintje szerint sugározza Isten igazságát az emberek világába. Tehát nem mondhatjuk, hogy azok a szellemek inkarnálódnak, akik - úgymond - az Isten emberei voltak, mert azok attól az időtől fogva, hogy az emberek világában, mint vallásalapítók ismertté váltak, sokat fejlődtek szellemileg és számukra a tetetöltés sem nem szükséges, sem nem kötelező.

Krisztus második eljövételére nagy lesz a fejtelenség és nagy lesz az összevisszaság; és mivel nem ismerik ki magukat az emberek, és nem tudják kinek és mit higgyenek, ezért a hitetlenség, a bizonytalanság és a kételkedés igen nagy lesz. Akik az egyházaknál, a külső formákban és a ceremóniákban hitték fellelni a maguk üdvösségét, azoknak a hite teljesen elvész, mert az idő megmutatja a vallások igazságában is, hogy mennyi van abban Krisztus eszméjéből. Ezzel azt akarom mondani, hogy az idők végére minden megmutatkozik a maga teljében, a maga természetében, a maga színében. Az idők végére az igazság a hamissággal, a jó-akarattal a rossz akarral, és a fekete a fehérrel össze lesz keverve,

de akiknek szemük van a szellemi lényeg meglátására, azok ki tudják választani, hogy mire van szükségük, miben bízhatnak, miben reménykedhetnek; hogy hol van az igazság. És ezeknek az emberlelkeknek akkor már nem is az lesz fontos, hogy melyik vallásnál vagy esetleg spiritiszta gyülekezetnél van az igazság, mert addigra ők már eljutnak arra a szellemi fokozatra, hogy bennük van az igazság, bennük van a mennyeknek országa, bennük van Krisztus lelke. Tehát az ő lelkiismeretük képes megmondani, hogy mi is az igazság, és hogyan kell eligazodniuk az életben. Tehát az ilyen embereknek már nincs szükségük arra, hogy más mondja meg nekik, hogy az igazság így és így értelmezhető, hogy valamiben így kell hinni, mert mivel beérték az idők végére, ők maguk képesek a jót a rossztól, az igazságot a hamisságtól, és Isten akaratát az emberi akarattól elválasztani.

Ha ezeket az embereket bíróság elé idézik, ott a Szentlélek befolyása alatt tesznek tanúbizonyságot hitükről, mert ők már vettek Szentlelket, és a Szentlélek minden körülmények között képes használni őket; így a Szentlélek leküzdi bennük a félelmet és a halál lehetősége ellenére is ki merik mondani az igazságot. **A Szentlélek azért adatott a világba, hogy az ember - ha Szentlelket vett - többé ne féljen; ne legyen gyenge, hanem erős; ne legyen bűnös, hanem igaz; ne legyen lusta, hanem törekvő; ne legyen tunya, hanem lelkes; ne a hazugságot kövesse, hanem az igazságot; ne a sötétben éljen, hanem a világosságban.** Ezt a Szentlelket kaptátok és remélem, hogy befogadtátok magatokba. **Ez a Szentlélek ma a világban van, ennek a Szentléleknek földi vezetője Krisztus megbízásából a Névtelen Szellem.** A Névtelen Szellem a maga számára csak egyetlen eszközt képezett ki, aki olyan képzetté, annyira érzékennyé vált, hogy a Névtelen Szellem minden mozdulatát, lelkének minden rezdülését, igazságismeretének minden apró pontját képes volt kifejezni; majdnem olyan tökéletesen, mint ahogyan egy magas szellem a saját földi testét képes használatba venni. És ez azért történt, hogy

az isteni Kijelentésbe semminemű tévedés, félreértés bele ne csússzék.

Természetes, hogy az igazságot és a harmadik isteni Kijelentést is minden ember a maga ismeretein, a maga szellemi fokozatán, a maga felfogási készségén, a maga lelkületén keresztül képes csak felfogni, átérezni és megérteni. Mint ahogy azt tudjátok, az isteni Kijelentések megértésének - úgy tudom erről egy alkalommal itt már szó volt (lásd: Krisztus az Úr... könyv „A megvilágosodás fokozatai” 242. oldal) - három, illetve négy fokozata van. A testi ember az első fokozaton, az igazság külső köntösénél akad meg. Erről a külső köntösről elhiszi, hogy amit forma szerint cselekszik, az az ő üdvösségét szolgálja. De természetesen, ha eszerint hisz, az Úr mondása szerint: „legyen neked a te hited szerint”. Ha az ember abban hisz, hogy ha valamit elfogyaszt, az őt nem mérgezheti meg, akkor még ha az mérge is, nem árt a testének; ha arról a delejes vízről azt hiszi, hogy annak ereje az ő gyógyulásához vagy legalábbis a megkönnyebbüléséhez juttatja, akkor az megtörténhetik. Nem az a víz, nem az a kézrátétel, nem az az áldás, nem az a delejezés viszi azt véghez, hanem az emberben élő hit, amivel ezeket a magasabb, tisztább erőket képes magához vonzani.

Tehát akik az igazságnak csak a külső köntösét ismerik és attól várják életük jobbrafordulását, azoknál az nem következhetik be, mert a külső a benső lényeg nélkül holt; a külső a benső szellemi lényeg nélkül nem képes megelevenedni. Tehát a külső elhívés nem igaz hit, és a külső elhívés és az igazság szó szerinti értelmezése nem vezet jóra. Az ember elpocsékolja a drága idejét azzal, hogy amit tesz, szokásból teszi: szokásból megy el a templomba, szokásból ül be egy spiritiszta ülésre, szokásból nem eszik pénteken húst, tehát szokásból vagy tévhitből tesz valamit, mert azt hiszi, az szolgálja az ő üdvösségét. „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit”. A testhez tartozó dolgok a testi erőkkal

együtt elpusztulnak. A lélek erői szünet nélküli kapcsolatban vannak a szellemmel; mondhatom így is: a lélek a szellem ruhája, a szellem erőtartálya. Tehát ott már olyan erők vannak jelen, amik uralhatók, kormányozhatók és megtisztíthatók és tulajdonképpen ez is a cél. Ami a léleknek szól, az már magasabbrendű; aki megérti azt, ami a léleknek szól, az már az igazságból a mélyebben fekvő értékeket is képes magának kivenni; aki a még mélyebben fekvő igazságokat is - mondjuk Krisztus egyetlen mondásából - megérti, az már a szellemmel szóló igazságot értette meg.

A Névtelen Szellem családja mindenképpen azon van, hogy az embert arra a szellemi látásra tanítsa meg, hogy a Krisztus igéinek legbensőbb lényegét is képes legyen felfogni és értelmezni. Ha erre képes - mivel törvény, hogy az ismeret kötelez - akkor neki már kötelessége a megismert igazság szerint gondolkodni, élni, és egész életében az időt úgy és arra felhasználni, amire az a születésével adatott. A legtöbb ember csak végig éli az életét. A legtöbb embernek fogalma sincs arról, hogy a benne eltemetett szellem mi mindenre lenne képes, mi mindent tudna megérteni, szuggesztív erejével mi minden megtételére lenne képes. Az átlagember mindezeket a képességeit parlagon hagyja heverni, és csak a testi képességeit műveli, csak azokkal foglalkozik. Pedig a testi képességek is a lélek mélyéről jönnek elő. Például nézzétek ezt a két kezét és nézzétek mondjuk Michelangelo kezét: ez a két kéz, bár külsőleg olyan, mint Michelangelo keze, de soha nem lenne képes azt megalkotni, amit az ő keze megalkotott, mert a mögötte levő szellemmel volt meg az a képessége, amivel művészi módon tudta azokat a kezeket használni. Vagy ez a fül itt felveszi a különböző hangok rezgését, de hogy azokat a rezgéseket úgy hallaná meg, vagy úgy tudná összerakni, mint ahogyan arra Beethoven képes volt, az nem lehetséges, mert az az ő szellemi képessége volt és a szellemvilágból vette át azokat a rezgéseket.

Ha én most valamelyiketeknek azt mondanám, hogy innen átülök mellé és próbálok rá hatni, meg sem tudnám mozdítani; nem tudnám a mondanivalómat úgy kifejezni, mint ahogyan ezen eszköz által képes vagyok, mert neki ehhez van meg a képessége. Tehát a szellemi képességek növelhetők egészen a tökéletességig. Azonban az ember jelenlegi fokozata és a tökéletesség között olyan nagy a különbség, hogy ha tudatosan és szünet nélkül képeznék is magát és mindennemű képességét munkába szólítaná is, akkor is csak nagyon gyenge és gyatra eredmény mutatkoznék. Az emberben azonban még ez a törekvés sincs meg, hanem hagyja, hogy a test uralkodjék rajta: kényelemszeretettel, evéssel, ivásával, arra gondolva, hogy milyen legyen az öltözködése, milyen problémák várnak megoldásra az életében. Ezek a problémák azonban ott voltak ezer esztendővel ezelőtt, és ott vannak napjaitokban is; ahogyan az Úr fejezi ki: „szegények mindig lesznek veletek”. Szegények, betegek, elesettek - a társadalom bármit próbál is tenni - mindig lesznek a társadalomban, mert az emberekben levő önzés, hatalomvágy és sorolhatnám még milyen emberi tulajdonságok teszik ezt lehetővé. Tehát nem a külsőt kell megváltoztatni, hanem a bensőt. Ha az ember a lelkében élő önzés, irigység, harag, gyűlölködés, rosszakarát gyökereit elvágja és ezáltal azokat megszünteti, akkor a világ automatikusan jobb lesz körülötte. Csak példaként hozom fel testvéreim: egy szegény családban, ahol a férj és feleség igazán szereti egymást és érzésben a gyermekek is szorosan e családhoz tartozónak érzik magukat, ott mennyivel boldogítóbb, békésebb, nyugodtabb az élet, mint azok között, akiket a börtönökben összezárnak. A külsőben nem sok a különbség a szegény család és a börtönök között, de az élet minősége egészen más, mert az ott élők érzései, vágyai, bűnei folytán válik az élet elviselhetővé, esetleg boldoggá itt, és elviselhetetlenné ott.

Tehát az ember a maga jövőjének a kovácsa. Az emberé a jelen, a múlt lezáródott. A múlt teleírt lapok sorozata, a múltban megtörténtet nem lehet meg nem törtéنتté tenni, a jövő pedig Isten kezében van. **A jelen a tiétek, a jelenben kapjátok a Névtelen Szellem csodálatos igazságait, a jelenben kapjátok a megvilágosodás lehetőségeit, ezért a jelenben kell ezekkel élnetek.** A jelenben a tiétek ez az igazság. Hogy a jövőben a tiétek lesz-e, hogy a jövőben összejöhetnek-e, hogy a jövőben lesz-e alkalmas eszközünk, ez mind Istennél van. De amiben ma részesülhettek, az a tiétek. Tehát a mai napot kell úgy felhasználnotok, hogy az szellemileg eredményt hozzon a számotokra. Az ember megszületik és meg kell halnia; a közbeeső idő viszont az övé. Igaz, hogy a múlt árnyai bizonyos fokig korlátozzák a jelen lehetőségeit, de még legnehezebb körülmények között élő embernek is megvan a lehetősége, hogy a jót válassza a rosszal szemben. A Földön minden embernek meg van a lehetősége a megtérésre. Így aki ma még a bűn útját járja, holnap ráléphet Krisztus útjára. De az a baj, hogy az ember megátalkodott az ő bűneiben; csak a felszínes, könnyű fajsúlyú dolgok érdeklik; az a baj, hogy az ember a nap huszonnégy órájából csak nagyon kevés időt szentel a benső, lelki értékeinek képzésére, de annál több időt tölt el emberi érdekei érvényesítésére. Az a baj, hogy a nap huszonnégy órájából több időt tölt el a testnek kedvezőkkel és csak nagyon kevés időt hagy **az imádságra, a meditációra, a Szent könyvek olvasására, az igazsággal való ismerkedésre, a másik emberhez való lehajolásra, hogy azt szellemi vagy testi táplálékkal, segítséggel lássa el.**

A Névtelen Szellem családja mindent megtesz azért testvéreim, hogy ti, akik e nagy családba felvétettetek, de még nem tartoztok a Szentlélek közösségébe, elérhessétek ezt a magasabb rangot, és rajtatok keresztül a Szentlélek már itt a földi életben munkát végezessen.

A Névtelen Szellem családja mindent megtesz, hogy az isteni akaratoknak, az isteni áldásnak legyetek a közvetítői, és az isteni akarat valósuljon meg általatok, bennetek, és ez a megvalósulás mások megvilágosodását, mások megtérését, mások javulnivaló szándékát is elősegítse. Ez a szándék vezet bennünket, és ez a szándék kell hogy vezessen mindannyiótokat, akik Isten kegyelméből a Szentlélek kijelentéseit megismerhettétek.

Utam tovább vezet. Isten áldása nyugodjék meg rajtatok!

Isten veletek!

SZÓZAT ÉS ÁLDÁS A GYÜLEKEZETNEK(*)

1997. SZEPTEMBER 14.

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr Jézus Krisztus nevében! Én ennek az eszköznek a védszellemé és az irányítója vagyok. Gyakran megfordulok közöttetek, és gyakran oktatlak és tanítalak benneteket. De most én is meghatott érzésekkel és hálatelt szívvel állok ezen a helyen, hisz most láttam csak igazán a Szürke szellem hatalmát és nagyságát. Mindeddig előttem is abban a szürke lepelben jelentkezett. Igyekeztem tőle alázatos lélekkel utasításokat átvenni, mindig próbáltam magamat egészen alacsony lépcsőfokra állítani, de ő mindenkor felemelt magához, és egyenrangú félként adta ki nekem szeretetteljes kéréseit és utasításait e gyülekezet életére vonatkozólag. Némely esetben az én eszközöm életére vonatkozólag is. És most ezekben az utolsó pillanatokban, amikor már készül ellebegni - ez a leghelyesebb szó rá - kitérte alázatosságának e szürke leplét és egy pillanatra, ahogy áldást osztott rátok és reánk, pillanthatam meg az ő csodálatos fényét és csodálatos, aranyos sugárzását.

Hálás vagyok az én Uramnak, Istenemnek, hogy közvetlen - talán így mondom: közvetlen - főnököm ő, aki velem közölheti mindazokat, amiket a Névtelen Szellem közöl vele, és amit pedig a Névtelen Szellemmel a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk közöl.

Ilyen értelemben ti is, szeretett testvéreim, mindannyian Krisztus iskolájába jártok, és ilyen értelemben a Névtelen Szellem gyülekezetébe - vagy talán így helyesebb: családjába - tartoztok. És így a Névtelen Szellemben, a Szürke Szellemben, valamint az én jelentéktelen személyemen keresztül abban az igazságban, a tudásban, örömben és világosságban részesülhettek, amelyet a menny küld felétek, különösen ilyen alkalmakkor, amikor a szellemvilág kapui kinyílnak előttetek. Azért mondom, hogy kapui, mert egyszerre több is kinyílik. Mert olyan ez, mint egy város, amely védett az ellenségtől. Olyan város, amelyet falak vesznek körül, hogy az ellenség oda be ne hatolhasson; amelynek van keleti, nyugati, északi és déli kapuja. És ezeken a kapukon időnként, az elkövetkezendő tanévben majd különböző rendű, rangú, képességű, különböző tudással és ismerettel rendelkező szellemek, némely esetben vendég szellemek is bejöhettek. És ezek mind valamivel szeretnének, óhajtának és kívánnának hozzájárulni ahhoz, hogy a ti lelketekben és a ti szívetekben is minél nagyobb legyen a fény, minél nagyobb legyen a világosság, hogy megnöjjön abban - ahogyan előzőleg a Szürke Szellemtől hallottátok - a hit, a reménység és a szeretet. Azt szeretnék, hogy megnöjjön az Istenbe vetett hit, az Istentől kapott reménység; hogy éreztétek, Istennek minden nehéz körülmények között, minden fájdalmas helyzetben is gondja van ránk. Sőt, minél nehezebb szenvedéseken megy keresztül az emberlélek, Isten annál közelebb van hozzá.

És azt szeretnék, hogy éreztétek, Isten szeretete önzetlen, kitartó, amely nem nagy lánggal ég, hanem állandóan meleget árasztó, szünet nélkül erővel ellátó, soha el nem múló. Hallottátok az írásból, hogy amikor Mózes meglátta az égő csipkebokrot, azt kellett tapasztalnia, hogy a tűz a láng nem emésztette meg azt. A bokor nem égett el. Ilyen a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk, és a mi Atyánk, Istenünk szeretete, amely ég, amely szünet nélkül melegít, amely szünet nélkül épít és soha nem ég el. Soha nem ér a

végére, soha nem hamvad el, hanem csak ég és ég, új világosságot, új meleget árasztva, és hangzódva Isten szava: „oldd le saruidat, mert e hely, ahol állasz, szent föld”. Oldjátok meg ti is testvéreim, érzésetek keménységét, oldjátok le emberi mivoltotokat, amikor majd ez új iskolaév iskola órái alatt ide a lábatokat beteszitek, itt megálltok és várjátok, hogy mindegyitekhez külön-külön szóljon az Úr; hogy mindegyitek a lelkében felfoghassa, átvehesse azt, amit az Úr neki szánt, amire neki van a legnagyobb szüksége. És megszentelt érzésekkel várjátok, hogy mindegyiteknek külön-külön erőt adjon: kinek a hitét kell erősíteni, kinek a reménységét, kinek a türelmét, kinek a jószándékát. Az Úr erősítsen meg abban, amiben gyengék vagytok, ami csonka-bonkává, mozgásképtelenné tesz benneteket a felszárnyalásra. Várjátok, hogy mindezt megkaphassátok mindannyian az elkövetkező iskolaévben.

És kívánom, hogy ebben az iskolaévben is a szenvedő szellemek megnyilatkozásain keresztül tanulsággal - mondhatnám, kézzelfogható tanulsággal - láthassátok, érzékeljétek ennek a szellemvilágnak a jelenvalóságát. Hogy megtanuljatok bölcsék lenni a más kárán, a más nehéz életén, a más tévedésén, a más szomorúságán. Mert mindez mint súlyos következmény a mi világunkban éri utol mindazokat, akik nem figyeltek fel földi életükben Isten hívó szavára, az égő csipkebokorra, Krisztus hatalmas áldozatára, a Szentlélek kijelentésére, hanem maguk akartak, a maguk útját járták, a maguk útját követték, holott előttük volt, előttük lehetett volna a mi Urunknak, a Jézus Krisztusunknak útja, amely e Földről a mennybe, a mi Atyánk Istenünknek hajlékaiba vezet.

Isten legyen mindannyiótokkal!

Isten veletek!

ZITA MÉDIUM VÉDSZELLEME(*)

1998. FEBRUÁR 26.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Én ennek az eszköznek védszelleme vagyok, és mint ilyen, gyakran fordulok meg közöttetek; és időnként a ti nyilvános vasárnapi üléseiteken Isten kegyelméből taníthatok is. Nehéz feladat egy eszköz szellemi vezetőjének lenni, mert sok mindentől meg kell őt védeni. Különösképpen védeni kell őt a lélek világának területein, ahol az eszközök, akármilyen gyakorlatuk és jártasságuk van is, teljességgel nem ismerhetik ki magukat, mert sok minden van égen és Földön, amit az ember nem ismerhet és titok marad előtte. Sok minden van minden ember múltjában is, ami lezárt, befejezett dolog, és mégis fontos és lényeges tényező az ember jelen életének alakulásában és sok mindenre magyarázatot szolgáltatathat, de ezeket az okokat nem ismerheti, mert azok megismerése, feltárása több kárt okozna, mint hasznot.

És az eszközöknek is megvan a maguk emberies természetük, én így mondanám: az ő alsóbbrendű énjük. És ez az alsóbbrendű énjük sok esetben beleszól a dolgokba, felszínre vetődik és meggátol dolgokat, amelyek fontosak lennének, hogy megtörténhesse- nek. Ilyenkor a védszellemnek a munkája és a feladata az, hogy ezeket az eszköz lelkéből eltávolítsa, vagy legalábbis egy kis időre elhalványítsa, valamivel bevonja, hogy a fontosabb és lényegesebb dolgoknak, amelyek a magasabb világokból szivárognak alá, helyet adhasson és közvetítőként kisugározhassa vagy hangos szóval kimondhassa, és a gyülekezet testvéri közössége elé tárhassa. Lemértem az én eszközömnek az elmúlt 60 esztendejét. Mert akárhogy nézzük, még földi, emberi számítással is, hatvan év már nem csekély idő; az írás is emberi életkornak hetven, legfeljebb ha nyolcvan esztendőt jelöl meg. A régi időkben a

hatvan esztendő elteltével a test erői, mivel még a tudomány vívmányai révén nem voltak annyira felszabadítva a nehéz munka alól, többnyire megkoptak és az emberi átlag életkor hatvan év volt. Sőt, volt idő, amikor még annál is kevesebb volt. Tehát mindenestre az ember a földi életnek kétharmadát, háromnegyedét hatvan esztendőt leélve, lemérheti. Ha hallgat a védszellemének hangjára és tanácsára, akkor szükségét érzi annak, hogy lemérje és átnézze a megtett utat - nem mintha addig nem lenne az szükségesség. Az idő kerekét visszaforgatni nem lehet, az ember már nem felfelé halad az élet országútján, túl van a csúcson, alá ereszkedik a hegyről és a világ dolgairól lassan kisebb lesz az átfogó képessége. És ez rendjén is van így; és jó, ha nagyobb a benső megvilágosodása és a bensőben a bölcsesség kialakulása. Nagyon örülök, hogy az eszközöm lelkében a megvilágosodás, amelyet erre az életre megkaphattok és ti is mindannyian megkaphattatok - nem az én, hanem az isteni igazság jóvoltából - ilyen megvilágosító erővel hatott rá. És örülök annak a bizonyosfokú bölcsességnek is, amivel a saját és a környezetének életét, az életében lévő nehézségeket, ennek a gyülekezetnek az életét, valamint a betegek életét is szemléli.

De időnkint még figyelmem azokra irányul, amik nagyon régen benne vannak és amik még változásra szorulnak; és azok a sötétebb pontok, amik még nem világosodtak meg azért, mert azokon a pontokon még nem vált kereszténnyé. Mert az ember azt gondolja, hogy kereszténnyé válni annyi, mint elfogadni Krisztust, Krisztussal találkozni, a Szentírást naponta olvasni, naponta imádkozni és Isten dolgairól meditálni. De mondom nektek testvéreim, hogy nemcsak ebből és ennyiből áll az, mert az ember mire emberré lett, Isten ragyogó, egyszerű teremtménye a bűnök következményeként nagyon bonyolulttá vált, és a lélek világában egyes pontokon tartják még magukat azok a bűnös tendenciák, ahol még az Ige, a keresztény, krisztusi lelkület az embert képtelen áthatni. Én titeket mindig azért szemléllek, és az én vezetőm

is - mert nekem is van vezetőm - azért szemlél benneteket, hogy a lelketek átvilágítatlan, a megtéretlen, a még Krisztusnak át nem adott pontjai milyenek. A zsidó lelkületet képviselitek-e, amely nem fogadta el a mi Urunkat, a Jézus Krisztust az ő és a világ Megváltójának? Ez az egyik fajta lelkület, amelyet közöttetek tapasztalhatok.

A másik fajta lelkület pedig a pogány lelkület. Ennél az eszköznél a pogány lelkület áll fent. Az a pogány lelkület, amely mint mondom, egyes részecskéket, egyes sötét pontokat fogvatart a lélekben, és amelyek időnkint a beszédében, viselkedésében megnyilvánulnak. Ezek esetleg emberi szemek előtt is láthatóvá válhatnak, de én előttem és a szellemvilág előtt mindenképpen láthatók. És tulajdonképpen az eszköz minden igazságismerete, minden leszűrt bölcsessége ellenére is az szükségeltetett, hogy a Szentlélek kijelentése felszedje őt - nem így mondom, hogy a világ, még csak azt sem merem mondani, hogy a hitetlenség mezőjéről - de mindenesetre arról a területről, ahova még oda volt tapadva az ő pogány elgondolásainál fogva. Az ember sem a zsidó lelkületben, sem a pogány lelkületben nem lát kivetni valót, mert még úgy gondolja, hogy az életének a leéléséhez ez a lelkület szükséges. Azért, hogy rá ne tapossanak az emberek, mindenét el ne szedjék, ki ne használják, be ne csapják. Azt hiszi, hogy ez a lelkület olyan, mint egy védőpajzs, amivel megvédheti magát, mert attól fél, hogy ha a krisztusi lelkületnek ad teljes egészében helyet önmagában, akkor a világ kifosztja őt. Pedig ettől egyáltalán nem kell félniük azoknak az embereknek, akikben a zsidó lelkület van. Mert Pál apostol, aki zsidó lelkület igazi képviselője volt, ezt mondta: „immár élek többé nem én, de él bennem a feltámadott Krisztus”. Tehát azt a zsidó lelkületét, aki Saul volt, aki Krisztus üldözője volt, a mi Urunk, a Jézus Krisztus legyőzhette. Azért vált Pál olyan csodálatos mértékben a Szentlélek munkásává, mert ezt a zsidó lelkületét már teljes egészében átvilágította, áttisztította, átjárta Krisztus ereje.

Nálatok ez nem történt meg, azért maradtatok itt az idők végezetére. Akár a zsidó lelkület, akár a pogány lelkület tart bizonyos fokig még fogva benneteket, mindenképpen azért kell imádkoznotok, azért kell önmagatokon dolgoznotok, hogy ez teljes egészében elhaljon bennetek, és bennetek is már az Úr, a feltámadott Jézus Krisztus élhessen és ő cselekedhessék általatok. Örülök, hogy az én eszközöm az évek folyamán levetkőzött sok olyasmit, ami gátlólag hatott a munkára és gátlólag hatott arra is, hogy a szellemvilágból megmutatott képekből nagyobb részt megláthasson, megérthessen, és hogy titkokról bizonyos fátylak előtte lehulljanak. De mégis a hátralévő időt, amit még Isten engedélyez neki, és Isten kegyelméből megkaphat, szükséges, hogy egyre inkább ez a krisztusi lelkület hassa át a lelkét. Mert az újjáalakult Jeruzsálemben a tizenkettedik kapunál kell neki bemennie és a gyűjtött lelki értékek jelképeit, az ametisztiket kell a kapuknál felmutatnia és leraknia. Ezt szimbolikusan mondom ugyan, de valóságban is mindenkinek megvannak a maga drágakövei, azok a drágakövek, amikkel hozzá kell járulnia az új Jeruzsálem felépítéséhez. Mert tudjátok, hogy ez a világ így, ahogyan van, nem maradhat, pusztulásra ítéltetett, ez az ítélet kimondatott, és ezt senki emberfia meg nem akadályozhatja. Szükséges, hogy ennek a bűnnel terhelt Földnek a helyét átvehesse ez az új Jeruzsálem. És aki ennek a Jeruzsálemnek, ennek a csodálatos Szent városnak a polgárává akar válni, szükséges, hogy az igazság törvénye megadja a polgárjogot ahhoz azáltal, hogy ő valamivel hozzá járult ennek a csodálatos városnak az építéséhez.

És akkor ott békességben, örömben, harmóniában élhet ezer esztendeig, egy korszakig. Azután a Föld húsából már a Föld illatává válik és egy magasabb régiót foglalhat el, amely ennek az újjáalakult Jeruzsálemnek a felsőbbrendű valósága. Mindazok, amelyeket akár a ti életetekben, akár az eszköz múlt, letűnt életéből megmutattam, megmutattunk, céllal és okkal történt. Mert azok a

tulajdonságaitok, amelyek azokban az éleetekben kidomborodtak bennetek, ma is jelen vannak, és ma is bizonyos fokig fogva tartanak benneteket. Vannak olyanok közöttetek, akiknek a kardínális hibái már letompítottak, vagy egy erős kardvágással elszakadtak tőlük. Megint mások vannak, akik azokat még dédelgetik, és haragosak és indulatosak lesznek, ha valaki ezen gyengeségeiket minden takargatásuk ellenére is észreveszi vagy tudomására juttatja az illetőnek, hogy ezeket észrevette. Mert az ember nem akar azokról tudni, amik benne élnek. Pedig feltétlenül tudomást kell vennie a hibáiról, mert csak attól szabadulhat meg, abból gyógyulhat ki az ember, amiről tudomást szerzett és ami még gátként áll ott, hogy az Úr örömébe bemehessen. Meg kell szabadulnotok attól is, ami még gátul áll köztetek a földi világban, hogy az igazi krisztusi lelkület, az igazi krisztusi szeretet bennetek kialakuljon. Arról tudjátok meg, hogy ez kialakult bennetek, ha igaz testvérnek érzitek egymást és igaz testvérként éltek egymás mellett. Mert ebben a gyülekezetben nem lehet első és nem lehet utolsó; ebben a gyülekezetben egyik sem alábbvaló, mint a másik; egyiknek sincs kevesebb joga, mint a másiknak. Mert az én Atyám és Istenem mindannyiótoknak egyformán mér az igazságból, a szeretetből, egyformán mér a kegyelemből, a hosszútűrésből, az elnézésből, a megbocsátásból. Mindannyiótok számára a bűnbocsánat, mint lehetőség fent áll, de meg kell tagadnotok a bennetek lévő zsidó és pogány lelkületet.

Tudom, ennek az eszköznek rendkívül közel áll szívéhez, lelkéhez a Névtelen Szellem bölcselete. Talán pont azért, mert ő nagyobb mértékben szól a pogány lelkülethez, mert ő a pogányokhoz küldetett el. És talán azért is, mert van az eszköz lelkületében a „tamás” lelkületből is, aki szükségesnek érzi, hogy az Úr, a Krisztus sebeibe az ujjait beletegye, és mert szkeptikus minden szemből, sok esetben azokkal a dolgokkal szemben is, amelyek általa történnek meg és általa adatnak e gyülekezetnek. **A gyülekezet minden tagja, akinek „szeme van a látásra és füle**

van a hallásra”, meghallja, hogy mit mond a Lélek keresztül a gyülekezetnek. A Jelenések könyvében az Úr János apostolon keresztül küld üzenetet a hét gyülekezetnek és tárja eléjük mindazt, amit tudniuk kell. **Ennek a gyülekezetnek a Szentlélek munkásai ezen az eszközön keresztül közlik azt, amit tudniuk kell az utolsó időkben.**

Ezért adatott nektek, csonka-bonkákknak - mert ti csonka-bonkák vagytok - ez a nagy isteni Kijelentés. Ti vagytok azok, akiket az Úr utasítására az ő szolgálói, akik mi vagyunk, a hivatalosan meghívottak helyett - akik „házat vettek... és nem mentek” a lakodalmas házba - az utak széléről és a város utcáiról összeszedjük és beterelejünk a lakodalmas házba. Titeket is meghívott, titeket is elhívott, titeket is összeterelt az Úr ebbe a gyülekezetbe, hogy halljátok, hogy „mit mond a Lélek a gyülekezetnek”. Azt mondja, hogy tagadjátok meg önmagatokban a zsidó és pogány lelkületet olyan mértékben, amilyenben még nem simultatok az Úr, a Krisztus kéréséhez; amilyen mértékben még nem adtátok át az érzés-, gondolat- és vágyvilágotokat Neki; és amilyen mértékben még nem simítottátok a saját akaratotokat az ő akaratához, amely akarat egyenlő az én Atyámnak, Istenemnek az akaratával. Nemcsak ennek az eszköznek, hanem mindannyiótoknak lejáródnak az évei, és minden nappal közelebb kerültök a halálhoz, az elszámoláshoz. Az óra ketyeg, az óra elviszi a lehetőségeket, alkalmakat, egészséget, erőt, fiataltságot.

Használjátok ki tehát a lehetőségeket és alkalmakat, amíg lehet, hogy a lelketek minden sötét pontja ragyogóvá válhassék, hogy átalakulhassatok hasonlatosan az Úr lánglelkű apostolához, az apostolokhoz, a tanítványokhoz, az első keresztényekhez, akik - úgy mint ti - megismerték az Urat és Szentlelket vettek. A Szentlélek az Úr ajándéka; a Szentlélek veletek van és veletek marad a világ végezetéig. A Szentlélek feltűnő módon ad bizonyosságot magáról, és finom hívó szóval figyelmezteti azokat, akik a valláso-

kon belül ugyanazt kívánják elérni és megtalálni, amit ti: beérkezni a lakodalmas házba, a hivatottakból választottakká lenni. Törekedjetez erre, mert az idő közel van! Közel van azok számára is, akik holnap, holnapután, egy év múlva, három év múlva elköltöznek e világból, de közel van az egész emberiségre nézve is. Mert az Úr itt áll az ajtó előtt! **Az Úr utasítja a Névtelen Szellemet, a Névtelen Szellem utasítja a Nap Szellemet, a Nap Szellem utasítja a Szürke Szellemet, a Szürke Szellem utasít engem és mindannyiunkat, akik közöttetek munkálkodunk, fáradozunk azért, hogy számotokra az eredmény ott legyen és az új Jeruzsálem lakóivá váljatok.**

Isten legyen mindannyiótokkal; Isten legyen veletek.

Az én meleg szeretetemmel és hálámmal veszem körül most az eszközt, hiszen nélküle elárvultak lennétek, mert eszközökre van szüksége az Úrnak! Ha nem is ilyen feltűnő módon, de ti is az Úr eszközeivé válhattok. **Sőt, szükséges is, hogy az Úr, a Szentlélek eszközeivé váljatok, hogy ezután rajtatok keresztül és a Szentlélek munkáján keresztül az én Atyámnak, Istenemnek akarata és a mi Urunknak, Jézus Krisztusunk akarata valósulhasson meg bennetek, köztetek és egész testi és szellemi környezetetekben. Isten veletek!**

NAP SZELLEM OKTATÁSA(*)

1998. MÁJUS 31.

A Szentlélek tisztító tüzeit, lelkesedését, erejét kérem és kívánom nektek az én Atyámtól, Istenemtől! Régmúlt idők emlékét, hangulatát hozza felém a Föld! Azokat az együtt töltött időket, amikor az én Atyámnak, Istenemnek engedelmességgel először léptem be közeitek, először köszöntöttem be, és szívem a hála és

meghatódottság érzéseivel volt tele, hogy az én Atyám egy gyülekezetet bízott rám, emberi lelkekért leszek felelős. Milyen régen volt mindez, oly sok minden megváltozott, és mégsem változott semmi. A Föld a Naphoz viszonyítva erőtlén, sötét, szomorú bolygó, és mégis mindannyiunk szívének kedves. Kedves azért, mert a mi Urunk, a Jézus Krisztus e Földet választotta, hogy itt minden bukott lelki üdvéért a megváltás nagy művét elvégezze. Én már hosszú-hosszú idő óta vagyok napszellem, és bejárásom van magasabb világokba is, de én is úgy érzem, hogy számomra a Föld kedves. Kedvesek a Föld azon lakói, akik megtértek Krisztushoz; akiknek elégük volt a Földön való vándorlásból; akiknek elégük volt a fájdalmakból, csalódásokból, szenvedésekből, és elzarándokoltak az Atya küldöttjéhez, Krisztushoz.

Krisztusé a Föld; Ő kapta meg mindazokat a lelkeket, akik valaha a kárhozatba hulltak, és ezáltal halált kóstoltak. Ő kapta meg őket, hogy a halálból feltámassza mindannyiukat az örök életre; Ő kapta meg azért, hogy áldozata révén gonoszságaikról, bűneikről megtérésük után „többé már emlékezet ne legyen”. Én e kis gyülekezetet kaptam, és mindenkor örömmel jöttem közétek, és egész valómat a lelkesedés töltötte el; az a vágy, hogy belőletek is napszellem legyen, mert ti a Föld gyermekei vagytok ugyan, de mégis ehhez a naprendszerhez tartoztok. És mint ilyenek elérhettek - mi több, szükséges, hogy elérjétek - a Napot, amely ennek a naprendszernek örömet, boldogságát, létlehetőségét nyújtja, amely ennek a naprendszernek a világossága; ahol tűz van, nem csak a Napon, hanem mindazoknak a lelkében is, akik a Napon élnek. Ezt a tüzet, ezt a lelkesedést azoktól a szent szellemektől vettük át, akik már sokkal magasabb szinten és magasabb naprendszerekben imádják a mi Atyánkat, Istenünket. A Szent Szellem, a Szentlélek él és uralkodik; a Szentlélek a mi Atyánknak, Istenünknek végrehajtó eszköze. A Szentlélek szünet nélkül keres és kutat, hogy az elbukottak, a kárhozatos világok lakói közül kik azok, akik már felfigyelnek a Szentlélek szózatára, felfigyelnek a

Szentlélek világosságára, felfigyelnek a Szentlélek tüzére, és Szentlelket vesznek. Mert akik Szentlelket vesznek, azok megmenekülhetnek.

A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk is a Szentlelket ígérte meg, és a Szentlelket küldötte el a Földről való eltávoztása után, mert a Szentlélek hordozza mindazokat a princípiumokat, amelyek isteni eredetűek, amelyek a földi ember és minden bukott teremtmény életébe és lelkébe tisztító erőt hoznak. Mert tisztulásra, megújulásra van szüksége a szomorú világoknak. Tisztulásra és megújulásra. Ezt pedig Isten szent szellemei nyújthatják. Tőle jönnek, Belőle merítenek, Tőle kapják a megbízást, Általa cselekszenek nagyot és hatalmasat. **A Szentlélek közösségében megszámíthatatlan, csodálatos, magasrangú szellem él és munkálkodik.**

De a Szentlélek felszedi az apróbbakat is, a kisebbeket is, a jelentéktelenebbeket is, akik a fejlődésben, az Istentől való eltávolodásuk miatt visszamaradtak, de azután felfigyeltek Krisztus áldozatára, Krisztus beszédjére, a hazahívó szóra, és csatlakoztak a törvényben működő szellemekhez, és ezáltal ők is a törvényben működő Szentlélek eszközei lettek.

A testben élő emberek között is vannak - és kell is, hogy legyenek - akik úgy vettek Szentlelket, hogy a Szentlélek tüze, lelkesítő ereje, tisztító sugara teljes egészében átjárta őket, és a testük a Szentlélek temploma, a mi Atyánk, Istenünk imaháza, és ezáltal rajtuk keresztül és példájuk nyomán tanuljon a világ. Tanuljon és fejlődjék, hogy átalakulhasson, tisztulhasson, és fénylővé válhasson. Nem csak a nagyok, az erősek, a hatalmasok, az Istenhez egészen közel lévők cselekedhetnek nagy dolgokat. Ha megnézik, a nagy próféták között Joel csak egy jelentéktelenebb - az írások szerint kisebb szerepű - próféta volt. És mégis általa adatott a világnak jó pár száz évvel Krisztus előtt a jövendölés, hogy a Szentlélek eljön e világba pünkösöd napján és „véneitek és az if-

jak álmokat látnak és megtelnek Szentlélekkel és tesznek csodálatos dolgokat”. És Joel úgyszintén megjövendölte mindazokat a gyötrelmeket és félelmetes dolgokat, amelyek az utolsó idők jelei lesznek, amelyek a Földön élőket félelemmel és bizonytalansággal töltik el, mert nem tudják majd mire vélni azokat. De megmondattott a régieknek Joel próféta által is, és megmondattott Krisztus által is, hogy a Szentlélek mindenre megtanítja majd az utókort, az utolsó óra munkásait. És most, az utolsó időkben, az utolsó kétszáz esztendőben a Szentlélek által is kijelentetett jól előre minden, hogy az ember tudja, mire kell számítania; a gonoszságával, indulatával, önzésével, türelmetlenségével, haragjával, bosszúállásával, kegyetlenkedésével, irigységével mire készíti elő magát. És a Szentlélek kijelentette, hogy akik hallgatnak az Úr szavára, azok a Szentlélektől kapják az utasításokat, és Szentlélek kitöltetik rájuk és e világra is azon erők által, amelyekkel a Szentlélek tűzkereszttségében részesülnek.

Mert a Szentlélek mindenütt ott van; a Szentlélek zúgó szél. Mikként a szél elől nem lehet elmenekülni és a legkisebb nyílást is megtalálja, azonmód a Szentlélek tisztító tüze, tisztító ereje, a Szentlélek zúgó széláradata is minden pici résen behatol az emberi lelkekbe. Behatol, hogy oda Isten szavát, lelkesedést, békeséget, harmóniát vigyen; hogy az emberben szunnyadó erőket felébressze, és az ember ne aludjék többé, hanem éberré váljék, ne kábítsa magát többé a bűn mákonyával, hanem vegyen Szentlelket. A Szentlélek segíti az embert, hogy új élet induljon meg benne, keresse az égieket, keresse a magasból jövőt, keresse Isten küldöttjeit, kapcsolja össze az érzés- és vágyvilágát a magasabb szellemi világgal; hogy a Szentlélek őt is megmenthesse.

Mert szükséges volt, hogy a Szentlélek kitöltessék, amikor Krisztus e Földről távozott. Mert ha ki nem töltetik a Szentlélek, akkor az ellentét ereje és hatalma, amivel a Földön rendelkezik, lassan-lassan elmosta volna az emberek emlékezetéből, az emberek vi-

lágából az Úr emlékét. Az apostolok és tanítványok, akik Szentlelket vettek és megteltek Szentlélekkel első pünkösd napján, soha többé Krisztust el nem feledhették. Életük azután annak jegyében folyt, hogy az egész világba hírül vigyék az Úr életét, munkásságát, üzenetét, feltámadását; megismertetve zsidóval, pogánnyal egyaránt a krisztusi eszmét: a szeretetet. A Szentlélek adott erőt az első és a későbbi keresztényeknek is, hogy a testi ember aggodalma, halálfélelme megszűnjék bennük, és fizikai testüket feláldozzák az arénák porondjain és a máglyákon. És ezáltal nemcsak annak a kornak, hanem a későbbi koroknak is égő, világító fáklyái lettek, amelyek világosságánál mindig meg lehetett találni a Szentlelket, és a Szentlélek erejébe, tüzebe mindenkor bele lehetett kapcsolódni. A Szentlélek tüze, a Szentlélek ereje képesíti az embereket arra, hogy feledkezzenek meg a testről, feledkezzenek meg a földi állapotokról, és ezentúl az örömet, boldogságukat az égiektől és a Naptól, a fény forrásától várják.

A Napon élni elmondhatatlan dolog; tudósaitok úgy képzelik, hogy a Napon nincs is élet, hiszen olyan magas hőmérsékleten az élet elpusztul. Én azt mondom nektek, az ilyen fajta fizikai élet és fizikai test elpusztul, de a szellemet, a lelket, a Krisztusért és Krisztus igazságáért lángoló lelket ez a hőmérséklet, ez a fény, ez az erő el nem pusztíthatja. Még erőteljesebben égővé és világítóvá teszi, hogy világítson a sötétségben, világítson azoknak az életében és lelkében, akik még a fizikai síkon, a naprendszer különböző félanyagi és anyagi bolygóin kénytelenek élni és zarándok útjaikat járni, hogy egykoron ők is napszellemelek lehessenek. *Sőt, mi több, a Napot is elhagyhassák és a hatodik naprendszerből az ötödikre, negyedikre, harmadikra és a másodnapokba kerülhessenek vissza, mert szükséges, hogy egykoron mindenki visszajuthasson arra helyre, ahova őt a teremtő Isten a teremtés pillanatában helyezte, és amilyen helyet, amilyen munkát, amilyen gondolat kiteljesedését bízott rá.* Szükséges, hogy mindenki

a maga helyén éljen, munkálkodjék és hozza ki magából azt a tökéletes színt, amivel az egész világmindenséget csodálatossá, istenivé, igazzá, békességessé és szeretetteljessé teheti. Persze-persze, addig hosszú az út. Kietlen utakon kell végig zarándokolniuk a bukottaknak. Mindannyiótoknak meg kell térnie, mindannyiótoknak haza kell jutnia, mindannyiótoknak le kell vetkőznie mindazt, ami évszázadokon keresztül a földi világhoz kapcsolt benneteket. Mindannyiótoknak át kell alakulnia; mindannyiótoknak a Szentlélek eszközeivé kell válnia.

Valaha én is egészen picinyben kezdtem; csak egy egészen kis, jelentéktelen családért voltam felelős. Azután tágabb környezetben terjesztettem mindazt, amivel az égiek megbíztak engem, különösen abban a sötét középkorban, amely számomra sok csalódást, válságot, fájdalmat hozott. De végül is diadalmaskodott először bennem, azután általam Isten akarata. És íme, testvéreim, amikor elértem ennek a Földnek a hetedik szféráját, azt gondoltam, úgy éreztem, ennél magasabb valami nem létezik, annyira csordultig telve volt örömmel, boldogsággal, hálával és békességgel a lelkem. És amikor a Föld szféráiból átkerültem először a Jupiterre, később a Napra, azt gondoltam, annál csodálatosabb nem lehet. És most, amikor néha-néha Krisztusnak nagy emlékünnepeire meghívnak, vagy részt vehettek az igazán nagyokkal és hatalmasokkal egy-egy magasabb égi ünnepelésen, akkor látom, hogy még milyen nagy út van előttem is, hogy még mennyi mindent nem tudok, hogy még milyen kicsi és jelentéktelen vagyok a szellemi óriásokhoz, főképp a mi Urunkhoz, a Jézus Krisztushoz képest. És akkor tudom, és akkor érzem, hogy milyen sok az aratni való, és milyen kevés az arató munkás. És ha nem is itt közöttetek - miután ti a Szürke Szellem irányítása alá kerültetek - de amerre utam visz, ahova kirendeltek engem, azoknak a munkáknak is igyekszem megfelelni. És még mindig úgy látom, hogy sok a tennivaló és a munkához sok friss erőre van mindannyiunknak szüksége. Ezt a friss erőt mindannyian az Úrtól kaphatjuk; ő

pedig nem közvetve, hanem közvetlenül kapja ezeket a csodálatos erőket Istentől.

Elmúlnak az évek, az évtizedek, tovasodródnak a lehetőségek. Elmúltak azok az idők, amikor bizonytságot kellett adnunk nektek. **Most már nem a bizonytságtételre fektetjük a súlyt, hogy vagyunk, hogy a szellemvilág létezik, hanem inkább arra, hogy megismertessünk benneteket önmagatokkal.** Azért jövünk, hogy minden eszközt megadjunk a ti átalakulásotokhoz, minden lehetőséget megteremtsünk, hogy végbemenjen az a nagy változás bennetek, amely végbement az apostolokban, a tanítványokban, az első keresztyények lelkében, a középkor máglyáira hurcoltak lelkében, az inkvizíció alatt gyötrődők és szenvedők lelkében, és mindazok lelkében, akik az isteni igazságért vívott küzdelemben mint fákllyák, vagy akár csak piciny olajlámpácskák is voltak az ő hitükkel. És most várjuk, hogy a ti lelketekben is végbemenjen ez a változás. Úgy gondolom, hogy már ismerősök vagyunk; hogy már érzéseinkről is megismerhettek bennünket. Úgy gondolom, hogy érzitek segítőkészségünket, jószándékunkat, szeretetünket még akkor is, ha időnként okkal és céllal dorgálunk benneteket vagy keményebb szavakkal ostorozunk benneteket. De akkor is a legjobb szándék vezet bennünket azért, hogy titeket, akiket az Úr megkeresett és megtalált, megtartsunk a hazavezető úton, és beérkezhesetek azokba a hajlékokba, ahol magasabbrendű az élet, ahol lemaradnak a Föld porával együtt a léleknek azon elgondolásai, hiúságai, amelyek benneteket a Földhöz kötnék. És akkor magasabbrendűek lesznek a gondolataitok, érzéseitek, a céljaitok, és ezáltal a munkátok is.

A testvériség az, amikor az isteni eszmében, a krisztusi elvben eggyé válunk, amikor mindannyiunk törekvése az, hogy minden nappal tisztábbak, jobbak, világosabbak legyünk, hogy minden nap közelebb kerüljünk az Atyához, aki azt akarja, hogy szeressük őt mindenek felett, egymást pedig mint önmagunkat. Mi a krisztusi zászló alá hívtunk benneteket; ezt a zászlót valaha én

tűztem ki ennek a szellemi hajléknak az ormára. **Minket azért mozgósított és küldött közétek az isteni Gondviselés, hogy a krisztusi eszme, a krisztusi testvériség, a krisztusi szeretet valósuljon meg közöttetek.** Azért, hogy innen, erről a helyről a szeretetet, a krisztusi békességet, nyugodtságot, átgondoltságot, a jóakaratot vigyétek ki a családokba és azokra a személyekre, akik nem gyülekeztek össze itt veletek Krisztus zászlaja alá. Azért, hogy kivigyétek innen mindazokat a szép és nemes dolgokat, amikről a világ megismerhet benneteket, hogy ti nem a világé vagytok, hanem az Úréi. És újra és újra eljönnek közétek, és a Szürke Szellem vezető figyelme alatt itt vannak közöttetek azok, akik megvalósítják mindazt, amire ők felesküdték, amire ők Krisztusnak ígéretet tettek.

Vajon ti nem esküdtetek fel Krisztus zászlajára? Vajon nem tettek ígéretet, hogy szakítotok mindazzal, ami gonosz, rossz van bennetek?

Testvéreim ahhoz, hogy békességetek legyen, hogy ebben, a mi világunkban öröm vehessen körül benneteket, hogy ott megismerjétek bennünket, hogy eljöhessetek velünk szép, mennyei ünnepekre és lélekben együtt ünnepelhessünk, ahhoz igyekeznetek kell felnőni Krisztus mércéjéhez.

Engedjétek meg nekem a mai napon, hogy én a Napból hozott szellemi erőimmal permetezzelek be benneteket, hogy érezzétek az én aggodalmamat, az én szeretetemet, hogy érezzétek azt, hogy nem szabad egynek sem elveszni közületek...

(Nap Szellem a médiumon keresztül megdelejezi a gyülekezetet) Tehát én most kiterjesztem rátok a Szentléleknek azt az erejét, amelyet én gyűjtöttem össze, azért, hogy nektek ezen a csodálatos ünnepen, pünkösöd vasárnapján, a Szentlélek ünnepén, a mi ünnepünkön átadhassam. Ha a mi ünnepünk ez, akkor a tiétek is, hiszen titeket is a Szentlélek tanít, titeket is a Szentlélek részesít

erőkben, titeket is a Szentlélek világosít meg. Ha valami megvilágosodik előttetek a Szentírást, az írásokat olvasva vagy beszélgetve arról, a Szentlélek munkásai teszik azt veletek. És ezt szeretnénk tenni az elkövetkezendő nyári időben is, amikor ide eljöttök és olvassátok ezeket a kijelentéseket, amelyek a Szentlélek munkái, és arról beszélgettek, hogy legyetek „látók és hallók”, hogy megvilágosodjatok, hogy megértsétek - ne csak a szavak dübörgését halljátok, hanem megértsétek - mit mond a Lélek, mi van a szavak mögött. És ha megértettétek, akkor valósítsátok meg Krisztus dicsőségére és a magatok üdvösségére a földi életetekben.

Dicsőség és hála legyen az én Atyámnak, Istenemnek, hogy megkeresett és megtalált benneteket; dicsőség és hála legyen az én Atyámnak, Istenemnek, hogy gondja van a Földre; gondja van a naprendszerre; gondja van mindannyiunkra, hogy előbbre juthassunk a szellemek magas világaiba, és hazakerüljünk az Úr hajlékába, a mi Atyánknak, Istenünknek országába. Így legyen! Ámen. Isten legyen most mindannyiótokkal! Az ő szelleme nyugodjék meg rajtatok! Isten veletek!

LÁTOMÁS A GYÜLEKEZET OKTATÓIRÓL(*)

1999. MÁJUS 9.

Már itt vannak... íme, itt vannak mindazok, akik évtizedek óta közöttünk munkálkodtak és munkálkodnak... itt vannak azok is, akik munkálkodtak, de már a munkát másoknak adták át, és itt vannak, akik napjainkban tanítanak minket, munkálkodnak, tisztítják az erőket közöttünk és különböző erőket hoznak részünkre... A **Szürke Szellem** áll legelől... nem sokat látok belőle, de onnan gondolom, hogy ő az, hogy szürke köpenyegbe van beburkolódzva és a jobb kezével ezt a köpenyt a szeméig húzza... és amit leginkább és legtisztábban láthatok rajta, az a szeme... a

szeme is szürke, szürkés-kék vagy olyan acélosan kék és igen nagy erő sugárzik ki belőle... Mozdulatlanak látszik, de érződik a benne felgyülemlett vagy feszülő tettekreklés, határozottság és akaraterő... a szemét egy pontra szegezi és ez a pont azok mögött a felhők, vagy fénykőd, vagy aranykőd mögött van, ahova én már nem láthatok... de úgy látszik, hogy ott állhat, vagy lehetnek többen is azok, akik az ő megbízói és irányítói, ahonnan ő veszi át azt, amit nekünk átadhat...

Mindig arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha egyszer álomban láthatnám **az én Vezetőmet**... és íme, most itt van... és megmutatja magát nekem... és egészen közel jön hozzám... megfogja a kezemet és mintegy örömét fejezi ki, hogy így, ebben a sorban én is beállottam a munkások közé és ezáltal eszközévé lettem... és úgy szeretné, úgy kívánná, hogy a közös munkánk az ő számára is és az én számomra is eredményes és gyümölcsözőtlen... Kettőjükön kívül még látok néhányat... oh, oh, ez a **Nap Szellem** lesz... azt akartam mondani, hogy napsugárból van a koronája... igen ő... ő... ő... a Nap Szellem... és most itt van és azt mondja: „nyugodtan számolj meg bennünket”... **heten vannak**, beleértve a Nap Szellemet, a Szürke Szellemet és az én Vezetőmet is... heten vannak összesen, akiknek külön gondjuk van ránk...

És az ő gondjukba ajánlott bennünket - a vezetőm mondja - a **Szürke Szellemen keresztül a Névtelen Szellem**... mert a Névtelen Szellem vezette őt ide... és a **Névtelen Szellem mögött a mi Urunk, a Jézus Krisztus**... ők lehetnek a mögött a pont mögött, ahova én nem láthatok... És a másik oldalon is állnak még néhányan, akik között, azt hiszem, az a kedves, nagyon kedves, bájos, aranyos valaki lehet a **Kis Küldönc**... és ezt csak úgy érzem, nem tudom biztosan, mert nem mutatkoznak be nekem, de mégis mutatnak magukból valamit, hogy rájuk ismerjek...

A másik valaki pedig azt gondolom, hogy a **Doktor bácsi**... és azután ott vannak közöttük, akik a nagy munkát végzik mindkét

ülésem, de főként a zártköri ülésen... segítenek megnyitni, kinyitni azt a kis ajtót, amiről ma szó volt, hogy meghalljuk és főként megértsük, amit nekünk az Úr küld általuk... Mintha mindannyian elköszönnének tőlünk, mert már csak ez a pár ülés van hátra és az őszig nem lesznek jelen ilyen közelséggel... nagyon meghatódtam, hogy én ezt megérhettem és láthattam... Most már lassan... nem is mennek... de szárnyalnak... repülnek, szabadok... Istenem, milyen szabadok...

Mint egy múmia, úgy be vagyok mindenfélébe takarva... de szükség van erre, hogy ez az ajtó nyitva maradjon... ahogy az érzéseimben benne maradt, hogy milyen könnyedén, mint valamilyen madár, vagy lepke szálltak... és rajtam annyi minden van... mikor fog mindez lemaradni?.. mikor fogok tudni úgy repülni?..

LÁTOMÁS A KIS KÜLDÖNCRŐL(*)

1999. MÁJUS 23.

Egészen közel jött hozzám... itt van a Kis Küldönc... azt mondja nekem: „én sem tudok elmenni innen, erről a Szent helyről és közületek úgy, hogy el ne köszönjek... és nézz csak ide!.. most megmutatom neked magamat...”

És ha így nézem, egy nagyon kicsiny, jelentéktelen, de nagyon eleven, vibráló és gyors valakinek látszik. . . azt mondja nekem: „ez csak a te rólam való elgondolásod vetülete... valójában én nem ilyen vagyok, mivelhogy az alázatosság valaha igen gyengém volt és nagyon sokat hittem és gondoltam magamról... nehéz és kemény életek vannak mögöttem, amire az alázatosságból vizsgát tudtam tenni, és ez a vizsga magasabb helyre való belépésre képesített... elhatároztam, hogy ezt az alázatosságomat még inkább úgy edzem, hogy csak egy kis küldönc leszek... minden jelentéktelen hír elhozatalára hajlandó leszek... mindenkinek, aki-

nek szüksége van rám, szívesen engedelmeskedem, és megteszem, amit kér, vagy elhozom közéték, ha a nagyobbak, a hatalmasabbnak ideje nincs és így lettem én a Kis Küldönc”...

Azt mondja, hogy mert igazán meg akartam őt látni, engedélyt kapott, hogy megmutathassa magát nekem...

Most az én látó szemeim előtt kezd növekedni... hisz ő nagy és erős valaki... nagyon szép ruhája van, amit ebben a kis, régies és szűk kabátkában észre sem vettem... azt mondja: „na látod, ilyen vagyok én az én világomban és az én hazámban... de nem jó nekem magamat ilyennek látni, hanem még mindig jobb ez a jelentéktelen szürkeség és kicsinység, a mindenkinek való engedelmesség, mert ez acélozza az én erőmet, mert ezzel tartozom az én Krisztusomnak...

Most már megint csak olyan jelentéktelen valaki, mint amilyenek az előbb láttam... most búcsúzik tőlünk...

Körvezető: Mi is búcsúunk tőlük... a jó Isten áldja meg őt...

Médiúm: Köszönetet mond érte... azt mondhatnám, szalad a többiek után...

FELKÉSZÜLÉS AZ UTOLSÓ IDŐKRE

HARCMODOR AZ ELLENTÉTTTEL SZEMBEN(*)

1981. MÁJUS 17.

Köszöntelek benneteket sok szeretettel a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében. **Az igazság törvénye él és uralkodik! Az igazság törvényt tart fent a legalacsonyabb világokon is.** Hogy a földi ember ezt nem mindenkor tapasztalja és látja így, az csak a külső megtévesztése. Ez az ellentét munkája, de a valóságban nem így van. Az ellentét kihasználja Isten kegyelmét, és a kegyelmi időkben olyan tereket is elfoglal, amelyek az igazság törvénye szerint nem járnának neki. Ezért néha emberek - tehát egyének, más ese-

tekben népek és nemzetek - úgy gondolják, hogy róluk elfeledkezett az a nagy, hatalmas és mindenható Isten. A sok csalódás, szenvedés, nyomorúság, amelyet az ellentét zúdit a világra, annyira megtöri őket, hogy azt hiszik, az igazság halott. Némely esetben a hit is annyira alászáll bennük, hogy azt gondolják, Isten is halott. Ez még inkább megerősíti őket abban a gyanúban, hogy nekik kell mindent megtenni, hogy az életük jobbra fordulhasson. Csakis önmaguktól várhatnak mindent; mert a hideg, számító, önző világ nem törődik velük, az Isten pedig elfordította az orcáját felőlük. Tehát nekik szabad az igazság törvényeit kikerülni, és az ellentét által felkínált lehetőségeket kihasználni.

Ez az ember legnagyobb tévedése: mert ha időszakokra, esetleg évtizedekre is meg tudja kerülni az igazság törvényét, de ha előbb nem, utóbb, utoléri őt és számonkér tőle mindent. Mivel nem hitt az igazságnak, és nem hitt a világosságnak, és nem hitt Krisztus kijelentéseinek, hanem hitt a sötétség fejedelmének, ezért a sötétség fejedelmétől veszi a bérét. **Testvéreim, az erkölcsi törvény, a szeretettörvény, a természettörvény, az igazság ma is él.** Ma is kötelező, hogy az ember a Mózes által küldött Tízparancsolatot és a Krisztus által hozott szeretet-parancsolatot betartsa és betöltse. Ma is kötelező, hogy türelmes, elnéző, megbocsátó legyen a felebarátjával szemben. **Ma is áll, hogy mindent az igazság törvénye szerint kell megcselekednie. De a harcmódor változott; az ellentét élesebb megfigyelő ma, mint valaha. Az ellentét erősebb és erőszakosabb.** Nagyobb mennyiségben, nagyobb erőszakkal - és mivel kegyelmi időket élünk - nagyobb lehetőségekkel tódul bele innen az asztrális és mentális világból a fizikai világba, ahol nektek is élni kell az életeteket. Mivel más a harcmódora, mivel még inkább felveszi az igazság köntösét, mivel nagyobb számban jönnek az antikrisztusok, mivel az igazságot ma jobban éhezik és szomjúhozzák a lelkek, ezért rafináltan, igazságnak látszó hamisságot kínál nekik. A tiszta, egyszerű igazság helyett hazugsággal, képmutatással, álszenteskedéssel a szeretet

törvényére hivatkozó segítőkészséget kínálja, de valójában hurok van annak a végén, amivel az emberi lelkeket megfogja, és magával cipeli az alantas szférák világaiba.

Tehát ma jobban résen kell lenni, mint valaha! Mint mondom, más harcmódot kell felvenni az ellentéttel szemben! Ma nem lehet az ember naiv, ma nem lehet az ember tudatlan, amikor ez a nagy mennyiségű ismeret és tudás tódul a világokba akár az igazság területén, akár a társadalmi területeken, akár a tudomány terén. Az embernek ezek között mozogni kell tudnia; tudnia kell, minek ad hitelt, mit fogad el és mit utasít vissza. Ma nagyobb bűn, mint valaha a tudatlanság bűne, mert a lehetőség meg van a legnagyobb és legmélyebb titkoknak az ismeretére is, mivel a Szentlélek a világokban van; a Szentlélek kijelentései itt vannak, a Szentlélek, ahogy Krisztus mondotta, minden igazságra elvezérel benneteket. Krisztus szava, Krisztus igazsága erőteljesen és nagy mennyiségben tódul be az emberek életébe; hiszen ezres és százezres példányszámban lát az napvilágot és hirdetik azt az utcák sarkain, a háztetőkön és a templomok falai között. Tehát nem mondhatja az ember, hogy nem volt lehetősége Krisztus igazságának megismerésére, mert ma éppen olyan nehezen és sokat kell dolgoznia a testi életéért, mint amikor még a tudomány - Isten kegyelméből, a technika vívmányai által - nem tette lehetővé, hogy az embernek több szabad ideje legyen arra, hogy tudást, ismeretet szerezhessen a lelki fejlődése érdekében. Tehát ha akar, tanulhat; ha akar, ismerkedhet az ismeretlennel, a lehetőségek ma fennállnak és megadottak. **Rajta múlik, hogy miért nyújtja ki a kezét, mivel tölti meg az érzés-, vágy- és gondolatvilágát, mivel foglalkozik, mit tart fontosnak és lényegesnek az életben.** Miért képes és hajlandó lemondásra és áldozathozatalra; a világi dicsőségért vagy Krisztus dicsőségéért; világi tudásért vagy a szellemi tudás többletért; a Mammonért vagy Istenért.

Az ellentét erősebb, mint hinnétek, és mint mondtam, nem lehet az ember ma olyan naiv, hogy ne lásson a dolgok mögé;

hogy ne tudjon olvasni a történesek könyvéből. Hogy ne tudja, hogy mindazokból, amiket napilapjaitok, rádióitok és távolbalátóitok nap mint nap elétek tesznek, azokból ki ne válassza, mi az, ami táplálék, és mi az, ami szemét; mi az, ami lehúzza és mi az, ami előnyére van. A Föld irodalmából mi az, ami szellemi érték; mi az, ami felemeli és örömmel, boldogsággal, tiszta érzésekkel tölti el benső világát, vagy olyan testies, emberies és érzéki vágyakat korbácsol fel benne, amelyek majd annyira elhatalmasodnak rajta, hogy azoknak nem lesz képes ellenállni. Ma nem lehet valaki olyan naiv hogy azt mondja a rosszra: ez is szükségszerű; ennek is teret kell adni, hogy éljen, virágozhassék és erősödhessék; hogy ennek éppen olyan létjoga van, mint az Istentől való jónak; hogy semmiféle életet meggátolni nem lehet. Azt az életet sem, amely az alacsony világokból táplálkozik és légióként lepi el a világotokat; és azokon keresztül, akik az ő közvetlen eszközei, megfojtja a Földön a szépet, a jót és a nemeset. Nem mondhatja az ember: „nekem nincs dolgom az ellentéttel; az én számomra nincs harc és nincs küzdelem”. Ki védi meg akkor az Isten szerint való jót? Ki áll ki annak védelmére, ha azok, akiknek a lelkében csak minimálisan is, de már kibontakozóban van a jó, azok erkölcsileg gyávák és hallgatagok? Amíg az ellentét hangos szóval, mindennemű erőszakkal benn él a társadalomban, ott anarchiát szít, Istentagadást hirdet, és útját állja minden szépnek és jónak; addig a jó képviselői gyengék, gyáván hallgatnak és nem adnak kifejezést annak az undornak, amit a látottak keltenek bennük. **Veszélyes dolog ma gyávaságból hallgatni, embertestvéreim!**

Más időket éltek, mint akár kétszáz évvel ezelőtt is. Sokszor hallottátok tőlünk, hogy az idő közel van és hogy a Föld mindennemű vajúdáson megy át. És ezekben ti benne éltek! **Az igazság törvénye csak azokat mentheti meg és szállíthatja a megmentettek közé, akiknek lelkében, szívében, cselekedeteiben, beszédeiben Krisztus igazsága élt és nyilvánult meg.** Ezekben az

időkben nincs református, baptista, katolikus, zsidó vagy spirítiszta, hanem vannak, akiket az igazság felment, és vannak, akiket az igazság elítél. Természetes, hogy a harcnál, ki mennyire fel-fegyverzett, ki mennyire felkészült, kinek mennyi tudása van, aszerint váratik el tőle, hogy tegye meg a maga helyén, a maga idejében azt, amit az igazság elvár tőle. Ne másutt akarjon babérokat aratni; ne másutt akarja az igazságot prédikálni; ne mástól várja el, hogy az igazság érdekében az áldozatot hozzon; ne mástól várja el, hogy vele szemben a Krisztusi erényeket gyakorolja, önmagát pedig felmentse azzal, hogy ő még csak egy gyenge, gyarló, botladozó kis ember. Meddig akartok csecsemők lenni? Mikor akartok felnőni végre? Az isteni Gondviselés némelyeteket hosszú-hosszú évtizedek óta, másokat rövidebb ideje, de táplált az igazság emlőjén. Fel kell nőnötök, a mentetetéseket félre kell tennetek, hogy „ezt ezért nem tehettem, azt meg azért”, mert az igazság törvénye előtt így nem védekezhettek. Illetve védekezhettek, de már a védekezés pillanatában érezni fogjátok magatokat is, hogy ez nem mentség azokra a hiányosságokra, amelyekkel ide megtértek a földi világból.

Testvéreim, az igazságnak a szeretettel, az érzésvilágnak a gondolatvilággal kell egyensúlyban lennie, és így kell küzdenetek a rossz ellen. Tehát így kell szembeszállnotok minden olyannal szemben, ami a külvilágból, mint rossz és ellentétes hozzátok csapódik; vagy a másik testvéretek részéről mint csábítás kínálkozik; vagy a ti lelki világotokból a felszínre kerül. Minden embernek más és más az élete, más és más a hivatása, másból kell vizsgáznia. Tehát nem igazodhat az úgynevezett „divatos” eszmékhez. Nem igazodhat az úgynevezett „világi” elgondolásokhoz és elvekhez. Nem mondhatja azt, hogy „én nem élhetek egyszerűen, mint őseim, mert ma mások a lehetőségeim”. A lehetőségekhez igazodnia kell, de az ellentét követelményeihez - amelyek benne vannak a ti világotokban - nem kell igazodnia. Téves elgondolás,

hogy a mai generáció nem értheti meg a régit, és a régi nem értheti meg az újat, hiszen hasonlók a törekvéseik és hasonlók a céljaik. Ha mindegyiknek az a célja, hogy csupán önmagát boldogítsa; külön mindegyik boldogtalanná válik. Mert nem boldogíthatja önmagát valaki úgy, hogy az igazság törvényét lábbal tapossa, vagy úgy, hogy mások boldogtalanná, szegényekké váljanak azáltal, hogy ő megkevesbíti a lehetőségeiket. Az ember akárhány és akármilyen könyvet olvas is el, még a legjobb könyv is csak kicsiny töredéke annak a nagy igazságnak, amely az Újszövetségben foglaltatott és gyűjtetett össze, és amire ma benneteket a Szentlélek tanít.

Vannak könyveitek komoly számmal. A könyveitek az élet minden területére, az emberi természet minden sötét oldalára világosságot és fényt vetítenek: legyen az a generációk nevelése, a házasság, az erények megszerzése, a magatokon való uralomvétel. Kellően kiképezhetitek magatokat, ha ezt az Igazságot tekintitek az életetek gerincének, lényegének; ha ezt tartjátok fontosnak és nem csak a külső emberi értelmekkel vesztek erről tudomást, hanem a benső énetekkel is. Nem csak úgy, hogy tudjátok, bűn a másik megkárosítása, hanem amikor az az alkalom ott van, akkor őt nem is károsítjátok meg. Nem csak úgy, hogy ajkaitokkal tisztelitek az Urat, de mellette bálványimádók vagytok. Nem csak úgy, testvéreim, hogy az ember a külsőben vallja magát kereszténynek, de a nehézségek, a fájdalmak, a betegségek súlya alatt lázadozó pogányként viselkedik; amikor türelmet kellene tanúsítania, a türelmetlenségével a másik lelkében kibontakozó szépet és jót tönkreteszi.

Amikor elnézőnek kellene lennie, akkor kemény és megbocsátani nem tudóvá válik. Például, amikor X-Y-ra kimondja, hogy azt szeretem, annak elnézi azt is, amit már nem lenne szabad; és másvalaki szemben egy kis tárgyilagosságot sem tud alkalmazni, hanem minden megmozdulását, minden szemrebbenését, mindent, amit

lát nála, felró neki, lenézően és elítélőleg érez, vagy elítélőleg nyilatkozik róla. Természetesen nem szemtől szembe! Szemtől szemben túl mézes-mázos. A háttérben, különösen, ha olyannal jön össze, akinek szintén valami baja volt azzal az illetővel, ki mondja mindazt, ami a szíven van, és úgy beszél arról az ember-társáról, mint egy pogányról. Viszont sok esetben olyan elvek és eszmék pártjára áll, amelyekben már - mint féreg a gyümölcsben - ott van az ellentét. És ezt némely esetben a modernség számlájára, más esetekben a felvilágosodására, a tudására, vagy pedig az Isten megbocsátó törvényére és szeretetére írja. Ne legyen egyikőtök sem ilyen nagylelkű az ellentéttel szemben! **Minden igazságismeretek ellenére sem látjátok át a maga valóságában az ellentét munkáját ma a Földön!** Ne ott sikítson az ember az életért, ahol már a halál kell, hogy arasson. Ne ott legyen felmentő, ahol ha a rosszat hagyja vagy támogatja, az a rossz megerősödik, és egyszer csak azt veszi észre, hogy a családjában, a nemzetében vagy a népfajában terjed a rossz, ami mindent eltemet és minden jónak ellenére és meggyilkolására van. Mert az ellentét gyilkos volt - az írás mondja így - kezdettől fogva.

Erről a helyről benneteket mindenkor a megértésre, a szeretetre, a türelemre, az elnézésre oktattunk. Azt, hogy én ma - magasabb megbízásból - egy lépéssel tovább mehetek, az idők komolysága teszi szükségessé! Mert ha ti nem, akkor kik látják meg, kik állnak oda akár oszlopként, akár gátként és törik meg az ellentét erejét? Ha ma meg nem teszitek, holnap elnyel a szennyes áradat a világgal együtt! És akkor sokszoros erővel kell, ha nem ebben az életben, akkor a következőben ott állni és nehezebb körülmények között a helyeteket megállni.

Tehát, ahogy beszédemet kezdtem, az **Igazság törvényt tart fenn a ti világotok felett is**, de a ti világotokban olyan eszközökre van szüksége ennek a világnak, ahonnan én szólhatok, akiket keresztül a rossz hullámozása és piszkos áradata megtörik. Ne

ne vess embertestvérem, akkor, amikor rossz ízű tréfákkal gúnyolják és elítélik az igazságot! Ne hallgass embertestvérem akkor, amikor még - ebben az úgynevezett szabad országban (Amerikai Egyesült Államokban... a kiadók) - szépen, minden vita nélkül megmondhatod egészségesebb felfogásodat a dolgokról! Ne örülj, ha az igazságot arcul csapják! Ne örülj akkor, amikor olyan emberek hátán csattan az ostor, akikkel talán szimpatizálni nem tudsz. De ha meg van bennük az, hogy időnként és helyzetekként az igazság védelmére sietnek - nem azért, mintha az védelemre szorulna, hanem, hogy azt képviseljék ebben a gonosz világban - akkor azoknak az emberies természetén ne botránkozzál meg! A régmúltban is Istennek, a hatalmas Jehovának törvénye felmentette azokat az eszközöket, akiken keresztül valamit el akart végezni. Felmentette akkor is, ha emberi szempontból ebben, vagy abban a bűnben elbuktak, mert nem volt jobb és nem volt külön eszköz, amely rendelkezésre állt.

Ebben a jelenlegi társadalmakban pedig különösen nincsenek Istennek eszközei. Csak itt-ott, elvétve állnak, élnek és munkálkodnak hatalmas és erős szellemek; a legtöbb helyen kisebb szolgálattévő lelkekkel kell beérnünk, mert náluk jobb nincs. De minden ember, aki a törvény, az igazság, a jó oldalán áll és a benső világa ettől van áthatva, a mi részünkre komoly értéket jelent. És mondom nektek, mindannyian, akik itt ültök, akik számszerint nagyon kevesen vagytok: **tőletek is azt várjuk el**, hogy az igazság megismerésében odáig jussatok, hogy a magatok kis jelentéktelenségében, a magatok kis **gyengeségében használható eszközök legyetek a magasabb szellemvilág kezében!**

Mindegy, hogy gondolatainkat álmokon, megérzéseken, sugallatokon keresztül, vagy a bennetek hangzó isteni szón, a lelkiismereten keresztül veszitek át. Mindegy, hogy külső tudásban kevésbé vagy jobban vagytok kiképzettek. **A lényeg az, hogy az ellentéttel és a bűnnel ne áruljátok egy gyékényen!** A lényeg

az, szeretett testvérem, hogy amit jónak hiszel, amit jónak gondolsz, amit az igazság törvényével össze tudsz mérni, azt kötelezővé tedd a magad számára. Az legyen a te lényegtörvényed, amelytől nem térsz el és nem ingadozol össze-vissza. Ne váljék belőled gerinctelen és jellemtelen ember, ne válj olyaná, aki eladod Krisztust, hol harminc ezüstpénzért, hol sokkal kisebb és jelentéktelenebb összegekért. Mert Őt adja el az ember minden egyes alkalommal, amikor az Őáltala hirdetett igazság ellen vét, cselekszik vagy beszél; ha hallgat, mikor beszélnie kellene; vagy amikor nem tudja a lelkéből előszedni azokat az erényeket és kellekeket, amikkel ott, abban a pillanatban jobba és nem rosszabbá alakíthatna bizonyos helyzetet. Sok esetben az ember a megfelelő időben, a megfelelő módon a jóakarátú megnyilatkozásával elsimíthatja a kezdődő, kibontakozni akaró rosszat két ember között. Ha valaki a türelmével, elnézésével, jóakarátával és néma türéssel útját állja a hozzá csapódó nagy mennyiségű, a gonosz által fűtött, haragos, indulatos, ellentétes és mindennemű gyűlölködő érzésnek, akkor akármilyen kicsi, jelentéktelen embernek is látszik az emberek világában, a mi világunkban komoly érték a kezünkben, mert alkalomadtán, megfelelő helyen, rajta keresztül tudjuk megállítani és megtörni az ellentét erejét.

Ti emberek úgy szoktátok mondani, hogy „sok lúd disznót győz”. Nem szép kifejezés ez, de nem találok az eszközben helyesebbet arra, amit mondani kívánok. Ezzel azt akarom mondani, hogy az egyik, a másik, a harmadik, az ötödik és a hetedik, ha csak kicsiben képes is a jó szolgálatára, a jó betöltésére, és ezáltal a rossz megakadályozására, ez hatalmas ellenálló erővé fejlődhetik. Különösen akkor, ha minden egyes ilyen kicsi munkás mellett ott van Krisztus, és mindazok ereje, akik ebben a munkában Isten kegyelméből dolgozhatnak. Az ellentétostromnak erejét nem lehet annak alapján lemérni, hogy ma még milliós tömegek élnek a vallások keretein belül. Nem lehet abból sem lemérni, hogy a vi-

lág egyik részén már az istentagadás a vezető elv, a másikon pedig még szabadon gyakorolhatja a szegény, nélkülöző ember az ő hitének és felfogásának megfelelő vallást.

Az ellentét alkalmazkodó természetű és köpönyegforgató. Az egyik társadalomban, ahol erre van szükség, az ateizmus formájában jelentkezik. A másik társadalomban a materializmuson, az anyagimádáson és a testiségen keresztül mindenféle érzéki szenvedély és vágy táplálásában - amin keresztül teljesen eltompítja az embert - hat.

És ezek következtében elveszti az ember a tisztánlátását, a józan gondolkodását, és csak él a mának. Semmiféle nehézséget nem akar, amihez egy kicsit is össze kellene szednie az erejét, hogy szembe tudjon szállni vele. Az ellentét képtelenné teszi őt az ellenállásra, mert ahelyett, hogy a jóra koncentrálná az erejét, az ellentétől való megfélemlítés, a fájdalom, a nemtörődomség következtében, vagy csupán a benne lévő szenvedélyek indíttatására olyan dolgokhoz nyúl, melyek neki pillanatnyi könnyebbéget hoznak ugyan, de a problémáit meg nem oldják. Így azután a mai társadalmakban elszabadultak ezek az eddig féken tartott szenvedélyek, és ki a kábítószerhez, ki az alkoholhoz, ki egyéb gyógyszererekhez menekül. Ezekkel tompítja el azt a sürgető indíttatást, amely ebből a felső világból származik és sürgeti: „ember, végezd a feladatodat; térj meg; fordulj a fény felé, most, ma, mert az idő rövid!” Ezt nem tudja így realizálni, ahogy én mondom nektek, de érzi ezt a sürgető nyomást, amely alatt egyesek - azt rosszul felfogva - meg akarnak gazdagodni, mások meg akarják a társadalmat változtatni, megint mások minden tisztább, nemesebb eszmének a képviselőit és küldötteit egyszerűen el akarják tüntetni a Föld színéről. És ha talán megszólal bennük a lelkiismeret szava, akkor igyekeznek elhallgattatni azt mindazokkal a szerekekkel, amelyeket a mai tudomány a rendelkezésükre bocsát. Nem mondom, hogy könnyű ma az élet a Földön. Anyagi szempontból könnyebb. A munka nem olyan nehéz mint az évszázadokkal,

vagy akár csak egy évszázaddal ezelőtt is volt; de a jóban való megállás ma nehezebb. A ti tudósaitok ugyan azt mondják, hogy ma sem rosszabb a világ, mint pár száz évvel ezelőtt volt. Akkor is történtek ezek is, azok is, amazok is. Igen, de nem ilyen nagy mennyiségben. A sátán elszabadult, és a Földeteken egyre több és több az olyan ember, aki a szolgálatába szegődik, vagy akit a hatalmába kerít. Egy alkalommal valaki elmondotta előttetek azt, amit mint látomást látott a Földön, hogy miként láncolja össze az ellentét ezeket az embereket. (lásd: Az utolsó idők allegóriája című, 1979. nov. 25-i közlemény, 211. oldal) Boldogságot nem tud adni nekik az ellentét, hiszen magában hordja a boldogtalanságot. Jóval nem tud fizetni, mert csak rosszal rendelkezik. És mégis, az emberek hisznek neki és tömegesen válnak a rossz eszközeivé.

A rossznak ez a koncentrációja hozza létre azt, **hogy néhány évtized múlva már különösen nehéz lesz a helyzete a hitben élő, az igazsághoz ragaszkodó embernek**, vagy az olyannak, aki a szeretetet próbálja megvalósítani, mert az adakozó kézre ráütnek, ha ugyan töből le nem vágják azt. Azt a jót, amit a másiknak nyújtani kíván, a másik nem jóként veszi, a jóért gonoszsággal fog fizetni, és ezzel a hitét igazán próbára fogja tenni. Tehát testvéreim, ma még könnyebben juthattok egy kis jóhoz. Ma még hallgathatjátok az Igazságot - hála és kegyelem érte Istennek, hogy még vannak ilyen helyek, ahol ez a lehetőség fennáll - és ennek örülni kell. Éljetek ezzel a lehetőséggel, és használjátok fel ezeket a lehetőségeket a megerősödéssel, az ismeretszerzésre, hogy a vizsgákon sikeresen juthassatok át. Ne adjátok fel a várat olyan könnyen. Ha ma nem ment, holnap újra próbálkozzatok, újra szedjétek össze az erőtöket, újra imádkozzatok, újra kérjétek erőt Istentől, hogy sikeresebben vizsgázhassatok. Ne adjátok fel, mondván: „én szegény, szerencsétlen gyarló vagyok; tőlem csak ez telik és Isten bocsássa meg nekem”. Isten könyörületes, Isten

megbocsátó, de az embernek el kell jutnia a büntől való elfordulásig, mert Ő csak akkor tudja megbocsátani az ember bűneit. Ha az ember nem fordul el a büntől, ha nem undorodik meg attól, ha sajnálkozik önmagán azért, hogy neki ilyen áldozatot kell hozni, ilyen munkát kell végezni, neki erről, meg arról le kell mondania, neki csak ennyi jut még, akkor még messze van az igazi áldozattól.

Hagyjon fel az ember az önsajnálattal. Nézze meg azokat az embereket, akik sokkal nehezebb körülmények között jelesre vizsgáztak. Nézze meg az ő Krisztusát: milyen messze állt az önsajnálattól, aki előtt csak az a cél lebegett, hogy Isten akarata jusson érvényre Rajta keresztül. Aki semmiféle tanítvány, semmiféle barát, semmiféle földi hatalom előtt nem hajolt meg. Nem azért, mert hiú volt és gögös - mert ha az ember nem tud meghajolni, ezért nem tud meghajolni - hanem azért, mert az igazság törvénye nem hajolhat meg más emberek érdeke, gonoszsága, hatalma, rosszakarata előtt. Az igazság nem mondhatja azt a hazugságra, hogy igazad van; az igazság nem mondhatja azt, hogy nézzük el neki, mert ez a sógorom és ez a rokonom. Hanem azt mondja: „nézd meg magadat, ez van benned... gyere testvérem, a segítségemre leszek, hogy ezektől a betegségektől, ezektől a bűnöktől megszabadulhass”. Az ember pedig így segítse a társait: „nézd, próbáld az én tapasztalatom alapján... mikor én is így meg így vagyok, ezt szoktam tenni, ezzel és ezzel próbálkozom”. Így oktassa a másikat. Nem felülről, nem mint aki külön és több, sem pedig elítélőleg, semmibevevőleg és nemtörődöm módon.

Az ember tudjon meghajolni az igazság törvénye előtt, az Isten törvénye előtt. Álljon meg ott alázatos lélekkel. Az ember szokja meg az egyenes, tiszta, szeretetteljes beszédet. De a szeretetteljes beszédben ne legyen képmutatás, ne legyen számítás; ugyanakkor ne legyen benne túlszigor és elítélés sem. **Az ember tanuljon meg mindent ebből az Igazságból**, mert ebben az Igazságban

minden benne van, amelyre ma és az idők végezetéig a földi embernek szüksége van. Tanulja meg értelem és érzelem szerint; élje azt, és akkor sem az elkövetkezendő időktől, sem a halál utáni állapotoktól nem kell félnie, mert Isten kegyelme felemeli őt, és arra a szép helyre szállítja, amelyet megérdemel.

Úgy legyen! Isten veletek.

ÚTMUTATÁS AZ UTOLSÓ IDŐKRE(*)

(részlet)

1985. MÁJUS 26.

Amikor a szellemi mozgalmak elindultak Isten akaratából a magasabb világokból lefelé az alacsonyabbakra, akkor ott mindenki különbözőképpen, a maga természete és fokozata szerint reagált ezekre. Voltak olyan emberlelkek, akiknek - bár a Földre kerültek - de még voltak fogalmaik a magasabb világokon való életről, voltak fogalmaik a szeretetről és erényekről, voltak fogalmaik az egyedülvaló, a hatalmas, a nagy, a teremtő Isten létezéséről. Ezek az emberlelkek voltak azok, akik arra voltak hivatva, hogy ezeket az új szellemi erőket és mozgalmakat el tudják fogadni, el tudják raktározni magukba: és a későbbiek folyamán hordozóivá válhatnak ezeknek a szellemi világból jövő eszméknek. Ezek voltak a mag, amiből a nemes és jó kifejlődött.

Így minden nép, minden nemzet kebelében megtalálható a mag, a szellemi mag, a szellemi elit, amely ezeknek a tisztább érzéseknek, vágyaknak, akaratú tendenciáknak hordozójává, fáklyavivőjévé válik. De megtalálható az általános tömeglélek is, aki ezeket az érzéseket és törekvéseket lassan, vontatottan és csak igen kis mennyiségben, kis hányadában képes átvenni és regisztrálni. És azután van minden népnek, minden nemzetnek és minden fajnak salakja, amely csak a salakra jellemző rossz, gyűlöletes, indulatos, ellentétes érzéseknek a hordozója, és ami azoknak a kiélését

akarja a maga számára biztosítani. Ez a salak minden jónak, minden szépnek, minden Istentől valónak ellenáll, és mindenütt ott van, hogy mint az ellentét alkalmas eszköze, a jót, a tisztábat, az erkölcsi fogalmakkal rendelkezők útját állja, és káoszt teremtsen. Egy nemzet, egy nép, egy család, egy vallási csoport élete - amely nem egy emberöltő, hanem hosszabb időre terjedő - mindig attól függ, hogy a mag és ez az alacsonyrendű salak milyen arányban van egymással, és hogyan tud a jobb, az igazabb, a tökéletesebb győzedelmeskedni a rosszabb felett. Vagy fordítva: a tömeglélekből, amely a legnagyobb részt alkotja, mennyit tud felvenni, magához vonzani a salak; a tömeglélek befolyásolásával, hogy tudja a jónak, a szépnek, az Istentől valónak, a törvényeken épülőknek útját állni. Ettől függ az ember sorsa, a népek, nemzetek sorsa, sőt az egész emberiség sorsa. A jó és rossz küzdelméből győztesen kikerültek betakarítatnak a mennyei csűrökbe, a többiek pedig kint rekednek a mezőn. A szellemi mozgalmak különböző időszakokban, különböző mennyiségű emberlelkeket szedtek fel, és takarítottak be a mennyei csűrökbe.

Minden nemzet magva, a központi mag már betakarított és a mennyei csűrökbe gyűjtetett. Krisztus megváltói munkájának elvégzése után a negyedik szféra megnyílt azok részére, akik ezt a fokozatot már elérték - és ezek ma már vagy a magasabbrendű napokon, vagy a Föld legmagasabb szféráiban tartózkodnak.

Az utolsó időkre, a 2000-ik év végezetére testvéreim, minden népnek, minden nemzetnek a salakja maradt itt; azok, akik nem hasznosították mindazokat a jó hatásokat és lehetőségeket, amelyeket az isteni Gondviselés minden nép és nemzet számára fenntartott. Ezért mondja az írás, hogy az idők végezetére a jelenleg élők közül a háromnegyed rész veszendőbe megy. Megmarad hát, megmenthető tehát egy negyedrészt. Ez a negyedrészt az, ami az utolsó idők utolsó korszakában most a szellemi maggá lépett elő. Ide tartoznak azok, akik még nem teljesen süketek és vakok

a szellemi igazságokkal szemben, és akik még a legutolsó korszakban, a tizenkilencedik és huszadik században még a szellemi mozgalom utolsó megnyilvánulásával, a Szentlélek munkáján keresztül még megfoghatók és - feltételes módban mondom - esetleg még megmenthetők. Ezek közé tartoztok ti is, szeretett kedves testvéreim, akik az utolsó időszakra itt maradtatok, akik a vallások keretei és kéréi közül kihullottatok; akiknek a vallási kereteken belül már nem lett volna lehetőségük, hogy a mennyei csűrökbe az utolsó időkre beérkezzenek és betakaríttassanak.

Ezek érdekében jött létre a szellemi mozgalom, ami már a régi időkben is, de most egy egészen új rendszer szerint, új módon még egyszer megnyilatkozik, bizonyóságot téve Krisztus igazságairól, bizonyóságot téve Mózesnek a kőtáblákra írott Tízparancsolatáról. Bizonyóságot tesz, hogy **az egész teremtett világmindenség két alappillére az igazság törvénye és a szeretet törvénye**, és aki az idők végezetére üdvözülni akar, annak ezt a két törvényt meg kell ismernie, lelkébe kell fogadnia, irányító elvévé kell tennie és az egész életét erre a két törvényre kell helyeznie. Akinél ez elmarad, annál elmarad testvéreim, a megtérés is. Akiknél ez elmarad, azok a Szentlélek ajándékaiban hiába részesültek, mert visszaéltek és visszaélnak vele. Mert visszaélés az, amikor az ember ezt a nagy kegyelmet, Istennek ezt a kibeszélhetetlen jóságát nem arra használja fel, amire kapta: hogy átalakuljon, megtérjen és az igaz, krisztusi jóhoz kapcsolódjék. A Szentlélek ünnepe van ma testvéreim. A Szentlélek az, akiről úgy mondja az írás, hogy „az idők végezetére kitöltöm a lelket és álmokat látnak és álmodnak a ti véneitek és látomásokat a ti ifjaitok” és olyan dolgok fognak előfordulni és történni, amik megfélemlítik az embereket és amiket nem lehet a természet törvényeivel megmagyarázni vagy azok ismeretével megakadályozni.

Ezek az idők itt vannak. Igaz, hogy az anyagelvűség, ami jelenleg az iránymutató és uralkodó, mindezt tagadja, de ez azért van, mert ahogyan mondtam, hogy a jelenleg élőknek és a következő

egyetlen generációnak, ami még megjelenhet, háromnegyed része veszendőbe megy. És ez a háromnegyed rész csak erre képes és csak ezt tudja magából kihozni. És Istennek a legmesszebbmenő kegyelmi törvénye sem fog hosszabbítást hozni; sőt, inkább a választottak, a megtérés útján járók érdekében majd megrövidíti azokat a napokat, amikor „jaj a csecsemőnek, jaj az ifjúnak és jaj a vénnek”. Amikor többé nem lehet látni, mi a tiszta és mi a szennyes; mi a fehér és mi a fekete; mi a Krisztustól és mi az antikrisztustól való; mi az Istentől és mi a sátántól való; amikor nagy káosz és nagy zűrzavar lesz. És mindaz, aki arra az időre - amely mondom, itt van - nem készítette fel a lelkét, hogy a különbséget meg tudja tenni, hogy a tisztább igazságot a szellemi világokból, a Szentlélektől át tudja venni, az ebben a zűrzavarban már nem fogja a helyes, a hazavezető utat megtalálni.

Fognak ugyan a vallásokhoz szaladgálni, fognak ugyan próbálkozni mindazokkal az akkor már letagadhatatlan tényekkel próbálkozni, amelyeket a világi tudomány bizonyítani fog az ember előtt a lélek létezéséről, a szellemvilág létezéséről, a testi halál után bekövetkező továbbélésről. De ez már mind késő lesz ahhoz, hogy aki addig nem ismerkedett meg önmagával, az önmaga természetével, és az önmaga rossz természetének a leküzdésén nem dolgozott, hogy az ezekben a zűrzavaros időkben átalakulhasson és megtérhessen.

És megvonják a kegyelmi kezek azt az utolsó határvonalat, amelyet át kell lépni ahhoz, hogy a megmentettek közé tartozzék az emberi lélek ...

ÚTMUTATÁS AZ UTOLSÓ IDŐKRE(*)

1985. MÁJUS 5.

...Vajon a földön a becsületesen dolgozó, a törvényt tisztelő, embertársait szerető, az életet értékelő emberlelkeknek van-e valami dolguk a törvénnyel? Kell-e nekik újra és újra a bíró előtt megjelenni; kell-e nekik újra és újra a börtön rácsai mögött ülni és a börtönélet minden keservét és nyomorúságát megismerni? Nem testvéreim, azoknak kell ez, akik a törvénnyel örökösen hadilábon állnak; akik a törvénnyel újra és újra ujjat húznak; akik a törvénybe újra és újra beleütköznek. Az ilyeneknek nincs erkölcsi érzékük, az ilyenek nem tudják, hogy a törvény őket védi, hogy a törvény az ő javukat akarja, hogy a törvény azért van, hogy mindenki a maga területén szabadon munkálkodhassék. Igaz, hogy az emberi törvények elvesztették már ezt a jelentőségüket; igaz, hogy az emberi törvények útvesztőjében elvész az áldozat és felmentetik a bűnös. Igaz, hogy az eredetileg lefektetett - ahogy ti mondjátok - alkotmányban biztosított jogok és az alkotmányban lefektetett törvények útvesztőjében már az történik, hogy többé nem az igazságot keresik, többé nem azt akarják elbírálni, hogy ki az áldozat és ki az, aki a bűnt elkövette és vétett az igazság törvénye ellen. Mindenképpen a paragrafusokat akarják úgy forgatni, hogy találjanak egy olyan helyzetet, amivel a bűnös felmentődik.

Minél inkább késik akár az emberi társadalomban, akár az igazság világában a bűnös - hát nem mondom úgy, hogy a büntetése, bár ez a helyes szó rá - felelősségre vonása, annál később és annál nehezebben, és annál több fájdalom árán tér észhez, és jön rá arra a tudatra, hogy mi az, amire ezt az értékes életet, az élet perceit, óráit, éveit fel kellett volna használnia. Az ember megterheli magát bűnös érzésekkel, vágyakkal és gondolatokkal; a Mózes által adott isteni Tízparancsolat minden parancsolatát nap mint nap

lábbal tapossa, és mégis azt várja, hogy az emberek az Isten és a törvény kegyelmet gyakoroljon felette anélkül, hogy megtérne. Értitek? Anélkül, hogy megtérne; anélkül, hogy törvényt tisztelő, Istent szerető és az embertársait értékelő emberré alakulna át. Szabadságot akar, hogy ezen keresztül újabb gonoszságokat zúdíthasson a világra.

És amikor ezek gyakran történnek, akkor az utolsó időkben kitermelődnek a társadalomnak olyan rétegei, amelyek a poklot szabadítják az emberiségre. Kitermelődnek olyan hadvezérek, olyan politikusok, olyan tudósok, olyan írók, költők és mindenféle szedett-vedett népség, amely nem az erkölcsöt, nem a becsületet teszi az ember elé, nem az értékes munkát jutalmazza, hanem a naplopást, a nemtörődömséget és a gonosztságot. Kitermelődnek olyan emberek, akiknek a gyötrelmes, erőszakos uralkodása alatt népek és nemzetek nyögnek. **Megölik mindazokat, akik egy szentebb, tisztább eszmében hisznek,** halálra ítélik testvéreim, mindazokat, akik mint elit, vezetői lehetnek akár egy nemzetnek, akár egy fajnak, akár az egész emberi társadalomnak. Akkor „a sót kidobják és rátaposnak.” És ha a sót kidobják, mitől ízesül meg az élet a Földön, testvéreim? Akkor nem ízesül meg, hanem gyalázatba fullad az élet.

Nem az igazság tart fent társadalmakat és emberi érvényesüléseket, hanem az emberi gonoszság. Nem ott van az anyagi adottság, ahol azzal könnyet lehetne letörölni, éhséget lehetne csillapítani, Bibliát lehetne nyomtatni, hanem ott van testvéreim, ahol újabb gazságra, újabb gonoszságra, újabb nyomorúságra használják fel azt. Az élet többé nem lesz érték, hanem egy emberi élet kevesebb lesz egy patkány életénél; **könny és vértenger lepi el a földi életet,** az Isten ajándékát. Kő kövön nem marad és fű nem sarjad, és nem értik az emberek, hogy mi történt a természettel. Nem értik a felnövekvő, új generáció beszédjét, nem értik a saját gyermekeik nyelvét. Elfelejtik, hogy a gyakorlati életben nem nyújtottak példát. Elfelejtik, hogy bár prédikáltak nekik, mint hipokraták az

igazságról, de a gyökérnél van a baj, mert a példamutatás, az igazságnak a gyakorlati életben való kivitelezése elmaradt. Akkor nem értik, hogy honnan veszi a gyermek azokat a hitetlen beszédeket, azokat a téves elgondolásokat, hisz ők úgy gondolják, ők nem olyanok és nem úgy élnek.

És bizony mondom nektek testvéreim, hogyha még a szülő mindent elkövet is - de hát melyik szülő az, aki igazából mindent elkövet? - a külső világ gonosz, rossz hatása és befolyása azon van, hogy azt a fiatal gyermeklelket a jótól elvonja, olyan dolgokra befolyásolja, amelyek messze állnak az igazságtól, a szeretet parancsolatának betöltésétől. Akkor nincsenek, és a jövőben még inkább nem lesznek irgalmas szamaritánusok, hanem lesznek szülőgyilkosok, lesznek olyanok, akik a bűnt dicsőítik és az erényt vetik meg. És akkor már nem lesz többé öröm élni, akkor az emberi élet nem lesz többé érték. Az lesz a fontos, hogy ki, milyen anyagi javak felett rendelkezik. De egy percig se higgyétek, hogy akinek sok van, vagy sok lesz, az megnyugszik és boldog lesz. Mert az irigység mindenkit arra késztet, hogy ami nem az övé, azt valami úton-módon megszerezze.

Tehát nem lesz biztonságban az emberek élete, de nem lesz biztonságban a gyermekeik élete sem; mindenkinek félnie és rettegnie kell. Az élet nem lesz az és már nem is az, aminek Isten adta, és aminek Isten szánta. Sőt mi több, azok a lehetőségek is lassan megszűnnek, amely lehetőségekben az ember a maga természetét kidolgozhatná. Nem azért szűnnek meg, mert a kegyelem azokat visszavonja, hanem azért, mert az ember a maga rossz természetének a kiélésével azokat a lehetőségeket nagymértékben a maga részére hasznosítja, és ezáltal százak, ezrek, százezrek lehetősége még a puszta életre is meg fog szűnni. Szükséges testvéreim, hogy ti értékeljétek, szeressétek az életet; szükséges, hogy minden új élet születésének örüljétek. Szükséges, hogy a különböző forrásokból jövő magyarázatok ne tévesszenek meg benneteket, amik azt hirdetik, hogy a népesség túlszaporodik, és nektek kell

azt megállítani és meggátolni. Mert lesznek olyan fajok, ahol ezekre nem hallgatnak és ott tömegével fognak születni olyanok, akik minden magasabbrendű faj ellen - ami alatt a szellemi hovatartozást értem - fog irányulni, és a jó nem tudja a pusztá életét sem azok között a körülmények között fenntartani.

Imádkozzatok minden nap testvéreim azért, hogy Isten szent akarata jusson érvényre a Földön; imádkozzatok azért, hogy a ti akaratotok pedig hozzá tudjon simulni Isten akaratához; imádkozzatok azért, hogy bennetek az irigység és az önzés letompuljon; imádkozzatok azért, hogy megmaradhassatok! Mert szükségetek van arra, hogy amikor az aratók eljönnek és megkezdik a nagy, végleges begyűjtést a mennyei csűrökbe, akkor ti is oda bekerülhessetek. De mivel oda tisztátalan dolgok be nem mehetnek, ezért szükséges, hogy lelketeket megtisztítsátok; hogy átalakuljatok, megtérjete, és ezáltal a kegyelem ajándékaiban részesülhessetek. A kegyelem ajándékaiban pedig csak azok részesülhetnek, akik félik és szeretik Istent, és akik szeretik az életet. Nem azzal a szeretettel, ahogy a világ fiai és leányai szeretik, hogy „mindent a testnek és csakis a testnek”. Hanem azzal a szeretettel, amely az életet értékeli; amely az élet nyújtotta lehetőségeknek örül; azzal a szeretettel, amivel bele tudtok abba az életfolyamba állni és kapcsolódni, amely elvisz majd benneteket a teremtő Istenhez.

Adja az én Istenem és Atyám, hogy ez veletek, külön-külön mind-egyikötökkel az idők bezárásáig megtörténhessék!

Isten vetetek.

PARÁZNASÁG ÉS AZ UTOLSÓ IDŐK(*)

1991. JANUÁR 6.

A cél az, hogy koldusokból királyfiakká váljatok. Valamikor nem ez volt a cél, mert valaha nem lerongyolódott koldus volt a teremtmény, hanem birodalmak királyfia, nagy jövőnek, nagy hatalomnak várományosa, de azok az idők régen elmúltak. Elmúltak azért, mert a teremtmény nem becsülte meg Isten szeretetét, amely őt ilyen csodálatos világba helyezte sok-sok értékkel és vagyonnal körülvéve, hanem ő maga is Istenné akart lenni; nagyobb, hatalmasabb, erősebb akart lenni a teremtő Istennél. Mindazok a bűnök, amiket ma a világban láthattok, és esetleg önmagatokban felfedezhettek, már réges-régen meg voltak. Meg voltak azokban az állapotokban is, amikor még nem is emberként élt a szellem a Földön, hanem a szellemvilágban időzött. Mert sok minden végbement a szellemvilágban a bukás kezdetétől addig az időig, amíg a szellem emberré lett, aminek nem lett volna szabad megtörténnie; ami mint lehetőség ott állt ugyan, de nem volt Isten akaratában és Isten végzésében.

Isten akaratában az volt, hogy teremtményei a legnagyobb boldogságot és örömet élvezhessék, hogy elérkezessenek a tökéletesség fokozatára, hogy nevén szólíthassa őket, és ők szivárványként, mindazzal a színnel, pompával, érzéssel és gondolattal, amit Isten a teremtés pillanatában beléjük ültetett, áthassák azt a környezetet, amely egy-egy szellem részére, mint birodalom ki-rendeltetett. Ez volt Isten akarata és célja az Ő teremtményeivel. De, mint lehetőséggel számolni kellett azzal is, hogy a teremtmény - szabad akaratánál fogva - eltér Isten akaratától, ami a törvényekben fektettetett le. Szabadakaratóval a teremtmény másként kezdetett gondolkozni, másként kezdetett érezni, mint ahogy azt a rendeltetése, a fejlődése megszabta volna, de ezzel természetesen azokat a következményeket is vállalnia kellett,

amik ennek kapcsán mint fájdalom, nyomorúságok, csalódások és szenvedések létrejöttek. Sokféle bűn burjánzik ma a világokban, a különböző társadalmi rétegekben, sokféle bűn burjánzik az emberiség lelkében, de talán **ezekben az utolsó időkben az egyik legnagyobb nyomorúságot a Föld állapotára az érzékiség okozza.** Mert az érzékiség, különösen a nemi érzékiség, annyira behálózta az ember lelkét, hogy nem tud semmiképpen szabadulni tőle. De nemcsak behálózta, hanem az érzékiségen keresztül az ellentétnek, a sátánnak olyan vegykonyhájába nyúl bele az ember, amely újabb nyomorúságokat hoz a Földre és az emberi életbe. Vannak felfelé irányuló, rotáló erők, és lefelé irányuló, visszaforgó erők, és ezek ellentétesek egymással. Ezek a visszaforgó erők némely esetben olyan erő-örvényléseket hoznak létre egyes területeken, hogy azokat nem lehet szabadon engedni. Ezeknek elzárva kellene maradniuk azoktól a bukott teremtményektől, akiknek kegyelemből a földi élet adatott, mert az ő fejlődésüket ezek az erők erősen gátolnák, tehát ezekkel nem lenne szabad az embernek érintkezni, és ezeknek csapjait kinyitni.

Az érzékiség ezeket a csapokat nyitja meg és a világba olyan nagy mennyiségű visszaforgó, szennyes erőteveget és hatalmat képviselő erőket enged bele, amelyek egyre rosszabb és rosszabb állapotokat hoznak létre az életében. Egyre nagyobb kísértésnek teszik ki ezek az erők az embereket, egyre jobban felfokozzák a bennük latens fekvő bűnös hajlamokat. Felerősítik az istentagadást és a gőgöt, valamint az önzést, és ezek azután megint újabb nyomorúságot, háborúságot, békétlenséget, fejetlenséget, gyilkolást hoznak a világra. De mint mondom, Földetek jelenlegi helyzete oda vezethető vissza, hogy az emberek ezeket a visszaforgó erőket a nemi ösztön helytelen túlfeljesztésével, valamint a paráznság bűnével a világra zúdították. Már tömegesen vannak olyan lelkek testben, akiknek még nem volt itt, vagy egyáltalán nem lehetett volna itt az idejük a testetöltésre. De ezeken

a fajfenntartó erőkön keresztül az ember belenyúlt ezekbe az erőretekbe, alakot, formát, testet adott ezeknek a felkészületlen lelkeknek, és mindez az eljövendő évtizedekben háborúkat, nyomorúságokat, éhínséget, betegséget, különleges, fekete mágikus erőket zúdít majd a világra.

Erősek és célratorók ezek a lelkek a rosszban. Mindenütt, mint buldózerek nyomulnak be nemzetek, népek, fajok, valamint az egész emberiség életébe, és ott letarolnak mindent, ami a jobbat, a szebbet, az igazabbat és a nemesebbet célozza. A jó képviselőit mindenütt eltüntetik, és azok lassan sehol sem lesznek találhatók. Az emberek életéből kiveszik a sót, kiveszik az ízt, amikkel az ember még megfűszerezhetné ezt a keserves és nehéz életét, és teljes bizonytalanságba és félelembe taszítják a tömegek nagy részét. A bizonytalanság, a fejetlenség, a káosz lesz úrrá társadalmaitokban. Ez a folyamat - mint mondom - megkezdődött; ez a folyamat benne van a világotokban, és ezt a folyamatot sehol, a legjobb szándékunkkal sem vagyunk képesek meggátolni, mert az emberek ezzel a paráznasággal új és új visszaforgó erők létét teszik lehetővé mindenütt a ti világotokban.

Hosszú ideig kevés tanítás hangzott el a szellemvilágból az ember ezen érzéseiről, részint, mert kényes téma, részint mert nagyon könnyen félreérthető. De most nem ártana megnézni, hogyan is jött létre mindez a teremtményben, mi is hozta létre az erőknek ezen villanyos elfajulását, amely ilyen nehézségeket zúdított és zúdít majd a jövőben is a ti világotokra. Különböző keleti népeknél, azok vallásainál még ma is főként az elfogadó felet, azaz a női lelket okolják az érzékiségért; és néhol, mint piszkos állatot, vagy legalábbis mint másodrendű élőlényt kezelik, aki csak megtűrt rossz a teremtés koronája, a férfi mellett. Ez az elgondolás még a fehér csoportoknál is - ha nem is mondják ki - erősen tartja magát és többnyire a férfi lekezeli a nőt; mindenütt kevesebb teret ad neki a fejlődésre, az önmegvalósításra és a hangjának hallatá-

sára, úgy a családokban, mint a társadalmi életben. Óriási tévedése ez az adófélnek, hiszen végeredményben nem is az elfogadó félben kezdődött meg ez a folyamat, hanem az adóéban. Hogy ezt hogyan értem, mindjárt megmagyarázom nektek.

Az ős-bukás oka az Isten akaratával és törvényeivel való szembehelyezkedés, az engedetlenség volt. Az engedetlenség, amely a gögből táplálkozott, azt sugallta a teremtménynek, hogy nincs szüksége Isten törvényeire, és nincs szüksége arra, hogy Isten akaratát betöltsse. Tehát a duálban az adófél volt az, aki hatni akart, aki nagyobb akart lenni a teremtő Istennél. Ezzel az érzésével megfertőzte az elfogadó felet. Amikor viszont a bukott elsődök hatására a paradicsom szellemek ízlelgették és átvették ezt a gondolatot, ott az elfogadó tette ezt, mert kívülről jött ez a hatás és izgatta őt, hogy úgy cselekedjék, mint azok, akik már elbuktak. De, mint mondom, a bukás kezdetén az adófél gögje, hatnívágyása, Isten törvényével való szembehelyezkedése fertőzte meg az elfogadó felet is. Ez az érzés egyre nagyobbá nőtt, egyre erősödött és az első időben úgy érezték, hogy a teremtés nem szűnik meg a számukra, hiszen továbbra is képesek teremteni, és ebben a teremtésben semmiféle elváltozást nem láttak. Úgy, mint amikor egy betegség csírája már benne van az emberi testben, de kifelé még egészségesnek, pirospozsgásnak és munkabírónak látszik. Idővel azonban a betegség egyre nagyobb méreteket ölt a szervezetben és leveri őt a lábáról. Nos, ehhez hasonlóan egy idő után a bűn elgyengítette ezeket a még együtt lévő adó és elfogadó feleket is. Már nem voltak megelégedve önmagukkal, nem voltak megelégedve azzal, amit teremtettek, hisz káoszt, sötétséget, szörnyeket hoztak létre. Nem voltak megelégedve azzal a vágygyal, amelyet ezentúl egymás iránt éreztek, és ezért egymástól szabadulni akartak.

A feszültség olyan nagy lett, hogy ez az elszakadás azután meg is történt. Megtörtént, de sem az adó, sem az elfogadó erő külön-külön nem tudott teremteni; az adó hiányolta az elfogadó erejét,

az elfogadó az adóét, mert ez az áramkör így csak magában sínylődött és mindaz, ami az életerőt lüktette, felfokozta volna benne, egyre alábbhanyatlott és egyre lassult. Tehát rájöttek arra, hogy szükségük van a másokkal való érintkezésre. De a káosz már olyan nagy volt, hogy a saját duáljukat nem találták, és ezért mások elszakadt felével kezdtek villamos érintkezést. Ez ideiglenesen szintén izgalomba hozta őket és ennek eredményeként újabb testöltések jöttek létre.

Ez így ment egy darabig, de a bukás folytán, a nem összeillő párokkal, a sokféle bűnréteggel újabb bűnök válfaját hozták létre. Egy idő után nehezebb lett - hogy így mondjam - a légzésük és akkor rájöttek arra, hogy nem összevalók. Tehát hogy élni tudjanak, újabb módokat eszeltek ki arra, hogyan lehetne az izgalmat tartósítani. Eközben rájöttek arra, hogyha a világosabb színűekkel létesítik ezt a kapcsolatot, az részükre egy rövid időre kielégülést, megnyugvást, békességet nyújt. Igen, de a világosakra a sötétek lehúzólag, nyomasztólag hatottak. Éppen úgy, mint a földi életben a házasságban, amikor egy alacsonyabbrendű egy magasabb, tisztább lélekkel házasodik, egy idő után az alacsonyabbrendű nehéz természete nyomasztólag hat a tisztábbra, és lehangolja azt, a szeretetét lecsökkenti, és egyre nagyobb áldozat a tisztább részéről az együttmaradás. Ehhez hasonlóan a világosabbak szintén keresték azokat a lehetőségeket, hogy a sötétebbektől elszakadjanak és újra a világosak felé orientálódjanak.

Amikor ezek az ellentétes erők már egész sűrűvé váltak, az adó és elfogadó feleknek szerveket kellett létrehozniuk, hogy ezeken a nyúlványokon és mélyedéseken; a szerveken keresztül a kapcsolatot egymás között ideiglenesen fenntarthassák. Minden egyes érintkezés után a delej egyre villanyosabbá vált, az egész idegszférájuk felzaklatódott és semminemű nyugalmat nem élveztek. Tehát szükségessé vált, hogy a teremtő Isten beavatkozzék, és a világosakat elkülönítse a sötétebbektől. Ez először csak

a szellemvilágban történt, később, amikor már félanyagi testté sűrűsödött ez a villanydelej által létrehozott erőtömeg, akkor már anyagi világokon is, ahol a bukottak testesülhettek. Előzőleg azonban a bukott szellemek produktumaiból, a megsűrűsödött anyagokból kellett az anyagi világokat létrehoznia a természet-törvénynek. Fejlődésre kész állapotot kellett teremteni, hogy azután ezeken a helyeken a bukott szellemek megfelelő életlehetőségek között tovább fejlődhessenek. A természettörvény nem alkot újat, hanem a meglévőt használja fel. Tehát amit a teremtmény egyszer létrehozott, azt nem lehet megsemmisíteni, mert a teremtmény csak a Teremtőtől kapott erőket tudja életként továbbadni a világba. Mivel ami a Teremtőtől származik, megsemmisíteni nem lehet, ezért a teremtmény produktumai is örökké élnek, így nincs más lehetőség, mint ezeket újra feltisztítani.

Az erők feltisztítása óriási munka, amelyet a mélyen bukott szellemek nem lennének képesek a maguk kevés világosságukkal, ellenszegülő természetükkel, rosszakaratukkal elvégezni. Tehát a teremtő Isten és a tisztább szellemek áldozata teszi lehetővé, hogy a bukott világokon élő emberlelkek tiszta erőkhöz jussanak, amelyeknek segítségével a koncentrált rossz és gonosz a lelkükben fellazul, gyorsabb rezgésűvé válik, és ezáltal újra megkezdheti a felfelé haladását. A természettörvény nem újat alkot, hanem a meglévőt tisztítja. Így a szellem a részére szükséges sejtesített testet sem képezi mindig újra és újra, hanem a meglévő sejtesített állományból, az adó és az elfogadó fél sejteinek összeolvasztásával hozza létre az új testet. Tehát ehhez az érzéshez köti a természettörvény a testetadást, amelyet az embernek a legtisztábban kellene megőriznie, mert amit tovább ad az ő gyermekeinek, az képesíti majd őket a jóra, vagy olyan érzéseket és vágyakat erősít meg bennük, amikkel nem lesznek képesek megküzdeni. Ez az a sejtesített erő, amely betegségek csíráit hordozza, és megbetegíti azt, aki ott testet ölt és hasonló hajlamokkal rendelkezik. Tehát szükséges lenne, hogy mindezek az erők tisztán maradjanak, és

ezek az erők csakis bizonyosfokú szerelmi érzés jelenlétében olvadjanak össze.

Amíg mindezek paráznaságból - ami azt jelenti, hogy az Isten törvényével ellentétesen - olvadnak össze, addig az eredmény semmiképpen nem lehet jó. Bár az utód látszólag lehet egészséges, de valójában nemcsak bizonyos testi betegségeknek, hanem ami a nagyobb baj, olyan elveknek és olyan eszméknek is a hordozója, amelyek a ti Földetekeken mindennemű rosszat és gonoszt erősítenek meg. Ez a rossz pedig minden évvel, évtizeddel nemhogy könnyítené azoknak az életét és sorsát, akik utódként a világra jönnek, hanem egyre nehezebb, egyre leterheltebb helyzetekbe kényszeríti őket. Ma az is, aki a magasabb világokból ölt testet a Földön, a Föld jelenlegi fertőzöttsége folytán mindenütt az ellentét elgondolásaival, érzéseivel, gondolataival, erőszakosságával találja magát szemben, ami az ő jóra való törekvését gátolja. Amikor ez a rossz nem csak bizonyos határokon belül érvényesül, hanem az egész Földet ellepi - mint ahogy már ellepte - akkor a jövő nagyon kietlennek látszik. **Akkor már nem lehet azt mondani, hogy az ember a paráznaságon keresztül csak bizonyos vérbajoknak esik áldozatul, hanem mindaz, ami a Földre, mint betegség, dögvész, különböző járványok, éhínségek bekövetkeznek, azok eredete is ide vezethető vissza.**

De ide vezethetők vissza a háborúk okai is, amiket az emberekben élő békétlenség hoz létre. A békétlenséget pedig az érzékiségen keresztül felszedett vágyakkal és érzésekkel hozzák bele a világotokba.

Mivel Földetekeken ezek a nyomorúságok megsokasodtak, azért nagyon fontos lenne, hogy ha ott megmaradna az a tiszta családi élet, amely a jövő forrása, amely a jövőt irányítja és befolyásolja. Még itt-ott, alkotó fajoknál, nemzeteknél a szorgalom, a munkában való kitartás, úgy ahogy fennáll többnyire azért, mert családi bázisaik, családi közösségeik még jobban megmaradtak.

De amint egy fajban, egy nemzetben a családok szétesnek, és a házaselek az erőket ide-oda szétszórják, abban a pillanatban mindennemű bűnnek a szaporulatát hozzák létre. Az ilyen szülők az utódoknak nem tudnak kellő irányítást adni, nem tudnak példát mutatni, hiszen amit megengednek maguknak, ahogyan élnek, ahogyan beszélnek, amit élveznek, ahogyan a családban megnyilvánulnak, mind hatással lesznek az új generációra. Ez az új generáció pedig már felelőtlenebb lesz, nemtörődöm elgondolás szerint rendezi be az életét, nem akar korlátokat ismerni, nem akar uralkodni a maga rossz természetén, nem akarja a kötelezettségeket a jogokkal együtt gyakorolni, hanem csakis a jogokat és a könnyebbségeket akarja a maga részére megszerezni. Azonban életben a könnyebb dolog a nehezebben hordozhatóval, a munka a pihenéssel, az egészség a betegséggel, a lehetőség a korlátokkal, a szabadság a rabsággal van szoros összefüggésben. Ha egyes emberek a könnyebbségeket magukhoz ragadják, akkor mások részére az ürem és az öröm együtteséből már csak az ürem marad meg. Ők viszont ezzel a felfokozott öröm iránti vágyukkal olyan dolgokba nyúlnak bele, amelyekkel megint újabb, visszaforgó erőmennyiséget dobnak be a világba, újabb nyomorúságokat idézván elő. Nos, azok, akik ezeket a forrásokat megnyitják, akik a paráznaságon keresztül ezeket az erőket rázúdítják a Földetekre - mivel a természettörvény lassabban követi az ember benső lelkivilágában a jóra, vagy rosszra irányuló hajlamokat - sokszor hosszú ideig nem tapasztalnak földi életükben nehézségeket, betegségeket, fájdalmakat, csalódásokat. De amikor a törvény összegezi az emberek lelkéből előhozott jót és rosszat, akkor az összegezésnél már súlyos elszámolni valójuk lesz. Ha ez a földi életben még nem is történik meg velük, ideát már biztosan azok az erők várják, amely erőket a létbe hívtak az alsóbbrendű szellemvilágból. Ezek az erők ellenséggként várják őket ideát azért, mert beleavatkoztak azok tisztulási folyamatába; a rotáció által

előírt törvényes fejlődési és tisztulási folyamatból ezeket az erőket kiragadták és idő előtt, éretlenül a világra zúdították.

Hasonló ez, szeretett testvéreim, a fekete mágia esetében is. **Bár két különböző bűn a nemi érzékiség és a fekete mágia, de abban azonosak, hogy mindegyik az ellentét vegykonyhájából, a fejlődésre még alkalmatlan, a természettörvény által rotációját még el nem végzett erőkhöz nyúlnak,** és hozzák bele azokat - Isten akarata ellenére - a ti világotokba, hogy itt velük maguknak előnyt, könnyebbséget, mindenféle örömet szerezzenek. Tehát a fekete mágia erői nem lebecsülendők. Hatóerejük óriási, és ezeket sok mindenre felhasználhatja a tudatos rossz; céltudatosan érdekből, rosszindulatból ráirányíthatja ezeket úgy egyénekre, mint csoportokra. **A fekete mágia a Földeteken - minden szellemi dolog tagadása, minden hitetlenség és minden ateizmus ellenére is - egyre szélesebb rétegben terjed.** A külvilág, az átlagember a maga bajával, gondjával, életével, problémáival erről nem vesz tudomást, mert ezek a sötét erők nem feltűnően nyilvánulnak meg. Képviselőik mindenkor a jó mezében mutatkoznak és sohasem az első sorokban foglalnak helyet, sem nemzeteknél, sem a gazdasági életben, sem a pénzvilágban, sem a vallásoknál, sem a társadalmakban; az első sorba mindig a jót állítják oda a rossz palástolására.

Az igazságnak a Földeteken azért nehéz a munkája és azért terjed nehezen, mert a gonosz mindenkor ezt az első sort tartja maga elé pajzsként. Az első sorban levők nem tudatosan teszik a rosszat, csupán megtévesztettek a rossz által. Ezek azt hiszik a vallásoknál, az emberbaráti szervezeteknél, a politikában, a nemzetek életében, hogy ők valami jónak, valami igaz, valami helyes dolognak az eszközei, holott valójában ők csak fedezik mindazt, ami a háttérben történik meg. Ezért van az, hogy amikor emberi gyűlöletek az ilyen előtérben lévőket erőszakos módon az első sorból eltávolítják, a rossz ezzel nem gyengül meg, mert nem a rossz tudatos képviselőit távolította el, csupán a fedezetet, amit az ellentét

pajzsként maga előtt tartott. A fekete mágia különösen a Földnek azon a részén, ahol a mágiával már régóta foglalkoznak, szintén erősödőben van és komoly hatást fejt ki. Külsőleg egy vallást tesz oda, amely embereket mozgat, de a bennük lévő fanatizmussal mintegy eltakarják azt, ami a dolgok mögött van.

Ezzel a mai előadásommal - ami talán nem közvetlenül érinti az embert és talán nehezebben is érthető - csupán **arra szeretnék előkészíteni benneteket, amik ma a Földeteken mint sötét erők, sötét elvek benne vannak**, és amik az elkövetkező, még hátralevő néhány évtizedet a Föld és a Földön lévő emberek életében nehezzé és egyes helyeken mondhatom, kibírhatatlanná teszik majd.

Tehát mindezek az erők létező erők, azonban ezeknél erősebb és nagyobb a jó ereje. **Ha az ember képes lesz a jó erejébe bekapcsolódni, és a jóhoz tapadni, akkor az élete - még ha talán áldozatul esik is a teste - az örök élete mentve van, mert a jó végső soron mindig győzedelmeskedik a rossz felett. De ehhez az szükségeltetik, hogy az ember semmi olyanhoz ne nyúljon, amely az ellentét szennyezett erőiből táplálkozik. Így tehát tartózkodjék a paráznaság bűnétől és tartózkodjék olyan erőktől, amiket a sátánimádók, a fekete mágusok tömegesen és koncentráltan vonnak bele a ti világotokba.** Tartózkodjék mindazoktól, amik - hogy így mondjam - nem Istentől valók. Ezekben az időkben majd szükséges lesz a jót a rossztól megkülönböztetni tudni; mert mint az írás mondja: elérkezik az anti-krisztusok kora, amikor az ellentét az angyalok nyelvén szól, az írásokra támaszkodik, sőt vallási csoportokat is alapít, de az nem azt jelenti, hogy eszméjét az egy igaz Isten igazságából meríti; hogy Krisztust tekinti megváltójának.

Mert akinek Krisztus a megváltója, az a szeretet jegyében cselekszik, abban meg van a jószándék, az igyekszik uralkodni mindazon érzésein, vágyain, gondolatain, elképzelésein, amik Krisztus tanításával nem mérhetők össze. Mert Ő a mérce, Hozzá

kell mérni, mi a fehér, mi a fekete; mi a fény és mi az árnyék; mi az igazság és mi a hazugság; mi a tiszta és mi a szennyes; minek kell útját állnia és mit kell az emberies természete ellenére is megvalósítania. **Akik pedig „az Úr törvényeit betartják és az Urat szeretik, azoknak mindenek a javukra válnak”,** még azok is, amik a testnek, a testi embernek nem kedvezők. Mert amit az ember az igazságon, Krisztus tanításán keresztül a tiszta erők segítségével magának megszerzett, az neki maradandó boldogságot nyújt. Tehát ennek a megszerzésére törekedjeteK és a tiszta erők megszerzéséhez tanuljatok meg úgy imádkozni, hogy imátok ne csak a Föld körül lévő füst maradjon, hanem szálljon az fel Isten trónusához. Soha nem volt a Földnek nagyobb szüksége ezekre a tiszta erőkre, mint most. Éppen ezért, **mindenkor minden erővel a lelki tisztaságra törekedjeteK!** Így legyen! Ámen!
Isten veletek!

AZ UTOLSÓ IDŐK NÉPVÁNDORLÁSAI(*)

1998. FEBRUÁR 22.

Az én Atyám, Istenem nevében köszönteK benneteket testvéreim! Krisztus születése előtt népszámlálásra szólították fel Izrael népeit, és mindenkinek el kellett mennie a népszámlálás miatt oda, ahonnan a családja származott. Nagy volt emiatt az összevisszaság. Abban az időben nem álltak az emberek rendelkezésére mindazok a modern eszközök utazásra, mint ma, éppen ezért össze-vissza keveredtek az emberek és népek; hosszú időbe telt, amíg egyik helyről a másikra értek, ezért többször meg kellett pihenniük, és ahányszor megpihentek, mindig idegen, ismeretlen emberekkel kerültek össze. Ebben a nagy emberi káoszban született meg a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Történt pedig ez azért, hogy az ellentét észre ne vegye az Ő jöttét, és ameddig csak lehet, tudomást ne szerezzen Róla. Mert nagy dolog volt a Földre és az

egész világmindenségre nézve és óriási jelentőségű volt az összes bukottak részére, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk emberré lett. Az „ember fiává” lett és ezáltal megkezdődhetett a megváltásnak az a hatalmas, nagy műve, az új korszak, amely új, soha nem látott lehetőségeket tartogatott nemcsak az akkori kor emberei számára, hanem az utána következő kétezer esztendőre is, és a mai kor embereinek is. A mai korszakban is megkezdődött a nagy népvándorlás. És éppen úgy, miként az első időben a nagy népvándorlás Krisztus eljövetelét jelezte, ugyanígy ebben a mai korban is a megindult népvándorlás Krisztus második eljövetelét jelzi. Akiknek „szemük van a látásra és fülük van a hallásra” értik és látják az idők jeleit, és tudják, hogy az egész emberiség élete az utolsó periódusba jutott. Ez megváltozhatatlan tény, amely ellen senki ember fia, a világ legnagyobbjai, a leghatalmasabbjai sem tudnak semmit tenni. Mert a természet ereje nem a világ hatalmasainak engedelmeskedik, hanem az isteni törvénynek és a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak, „Akinek minden hatalom adott égen és Földön”. A népvándorlás, amely megkezdődött, ennek a rövid, gyorsan lejárádó utolsó korszaknak a kezdete. Az ember azt hinné, hogy az emberek örökös mozgása, ide, oda, amoda való áttelepülése azért van, mert a modern szállító eszközök mindezt lehetővé teszik. Az ok nem ez! Az ok az emberi szívekben, az emberek érzés- és gondolatvilágában keresendő. Az utolsó időkre jellemző, hogy az egyének és az egész emberiség is nagyon nyugtalanná vált. Nyugtalanná vált, mert érzi, hogy rövid számára az idő, hogy az egész élet átalakulóban van, és hogy az élet minden tudomány és technikai vívmány ellenére sem válik jobbá, hanem egyre több nehézséggel, nyomorúsággal, szenvedéssel és fájdalommal kell szembenéznie.

Az emberi természet nem sokat változott; legalább is azon emberek természete, akik az utolsó időkre itt maradtak. Valamennyire finomult, de lényegében nem sokat változott azokéhoz képest, akikhez az Úr akkor beszélt, amikor a gazdag ifjú megkérdezte,

hogy mi az ő teendője, hogy az örökéletet elnyerhesse. Az emberek akkor is és ma is hatalomra vágyók voltak, vezető szerepre törekedtek, mindenképpen a maguk akaratát kívánták megvalósítani, és a tömeget, mint könnyen terelhető nyáját a maguk céljainak, érdekeinek és szolgálatára igyekeztek felhasználni. Az Úr idejében az emberek még jobban hajlottak a sok-sok szenvedés után az engedelmességre. Nem azt mondom, hogy azért engedelmeskedtek, mert azt értékelték, hanem, mert féltek; és engedelmeskedtek azért, mert képtelenek voltak átlátni a nagyok és a hatalmasak terveit, amiket velük szemben kovácsoltak és megvalósítani kívántak. A jelen időben az embereket ugyanaz a hatalomvágy fűti, csak sokkal kevesebb az engedelmeskedő és sokkal nagyobb számban vannak, akik vezetni és uralkodni akarnak. A mai tömeg a fejlődés folyamán, mivel érzékenyebbé vált, érzékenyebben reagál arra, amit a hatalmon lévők cselekedni akarnak vele, és jobban át is látja a dolgokat. Nem az igazságot látja jobban, hanem hogy neki, mint embernek mi kell. A régi időben a tömeg nem mérlegelte, hogy mi kell, nem volt ilyen fokig követelőző, jogaira hivatkozó; csupán elege volt a megaláztatásból, az iga szünet nélküli húzásából, az ostor csattogásából, és menekülést, kiutat keresett.

Akiknek „szeme volt a látásra és füle volt a hallásra” abban az időben, azok a mi Urunkban, a Jézus Krisztusunkban találták meg ezt a nyomorból kivezető utat. Nem forradalmakban, nem rab-szolgalázadásokban, nem a hatalmon lévők megsemmisítésében, mert a józanabbja tudta, hogy ha a hatalmon lévőt ma ledönti trónjáról, holnap más kerül annak helyére és megtörténhet, hogy rosszabb dolga lesz, mint az elődje alatt volt. A mai időben nem Krisztusban, nem a törvények megismerésében és azok betartásában látja az ember a kivezető utat, hanem többnyire az ügyeskedésben, a törvény kikerülésében, megkerülésében. Ha a törvényt akarja megismerni, nem azzal a céllal teszi, hogy „megtérjen és éljen”, hanem hogy a törvényt hogyan játszhatná ki, hogyan tudná

a törvényt a maga előnyére, a maga pozíciójának, a maga hatalmának és gazdagságának a megerősítésére felhasználni. A törvény ma már az embernek nem sokat jelent és nem sokat mond. Nem mond sokat az embernek, mert „nincs füle a hallásra”. Az ember nem érzékeli az isteni törvényt, amely a saját lelkében, mint Istentől kapott ajándék él, és nem érzékeli azt a természeti világban sem. Legfeljebb úgy ahogy érzékeli a fennálló társadalmak törvényeit. Viszont azon mesterkedik, hogy a fennálló társadalmakat és törvényeket lerombolja. Ezáltal a rombolás szelleme erősödik meg benne anélkül, hogy tudná, hogy a lerombolt helyére hogyan és mit építhetne, ami nagyobb nyugalmat, békességet, megelégedést adhatna neki, sőt nemcsak neki, nemcsak az ő családjának, közvetlen hozzátartozóinak, fajtájának, hanem e világnak is.

Szükséges lenne, hogy e világon gyengüljön a gonosz; hogy a háborúk elcsituljanak; hogy e világot, ha nem is a krisztusi békeség, de mindenesetre néminemű, a munkálkodáshoz, a haladáshoz, a fejlődéshez nélkülözhetetlen békeség, nyugalom, tisztánlátás, a dolgok összefüggésének megértése foglalja el. Mert a mai embernek arra lenne szüksége, hogy higgadt, nyugodt, erkölcsi alapokon álló nemzeti, társadalmi és világi vezetői legyenek, akiket nem lehet semminemű rosszal vádolni, akik higgadtan, nyugodtan mérlegelik a lehetőségeket, és az isteni törvényhez igazítják döntéseiket. És szükség lenne arra, hogy a társadalmakat alkotó emberek maguk is a jót pártolják, a törvényt tiszteletben tartás, és a helyüket megállják ott, ahova őket az isteni végzés állította. Mert céllal és okkal állítottak őket oda! Az ember a másoknak kijáró helyeket kívánja elfoglalni, mert az kívánatosnak tűnik előtte, vagy úgy hiszi, hogy az nagyobb hatalmat ad neki. A hatalomról téves fogalmai vannak, nem érzékeli, hogy a hatalommal és a kiváltságossággal milyen fontos számadás elé állítatik; nem érzékeli, hogy mindarról el kell számolnia; tehát semmit sem tehet úgy, hogy felelősséget ne kelljen vállalnia. A hatalmon lévők

a felelősséget a „szőnyeg alá seprük” vagy másra hárítják; bűnbakot keresnek, azokat okolják mindazért, ami a hatalmon lévők döntése volt, és ami a tömeg haragját és indulatát ellenük felkelte. A tömeg ezt eltanulva, keresi azokat, akik a társadalmi helyzetet ilyen lehetetlenné tették, az országot így eladásították, a szegénységet így megnövelték, a háborúkat létrehozták.

Az ember is a maga életében keresi a bűnbakokat; mindent, amit cselekszik, nem a maga gyengeségének, gyarlóságának, tudatlanságának, hibájának, bűnének tulajdonít, hanem a szülőknek, a társadalom különböző helyein állóknak, a törvénykezőknek, a másik ország polgárainak - akik ellen ezért háborút kell viselnie - tehát mindenkire áthárítja a felelősséget. Csak önmagát nem vizsgálja meg, hogy mindez tőle származik, az ő elgondolása, az ő rögeszméje, az ő tévedése volt, és ezért a következményekért ő, kizárólag csak is ő a felelős. Ma már a vezetők nem azok, akiknek Isten akarata szerint vezetőknek kellene lenniük, ma már „vak vezet világtalant”. Kisebb népek, nemzetek élén, ha vannak még Isten akaratából olyan vezetésre alkalmas egyéniségek, akik a nemzetet a nehéz, a tönkretett helyzetből kivezethetnék, idegen erők, idegen érdekű elgondolások képviselői eltávolítják, megölik őket. És ezek ezen kisebb nemzetek bölcsőbbjeit, az Isten akaratához jobban hozzásimulni tudókat is, és a népet is szándékosan megnyomorítják, elveszik hitüket - cserébe valami kis anyagi koncot dobva, hogy később azt is elvegyék - szétzüllesztik, nyomorba döntik. Bizony nagy a felelőssége annak, aki csak egyetlen emberélet tönkretételében is segédkezik. És még nagyobb a felelőssége annak, aki népeket, nemzeteket juttat az országút szélére vagy koldusbotra.

Az utolsó idők népvándorlása megkezdődött, mert az emberek a saját hazájukban földönfutókká váltak elemi jogaik elvételével, országaik tönkretételével, egyéni életük megnyomorításával, és ezek miatt más helyeken próbálkoznak.

A jómódban élők ölbe tett kézzel nézik mindezt, és a nagy többségük hallgat. Némelyek szeméremből, mások úgy gondolván, hogy úgysem tudják a gonosz hangjait túlkiabálni, és ők nem is termettek arra, ízlésük, felfogásuk, neveltetésük tiltakozik az ellen, hogy hangos módon követelőzzenek, nem beszélnek a sérelmeikről, bánatukról, magukra hagyottságukról. Marad az örökösen követelőző tömeg. Minél gazdagabb egy társadalom, ez a kitermelt réteg annál erőszakosabb módon követeli - úgymond - a jogait és hogy a hatalmon lévők megkönnyítsék az életét. És mivel a hatalmon lévők mindennemű bűnös dolgot megengedtek maguknak, hogy hatalomra jussanak, később pedig, hogy kielégítsék mindazokat, akik őket hatalomra juttatták, ezért a tömeg úgy érzi, hogy neki is joga van ugyanazokat az eszközöket igénybe venni, mint amit a hatalmon lévők igénybe vesznek. Rájöttek arra, ha megszervezik tüntetéseiket, ha megszervezik mindazt, ami ellen kívánnak tüntetni, akkor több eredményt érnek el. Az ellentét mindezeket lehetővé teszi, és mindig az ilyen csoportok mögött ott van. És akkor is ott van, amikor úgy látszik, hogy valami nemes, valami jó dologért, netalán az életért vagy a meg nem születettért történik mindez a tüntetés. „Gyümölcszeiről ismeritek meg a fát”, eszközeiről ismeritek meg az ellentétet. Ha bárhol, bárminemű erőszakkal, erőszakos cselekedetekkel találkoztok, tudhatjátok, hogy az ellentét van mögötte. Az ember amíg a Földön él, minden lépésére vigyáznia kell. Olyan ez, mint az a terület, amit aknákkal raknak tele: soha nem tudhatja azon a mezőn, azon az úton haladó, hogy mikor lép aknára, és az felrobbanva a végtagja elvesztésébe vagy az életébe kerülhet.

Ilyen a földi élet testvéreim: az ellentét mindenüvé aknákat tesz le, és mihelyt ezekre rálép valaki, lélek szerint, az érzés- és gondolatvilága szerint halottá válik. Mihelyt hozzányúl azokhoz az eszközökhöz, amelyeket az ellentét tart a markában - és számtalan ilyen van az ellentét tulajdonában - abban a pillanatban az ellentét

már megfogta őt. *Ma már nem az a kérdés, hogy milyen nemzet-hez, milyen vallási felekezethez, milyen tudományos, milyen pénzügyi rendszerhez tartozik az ember, hanem az, hogy mennyire van tisztában azzal, ami körülötte történik, mennyire van tisztában azzal, hogy ő miért van itt a Földön és az Úrnak, a teremtő Istennek mi a célja vele, és hogy neki hol, melyik helyen kell mindenképpen megmaradnia.* Az ember nem mondhatja, hogyha innen elmozdul és odamegy, jól teszi azt; de azt sem mondhatja, hogy itt kell maradnia és nem mozdulhat el innen.

Az embernek magának kell tudnia, hogy a népvándorlás idején hova kell mennie, hol találhatja meg Krisztust. Ahogy az ő idejében tudták az egyszerű pásztorok, a keleti bölcsek, hogy hova kell menniük, a tömeg pedig mitsem tudott róla; ehhez hasonlatosan ebben **az utolsó időben is a Krisztushoz tartozóknak tudniuk kell, hogy hova menjenek, hol van a munkájuk, hol van a feladatuk, hol tudják a lehető legtöbbet Krisztus szolgálatában eltölteni.** Hol a legnagyobb a hiány, hogy oda segítséget, megértést vigyenek, esetleg időt, anyagi javakat áldozzanak. A nagy népvándorlás a legtöbb embert oda viszi, ahol a testi ember kielégülhet. Elhagyják falvaikat, városaikat, szülőföldjüket, és ezért egyes helyeken túl sokan lesznek, más területek pedig elnéptelenednek. Ez is azt bizonyítja, hogy többé az egyensúly már nem áll fent semmilyen formában, hogy az ember az egész természeti világot az összhangból, az egyensúlyából elmozdította, és ennek végső soron az lesz a következménye, hogy a földcsuszamlások, a tengervíz áramlásának a változásai, a földrengések elkerülhetetlen katasztrófákat fognak okozni. De ez az egész folyamat az emberi lelkekben indult meg, amikor hozzányúltak a máséhoz, amikor - így mondom - egy népnek, egy nemzetnek jogos örökségét szétdarabolták, és ezer éves múlt után szétszaggatták. Amikor mindazt, ami egy nemzet életében valami fontos, valami isteni célt szolgált, azt az ellentét szétzilálta és szétosztotta azok között, akik őt szolgálják és az ő céljait megvalósították.

Az embernek mindig emberi céljai vannak az étellel; csak a szellemileg feléledt, csak a szellemileg újjászületett ember képes a szellemi célokat figyelembe venni, és minden anyagi javát annak a célnak a szolgálatába állítani. Aki szellemileg nem ébredt fel, az a gazdag fiúhoz hasonlatos: ragaszkodik a testi jólétéhez, a testi ember gazdagságához. És minden ember ahhoz a helyzethez ragaszkodik, abban a helyzetben érzi jól magát, azt az országot érzi hazájának, amely őt anyagilag - tehát a testi embert - kielégíti. Kevesek azok, akik egy néphez, egy fajhoz, vagy éppen Isten gyermekeihez sorolják magukat akkor is, amikor arra a népre, nemzetre vagy az isteni eszme csoportjára nehéz idők járnak. Már pedig „aki mindvégig kitart, csak az üdvözülni!” Az üdvözülni, aki lélekben erős és lélekben felkészült; aki nem megvehető az ellentét elveinek, eszméinek, elgondolásainak előnyökért, állásért, könnyű életmódért, a nehézségből való kijutásért, hanem örállóként megmarad ott - és az nem mindig fizikai hely - ahova őt a teremtő Isten okkal és céllal állította.

A mennyek országában olyanokra van szükség, akik Isten akarata szerint valahova odaállítva az igazság és a szeretet tartópillérei, oszlopai lesznek; akikre Isten az ellentét által létrehozott nehéz körülmények között is számíthat; akik a nagy népvándorlásban nem akarnak elmenekülni a bajok, a nehézségek elől. A tömeg így gondolkodik: „csináljon mindenki azt, amit akar, én szedem a sátorfámat és kievezek az országból... kievezek a rossz házasságból... elhagyom azokat a gyermekeket, akik nehezen nevelhetők, törődjék velük az anyjuk vagy az apjuk... elhagyom azt a munkakört, amelyben megaláztatást kell szenvednem...” - bár pont olyan munkakör vár rá, amelyben az alázatosságot kellene megtanulnia. Az ember azt hiszi, hogy abban kell munkálkodnia, amihez érzéke van, amihez tehetsége van, amihez megszerzett kincsei vannak. Én pedig azt mondom nektek, hogy ezek a tehetségek azt mutatják, hogy abból ő már levizsgázott. Abban kell helytállni, ami még nehezen tanulható,

ami még nehezen megy, amiben gyenge az ember, hogy azon az oldalon is megerősödhessek. Vannak esetek, amikor a tehetséget, az Isten által kapott képességet egy nagy munka vagy feladat elvégzésére kapja: mert nem lehet egy nagyobb munkát felkészületlenül, annak ismerete és tudása nélkül helyesen elvégezni. De minden ember kivétel nélkül, hol ebben, hol abban a korszakban, hol régebben, hol a jelenben, netalán a jövőben megkapja az életől Isten gondoskodása alapján, amit igazán akar és igazán szeretne. Nem azért, mert megérett már annak a pozíciónak, annak a helyzetnek, annak a munkakörnek a betöltésére, hanem azért, mert nagyon kívánja, nagyon akarja azt. De nem lehet a földi élet után mentegezőzni, hogy ezért, azért, amazért nem sikerült. Ő vágyott rá, ő törtetett, ő foglalta el azt a helyet azok elől, akik alkalmasabbak lettek volna rá. Tehát a következményektől nem menekülhet, hanem mindazért ideát számadással és felelősséggel tartozik.

Ezért tehát **„Uram, se túl nagy gazdagságot, se túl nagy szegénységet ne adj nékem”** mondja az írás. Ezért hát Uram, se nagy hatalmat, se nagy rabságot ne hozz énrám; se nagy dicsőséget, se nagy megszegyenülést ne hozz énrám. Mert egyik nincs a másik nélkül; mert az egyik a fény, a másik az árnyék; mert az egyik a napos oldal, a másik a sötétségben való botorkálás. Amíg az ember nem tud az arany középúton megmaradni, addig jobb, ha az élete egyszerűbb keretben folyik; akkor jobb, ha korlátai vannak; akkor jobb, ha az élet még fékezi, hogy se balra, se jobbra ne lengjen ki. Mert a világ tetején állni óriási felelősséggel jár! Mert akár egyetlen emberi élet felett is rendelkezni óriási felelősséggel jár! Mert egyetlen embert is hitétől, bizalmától megfosztani felelősséggel jár! Tehát az ember mindaddig, amíg meg nem erősödik, amíg nem ért hozzá, maradjon kicsiny, jelentéktelen, képezze magát az alázatosságban. Mert ha az alázatosságban ki-

képezte magát, akkor oda lehet adni neki az egész világot, mégsem vallja lelkének kárát; de ha az alázatossága még nincs meg, akkor „megnyerheti az egész világot, de lelkének kárát vallja”.

Tehát álljatok azon az őrhelyen, amelyre állíttattatok, töltsétek be a munkátokat, feladatokat a megismert igazság szerint ott, ahol álltok és akkor a betöltött munka után a tiétek lehet mindaz a nyugalom, békesség, amit a mi Urunk, a Jézus Krisztus hagyott az övéinek, amikor így köszöntötte őket: „Békesség veletek, békesség néktek”.

Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek!

AZ UTOLSÓ IDŐK ALLEGÓRIÁJA(*)

1979. NOVEMBER 25.

Ezeket látom:

Köd van és sötétség... három lovas közeledik... az egyik elől jár... fekete lóva van, nagy és hatalmas... körülötte félelem...

És ahogy közelednek, mintha magukkal hordanák a sötétséget... mintha belőlük áradna a sötétség... mert ahogy jönnek, ahogy félelmetesen jönnek, még nagyobb lesz a sötétség... a lovak vérben gázolnak... elől - nem tudom, hogy kicsoda ez, aki itt elől egy sötét lovon jön - nagyon öntelt, nagyon büszke, nagyon tisztában van az ő hatalmával... a másik két lovas kicsit hátrább van...

A másik kettő láncokon sok-sok szolgát, sok-sok túszt, sok-sok embert cipel... láncaik félelmetesen zörögnek, nagyon félelmetesen... ezek között vannak teljesen elnyomottak is... vannak, akik bár erőseknek látszanak, mégis félnek... és vannak, akiket ugyanaz a gonosz szellem hat át, mint a három lovast... a színük ezeknek, akik össze vannak kötözve és meg vannak láncolva, fekete, vagy egészen sötét szürke, vagy vörös; de a vörösnek abban a sötétbe játszó változata, amely olyan, mint a megfeketedett vér...

Erről az oldalról nem látni, hogy ki az **a vezető, aki ott elöl áll fehér ruhában...** csak azt látni, hogy nem ő a legmagasabb vezető... mozdulatával, szemével mintha valami magasra hívná vagy akarná felhívni a figyelmet: a béke, az élet és az igazság Fejedelmére... szigorúnak látszik ez a vezető... de annak ellenére, hogy szigorú, mégsem félelmetes... az egész egyéniségében és a szemében különösen, van valami tűz... van valami, amivel mindent megfékez... van valami, amivel uralkodni tud mindazokon, akik vele szemben állnak... olyan a szeme neki is és a vele lévőeknek is, mintha valami sugár lövellne a szemükből... és mintha ezzel a sugárral felbontaná vagy felbonthatná mindazt, amit emezek sűrítenek, de mégsem teszi...

De időnként a szeméből áradó fénnel nagy kavarodást, nagy zavart, nagy sürgést-forgást, nyugtalanságot kelt emezekben... még a lovaikban is, amelyek félelmetesen ágaskodni kezdenek...

Azok közül, akik a láncon vannak, mintha külön csoportokat lehetne látni különböző zászlók alatt, különböző eszmék és elvek felírásával... a különböző eszmék és elvek között mintha külön kiírást képviselne három: jobboldali eszmék, baloldali eszmék és az anyagiság eszméje... ezeken belül is sok-sok zászló és felírás van, olyan furcsán, mint mikor a Földön az emberek tüntetnek és a felvonulásokban különböző zászlókat, felírásokat és táblákat cipelnek...

A jobboldali eszmékből - bár abból sem sokan - de inkább vannak, akik ezeknek a mindent átható fénysugárzásoknak a hatására, amely ebből a másik, de jóval kisebb csoportból feléjük lövell, onnan kiválnak, és emerre lassan elindulnak... de úgy tűnik, hogy nagyon nehezen tudják elérni ezt a helyet, ahol itt ezek a fehérebb ruhás valakik állnak, és akiknek a vezetőjének a ruhája egészen fehér, de nem ő a fő vezető, mint mondom, mert az láthatatlan...

Időnként mintha amazok fondorlattal, taktikával, hazugsággal emezekre jobban hatnának, és ugyanakkor mintha a láncokat rövidebbre húznák... annyira rövidre, hogy szinte a csuklójukba és a bokájukba vág a láncok, a bilincsek vasa... és mégis vannak, akik mindent elkövetnek, hogy emezekhez átjussanak...

Most innen megindulnak azok, akik nem annyira fehérek, de fel vannak a Föld nivójához, a Föld állapotához, a Föld viszonyaihoz öltözködve... érdekes, mintha most azt a fehérebb leplet levetnék és alatta fém mez van, és a szemükből kiáradó fényben megcsilannak ezek a fémek...

Most arra indulnak, aminek a következtében itt ebben a fekete lovasok csoportjában rendkívül nagy félelem és zűrzavar keletkezik, bár aki ezen a fekete lovon elől ül, mindenáron igyekszik bizonyítani az alattvalói előtt, hogy a helyzet magaslatán áll...

Azok, akik a másik két lovon ülnek, most hátraszólnak, és hátul - ni, csak most látni - rengeteg korbácsos van és emezeket korbácsolni kezdik... amazok viszont mintha a bőség kosarából - ez különösen ott, az anyagi eszméknél indul meg - mintha a bőség kosarából és szatyrából nagy mennyiségű aranyat és nagy mennyiségű - nem tudom, hogy mi ez, ezeket a fajta köveket nem ismerem - dobnának azok közé, akik a láncra vannak fűzve... azok éhesen és izgatottan rávetik magukat, és ezektől a dolgoktól, amiket közékük dobáltak, várják a szolgaságból való megváltásukat... de úgy látom, hogy hiába várják, mert - emezek úgy mondják: „a bűn zsoldja a rabság, a betegség és a halál!”...

Az Igazság ígéri és megadja a szabadságot! Azt kérdi a fehér ruhás: „értitek?“, mert amaz csak ígéri; mert ígér az mindent, csak éppen teljesíteni nem tudja...”

Azt mondja a fehér ruhás: „ezek az idők elérkeztek, ezek az idők itt vannak, ezek az idők már egy pillanat késedelmet sem tűrnek; amikor a jó és a rossz nagyobb és hatalmasabb mértékben fog megütközni, mint valaha...” és ennek alapján dől el az, hogy kik kerülhetnek még a fehér ruhások oldalára addig az időig, amíg

ez a láthatatlan béke fejedelme nem mondja: „vége, és nincs tovább; most én jövök, én ítélek elevenek és holtak felett; és mindenki előtt nyilvánvalóvá válik az eljövetelem, és mindenki előtt nyilvánvaló lesz a létem, az életem; és hogy élek és, hogy vagyok és ítéletet mondhatok élők és holtak felett!” Ezt mondja az a megbízott, aki a fehér ruhások között elől áll...

Többet nem látok, csak újra a sötétséget, meg a ködöt... sikolyt és jajkiáltást hallok még... hallok a sírást és fogaknak csikorgatását és a láncoknak zörejét, mintha elvonszolnák őket... hallok a láncoknak azt a csikorgó, lassú, vontatott zörejét...

Ti engem nem ismertek és én sem ismerlek benneteket... én csak időnként látom, amit láthatok... és azt egy magasabb parancsra, **a fehér ruhás parancsolatára itt most nektek elmondottam...**

LÁTOMÁS A FÖLD ÁLLAPOTÁRÓL(*)

1980. OKTÓBER 12.

A parancsnak engedelmeskedem... a következőket látom...
 (...Keresem ennek az eszköznek a szótárában a megfelelő szavakat rá, de nem találom. Tehát úgy mondom, ahogyan ő ismeri....)
 A Föld süllyedő tendenciát mutat... olyan mint egy katlan... a katlanak szélei vannak, kiemelkedő, kopár, növénytelen hegyek... a katlanban él az emberiség nagy része, és a katlant a szmog uralja... ezzel azt akarom mondani, hogy nem valami külső égésből keletkező füst ez, ami bevonja, hanem az egész atmoszféra szennyezettsége okozza ezt a szmogot, amely az emberek lelkéből árad...

Nem látok világos színeket sehol, semerre... a színek sötétek és tompák... a színek közül a szürke, a vörös és a fekete domináló, de sötétbarna is vegyül bele... a szürke szín nem az alázatosság színe, hanem a piszok és a szenny színezete... a bordóban semmi

piros, semmi lelkesítő nincsen... sem új eszmének, sem új elvnek, sem pedig a szabadságnak nem színe ez... azaz nem vérpiros, hanem a feketével keveredő, alvadt vérnek a színe ez... a barna is erősen feketével vegyített... itt-ott sárgás színt is vélek felfedezni, amely pillanatnyilag örömmel tölti el a lelkemet... de közelebbről vizsgálva nem találok kívánatos, szép színnek... nem a Nap színe ez... nem az az aranyló sárga, amely a Nap fényét, világosságát és a szeretet színét képviseli, hanem ez is bordóval kevert, furcsa, sötét, narancs színű, amelybe leginkább az irigység érzete vegyül...

A levegő áll, szinte mozdulatlan... és, mint mondom, rendkívül szennyezett... a benne élők szinte asztmásan lélegeznek... nehézzé válik a mozgásuk, amelyet méginkább nehezít az az ólmos eső, amely mindenre rátelepszik, és olyan furcsa, nehéz, merev, élettelen külsőt ad az élőknek... **ez a mai világ képe!**

A kopár hegyeken is embereket látok... a kopár hegyen időzőknek a helyzete jobb, kielégítőbb, mint a katlanban élőké... de szórványosan vannak csak a hegyeken... kis mennyiségben, kevesen és azokat is az a veszély fenyegeti, hogy visszazuhannak a katlanba...

Mintha ez a csoport is együttesen a hegyen időznék, amelyen mintha valami zöldet is látnék, és mintha egy egész kicsi részen az ég kékje is láthatóvá válnék... azután mégis mintha az emberek lelkéből a szennyezettség miatt bizonyos furcsa képződmények keletkeznének, amelyek másnak mutatnak dolgokat, mint amik... úgy nézem, hogy hazugságból eredők és időnként ezek a gomolygók azt a kis ég kékjét sötétté teszik...

Felettetek is, és még más csoportok felett is, akik a hegyen időznek, de más hegyeken; kelet hegyein, nyugat, észak és dél gyermekei felett is látni kicsit világosabb foltokat, és ezek között **fehér ruhába öltözöttek jeleket tesznek** a hegyeken tartózkodók homlokára...

A jelek különbözőek... van, aki hamuval jelöltetik meg... van, aki pirossal festetik be... a jel némelyek homlokán kereszt alakú... másokén egy mindent látó szem alakú... megint másoknak mintha szürke pont lenne, és mintha hamuból készülné az a jel... a jelek értelmét nem ismerem és nem tudom, de a megjelöltek előnyben vannak a megjelöletlenekkel szemben... de még ha mintha a megjelöletleneknek is lehetőségük adódnék, hogy jelet kapjanak... valami magasabb fórumról intést és figyelmeztetést kapnak, hogy el kell érniük a kopár hegyeken a barlangokat...

Itt is látni ködöt, itt is látni a szmogot... itt is látni azt a furcsa ón, vagy ólomszerű esőt... de az ritkább és a lélegzés is könnyebben megy...

És határozottan sötét van!., határozottan sötét van!., csak egészen magasan, a hegyek mögül, vagy mondhatnám, a hegyek felett látni különböző színű fényeket, amelyek nem a Föld vibrációi és fényei... de ezek a fények sem egységesek, hanem különbözők: szivárvány színűek, és érdekes, hogy különböző csoportokat más és más színekben világítanak meg... vannak, amik inkább kékesben, mások inkább sárgásban, amazok ott pedig zöldesben, azután a közbeeső árnyalatok, sőt fehéres színek is...

Különös dolgok láthatók a keleti kegyeken... különös dolgok és félelmetes dolgok... mert a fentről jövő fények az alsó, sötét tónusú - nem fényekkel, csak kipárolgásokkal - fucsán keverednek... mintha ezek kisülést, valami félelmetes formát, alakot, vagy kiterjedést, feszültséget mutatnának...

A nyugatiak helyzete nyugodtabbnak látszik... csendesebbnek és mintha még nem lenne olyan sötét... érdekes, olyan mint a Nap, de nincs Nap, nincs áradó fény... mintha a Nap járásával lenne az egyenlő... mint mikor keletről nyugatra megy a Nap, és keleten előbb sötétedik, mert keleten előbb is virrad... mintha nyugatot később érné el a sötétség, de az emberek lelkében ez a feszültség

már benne van... de a fentről jövő fény még nem érte el az alsóval való félelmetes, furcsa keveredését és vibrációját...

Amíg ezt láttam, mintha a katlan még mélyebbre süllyedne... sőt, ha belepillantok, egész kútszerűen fog még mélyebbre süllyedni és ott egy gyűrűvel meg van jelölve... ha a süllyedtség ezen fokát eléri, akkor a katlanban levők nagy tömegéből már senki sem tud már felmenekülni a hegyekre... a megmentettek pedig csak a hegyekből mehetnek feljebb; tehát a katlanból először a hegyekre, a hegyekről a barlangokba és a barlangokból lehet majd csak átkerülni erre a tisztább - nem tudom kifejezni másként - tisztább síkra...

Ezeket mondhattam a te parancsolatodra!

LÁTOMÁS A FÖLDRŐL(*)

1989. OKTÓBER 26.

Az emberek világát most fentről látom, mintha betettek volna egy léggömbszerű dologba... csak a köteleiben kapaszkodom... elég erős a széljárás és innen szemlélem a Földet, illetve azt hiszem, hogy a Földnek csak egyes pontjait...

Vannak területek, amelyek nagyon sűrűn, más területek viszont alig-alig lakottak... az az érdekes, hogy a sűrűn lakott területeken sem lehet sokkal több fényt, vagy néha csak apróbb fényvillanásokat látni, mint a kevésbé sűrűn - mondhatnám ritkán - lakott területeken...

Ezek a fénypontok imbolyognak... van úgy, hogy teljesen ki is alszanak, úgy, mint amikor kémek, katonák a sötétben jelzésekként adnak le fényvillanásokat... néha ilyen fényvillanást látok: négyet, ötöt is egymás után, azután az a terület megint egy kis időre a sötétségbe merül...

Most, ahogy közelebb ereszkedünk, azt is látom, hogy ezek a fényvillanások emberi lelkekből jönnek... olyan emberi lelkekből,

akik lelkesednek valami szebb és nemesebb dolgokért, eszmékért, vagy lelkesek, hogy embertársaikon segítsenek...

Azokról a területekről, amelyek ritkábban lakottak, most úgy látom, hogy jobban elvonatnak ezek a lelkek, ezek a fénypontok és a sűrűbben lakott területekre beágyazódnak... annyira beágyazódnak, hogy nincs és a jövőben sem lesz lehetőségük az onnan való eltávozásra... annak ellenére, hogy semmi nem köti őket az emberek világához - dehogyis nem köti; most látom, az a munka köti oda őket, amire és amiért elszegődtek... most ezeknek a fényhordozóknak azon a területen, bizonyos népcsoportban kell maradniuk és a munkát elvégezniük... nincsenek sokan, és többen visszavágyának azokra a területekre, ahol nem volt ez a sok ember, mert ott sokkal könnyebb volt a munkájuk...

Most látom csak, hogy kevés ember között munkát végezni mennyivel könnyebb, mint sok ember között... azt is látom, hogy kevés ember között könnyen kialakul egy érzésszel szövettség, és azok mind támogatják a munkát akkor is, ha vannak közöttük gyengébbek, gyarlóbbak, akadékoskodók... de mégis mindenkor a kisebb csoportokban, ahol nincsen sűrítetten élő tömeg, könnyebb a munka, mint amikor valaki egy ország, egy nemzet, egy nagy vallás, vagy egy kontinens érdekében vállal munkát...

Az ilyen munka feltűnő... nem ők akarnak feltűnni, hanem a belőlük áradó fény az, ami feltűnik... nem a szűklátókörű, vak embernek, hanem ennek a világnak, a lelkek világának...

Itt most nagyon sok ellentétes erő tömörül, és már innen, a lelkek világából is erőket vonnak össze, hogy ezeket a világító pontokat megsemmisítsék... azt szeretnék elérni, hogy az embereknek ne legyen megfelelő szellemi vezetőjük az elkövetkezendő évtizedekben... azt szeretnék elérni, hogy a tömeg vezető nélkül legyen, és ezért a megfelelő egyéniségeket igyekeznek félreállítani...

Nem tudom, hogy mivel teszik ezt, de azt hiszem azzal, amit a munkát vállalt lelkek közvetlen környezetének a lelkébe hintenek

bele... tehát igazából az ellenségeik nem a messze távolban vannak, hanem a közvetlen környezetükben... de ezt ők nem veszik észre, mert azt hiszik, hogy azok is úgy érznek, gondolkoznak, lelkesednek, örülnek a jó diadalának, mint ahogyan ők...

De az ellentétnek már a Földön is mindenütt ott vannak a beépített - nem is egyénei - osztagjai... ott vannak az egyházaknál, a templomokon belül, a népjóléti intézményeikben, a különböző kormányokban, az államok irányítói között is...

Mindenütt ott vannak, és azt színlelik, és azt mutatják, mintha ezeknek a világító embereknek, ezeknek a világító gócnak a munkáját meg szeretnék könnyíteni és támogatnák őket... de a valóságban azért vannak ott, hogy minden jót, ami ezekből az egyénekből származik, rögtön, még a kivitelezés előtt megsemmisítsék... a háttérben - nem nyíltan - úgy tevékenykednek, hogy rossz szándékuk ne legyen nyilvánvaló...

Ezért szükséges, hogy mindenki példát véve ezekről a fénypontokról, még időben megerősödjék... mert úgy látom, hogy egészen rövid időn belül annyira nagy lesz a káosz, annyira nagy lesz a fejetlenség, annyira össze lesz keverve a jó a rosszal, hogy ember legyen a talpán, aki ezek között a felszínen lévő látszatos jó mögött meg fogja látni és érezni a rosszat, a gonosz indulatot, az erőszakot és mindazt, ami a jó teljes megsemmisítésére törekszik...

Most még innen szemlélve úgy látszik, mint nyári éjszakán a csillagos ég, még itt vannak ezek a fénypontok és még világitanak... de már látható, hogy ezek a fénypontok el fognak tűnni, mert előbb csak alig, később pedig sehogyan sem fognak ezen a lelki-szellemi érzés és gondolat sötétségén áthatolni...

Na, most kitétek ebből a légköréből... azt hiszem, hogy visszaérkeztem ...

A TÖRVÉNY MŰKÖDÉSE

AZ IGAZSÁG TÖRVÉNYE(*)

1988. MÁJUS 15.

Köszöntelek benneteket testvéreim, szeretettel az Úrnak, a Jézus Krisztusnak nevében. Isten megtért bárányának, Pál apostolnak a szeretet himnuszáról írt sorai csodálatosan és meghatóan hangzanak. Csodálatosan és meghatóan azért, mert azok az igazságra és a valóságra épülnek. Nem csak elképzelés, utópia amit mond, hanem ami a valóság és amin a szeretet érzése felépül. Bizony a teremtmények lelkében a szeretet teljes kibontakozásához sok-sok erényre van szükség, mert ha egyes erények hiányoznak, akkor a szeretet önzővé válik vagy gyűlöletté fajul. Az egész teremtett világmindenség amióta a bukás megtörtént, két nagy törvénykör köré csoportosul: a szeretet törvénye és az igazság törvénye köré. A szellem a beállítottsága alapján, valamint, hogy Isten milyen céllal hívta őt a létbe, és mit kell a tökéletesedése folytán önmagából kihoznia, válik alkalmassá arra, hogy a szeretet vagy a igazság törvényében munkálkodjék. Mindegyikben a mértéket ismerni kell és meg kell tudni tartani. A szeretet törvényében sem lehet úgy munkálkodni, hogy a szellem túl puha, túl engedékeny, túl elnéző, és ezáltal a rosszal szemben is engedékennyé válik és annak hatásait nem állítja meg. De az igazság törvényében sem lehet úgy munkálkodni, hogy a szellem többféle mértékkel mér, maga felé hajlik a keze, nem tárgyilagos, előítéllettel van, büntetésre való hajlama van, és azt szeretné kiélni, vagy pedig túl szigorú és ezáltal az igazságot kétélű fegyverként, hadakozásul használja.

Mindenütt a célt kell nézniük azoknak is, akik a szeretet törvénykörébe lettek beosztva, és azoknak is, akik az igazság törvénykörébe. A célt kell nézni, de a cél miatt nem szentesíthető az eszköz.

A mi világunkban, a Szentlélek munkásai között is, vagyunk a szeretet gyülekezetében is, és vagyunk az igazság, illetve a büntetés gyülekezetében is. Ezeken belül is sok-sok alcsoport van, és ezek az alcsoportok is különböző, rövidebb lejáratú, közelebbfekvő célokat kell, hogy megvalósítsanak és elérjenek. Nemcsak az önmaguk életében, szellemi előbbrejutásukban, hanem bizonyos csoportok életében és érdekeiért is.

Én személy szerint az igazság gyülekezetéhez, az igazság törvényköréhez tartozom, és azon belül is a büntetés gyülekezetéhez. Mert a mi csoportunkban is meg vannak azok, akik a törvényt képviselik, meg vannak azok, akik a halál törvénykörében munkálkodnak - és azok is a büntetés gyülekezetéhez tartoznak. Van-
nak, akik a minősítés törvénykörében dolgoznak, ezek mindent szétszednek, tehát hajszálpontosan kell ismerniük, hogy mi a jó és mi a rossz, és hogy a rossz ne minősülhessen jónak, és a jó pedig ne maradjon ott a rossz között. A szeretet gyülekezetében is meg vannak az áldozat munkásai, meg vannak a szenvedőknek segítők, és meg vannak, akik a tetetöltéseket segítik elő, hogy a lelkek a fizikai létbe jutva, Isten szeretet törvényéből és szeretetéből új lehetőséget kapjanak, új életet kezdhessenek, megtérhessenek és feltámadhassanak az örök életre. Az igazság gyülekezetéhez tartozóknál különösképpen higgadtságra, türelemre, békeségre való törekvésre van szükség; nem lehetünk hirtelen indulatúak, nem lehetünk túl gyors eljárásúak, mert azzal esetleg kárt teszünk azokban, akiknek az érdekeiért dolgozunk.

Én ezeket most részletesen tanulmányozom, mert azt kaptam feladatul hogy a Földön segítsem mindazokat, akiket a halál lekaszál. Nem azokat, akiket a törvény természetesen vetkőztet ki a földi erőiből és életlehetőségeikből, hanem inkább azokat, akik nem természetes halállal, hanem erőszakos halállal kell - így mondom: kell! - hogy a Földről távozzanak. Alaposan megfigyeltem és újra és újra társaimmal együtt magam elé állítottam még a

Mózes idejében, a természettörvény idejében kijelentett parancsolatot, amely még ma is érvényben van: „ne ölj!”. **Így hangzik a parancsolat**, így hangzott el a Sinai hegyen és így hangzik ma is minden bukott szellem részére, tehát így hangzik a földi ember részére is: **„ne ölj!”**

Ha megtekintjük világotokat, megtekintjük Földeteket, azt kell látnunk, hogy az ember öl az érzésével - ez a valóságban végbemenő folyamat - öl a gondolataival, öl a cselekedeteivel, öl az önzésével, hatalomvágyával, rosszakaratával. Ől mindazzal, amit ti átoknak hívtok, amikor valaki az érzéseit és gondolatait összpontosítja és átkot szór felebarátjára, akit Isten szeretet törvényénél fogva szeretnie és becsülnie kellene, valamint jót kívánni neki és meghagyni őt az élet lehetőségeinek keretei között, amelyeket Isten ad és biztosít minden teremtménye számára. **Az élet csodálatos érték; életet senki nem adhat a másiknak Istenen kívül;** Isten az élet forrása; Istenből csorog, mint tiszta, csörgedező patak az élet; Isten nélkül nincs semmi, nincs élet; Isten az, aki élettel népesítette be a világmindenséget. Ezen az alapon tehát senkinek nincs joga sem az önmaga, sem más teremtmény életének, vagy életlehetőségének elvételére.

De mivel a Föld alacsonyrendű világ, nagyon is alacsonyrendű bolygó, ezért a Földön forradalmakban, háborúkban, hatalmi harcokért, gazdasági előnyökért, emberi igazságokért, alacsonyabbrendű elvekért és eszmékért, betevő falatért, vagy egyszerűen az emberben élő életellenes gondolatból, sötétségből, halált kívánásából rengeteg vér és rengeteg élet esik áldozatul. Rengeteg a vér! Vértenger van, amerre csak a szemünk ellát! **Szeretett testvéreim, az élet ellen vétkeznek az emberek.** Ezek az érzések sok esetben odáig fokozódnak, hogy még békeidőkben is a gyilkoló ösztönön, az elfajult, elferdült gyűlölködő érzésen nem tudnak uralkodni az emberek. Mindenféle gonoszság keletkezik, ami

örömét leli a szadizmusban, a mások szenvedtetésében, kínzásában és élet elvételében. Ezekben az érzéseikben nem tanulnak meg uralkodni és nem is akarnak uralkodni. Ezekkel a sürgető, kielézési lehetőséget kereső érzésekkel kirohannak a világba, és mindent gyötörnek, mindent szenvedtetnek. Gyötrik a helyváltozásra képtelen növényvilágot, gyöttrő érzéseket bocsátanak ki az állatvilágra és az emberek világára. Minél többet öl valaki - még ha nem is embert, hanem állatot - minél több élőlényt elpusztít a világban, annál érzéketlenebb, annál közömbösebb, annál fásultabb lesz az egész érzésvilága, annál kevésbé lesz képes felfogni az élet finomabb rezgéseit, a magasabbrendű életet. Ezekre az emberlelkekre nem várhat más, szeretett testvéreim, csak az erőszakos halál. Nem csak azért, mert aki „kardot fog, kard által vész el”, mint a világ nagy tanítómestere, az Úr, a Krisztus mondta, hanem azért is, mert a törvény úgy alakítja körülöttük az eseményeket.

Ezt ma részletesebben meg kell magyarázzam nektek, hogy tisztábban és világosabban lássátok az egészet. **Tehát a magasrendű törvény mindennemű ölést, mindennemű életpusztítást számon kér attól, aki azt elkövette.** A Föld ellenben alacsonyabb - mondhatnám, nagyon alacsony - szellemi törvénykörbe tartozik és éppen ezért itt nekünk millió árnyalatra kell bontanunk azt a tényt, hogy valaki ölt. Mert sokféle oka, indító rugója van az ölésnek, sok minden belejátszódik. Egészen más, ha az ember azért ölt, hogy az éhségét csillapítsa, vagy kedvtelésből ölt állatokat rakásra. Egészen más, ha önvédelemből teszi, vagy a védteleneknek, öregeknek, gyermekeknek, betegeknek, a civil lakosságnak érdekében; ha gonosz szándékból, vagy önző célból. Egészen más, ha a jó megvédésére teszi ezt, vagy pedig azért, hogy a gonosz és a rossz minél nagyobb területen terjeszkedhessék el az emberek világában és az emberek lelkében is. Minél inkább vérengző fenevaddá válik az ember, annál jogosultabb - idézőjelben

mondom a jogosultat - a jó csoportja az élet védelmére és a vérengző fenevad leölésére. Mert a védtelenek, az igazság, a jó, a szeretet törvénykörében dolgozók életét védeni az igazság törvénykörében dolgozóknak kötelessége és isteni rendeltetése!

Azoknak, akik a világban vérengző fenevadakká válnak, nincs létjogosultságuk! Ezeket a vérengző fenevadakat, amikor Isten a testetöltés lehetőségét megadta vagy megadja nekik, nem azzal bocsátja el, hogy gyilkoljanak vagy életeket tegyenek tönkre, és ezáltal embercsoportok, emberek vagy akár egyetlen ember is a fejlődését, megtérését, szellemesülését ne tudja elvégezni. Ilyen céllal és ilyen feladattal senkit nem bocsát el a teremtető Isten. Sőt, akik előző életeikben életeket vettek el, azoknak sem szükséges, hogy egy új életben az ő életük is erőszakosan el legyen véve, hanem az a feladat, a cél, hogy ebben az új testetöltésben, ebben az új lehetőségben rájöjjenek gonoszságuk szörnyűségére, megtérjenek és ezáltal a súlyos következményeket elkerülhessék.

A vérengző fenevadakat, akik a világban vannak, a társadalmakból ki kell vonni; ami a törvénykezés képviselőinek, tehát az ügyészeknek, ügyvédeknek, bíróknak, rendőröknek, börtönőröknek, a katonaságnak a feladata. Azokban az országokban és társadalmakban is, ahol az Istentagadó eszme miatt esik áldozatul az élet, és az ilyen szabadabb berendezésű, demokratikusabb beállítottságú csoportokban és társadalmakban is, amiben ti élhettek még (Amerikai Egyesült Államokban... a kiadók), ez lenne a cél. Ha a fenevadakat, a gyilkolni akarókat nem vonják ki a társadalomból, akkor az értékesebb élet esik áldozatul és semmisül meg. A földi igazságszolgáltatás nincs a rendeltetésének, feladatának és munkájának a magaslatán; nem hogy nincs, hanem legtöbbszörre azoknak kedvez, akik gyilkosok. Így esnek a jók, a kevésbé rosszak áldozatul, és így mentetnek fel azok, akiket a társadalom vérkeringéséből ki kellene vonni.

A halálbüntetés sok helyen különböző vitákra ad okot, legtöbbször felelőtlenül járnak el azzal; igazságosabbak, humánusabbak akarnak lenni a teremtő Istennél is. A fenevadaknak kényelmes életet biztosítanak, ezeket táplálják, jól tartják. A jogos halálbüntetést nem alkalmazzák, és ha elítélik is, többször elhúzzák az ügyet és nem tesznek pontot az ilyen fenevadak életének a végére. Pedig szükséges a halálbüntetés szeretett testvéreim! Mert eljuthat a társadalmatok oda, hogy nem lesz hely a fenevadak bezárására. A kisebb fenevadakat és azokat, akik egy ideig a rács mögött ültek, újra rászabadítják a társadalmakra, a forradalmakba, az anarchisták közé, a terroristák köze, a háborúban örömeiket lelők közé vagy egyszerűen csak kiengedik őket - emberies szóval - az aszfalt dzsungelbe, hogy ott mindennemű gonosz szenvedélyüket kiélhessék. Igen, nem egyszer, sokszor néztem végig kivégzéseket, és azt mondom, hogy bizonyos esetekben szükség van rá a ti emberi világotokban. Ezzel nem azt mondom, hogy az élet kikényszerítése a testből nem fájdalmas, mert még természetes halálnál is a szellem, a lélek és a test elválása fájdalmas, félelmetes és nehézkes. Ennek ellenére, szeretett testvéreim, azt mondom, hogy a társadalmaknak végre kellene hajtani a halálbüntetéseket addig, amíg nem késő. Halálosan komolyan mondom, hogy ennek az elmaradása óriási veszélyt jelent majd az ártatlanokra, az önmagukat megvédeni nem tudókra, a jók szolgálatában állókra és mindazokra, akik már életek hosszú során végre megtanulták azt, hogy jót kell cselekedniük, és ezért még a rosszat és gonoszt sem viszonzják rosszal, nagyon helyesen, úgy ahogy azt az Úr, a Jézus Krisztus tanította.

De ha ők önmaguk - mert már felfejlődtek oda - nem tudják önmagukat, a jót, a nemeset megvédeni, akkor másoknak, akik az emberi társadalomban azon a szellemi színvonalon vannak, kell elvégezniük ezt a munkát. Balga az az elgondolás, hogy bizonyos

munkák elvégzésére nincs szükség. Példának mondom: ha a ti társadalmatokban mindenki csak orvos lenne és senki nem akarná a betegápolással és az öregek gondoskodásával járó szennyesebb, bűdösebb, alantasabb munkát elvégezni, ugyan ki végezné el azt? Ezen hasonlat alapján: az élet védelmére igenis szükség van! **Szükséges, hogy a társadalomban ott álljanak a rend őrei**, ott álljanak azok az életet védő és nem gonoszszággal telített katonák, akik hazaszeretetből - tehát ott is belefolyik a szeretet és ott is kell bizonyosfokú szeretet - a hazát, az életet védik.

Igenis szükséges, hogy azokat, akiket a rend őrei, a katonaság vagy a rendfenntartó osztagok a társadalmakból gyilkolási ösztöneik, rablásaik, gonoszágaik miatt kivonnak, azokat az igazság szervei - akik állítólag a római és egyéb jogokat megtanulták - bűnösnek; ami gyilkos, gonosz szándékból került a világba, azt gyilkolásnak minősítsék. Ezzel szemben az történik, **hogy az igazság szervei a törvényt úgy csúrik-csavarják, hogy azáltal anyagi javakhoz juthassanak.** És ezért a gonoszokat, a gyilkosokat, a társadalom és a fiatalság körében a mindenféle kábítószert terjesztőket felmentik, és nem hoznak olyan kemény ítéleteket, amelyek megfordíthatnák őket. Sajnos, sok ember van a világokban, aki nem tud, nem képes az életében megfordulni, megtérni, mert a lelke tele van a gonoszszággal és az élet ellen való megnyilvánulással.

Tehát ha nem tudja sem az iskola, sem a társadalom, sem a szülő, sem a börtön őket hasznos munkát végző egyénné tenni, hanem heréi maradnak a társadalomnak, és csak azért élnek, hogy gonosz, szadista, rablási ösztöneiket, hatalmi vágyukat kiélhessék, akkor ezen emberlelkeket annak alapján, hogy milyen vétket, milyen mennyiségben, hány ellen, kik ellen követtek el, szükséges lenne kivégezni. Az ilyen emberek gonosz cselekedeteit csak így lehet megállítani és csak a halálbüntetéssel - amely óriási megárázkodtatást hoz a szellem minden erőatomjára és életatomjára -

lehet hatni. Azt mondja a törvényetek, hogy vannak bűnök - így mondja: „társadalom ellen elkövetett bűnök” - amelyek nem évülnek el. Nos, sok esetben 40, 50 évvel azon bűn elkövetése után ártatlan embert, vagy embereket végeznek ki bosszútól hajtva olyan bírúk, akiknek meg kellene a nyugalmukat tartani, akiknek nem lenne szabad előítélettel lenni, akiknek nem lenne szabad a maguk fajgyűlöletét, haragját, indulatát, bosszúállását a törvénykezésbe belevinni. Ugyanakkor mindazokat, akik igazán tömeggyilkosai voltak a ti utolsó korotoknak, a XX. századnak, senki felelősségre nem vontak.

Óriási lehetőségeket ad az ember a rossznak és a gonosznak ezzel a nem tisztán látásával, nem helyesen és igazságosan való törvénykezésével. Az emberi társadalmakban az emberi igazság törvénye egyre több - nagyon szép szóval mondom - szemetet szed fel, hogy azok ítélkezzenek, azok bíraskodjanak és anyagi haszon fejében azok mentsék azokat, akik valójában a jelenkor félelmetes és veszedelmes kártevői; és ugyanakkor az életet nem védik ott, ahol kellene. De ez nemcsak ezen a területen van ma a világokban szeretett testvéreim, hanem a gyógyítás területén is. Akinek még feltétlenül szüksége lenne az életre, aki még életének abban a szakaszában van, amikor szellemileg még tudna változni, még tudna önmagából valamit kihozni, még meg tudna térni, az ilyen ember fiatalon, nem egyszer háborúknak és forradalmaknak esik áldozatul. Nem egyszer ezen fiatalok gyógyítását elmulasztják, bár még gyógyítani lehetne őket, mert ép szerveiket át akarják ültetni másokba. Nem gyógyítják azokat sem, akiknek nincs protekciójuk, túlságosan szegények, túlságosan hangtalanok vagy túlságosan kiszolgáltatottak. Megengedik, hogy az életük elpusztuljon. És nem egyszer, akikre mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy a Földnek értékes sói, hogy a világozság gyermekei, vagy hogy némileg is Isten törvényéhez alkalmazkodók, ezek életét különböző módszerekkel meghosszabbítják. Igaz, hogy az élet

és halál ura a teremtő Isten, csakhogy a Földön sok mindent meg lehet fordítani, a törvényeket ki lehet játszani egy ideig. Amikor már a fizikai test elkopott, és az életük végére ért emberek kihozták magukból a gyümölcsöt - akár a férgeset, akár az élvezhető - akkor már nincs arra szükség, hogy életük meghosszabbításáért agyontáplálják, agyonetessék őket, különböző szerveiket kicseréljék és mindent a világon elkövessenek, hogy még életben tartásák őket.

Ezzel nem azt mondom, hogy spártai módon a társadalom az öregeitől szabadulni igyekezzék, és nem azt mondom, hogy gyilkos eszközt vegyen a kezébe. De azt mondom, hogy ahol már a test hanyatlik, ott át kell adni az egyént a természetnek és hagyni kell, hogy természetes módon a halál elvégezze rajta, ami elvégezendő. Azt mondom, hogy az ilyen emberlelkekért már nem kell mindent elkövetni, hogy őket életben tartsák. Viszont nagyon is meg kellene akadályozni azon gyermekek pusztulását, akik az utcákon élnek és a felnőtt emberek bűnös természetének, vágyainak kielégítésére áldozatul esnek. Ott kellene a társadalomnak összefognia, ezek részére kellene lehetőséget teremteni arra, hogy a jót, az isteni jót, az erkölcsi törvényt megismerjék és az életük ne veszendőbe menjen, ne a bűnben merüljön ki, hanem még hasznos, erkölcsileg is hasznos polgáraivá válhassanak a Földnek. Sok esetben egyetlen falat, egyetlen szelet kenyérke nem jut ezeknek az utcára vetett, senkinek nem kellő fiatalkorúaknak, de ugyanakkor tömi az ember az ételt azon öregekbe, akiknek már a munkájuk elvégeztetett. Szeretett testvéreim, az Úr azt mondja: „nem csak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével.” Igen, megvan, hogy mikor van igazán szüksége nagyobb mennyiségű táplálékra az ember szervezetének, mikor kell böjtöt tartania és mikor kell inkább az Isten minden igéjével élni, azaz a sorsába, életébe belenyugodni, megelégedni és az igényeit az anyagi táplálkozás területén is visszaszorítani.

Tehát félreértés ne essék, én nem akarok a földi embertől semmi olyat megvonni, amire neki ehhez a fizikai, állati test fenntartásához még szüksége van; de ajánlom a mértékletességet; ajánlom, hogy az élet ellen ne vétsen; ajánlom, hogy minden, a legkisebb bogár élete is szent legyen előtte. Nem azt mondom, hogy hangyákkal, bogarakkal, tetvekkel és mindennemű pusztító rovarokkal éljen együtt, és ne pusztítsa azt, ami őt támadja, hiszen még az emberre is azt mondom, hogyha vérengző vadállattá vált, el kell tüntetni.

De azt mondom, hogy az ember érezze az élet szeretetét, az élet tiszteletét, ne csak a magáét, hanem minden ember életét; ne csak a maga gyermeke, hanem minden gyermek életét. A ti társadalmatokban már egyre több és több azon anyák száma is, akik bizony még az önző szeretetből sem képesek letenni a vizsgát. Sokféle csecsemőgyilkosság van ma már a társadalmatokban, sokszor előfordul, hogy a gyermekét a szülő a saját tárgyi - nem élő, érző, hanem jogilag is tárgyi - tulajdonának tekinti. Azt hiszi, mert neki olyan a kedve, olyan gonosz indulatok dúlnak benne, akkor joga van ütni-verní, tönkretenni azt a testet, amelyet nem is ő adott neki. Mert ő csak eszköz volt, az életet és a lehetőséget a teremtő Isten adta. Azt hiszi, hogy azért, mert az a piciny gyermek kiszolgáltatott, azért mert az a piciny gyermek mozdulni nem tud, bármit tehet vele és ahhoz senkinek semmi köze.

Azt hiszi, hogy öregeiteket, betegeiteket méltóságukban megaláztatva bánhatik velük, mint egy tárgyat ide-oda dobálhatja őket. Intézményeitek azt hiszik, hogy a haszonért vannak csak ott, és nem azért, hogy az embernek megadják mindazt a segítséget, mindazt az emberi méltóságot, amire szüksége van és amelyet az ember még száz vagy százöt éves korában is igényel.

Testvéreim, valami óriási összekevertség van a világotokban, nem csak az élet és az élet törvényével kapcsolatban, hanem a

Tízparancsolat minden törvényével kapcsolatban is. **Ma erénynek akarják nyilvánítani mindazt, ami bűn, és az erényt bűnként bélyegzik meg.** Ma úgy magyarázzák, hogy az egymás felé fordulása természetes dolog, és azt mindenkinek a társadalomban el kell fogadnia. Ma bemagyarázzák, hogy ha paráznaságból egy férfi vagy egy nő egész udvartartást tart maga körül, az természetes dolog és azt a nagy-nagy bennük élő szeretet hozza létre, amely szeretet erre a nőre, arra a nőre, amarra nőre is kiterjed. Nem így van! Szeretett testvéreim, mindennek az érzékiség és a paráznaság a gyökere. Aki a jó és a rossz közötti különbséget nem tudja, az egy idő után, ha sokat hajtogatják neki és különböző fórumokról különböző nagytudású emberek ismételtetik, végül is elhiszi, hogy mindez helyes és helyén való. De ha valaki a jó és a rossz között a különbséget megtenni nem tudja, azért senkit nem okolhat, és nem mondhatja, hogy ő nem tudta. Mert Krisztus igazságát és a Tízparancsolatot minden Földön élő ember megismerheti, és ha hajlandó uralkodni magán, akkor be is töltheti azt.

Minden embernek a lelkében ott van az, amit ti lelkiismeretnek mondtok, ami tulajdonképpen Isten igazságtörvényének szava és visszhangja a ti lelketekben. Ha az ember a lelkiismeret hangját nem hallgattatja el, akkor az egyre élesebbé válik, egyre tisztábban fogja mondani már a cselekvés előtt, hogy hogyan és mint cselekedjék. Minden ember azért van a Földre küldve, hogy a jót és a rosszat egymástól elkülöníteni megtanulja; minden ember azért van a Földön, hogy az erkölcsi törvényt megismerje és azt a maga részére nézve kötelezőnek tartsa!

Ha még nem fejlődött odáig, hogy a törvényt önként betartsa, akkor a társadalmi intézményeknek, iskoláknak, szülőknek kellene tanítani, és nevelni. Nevelni kell a jóra! A mai korban ez a nevelés elmarad. Ma az emberek azt hiszik, hogy elég az, ha a szülők, a különböző intézmények és iskolák csak tárgyi tudást nyújtanak és

csak a tanulmányi eredményt tartják fontosnak. Arra, hogy nevelni is kellene, azaz hogy a fogyatékoságaikat lenyírbálják, és a jót és a szépet kifejlesszék bennük, erre már nem terjed ki a figyelem. Sőt, ha valaki ezt meg akarná tenni, a különböző intézmények, börtönök és büntető intézmények, iskolák, de még a szülők is perrel és minden egyébvel fenyegetőznek, mert - úgy mondják - ez az emberi szabadságot gátolja, ez az emberi szabadságot korlátozza. De tulajdonképpen nem történik más, mint az, hogy a bűnt nem engedik korlátozni, és a bűnnek adnak ezáltal szabad kiélési lehetőséget. Így azután nem lehet csodálkozni azon, mivel a szigorú büntetések a szülők, az iskolák, a büntető, a javítóintézetek, a börtönök, és a bíróságok részéről elmaradnak, sok ember szabadon kiéli a bűnös természetét. Követi bűnös vágyait, mert bízik abban, hogy nem fogják el, vagy ha el is fogják, úgysem lesz érte kemény a büntetés.

Hogy ez ne így legyen, ezért elrettentő példaként mindazokon, akiket a társadalom és az igazságszolgáltatás halálra ítélt, az ítéletet végre kellene hajtani! Ha végrehajtanák 100, 200, 500 emberen, a különböző országok és a társadalmak megfékezhetnék a bűn terjedését és a mindennemű perverzitás teljes kibontakozását. De a büntetés elmarad, mert azt mondják: „a bűnöst nem lehet halálra ítélni... az is ember... a törvény azt mondja, hogy ne ölj...” És így a még szabadon lévő bűnözőknek ezrek, százezrek, milliók esnek áldozatul. Nincs elrettentő példa, nincs fegyelem, nincs korlátozottság!

Sőt, egyre inkább az a felfogás terjed el a társadalomban, hogy „szabadon éld ki, ami a vágyvilágodban van, mert az jóleső neked, Isten azért adta azokat a vágyakat, hogy azok által kéjhez, örömhöz, kielégüléshez juss.” Így az ember nem fegyelmezi önmagát és a fegyelmezetlen ember nagy bajokat zúdít a világra, amiket már észlelhettek.

Nem azért lesz nehéz a Földön az élet 10, 20 vagy 25 év múlva, mert az az Isten akarata, vagy mert Isten büntetni akarja bűneiért és vétkeiért az emberiséget, **hanem azért lesz és válik nehezzé a földi élet, mert a gonoszok szabadon kiélik majd gonoszságaikat.** És a gonoszság önmaguk részére is, de az Istenben hívők részére is nehéz, és fájdalmas lesz. Addig még csak hagyján lesz a dolog, amíg gyilkosok gyilkolnak gyilkosokat, de amikor a társadalom majd megengedi azt, hogy erkölcsi, anyagi és intézményes értékeit pusztítsák ezek a szabadonjáró fenevadak, akkor semmi, de semmi jó nem lesz várható. Akkor Istentől az lesz a szeretet és a kegyelem, hogy a leggonoszabb fenevadakat majd Ő hívja vissza, majd Ő láncolja meg és majd Ő engedi, hogy a gyilkosok pusztítsák a gyilkosokat. De mivel az ember nem állja útját a rossznak sem önmagában, sem intézkedéseiben, sem erkölcsiben, így tehát mindez bekövetkezik, és mi, akik ebben, az igazság törvényében dolgozunk, bizony semmit nem tehetünk ellene. Egy se higgye közületek, hogy a büntetés gyülekezete - amihez én is tartozom - hozta ezt az emberiségre, hanem az ember hozta önmagára. Remélem, megértettétek. **Szükségesnek tartottuk, hogy ezt is tisztán lássátok majd az elkövetkezendő idők miatt!** Isten veletek! Isten legyen mindannyiótokkal!

TEREMTÉS, BUKÁS, JAVULÁS(*)

1989. JANUÁR 8.

Köszöntelek benneteket testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunknak nevében. Kezdetben semmi sem létezett, csak egyedül a teremtő Isten. Neki nincs kezdete és nincs vége; Ő az Alfa és Ő az Omega. **Minden Istenből indul ki, és minden, ami létezik, általa lett.** Ami lett, azt az Ő akarata és az Ő szeretete hozta létre; és amit létrehozott, az mind tiszta, csodálatos és fejlődőképes volt. Annak mindnek az volt a hivatása és a rendeltetése - mivel

a tökéletesség csíráit magukban hordták - hogy tökéletessé váljanak, hasonlatossá az ő teremő Istenükhöz. **Minden úgy volt megteremtve és elrendezve az Isten gondolataiban, hogy a teremtmények a lehető leggyorsabban ériék el a tökéletesség állapotát.** A tökéletesség elérésével pedig tökéletes boldogságot élvezhetett minden teremtmény.

Olyan képességek voltak a teremtményekben, amelyek őket hatalmassá, naggyá, egész birodalmak urává teheték. Olyan képességek voltak, amelyek hasonlatosak voltak az Istenéhez, azzal az egy megszorítással, hogy maga a teremtmény soha nem válhat Istenné. Minden képességüket a maximálisra fejleszthették; a végtelenségben óriási birodalmakat, területeket népesíthettek be teremő képességeikkel, gondolataikkal, érzéseikkel. Minden lehetőség azt szolgálta, hogy a legtökéletesebb boldogságot élvezzék. Azok a szellemek, akik megmaradtak a fejlődés kijelölt útjain, mindezt - aránylag rövid idő alatt, mert idő akkor nem volt, de nem tudom ezt másképp megmagyarázni - aránylag rövid idő alatt elérték. Viszont a teremő Isten, amikor lehetőségekkel felruházta teremtményeit, ezek között, mint képesség, **ott volt a szabadságot is.** Tehát nem robot gépek voltak ők, hanem nagyon is egyéniségek; egyéni elgondolásokkal, tervekkel, egyéni érzésekkel, vágyakkal, törekvésekkel, gondolkodásmóddal. Ezt a gondolkodásmódot, ezt a törekvést kellett beleilleszteniük a törvény menetébe, hogy törvényesen fejlődve beérkezzenek arra a területre, amely minden teremtménynek külön-külön volt fenntartva. Sokan azonban megrekedtek az úton; nem ériék el a kitűzött célt; különböző téves gondolataik, érzéseik támadtak a Teremővel szemben is és önmagukkal szemben is. A Teremőt kisebbnek, kevesebbnek érezték és látták, mint Ő a maga valóságában volt. Önmaguk értékét pedig felfokozottan látták; az önmaguk értékét nagyobbak érezték, és bár még csak a fejlődés útját járták, már

tökéletesnek hitték magukat. Úgy gondolták - tévesen - hogy teremtmény létükre ők maguk is istenekké válhatnak; azaz függetleníteni tudják magukat a teremtő Istentől. És ebben a függetleníttet állapotukban - úgy gondolták - gyorsabb eredményeket mutathatnak fel, és hogy nekik erre a függőségi viszonyra nincs szükségük, mert mindennel rendelkeznek, ami az ő boldogságukhoz kell.

Ez a tévgondolat hozta létre aztán a boldogtalanságukat. Mert a teremtmény Istenből merít; a teremtménynek feltétlenül szüksége van az Istennel való összeköttetésre. Ha ez az összeköttetés megszakad, akkor elhomályosodik a teremtmény gondolat- és érzésvilága. A homálynál pedig nem lehet tisztán tájékozódni, a szellem nem látja tisztán az eredetet, a kiindulási pontot, és nem látja tisztán azt a pontot sem, ahova be kell futnia. Mivel ezt nem látja tisztán, ezért új és új utakkal próbálkozik. Tehát nem a kijelölt úton halad, amely a fejlődését és a rendeltetését lenne hivatva előmozdítani, hanem olyan utakra téved, amelyek zsákutcába visznek. Eközben az érzelmi és értelmi sötétsége egyre nagyobb lesz; a feszítő erő egyre nagyobb lesz benne, egyre kevésbé kezdi jól érezni magát, egyre nagyobb hiányérzete keletkezik. Ez a hiányérzet pótolhatatlan Isten nélkül. Azt gondolja, hogyha új társakat keres, ezek majd pótolják azt a hiányérzetet, de ezekkel a társakkal sem tud tökéletes harmóniában összeolvadni.

Feltámad benne az önzés, hogy ami még jó, ami még kellemes érzést ad, azt magának tartsa meg, és a társának lökje oda mindazt, ami kellemetlen, kényelmetlen, szorongást vagy lelkiismeret furdalást okozó. A társak, vagyis az adó és az elfogadó erő közötti meghasonlottság olyan nagy feszültséget kelt, hogy újra és újra elválík, és újra és újra más társakat keres, abban a tévhitben, hogy neki másik társra, nem pedig a teremtő Istenre van szüksége. Ez újabb tévedéseket, újabb bűnöket eredményez. Végül is azt veszi

észre, hogy mindig szomorúbb és alantasabb világokon találja magát.

Isten kegyelme hozta létre ezeket a világokat a megrontott erőtömegekből, amelyeket az Ő akaratától eltért gyermekei sűrítették. Ezekből a megrontott erőtömegekből és a tiszta természeti erőkből alkotta meg Isten a félanyagi és anyagi világokat, hogy ott az ő bukott teremtményei ezeket a megrontott erőket felszabadítsák, feldolgozzák; hogy belássák tévedéseiket, bűneiket; belássák, hogy mindaz, amit tettek, helytelen volt. Azért, hogy keressék és kutassák Istent, Isten akaratát, és újra helyreállítsák azt a kapcsolatot, azt az erőáramlást, amelyen keresztül az élet vérkeringésébe bekapcsolódhatnak. És ezáltal megkezdhetik lassan, fokozatosan, lépésről-lépésre a felfelé haladást, a fejlődést. **A törvény, a rotáció ezeket a szellemeket felszedi, és hol testbe küldi, hol a szellemvilágba**, a szférákba, amelyek a fizikai, anyagi világok felett alakultak ki a törekvésekből, érzésekből és gondolatokból. Tehát a teremtmények a rotáció szerint hol az anyagi világokon, hol pedig az anyagi világ szféráiban időznek. Amikor a szférában időznek, akkor ott lemérik, hogyan használták fel az anyagi világban kapott lehetőségeket, a megrontott erőik helyett kapott tiszta erőket, hogy az elmúlt életeik iránya, célja megfelelő volt-e, és hogy a kitűzött munkát elvégezték-e.

A szférák világában tanulmányozzák tiszta, magasabbrendű lények irányítása alatt a törvény működését. Itt megtanulják, hogy a törvényt ha kijátsszák, a következmény minden egyes esetben rájuk zúdul; hogy a rossznak rossz, a jónak jó következménye van; hogy a törvényes érzések, gondolatok és vágyak boldogságot, a törvénytelen érzések, vágyak és gondolatok pedig boldogtalanságot eredményeznek. **Tehát, ha a boldogságát akarja kiművelni a bukott lélek, akkor a törvényeshez kell kapcsolódnia.** A bukott léleknek téves az az elgondolása, hogy az anyagi világokon akkor is megszerezheti és megtarthatja a

maga részére a boldogságot, ha törvénytelenül jár el. A boldogságát úgy akarja elérni, hogy másokat szenvedtet, mások javait elkívánja, mások javait elveszi, ki akarja élni hatalomvágyát, gőgjét, erőszakosságát, helytelen irányú akarátát, önzését, bálványimádását, testiségét, érzékiségét. Mindez pedig újabb betegségeket, újabb nyomorúságokat zúdít rá, és a boldogságtól még messzebb veti őt. Sőt, mert a törvény egy ideig futni hagyja, ezért azt hiszi, hogy nyert ügye van; elhiszi, hogy mindazt, amit a Földön összeharácsolt, végképp meg is tarthatja; elhiszi azt, hogy csak egyszer él. Elhiszi azt, hogyha meghalt, akkor nem kell elszámolnia azzal, amit a Földön érzett, gondolt, amit megcselekedett. Elhiszi azt, hogy szabadon kiélheti bűnös hajlamait, mert nincs elszámolás és a törvény majd nem vonja felelősségre. Elhiszi, hogy a halál az egy végleges valami, az egy örökké tartó állapot, amelyből nincs felébredés.

A halál nem más, mint a bűn által létrehozott erőburoknak a leválasztása a lélekről és a halhatatlan szellemről. Maga a szellem meg nem halhat, mert örök élete van, mert Isten, aki örökkévaló, örökké élő szellemegyedeket teremtett. Tehát, ha a halál kárhozatos állapotaiból az ember, a bukott lélek szabadulni akar, akkor keresnie, kutatnia kell azokat a lehetőségeket, amelyen keresztül a bűntől és a bűn következményétől, a halál törvényétől megszabadulhat. De hiába keresi a bűnből összegyűlt és összegyűrt világokon, mert ott az igaz jót, a tökéleteset, az igazságot és a szeretetet nem találhatja meg. Tehát ezért vált szükségessé az, hogy eljőjön a megváltó Krisztus a magas világokról, Aki tiszta maradt, Akinek nagy, hatalmas birodalmak váltak örökségévé, úgy, mint ahogy mindenkinek válhatott volna. Eljött a megváltó Krisztus, hogy megmondja, példájával megmutassa, hogy az embernek mit kell tennie, hogyan kell eljárnia, hogyan kell cselekednie, hogy az önzéstől, a hatalomvágytól, az erőszakosságtól, a

gőgtől, a testiségtől képes legyen megszabadulni. **Krisztus hirdette, hogy Ő az út, az igazság és az élet;** és mint ahogy más helyen Magáról mondotta: Ő a feltámadás és az élet, és aki benne hisz, ha meghal is, élni fog.

Sokan azt hiszik, hogy Benne hinni azt jelenti, hogy elhiszik, hogy Ő a Földön járt. De a *Krisztusban való hit azt jelenti, hogy a bukott ember vagy lélek hiszi azt, hogy a földi nehézségekből van kiút a hatalmas Krisztuson keresztül. De csakis úgy és csakis akkor, ha elhagyja az ember a bűneit, a téves gondolatait, a nagyzási hóbortjait, a felfuvalkodott gőgjét, azt a hitet, hogy neki nincs Istenre szüksége. Az ember úgy hiszi, hogy őt az élet minden jóval el kell hogy lássa, hogy neki cserébe semmit nem kell adnia önmagából az élet, a törvény felé, hogy neki nem kell az igazság előtt színt vallania, hogy neki nem kell szünet nélkül lemondania, hogy neki nem kell a dicsőséget Istennek átszolgáltatnia, hogy neki mindent szabad. Ezt a szabadságot követeli, és ez után vágyik, de nem azért, hogy ebben a szabadságban szabadon megvalósíthassa a jót, a szeretet törvényét, a Krisztus által bemutatott áldozatot. Nem ezt akarja megvalósítani, hanem - úgy mondja - meg akarja valósítani önmagát.*

De ki ő? Bűnös érzésekkel és gondolatokkal megterhelt lény. Nem az, akinek valaha a teremtő Isten őt teremtette, hanem azóta már korccsá vált valaki, azóta már a rosszban munkálkodó valaki lett. Ezt az énjét akarja megvalósítani, ennek akar szabad munkálkodási teret biztosítani. Ezt nem lehet! Tehát ezért a teremtő Isten az Ő törvényeit kénytelen szűkebbre, szorosabbra vonni, hogy ez a megtébolyult, az önmaga istenségétől és nagyságától megtébolyult lélek több kárt ne tehessen magában. Tehát a törvény kezdi őt nyomni, minden oldalról szorongatni; kezd minden szépet, jót és nemeset nagyon szűkmarkúan mérni. De ebbe az ember, a bukott lélek nem tud belenyugodni, és minduntalan a törvény keretei és korlátai közül ki akar törni. Szüntelenül azon

fáradozik, hogy amit nem neki tart fenn az élet, hogy ami neki nem jár ki, azt bármilyen úton-módon megszerezze. Azoknak, akik az élet lehetőségeivel visszaéltek, a túlvilágon megszűnnek a lehetőségeik; itt zárt, kemény törvények veszik őket körül. Itt a nemezis szorongatja őket, lázzal, rémképekkel kínozza őket. Lidércként nehezedik rájuk a múltjuk, amiben tévedtek.

Mondjátok, hogy „tévedni emberi dolog”, de a tévedésekből jönnek létre az óriási hiányosságok, a tévedések hozzák létre a bűnöket, és a téveszmék azok, amik nyomorúságot hoznak rájuk is és tízezer, százezer és millió ember életére is. Téveszmék és rögeszmék azok, amik megnyomorítják az ember életét, mert ezek a téveszmék és rögeszmék fogva tartják a gondolat és érzésvilágát és nem tud tőlük szabadulni. Ezekről a téveszméktől vannak eltelve az emberek, és nem látják meg az élet értékét a maga valóságában, és nem arra használják fel azt, amire Istentől kegyelemből kapták. Az ember bukott szellem, és az ilyen bukott szellemnek, aki a hatod napokban időzik, semmije nincs. Koldus ő, akinek semmije nincs; sem tehetsége, sem ereje, sem tisztánlátása, sem erényei, semmije a világon. A teremtő Isten ajándékozza meg őt újabb és újabb adományokkal, hogy ezeken az új adományokon, ezeken az új talentumokon, ahogy az írás mondja, szerezhessen magának örökértékű kincseket.

A törvény biztosan dolgozik; a törvény kerekei lassan, de biztosan örölnek. Megőrlik az embert minden téves gondolatával, érzésével, törekvésével, vágyával, hogy csúszómászó féreg állapotából azután a kegyelmes, a hatalmas, a teremtő Isten lassan felemelhesse. És akkor új lehetőségekkel, új élettel látja el, mert az az élet már nem lesz, amit neki a kárhozatban kellett élnie. Arról az életről már semmiféle említés nem lesz, ahogy az írás mondja. De amíg abban az életben él, az szörnyűséges; kimondhatatlanul szörnyűséges, az maga a kárhozat. Meglehet, hogy ismereteitek alapján úgy hiszitek és úgy tudjátok, hogy örök kárhozat nincs,

de az ilyen részére egy örökkévalóságnak tűnik ezer és százezer évekig nyomorogni, anyagba bezártan gyötrődni. Valamelyik vasárnap egyikőtök itt megkérdezte, hogy ebben az anyagban való bezártságban élők, amikor Krisztus alászállt, mit éreztek? És hogyan érezték magukat?

Szeretett testvéreim, azt kell megérteni, hogy a kárhozatban időleges dolog az is, hogy az öntudatát elveszti a szellem. Egy idő után újra ébred és **az öntudatnak tudomása van a bezártságáról, a kibeszélhetetlen nyomorúságáról, fájdalomról és arról a tehetetlenségéről, hogy önmaga ezeken a megtörtént dolgokon változtatni nem tud.** Tudja, hogy amit tett, az mint bűn örökké fel van írva a számára; amit tett, azt meg nem törtéنتé tenni nem tudja. És ez a szenvedés és az a gyötrelem ott van, és az önmaga erejéből ezekből az erőtümegekből kilépni képtelen. Tehát rettenetes állapot az elkárhozottság, és ebben a ti korotokban egyre több és több lélek készíti el magát a kárhozatra. Egyre több és több az olyan lélek, akinek már - bár reménykedünk - rá van írva az életére, hogy menthetetlen, és mégsem adhatjuk fel a munkát, mégsem adhatjuk fel a reménységet, mert „hátha”. Bár már előre lehet látni a jelekből, a romlottság mennyiségéről, az alantas érzéseiből és gondolataiból, az erkölcsi hovatartozandóságából, hogy már az idő rövideége miatt nem képes ezt az óriási megrontottságot, ami benne van, átalakítania.

Egészen az utolsó pillanatig, egészen Krisztus második eljöveteleig mindent meg kell tennünk, hogy aki még menthető, azt mentjük; hogy mindenkinek az utolsó pillanatig teljes erővel a jót sugározzuk; hogy intsük, figyelmeztessük. Reménykedünk, hogy ha erre nem, majd arra felfigyel; ha ennek a halála nem rendítette meg, majd annak a halála megrendíti; ha ez a veszteség nem jelentett semmit, az a veszteség majd jelent valamit. Mindent megteszünk, hogy ettől a kárhozattól, akit csak lehet, megmentsünk!

Hozzátok is azért járunk évtizedek óta, szeretett testvéreim, hogy mentünk benneteket! Mert azzal, hogy a spiritizmussal megismerkedtetek, még nem váltottatok jegyet a tiszta világokba való bejutásra. Az még csak egy lehetőség, hogy azon keresztül odáig eljuthassatok, mert a többi valláson keresztül a bennetek lévő gyenge, fejletlen oldalatok miatt már nem érkezhettek volna be. Mert a vallásoknál nem a benső maghoz tartoztatok, hanem csupán csak a külső kerethez, és enélkül az igazság nélkül biztosan elvesztetek volna. Tehát ezért, mint lehetőséget - de nem mint biztos dolgot - adta nektek az isteni kegyelem ezt ez utolsó, nagy Kijelentést, hogy ennek a segítségével a satnya oldalakat felhozzátok, ha nem is a magasabbra fejlett oldalatok színvonalára, de mégis arra a színvonalra, ahol Isten kegyelme azután már betakarhatja tévedéseiteket.

De ezt nektek is akarnotok kell, nem lehet úgy gondolkoznotok magatokról, hogy „én nem vagyok rossz ember, én nem teszem már ezt sem, azt sem...” Nektek nem szabad szünet nélkül önmagatokat a világ fiaival és a veszendőbe menőkkel összehasonlíthatnotok. Önmagatokat azokkal kell összehasonlíthatnotok, akik a szó szoros értelmében igazi keresztény életet éltek. **Szükséges**, hogy megismerjétek önmagatokat; **szükséges**, hogy az igazság tükrébe nézzetek nap mint nap; **szükséges**, hogy készülődjete a nagy számadásra. **Szükséges**, hogy mindennap önvizsgálatot tartsatok; **szükséges**, hogy ne legyetek elfogultak önmagatokkal szemben. **Szükséges**, hogy magatokat ne dicsérjétek, és ne kívánjátok tőlünk sem azt, hogy minden jóért dicsérjünk titeket.

Hanem az **szükséges, hogy önmagatokkal szemben szigorúak, kérlelhetetlenek és kemények legyetek. Másokkal szemben pedig a kérlelhetetlenségeteket, a kemény természeteteket, az önzésüket enyhítse és lágyítsa meg az a szeretet, amely szeretetre a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk tanított és tanít mindannyiunkat.** Így legyen! Isten veletek.

A TERMÉSZETI ERŐK(*)

1989.OKTÓBER 12.

Tudjátok-e testvéreim, honnan jön a szellő? Tudjátok-e testvéreim, kik, mikor döntenek el, hogy a szellő szellő marad-e, vagy vihar és orkán lesz belőle? Tudjátok-e testvéreim, hogy mindenütt, ahol élet van, ott szellem is van? Mert a szellem Istenből pattant szikra és a szellem az, aki mindent éltet és megelevenít. Tehát ahol életet láttok, ott fel kell tételeznetek egy szellem, vagy több szellem, vagy szellemek sokaságának a jelenlétét is. A ti világokban, a Földön az élet erősítésére, éltetésére a Nap van hivatva. Ha a Nap nem küldené sugarait a Földre, minden elpusztulna, minden megmerevednék, minden holtta válnék. Ha a napsugár nem bomlasztaná a kőzetet, bizony nem üthetne tanyát abban a picinyke fűszál. Ha a napfény nem sugároznék növényre, virágra, állatra, emberre, minden előbb-utóbb elpusztulna. Ha a napsugár fel nem szívna a tengerből és a tavak hullámzó vizéből a vízcseppeket, és nem telítené meg a légkört, nem lenne többé eső, hogy éltesse mindazt, ami élni szeret és ami élni kíván.

Sőt, szellő sem lenne, mert tudományosan a szél és a szellő sem más, mint a levegő mozgása. De mi hozza a levegőt mozgásba? Az, hogy a meleg hatására, a napsugár hatására a levegő felmelegszik, könnyebbé válik, felszáll és helyét a hideg légtömegek foglalják el. Mindenütt ott vannak az elemi lelkek és dolgoznak, hogy a természetben rend és harmónia legyen, és hogy a természetben az ember - aki Isten teremtménye lefokozott, bukott formában - élni tudjon. És az elemi lelkek mindenütt ott vannak, hogy ahol tűzre van szükség, tüzet csináljanak; ahol vízre van szükség, vízzel oltsák a szomjazó szomját. Mindenütt ott vannak, hogy elvégezzék azt a munkát, ami Isten törvénye szerint rájuk bízott. Ahogyan az idők végéhez közeledtek, egyre több lesz a természetben a rendszertelenség, egyre jobban felkorbácsolódnak

és elszabadíttatnak az erők. Nem mérsékli a hideget a meleg, hogy az langyossá, kellemessé, élvezhetővé tegye a légkört. Nem szelíd a szellő, ami cseréli a levegőt, különösen a völgyekben és a mélységekben, ahonnt elviszi a rossz levegőt és frisset hoz a helyébe. A szellőből és szélből egyre gyakrabban lesz majd orkán, egyre gyakrabban lesz majd hurrikán, egyre gyakrabban fogja felkorbácsolni az óceánok és tengerek vizét, hogy a tenger zúgása keltsen majd félelmet a megtéretlen emberi szívekben. Tudja-e az ember, milyen erőmennyiség van a Föld gyomrában? Tisztában van-e az ember, micsoda elemi erők tombolnak az óceánokban és a tengerekben? Nem!

Az ember csak egy-egy rövid időszakra, egy-két napra, egy-két órára vesz tudomást arról, hogy bizony-bizony valami nagyon nagy erőt képviselhet, mert amikor elszabadul, mindent elsöpör. Az ember nem kíméli a növényzetet, nem kíméli az állatvilágot, nem kíméli az emberi életet, nem kíméli azokat az épületeket sem, amelyeket szorgalmával, munkájával, tudásával, tudományával erősnek épített meg, még akkor sem, ha nem homokra, hanem sziklára építette azokat. Bizony mondom nektek, az elemi erők minden felett hatalmat nyernek, amikor az isteni végzés és a törvények alapján - aszerint, hogy mennyi a jó és mennyi a rossz - szabadon ereszthetik azokat az erőket, amelyeket az ember nem ismer. Az emberi tudomány, amikor beavatkozik a természeti erők működésébe, úgy jár, mint a mesében az ember, aki egy palackból kiengedte a szellemet: visszaparancsolni már nem tudta. Az emberi tudomány sem képes a megbolygatott, kiengedett erőket visszaparancsolni. A természeti erőkkel bánni, azokat visszaparancsolni csak nekünk van hatalmunk, mert mi tudjuk pontosan, biztosan, hogy mikor, milyen erők, mennyi ideig, és a világnak melyik táján szabadíthatók az emberek világára.

A tudósaitok, akik az időjárással foglalkoznak, azt mondják, hogy a hurrikánnak közepe, „szeme” van. Van szeme bizony; és ebben

a szemben koncentrálódnak az erők, ebben van sűrítve minden és ebben vannak jelen azok az elemi lelkek, akik a mi parancsolatunkra pontosan azt az irányt követik, ahol annak végig kell söpörnie, végig kell pusztítania. Mi irányítjuk, hogy mikor és hol nőjön hatalmasra a tenger, és a hullámverés mit söpörjön el, mit pusztítson el. Mindig pontosan ki van szabva, hogy meddig, és ne tovább.

Amikor a Föld gyomrába szállunk le, és az ott lakó - sok esetben évezredekig ott lévő - elemi lelkeket munkába hívjuk, egyetlen - mondhatnám így, bár kicsit meseszerűnek hangzik - varázspálca ütéssel munkába szólítjuk, szunnyadásukból felébresztjük: és íme a Föld itt felgyüremlik, íme ott reng, és íme amott elsüllyed. És ez mind a mi munkánk Isten akarata és Isten bölcs ítélete szerint. Mert Isten, aki a szíveknek és a veséknek vizsgálója, látja és számontartja az Ő számtörvényeivel, hogy mikor, hol, mi érik be az emberek számára, meddig mehet el az ember, és mikor kell és mikor szükségszerű, hogy az a katasztrófa bekövetkezzék. Az elemi lelkek valósítják meg Isten akaratát, szolgálják a teremtést, elősegítik a fejlődést a levegőben, a Föld gyomrában, az óceánok vizében, a sivatagok homokjában és mindenütt: tűzben és vízben egyaránt. Tevékenykednek azért, hogy az embert a megtérésre süssék, azért, hogy a természet működésében is meglássák az idők jelét. Miként meglátták a idők jelét a régiek is: látták Noé idejében az özönvízben, meglátták Lót idejében Sodoma és Gomora elpusztulásánál, meglátták a vulkán kitörésekor Pompei és a többiek elpusztulásánál. Mindenkor meglátják, mert nagy az Isten és örökkévaló.

Mert Isten mindenkinek és mindennek ami él, ami van, ami létezik, a teremtő, hatalmas Ura; mert Isten előtt senki meg nem állhat fennhézva, hatalmi mámorral; Isten előtt csak alázatos lélekkel lehet megállni, hálatelt szívvel az életért. Testvéreim, testvéreim,

ha az életetek keserű, ha az életetek szomorú, ha az életetek nyomorúságos, ha az életetek elkoptatja a testet, ha az életetek halálba torkollik, ne a hatalmas Isten gondoskodó szeretetét kérdőjelezzétek meg, hanem az önmagatok gondolatait, érzéseit, törekvéseit és cselekedeteit. Azt, hogy vajon amióta a teremtő Isten benneteket a létbe hívott, valóban szent volt-e az életetek, valóban betöltöttétek-e azokat a célokat, feladatokat, amelyekért benneteket Ő a létbe hívott? Vagy pedig tékozló gyermekként mindent a világon elpazaroltatok és most rá vagytok utalva az Ő szeretettörvényéből fakadó kegyelmére. Most rá vagytok utalva arra, hogy erősebb, tisztább szellemtestvéreitek Isten iránt érzett hálájukból, szeretetükből, hűségükből és az irántatok érzett szánalomból - amely szintén a szeretetből fakad, és annak egyik formája - hogy azok segítsenek meg benneteket Isten akarata szerint. Most rá vagytok utalva arra, hogy a tiszta szellemek egyengessék utaitokat, és állítsanak nektek korlátokat, hogy meddig mehettek. És ti azokat a korlátokat szívesen figyelmen kívül hagyjátok, minden erőttökkel megkerülitek, játszotok a tűzzel, játszotok a vízzel, mint gyermekek, akik nem tudják, hogy milyen hatalmas erők rejlenek abban; nem tudják, hogy a tűzzel leégethetik a házat és benne éghetnek ők maguk is. Mert mint a gyermek nem ismeri a tűznek és a víznek a törvényét, úgy ti sem ismeritek a természeti erőknek a legbensőbb törvényét. Mert amit a tudósaitok ismernek, azok külső dolgok csupán, melyeket összegeztek a fizika, a matematika és a vegyészet törvényeiben. Ezek mind csak külső megnyilvánulásai a benső lényeknek, mert tüzet sem tudtok előállítani.

Emlékeztek a régi mesére, ahogy Prométheusz ellopta a tüzet az Olympusz hegyéről és az embernek adta? Igen, nekik adta; de hogy mi a tűz, hogyan keletkezik, miként jön létre, hogy mi annak az éltető eleme, azt az ember nem tudja. Nem tudja, hogy mitől ég jobban az olaj, a zsír, a benzin, és miért nem ég a víz, miért a

vízzel lehet a tüzet eloltani. Semminek a miértjét nem ismeri, csak használja, csak él vele, csak rájön arra, hogy mit, mivel lehet semlegesíteni, hatástalanítani vagy felfokozni. Tulajdonképpen a szá-
lak a mi kezünkben futnak össze, mi pedig mindennel csak úgy járhatunk el és úgy cselekedhetünk, ahogy azt a teremtő Isten az emberiség fejlődése szempontjából jónak látja és megengedi. A legfontosabb dolog testvéreim; jónak lenni, a legfontosabb dolog az életet szentnek tartani, az életet tisztelni. Az önmagunkét is, a felebarátunkét is, a növényét is, az állatvilágét is; mert bizony-bizony emberéletet nem adhatunk. Mert csak nem gondoljátok, hogy annak a piciny gyermeknek, akit ma az édesanyja az ölében dajkál, ő adta az életet? Az a gyermek, mielőtt ide jutott volna, mielőtt idezuhant volna, valaha Istennek tiszta szellemgyermeké volt, akinek a teremtő Isten adja a lehetőséget. Az anya, az apa csupán ezt a testi ruhát adja a munkálkodáshoz.

Serkenjetelek fel tehát a munkára, amíg a Nap éltető ereje sugárzik, amíg a Nap éltető ereje lehetőséget ad arra, hogy a Földeteken rend, nyugalom, harmónia uralkodjék. Oh, nem az emberek világában, mert ott nincs és nem is volt rend, hanem a természeti világban. Mert eljön majd annak az ideje is, amikor a természeti erők is teljes erejükkel tombolni fognak. Tombolni fognak azért, mert az ember annyi rosszat, annyi szennyet, annyi megfertőzött erőt adott bele a természetbe. Pedig a természet és a természettörvény tisztítólag hat a Földre és az azt körülvevő atmoszférára és ezáltal lehetővé teszi az ember részére, hogy itt élhessen és munkálkodhassék.

Tovább ma nem beszélek, mert az időm lejárt. Legyen veletek Isten segítő ereje és kegyelme!

Isten veletek.

A TÖRVÉNY MŰKÖDÉSE(*)

1990. NOVEMBER 25.

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! **Az évszázadok és évezredek során az emberiségnek már réges-régen rá kellett volna jönnie arra, hogy sem az igazság törvényét, sem a szeretet törvényét - Isten teremtett világának e két alappillérét - nem játszhatja ki, nem kerülheti meg, mert ezáltal a megtérését odázza el, ami pedig a következmények súlyos és nyomasztó fájdalmait, a könnyet, a bánatot, a fájdalmat és a szomorúságot zúdíítja reá. Rá kellett volna jönnie erre, hiszen minden ezt bizonyítja neki. Hányszor adott az emberiség részére a hatalmas teremtő Isten olyan királyokat, vezetőket, prófétákat, olyan emberi lelkeket, akiken keresztül az Ő akarata valósulhatott volna meg. De ahogy Krisztus kifejezte, és ahogyan sokszor hangsúlyoztam én is: az emberek mindenkor „jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot”, mert félték a világosságtól, és ezért minden tevékenységükkel a sötétséget és a homályt szaporították maguk körül. Így azután a természettörvény, az igazság törvénye nem adhatott az emberiségnek mást, mint amit adott. Isten hiába adott újra és újra valami szebbet, valami jobbat, hiába állított valami követendőt az emberiség elé, hiába adott újra és újra tiszta erőket, új testetöltési lehetőségeket, ezeket az emberek mind elpazarolták, és ami a legnagyobb baj, a rosszra használták fel. Ezért boldogtalan az emberiség, szeretett testvéreim. Ezért bukdácsol, és alig hogy kikerül az egyik bajból, az egyik veszélyből, az egyik betegségből, máris a másikba kerül bele.**

Hiába kapott a tudomány terén is olyan emberi lelkeket, akik a természettörvényt jobban megismerve képesek voltak az abban elrejtett gyógyító erőket felfedezni, és azokat az emberiség javára felhasználni. Mellettük mindig ott voltak azok a tudósok, akik a

tudomány vívmányait a rosszra használták fel. Hiába adott Isten az embereknek bőséges termést, nagy, ringó búzatablákat, újabb és újabb éhségek és nyomorúságok jöttek a Földre, nem Isten akaratából, hanem annak természetes következményeként, amit az ember önmagából kibocsátott, amit önmagából a természettörvénybe beleadott. Hiába volt valamiből sok, egyes emberek önzésüknél, erőszakosságuknál fogva elragadták ezeket a javakat, mások pedig az utcára kerültek, nincstelenekké váltak vagy éhen haltak. Hiába jöttek létre tudományos felfedezések, hiába jutottak ismerethez azok, akiknek Isten értelmi képességet adott, hogy ezt a tudást és ismeretet a köznek, az emberiségnek adják át, ezt is újra és újra elpazarolták. Hiába küldte el a Teremtő az Ő prófétáit, nem hallgattak rájuk. Nem mondom azt, hogy hiába küldte el a Megváltót, a Jézus Krisztust, de mindenesetre az Ő sok-sok szenvedése, mérhetetlen áldozata nem áll arányban azzal, amit az Ő igéjéből, az Ő szavaiból az emberek megtanultak és megvalósítottak. Sokkal többet meg kellett volna megtanulniuk, de mint mondom, mindenkor jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot. Mindenkor jobban szerették a hazugságot, a képmutatást, mint az igazságot; mindenkor jobban szerették - önzésüktől indítva - a köz javait a maguk részére elragadni, és azt a maguk céljaira felhasználni. Mindenkor igyekeztek a hatalmat magukhoz ragadni, és ezzel a hatalommal a közvetlen környezetüket vagy más népeket és nemzeteket leigázni.

Sohasem tudtak - bár sokat beszéltek róla - az igazi krisztusi testvériség jegyében érezni, gondolkozni, cselekedni és eljárni. Mindig ott volt az a téves gondolat, hogy ők okosabbak, ügyesebbek, rátermettebbek másoknál, és ők képesek felfedezni azokat a kis kapukat, amiken keresztül megkerülik az igazságot és a maguk számára a lehetetlent is lehetővé teszik. Az ember szereti a szeretelenséget, szereti a dőzsölést, szeret mindenben tobzódni; mindent, amivel beosztással kellene élnie, már ma elfogyasztani.

Nem képes nagy távlatokban gondolkozni, nem látja és így nem is tudja kivárni a dolgok beérésének idejét. Nem látja, hogy a ma elvetett mag holnap mivé lesz, milyen silány, satnya termést hoz az utókorra; nem érti, hogy amire azok a dolgok, amiket ma elvetett, beérnek, addigra ő ötöd-hetedízíglén testet ölt, és azok a beérett dolgok az ő egyéni életére fognak nyomorúságot, bajt, fájdalmat, csalódást, szenvedést hozni.

Az ember rövid távon gondolkozik, és azt hiszi, hogy ha ma elködösít valamit, akkor arra nem jönnek rá. Pedig az utókor előbbutóbb tudomást szerez mindarról, amit letűnt korok uralkodói, erőszakos emberei, erőszakos társadalmi formái elvetettek. Az utókor rájön a hamisságra, a csalásra, a lopásra, a hiányokra, és el kell fogyasztania mindannak következményét, amiket az emberek a múltban elvetettek. Amikor a Föld egyes területein a rossz beérési ideje kitolódik, és ezáltal az abban a társadalomban élő egyéneknek a lehetősége is tovább tart az igazság megkerülésére és kijátszására, akkor tévesen azt gondolják, hogy ők már Istennek a kiválasztott népe. Őket jobban szereti a Teremtő. Vagy azt gondolják: nincs is Isten, csak az ügyességük, rátermettségük, képességeik hozták létre ezt a társadalmi formát, ezt a nagy gazdagságot, ezeket a nagy lehetőségeket. És íme most mindezzel a sok-sok ajándékkal a maguk belátása szerint azt teszik, amit csak akarnak, senki felelősségre nem vonhatja őket.

És így az ember leéli az életét ebben a tévhitben, hogy ő kijátszotta a törvényt, hogy nincs igazság a Földön, és hogyha nincs igazság a Földön, akkor nincs igazság a túlvilágon sem. Sőt odáig megy, hogy azt mondja: nincs is túlvilág! Ha pedig nincs túlvilág, akkor senkinek sem tartozik felelősséggel, akkor nincs törvény, amely őt elszámoltathatná azért, amit a lehetőségeivel, a gazdagságával, a tudásával és ismereteivel tett, és hogy erények helyett nap mint nap újabb és újabb bűnöket követett el. Óriási tévedése ez az emberiségnek, és **az igazság világában meg kell látnia azt,**

hogy mennyire tévedett, hogy mennyire rosszul számolt, hogy a számtörvények mennyire fennállnak, és hogy mennyire befolyásolják az ő életét is. Meg kell látnia, hogy amit jogtalanul elvett, annak a helyén űr támadt; annak hiányát mások sínylették meg, azért másoknak kellett extra munkát végezni, másoknak kellett többet adni önmagukból, és mindezért ő a felelős. Ahogyan az élet azután őt forgatja, a jövőben találkoznia kell mindazokkal, amiket a múltban vetett.

Minden ember kivétel nélkül szeretné ismerni a jövőt, minden ember kivétel nélkül egy kis nyugtalanságot és izgalmat érez, hogy mit is hoz számára a jövő. Akár eszme-futtatást hall a jövő-ről, vagy olvassa a csillagászatok által készített horoszkópot, mindenben keresztül szeretné látni, hogy számára mit is hoz a jövő. A jövő felett azonban nem rendelkezik az ember, mert a jövő nem egy dologból épül fel, hanem mindabból az összekevert jóból és rosszból, amelyet az emberek kibocsátottak önmagukból. Mindennek, amit az ember önmagából kiadott - legyenek azok gondolatok, érzések, cselekedetek vagy beszédek - érési ideje van. Ez az érési idő pedig mindenki részére más és más. Tehát hiába számítgat, a következmények beérési idejét nem ismeri.

Vannak emberek, akiknek lelkében - a sok következmény elviselése után - kialakult egy erős igazságérzet. Ezek azt szeretnék, ha az igazság törvénye semmit nem hagyna büntetlenül, és aki vétkezik, azt azonnal büntetné. Mások a szeretet törvényén keresztül egy kis könnyebbséghez jutottak; olyan családba születtek, ahol a szeretet melegét érezhették anélkül, hogy tőlük komoly viszonzást várt volna el a környezetük. Ezen emberlelkekben gyakran megerősödik a szeretet, de mivel nincsenek ismereteik az igazság törvényének működése terén; szeretetüket nem tudják helyesen alkalmazni, ezért sok esetben a szeretetükkel mások visszaélnek. Ha ilyen egyének kerülnek csoportok élére, a szeretetükkel mele-

gítenek, de amikor ők onnan távoznak, és ez a kis melegség ezáltal visszavonatik, maradnak hátra olyan mulasztások, amelyeket az igazság törvényének kell ott határozottabb, az érzésekre kevésbé reagáló emberlelkek igénybevételével helyrehozni. Az ember persze jobban szereti azt, ami rá nézve kellemesebb, ami róla leveszi a gondot, problémát, nehézségeket, mert az kellemesebb, mint a törvény szögletes oldalával találkozni. Maga az igazság törvénye nem szögletes, de az ember a tökéletlenségénél fogva - mivel az igazságot túl szigorúan alkalmazza - bántóvá, szűrővé és szögletessé teszi azt. Sok esetben szögletessé teszi, vagy megvonja mástól a szabadságot is. Ahhoz, hogy a törvényeket az ember helyesen értse, és főként helyesen alkalmazza, viszont szabadságra van szüksége. A szabadság azáltal válik szögletessé, ha valaki mások részére túlságosan meghatározza, hogy meddig mehetnek el; miket vár el másoktól, tehát ha korlátokat állít fel mások részére. Ezzel segíti ugyan a fejletlenebb lelkeket, de nehezíti a fejlettebb lelkek haladását.

Azután fennáll az az eset is, amikor az ember túlságosan sokat enged meg magának, mert úgy gondolja, ahogy az apostol is mondja: „mindenek szabadok énnékem”; azonban az apostol bölcs mondásának másik részét: „de nem mindenek használnak”, nem veszi figyelembe, mert úgy gondolja, neki minden használ, ami kellemes, kényelmes, ami őt könnyebbséghez juttatja. Ezen a területen azután - ha nincsenek korlátok - annyira szabadossá válik a szabadsága, hogy még inkább megerősödik az ember rossz természete. Amikor a szabadakarat, vagy a szabadság terén visszaélések történnek, és ezek következményekként rázúdulnak, akkor megint a rajta kívül állókat okolja bajaiért. Ha pedig hisz Istenben, azt kezdi firtatni, hogy Isten miért adta az embernek a szabadakaratot? Mert ha nem adott volna neki ilyen szabadakaratot, akkor a bukás, a rossz elkövetése nem történhetett volna meg, vagy legalábbis nem olyan mértékben, és nem olyan

nagy károkat okozva, mint így. Ha pedig nem hisz Istenben, akkor a társadalmi formákat, különböző vezetőket, különböző háborúkat, különböző történelmi tévedéseket okol mindazért, ami a világban megtörtént, holott az mind az ember bűneinek a következménye. Vannak a Földnek bizonyos nemzetei és pontjai, amelyek átkelőhelyek, átjáróhelyek vagy természeti kapuk. Kelet és Nyugat között vannak, amik például a nyugati kultúrát védik barbárabb népek támadásaival szemben. Amikor valami védelemre szorul, akkor a természettörvénynek kell találnia olyan embereket, akik hajlandók egy jobb, egy magasabb kultúra, egy magasabb eszme, vagy egy népfaj védelmére. Amikor egy nép valahol a jobbat védi, hogy az a jövőben kiteljesedhessék, az mindenkor áldozattal jár. Nemzetek, fajok, egyének sok-sok vért hullatnak ezeken az átjáróhelyeken azért, hogy a jobbat körülzárják, és a jobbat megerősítsék.

Ha egy másik nemzet úgy gondolja, hogy ezek helyzetével, áldozatával nem törődik, akkor az átkelőhelyeken és kapuknál élők - nem egy esetben - a védelmi harc közben elvéreznek és tönkremennek. Emberi értelemben véreznek el, kevesebben lesznek, zsugorodik a számuk. Egy idő után ezek az emberlelkek elfáradnak, kimerülnek és ritkábban, kevesebben jönnek testbe. Így azután az átjáró kapuknál is a tömeglelkekkel töltődnek fel ezek a területek, és ekkor szeretett testvéreim, a jobb védelme megszűnik. Ekkor védelem hiányában már nem lehet elkülöníteni egyes helyeket abból a célból, hogy ott a jobb megvalósulhasson. Ott az ellentét háborút folytat a jó ellen; a háborúnak pedig az a tulajdonsága, hogy ahol háború dúl, ott minden elpusztul. Elpusztul a jövő termése, elpusztulnak azok a lehetőségek, amelyeknek a magvát kellene elvetni, mert nem lehet ilyen körülmények között sem szántani, sem vetni. Ha pedig egyes emberlelkek mégis próbálnak a háborús körülmények között szántani és vetni, nagyon

bizonytalan, hogy a vetés kikel-e és a termés beérik-e. Tehát éppen ezért a szabadsággal, amit kegyelemből előlegként, kezdő, induló tőkeként kap az emberiség a teremtő Istentől, meg kell tanulni helyesen élni. Sajnos, ezt az előleget az ember, amikor az ott van a kezében, rosszul használja fel. A teremtő Isten bölcsesége mindezt látja; mégis hányszor és hányszor adott és ad továbbra is ilyen befektetési tőkét egyes embercsoportoknak, népeknek, nemzeteknek, vagy bizonyos korszakokban az egész emberiségnek. Tudja Ő, hogy ott mi megy majd veszendőbe, mit fektetnek be majd a rosszba, mi fölött civakodnak majd, és indítanak háborút. Mégis újra és újra ad a Magaéból, mert ha ezt az adakozást megszüntetné, akkor az életlehetőséget szüntetné meg az emberek részére. És a jobb belátású emberlelektől vonná el ezáltal a lehetőséget, hogy az életben valahol, a Föld valamelyik pontján a szépet és a jót hozzák a felszínre.

Ha például egy családon belül nyolc gyermekből csak kettő érik be és szellemi szempontból nemcsak magának vagy a családjának, hanem a fajtájának, a nemzetének is hasznára van, akkor már érdemes volt az életlehetőséget az egész családnak megadni. Ha a „tékozló fiúk” közül valamelyik is megtér, vagy a „tékozló fiúk” között valaha is megszülethetik a magasabb világokból olyan valaki, aki egy családot, egy vallási közösséget, egy népet, egy fajt, egy nemzetet feljebb emel, máris megérte a befektetést. Mert a Földön a szellemi fejlődés rendkívül lassú, és rendkívül sok türelmet és szellemi befektetést igényel. Az elmúlt hosszú, 60-70 éven keresztül ennek a kis embercsoportnak, akik ti vagytok, mi is mennyit adtunk; mennyi időt, erőt, fáradságot, ismeretet azért, hogy ebből a csoportból, mire a halál törvénye a túlvilágra szállít benneteket, akkorra némileg megtérüljön a mi befektetésünk a lelketekben megszületett eredmények formájában. És ha kevés is azok száma, akik egyről kettőre, A-ról B-re jutnak; nekünk máris megérte a fáradságot, mert a Földön, mint mondom, nem tehet

tömegesen aratni. Nem lehet a mennyei csűrökbe - különösen most az utolsó időkben - egy egész nemzetet, népfajt vagy vallást betakarítani. És mégis mindenkinek abban a nemzetben, népben, vallásban megadjuk a lehetőséget, hogy az igazságot megismerje. Ha nem is ilyen feltűnő módon, mint itt, de a Szentlélek munkásai mindenütt adják a mennyei táplálékot, hogy ott a már érettebb emberlélek elérhesse a fejlődésének azt a pontját, amelyen a mennyei csűrökbe betakaríttatik.

Tehát az emberek hiába gondolják azt, hogy a vallásuk: az iszlám, a római katolikus, a harmadik, vagy negyedik üdvözíti őket; hiába gondolják, hogy ez vagy az a népfaj üdvözülhet. Ez nem így van! Minden egyes embercsoportban vannak gyorsan haladók, stagnálók és olyanok, akik hátrafelé mennek. De ha egy csoporton belül egyesekben meglátjuk azt a lehetőséget, hogy belőlük még a jobbat ki lehet hozni, akkor - sok esetben - az az egész csoport részeseül Isten áldásában. Más esetekben meg, amikor túlságosan előrehaladott állapotba kerülnek a törvénnyel való visszaélések, akkor azok következményei hatnak akkor is, ha egy csoportban szám szerint több olyan egyén él is, akikre az igazság kimondásánál, megvalósításánál, és a szeretetből indított munka elvégzésénél minden körülmények között számíthatunk. Ezek az emberlekek abban a csoportban éppen úgy nyomorognak, éheznek, fázhatnak és nélkülöznek, mint a többi, de a feladatuk elvégzése érdekében egygyé kellett válniuk velük. A mi Urunk, a Jézus Krisztus a születés törvénye szerint a választott fajhoz, Izrael gyermekeihez kellett, hogy bekebeleztessék, mert abban a csoportban voltak olyan emberlekek, akik érettek voltak a tanítványaivá szegődni, az Ő igazságán keresztül megtérni, és az Ő igazságát még azon életükben más népek között, az ott magasabbakra fejlettebb lelkekbe elhinteni. Azt, hogy valaki szellemi szempontból milyen magaslaton áll, ember el nem döntheti. Még innen, ebből a világból is csak egy bizonyos magaslaton láthatják meg a Szentlélek

munkásai azt, hogy kiben mi lakozik, kiből mi hozható ki. Ebben a kérdésben nem tényező az, hogy mint ember, a Földön milyen szerepet töltött be, hogy hol született, milyen iskolát végzett, mennyire briliáns értelmű, mi felett rendelkezett valaki.

Azokat, akiket a világ sóinak neveznek, a külsőről nem ismerheti fel az ember. Sejtelmei lehetnek, amikor azt látja, hogy valaki sokat áldoz magasabbrendű elvekért és eszmékért, mint például az igazságért, a szabadságért, a szeretetért, vagy irgalomból mások megsegítéséért, de hogy valójában kik a világ sói, biztosan nem tudhatja senki.

Az embernek törekednie kell, hogy minden étellel, sőt az élet minden napjával a fejlődés útján egy kicsit előbbre léphessen.

A megfáradt lelkek sok esetben egy ideig stagnálnak, de ezek a stagnálását nem lehet azonosítani a lustakével, a nemtörődömökével. Ezek az emberlelkek, ha megfáradnak is, ezzel a rövid megtorpanásukkal csupán megpihennek, hogy utána annál nagyobb léptekkel haladjanak előre, és világítsanak azoknak, akik a környezetüket alkotják, akik tőlük veszik a példát kitartásban, türelemben és a nehézségek elviselésében. Egy kis kitérőként mondom, hogy amikor az ember másoknál példát lát, fontolja meg, érdemes-e követnie vagy utánoznia azt! Sok ember csak utánzásra törekszik; nem azért követi valakinek a példáját, mert neki az a meggyőződése, hanem azért, mert a többi is azt teszi, vagy azért, hogy ki ne vessék maguk közül. Az egyéniségekből, ha nem merülnek túlságosan alá a rosszba, mindig több eredményt lehet kihozni - mihelyt a jót megismerték - mint a közönyösekből, akiknek nem fontos a holnap, akiknek nem fontos, hogy mit adnak ki magukból. Az ember formálja úgy az önmaga, mint az emberiség jövőjét.

Az ember a mával formálja a holnapot, és aki a holnapban boldog, megelégedett, békességet élvező szeretne lenni, annak azt a má-

ban kell elvetnie. Ha pedig a jövőben nehézségek jönnek az életébe, akkor annak két oka lehet. Az egyik az, hogy nem vetett tiszta magot. A másik az, hogy azt vetett ugyan, de lélekben már annyira megerősödött, hogy kitüntetésből a teremtő Isten engedi, hogy nehézségek érjék, azaz „megvesszőzi őt, mielőtt fiává vagy leányává fogadja”.

Tehát embertestvéreim, ha rosszul, ha jól megy sorsotok, a lényeg az, hogyan töltitek be a helyeteket, hogy milyen színnel festitek meg az élet tengerét magatok körül. A lényeg az, hogy mit hintetek el a mások lelkébe, hogy azok érzés- és gondolatvilágában milyennek ábrázolódtok ki, milyen emlékeik maradtak rólatok azoknak, akikkel valaha a sors összehozott benneteket. **Nektek a nagy Igazság birtokában világos, pasztell színekkel kell megfesteni körülöttetek az életet; nektek az élet tengerében világító tornyokká kell válnotok, amelyek a fényükkel irányt mutatnak azoknak, akik valami miatt az irányt elvesztették.**

Valaha csodálatos színben tündökölt a fehér. Valaha minden csodálatos fehér volt! Az ember azt hiszi, hogy az nagyon egyhangú lehetett, és azon tűnődik, mi is adott abba egy kis színt, egy kis életet, egy kis elevenséget? Azok a tiszta gondolatok és érzések, amelyeknek a hatására ez a csodálatos fehér ezüstössé, aranyossá, halványkékké, finom rózsaszínűvé, egész halványsárgává finomultan örökösen vibrált. Hol egészen fehéret, hol a benne lévő hit, reménység, szeretet, alkotás, gyengéd érzelem, tudás szerint csodálatos ezüstös, aranyos, kékes, zöldes színeket mutatott. Ha elnézem az emberek világát, az olyan, mint a haragos tenger: csúnya sötétbarnával, sötétkékekkel, feketével, tintakékekkel, alvadó vér színével, csúnya sötétlilával, a halál színeivel van telítődve. Nincs benne az életnek az a csodálatos, finom ragyogása, hanem benne van a halál, a bűn; benne van mindaz, amit nem Isten alkotott, amit maga a teremtmény hozott létre a bűneivel, a rögeszméivel, a szenvedélyeivel, a gyilkoló ösztöneivel, a szépnek, a jónak

megsemmisítésére való törekvéseivel, az erőszakosságával, az Istennel való szembehelyezkedésével, és mindez most őt fojtogatja. Amerre néz, mindenütt ezek a csúnya színek vannak, amelyek eltakarják előle az élet szépségét, és nem tudja érzékelni az élet valóban gyönyörű voltát.

De érzékelheti-e valaki a halál, a megsemmisülés törvénye, a bűnök következményei között az élet gyönyörűségét? Nem! Csak akkor, ha imájával és az önmaga leküzdésével ebből a bűnrétegből egy rövid időre ki tud emelkedni és fent, a magasabb érzelmi síkon érezni tudja az élet szépségét, tündöklését, ragyogását és nem utolsósorban az örökkévalóságát. Szeretett testvéreim, én azt tartom a Föld lakói részére a leggyötredelmesebbnek, hogy nem érezhetik az élet végtelenségét, csodálatosságát, gyönyörűségét; nem érezhetik, hogy nincs halál, nincs korlát, nincs megszűnés. Mindettől megszabadulhattok, ha az Úrhoz, Krisztushoz tértek, ha az Ő törvényét, az igazság és a szeretettörvényét teszitek magatokévá az életetekben. Megszabadulhattok, ha képesek vagytok a mindennapok kicsiny, jelentéktelen követelményeiről lemondani annak a jövőnek érdekében, amely jövőben ez az örökélet, ez az örök boldogság, ez a végtelenség lehet mindannyiótok osztályrésze kivétel nélkül.

Ezt adja meg nektek az én Uram, az én Istenem!
Isten legyen mindannyiótokkal!

A TERMÉSZETI ERŐK MEGRENDÜLÉSE(*)

1996. MÁJUS 9.

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr Jézus Krisztus nevében! Hatalmas és hosszútűró a mi Atyánk, Istenünk. Hosszútűró és ezzel a türelmével évezredek, évmilliókat hagy leperegni az emberiség életében; hagyja, hogy az ember a maga természete, a maga akarata és a maga szándéka szerint cselekedjék. Engedi,

hogy akiben rossz van, az önmagából ezt a rosszat, ezt a gonoszat hozza elő, akiben pedig jó van, vagy legalább is van valami az isteni jóból, az ezt a színt mutassa és ezt a jót hozza elő az ő lelkéből. Mivel a Földön több a rossz, mint a jó, ezért az elmúlt évezredek alatt elkövetett sok bűn és gonoszság felgyülemlett és hat a világra. A világ megindult a lejtőn, és ezt megállítani nem lehet. A teremtő Istennek az a szent akarata, hogyha megállítani nem is lehet a világ vesztébe rohanását, mindazok, akiknek ez a munkája és feladata, ezt némileg fékezzük. Ebben a munkában és feladatban nagy és kicsi, hatalmas és erős is egyaránt részt vesz, hogy egyeseknek még idejük és alkalmuk legyen a megtérésre. Hosszabb idő óta járom, illetve járjuk és tanulmányozzuk a Föld jelenlegi állapotát és legjobb, segítő szándékunkkal és akaratunkkal igyekezünk befolyásolni azokat az embereket, akik a Földön befolyásolhatók. Ennek ellenére igen gyarló és igen gyenge az az eredmény, amit eddig elértünk, ami a munkánk eredményeképpen kisarjadt.

Az emberek süketek és vakok a szellemi dolgokkal szemben és nem érzékelik a magasabb világok szellemi sugallatait, amiknek segítségével vissza lehetne tartani, meg lehetne őket menteni a mélységbe, a szakadékba való zuhanástól. A mának élnek és a más kívánják minden lehetőségével együtt kihasználni a maguk részére.

Rendkívül nagy kárt okozott az emberek lelki világában az is, hogy **az egyházi vezetők eltörölték az írások azon részeit, amelyek az újra testetöltésre, a reinkarnációra utaltak.** Amik pedig egyes vallásoknál még megmaradtak, azok is annyira tévesen és helytelenül értelmezik az újratestöltés tanát, hogy nemhogy segítenék az ebben hívőket, hanem sok esetben ártanak nekik. Tehát ez az „egyszer élünk” elmélet a nyugati világban teljesen elfogadottá vált, és az ember erre az egy földi életére építkezik; hogy ebben az egy földi életében minden a testi ember kénye-kedve

szerint alakuljon, és hogy neki jó legyen, illetve minden úgy menjen, hogy az neki kedvező legyen. Tehát nem hallja szavunkat, amikor hangosan kiáltunk bele a világba vagy az egyén fülébe, de nem hallja a mások jajkiáltását, szenvedését és nyomorát sem. Teljesen érzéketlenné vált a másik ember bajával, szenvedésével, nélkülözésével szemben. Ahol „még a nap süt”, ahol még az élet aránylag könnyebb, az ott élőket megtéveszti az a valóságnak látzó dolog, hogy az életükben pillanatnyilag még nincsenek gondok, bajok, veszélyek, megvan az aránylagos egészségük, a jólétük, meg van a munkájuk, meg vannak a lehetőségeik.

Rendkívül kicsi az a terület (Amerikai Egyesült Államok... a kiadók), ahol ez a békés és nyugodt élet még fennáll ahhoz viszonyítva, ami ma a Földeteken történik. Ti aránylag békekességben, nyugalomban éltek; értem alatta azt, hogy a különböző éhínségek, háborúk, forradalmak, olyan betegségek, amelyek katasztrófákat hoznak a Föld más területein, titeket nem érintenek. Ha az embernek olyan lenne a lelkülete, mint a szivacs, ami magába szívja azt, ami élteti, akkor képes lenne megérteni azt, ami az egész Földet uralja és azt is, amit a szellemvilág hoz közel hozzá. Nem azt akarom mondani, hogy valaki a világ fájdalmát vagy a világ bűneit magára vegye, mert erre a gyenge, bűnös és gyarló ember nem képes. Erre csak a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk volt képes. De igenis mondom azt, hogy az idők végezetére szükségessé vált volna az, hogy az emberek érzékenyebben reagáljanak arra, ami tulajdonképpen az ő otthonukban, az ő világukban történik. Mert a Föld az emberek világa; a Föld a tiétek, mindazoké, akik akár a múltban, akár a jelenben, akár a jövőben a Földre szülehetnek, és testben ezen a Földön dolgozhatnak. A Föld olyan képet mutat, és olyan hiányok vagy feleslegek keletkeznek, amilyenek az emberek lelki állapota. A Föld hűen tükrözi vissza az emberek lelki állapotait; az embereknek nagy-nagy szükségük lenne arra, hogy

képesek legyenek felfogni azt, ami tőlük nemcsak egy kőhajításnyira, hanem távolabbi területeken is történik.

Igaz, hogy az emberek, akik a szellemvilággal nem tartanak fenn kapcsolatot és arra nincsenek kiképezve, azoknak a testi burka sűrű és ezen a burkon keresztül képtelenek az asztrális és mentális világban zajló dolgokból valamit érzékelni és felfogni, pedig rendkívül sok dolog azokon a síkokon, tehát a mentális és asztrális síkon kezdődik. Az egészen testes emberek úgy gondolkoznak, és ezt a gondolatukat sokszor szóban el is hangoztatják: „a Földön ma sincs semmi másként, mint ahogyan azelőtt volt. Azelőtt is voltak katasztrófák, éhínségek, árvizek, földmozgások, azelőtt is történtek olyan dolgok, mint amilyenek ma a világban történnek”. Mondom, ezeknek az embereknek nincs „szemük a látásra, fülük a hallásra”; nem érzékelik mindazt, amit már észlelnek azok, akiknek a hatodik érzékszervük a veszélyt is képes érzékelni, akik tisztában vannak ezzel a veszéllyel, ezért mentik, ami még menthető. Itt nem gondolok a mentés olyan fokozataira, hogy másokat mentenének, csupán arra, hogy saját szellemi értékeiket mentik, amíg arra a lehetőség fennáll. Mert a lehetőség már nem fog sokáig fennállni! Különböző földrészek: Ázsiában, Afrikában, Dél-Amerikában, mindenütt recseg, ropog a föld. Azt mondhatnám testvéreim, hogy a természetvilág megrendülőben van.

Az ember azt gondolja, hogy a természetvilág megrendülése fizikai erők által jön létre, illetve, hogy a teremtő Isten csak úgy elgondolja magában: „most pedig az eresztékeket meglazítom, és ezért a természeti erők a Földön majd megrendülnek”. Nem így van. Nem a hatalmas, teremtő Isten szándéka és akarata ez, hanem az ember hozza ezt magára a bűneivel, nemtörődömségével, közönyösségével. Mert mindig csak a maga emberi énjével volt elfoglalva; az érzés- és vágyvilágában csak azzal foglalkozott, ami

neki, az embernek kell, ami neki, az embernek jóleső, és nem tördött az őt körülvevő, élő, eleven természetvilággal. Pedig a természet az ő segítőtársa, amit az önmaga fejlődésével együtt tisztítania kellett volna, és ezeket a feltisztított erőket magához kellett volna emelnie, és a jó szolgálatába kellett volna állítania. **Tehát a természeti erők haragossá és indulatossá váltak, mert híven tükrözik vissza az emberek haragosságát, gyűlölködését, és mindazokat a megtorló szándékokat, amelyek az emberek lelkében élnek.**

A természetvilágot és Isten egész teremtett világát, a teremtményeket a Teremtővel, a teremtményt a teremtménnyel, a teremtményt az állat, a növényvilággal és a bolygókkal, tehát jelen esetben titeket a Földetekkel a szeretet kell hogy összekösse. Mert a szeretet az az erő a világmindenségben, aminél értékesebb és használhatóbb erő nincs. A szeretet tartja össze a világokat, a szeretet tartja össze az emberi közösségeket, a szeretet köti össze a különböző bolygók lakóit. Az egész világmindenség alapja az a tiszta szeretet, amelyet a teremtmények a szeretet forrásából, Istentől nyerték. Tehát ahogyan fogy a szeretet a teremtményekben, olyan mértékben telítődik és salakosodik az érzésviláguk az önzéssel és az önzés révén az erőszakossággal, mert az önző ember erőszakkal veszi el azt, amit magának meg akar szerezni. Az erőszakossággal és az önzéssel megtelítődnek az erőik is. Ezáltal egészen más már az az erő, mint ami tiszta állapotában szeretetnek volt nevezhető.

Tehát mivel a szeretet az összetartó erő, amikor a szeretet beszennyesedik az indulatokkal, önzéssel és erőszakkal, akkor nincs többé ez az összetartó erő és ennek következtében rendülnek meg a természeti erők. Az óceánok óriási erőket tartalmaznak. Az óceánok napos, szép időben élvezhető, kellemes pihenést és kikapcsolódást nyújtanak, amikor az ember nagy, sima vízfelületet nézi, és azon elmereng. De bent a mélyben azok az

ellentétes erők már jelen vannak és forronganak. Ezek a forrongások hozzák majd létre azokat a katasztrófákat, amelyek a természettörvény többi erőinek megrendüléséhez vezetnek.

A világnak nem lesz egyetlen pontja sem, ahova elbújhatnának az emberek. Az Isten akaratával és Isten törvényét lábbal taposó embereknek a legmélyebbre épített bunkerjai sem adnak semmiféle menedéket. Nem lesz hova elmeneküljenek! Tudósaitok sem lesznek képesek a katasztrófákat megelőzni, bár egy ideig matematikai számításokkal képesek lesznek követni a föld és a tenger mozgásait. De a későbbiek folyamán teljesen kiszámíthatatlanul, rapszodikusán következnek be a katasztrófák, és az emberi számítások csődöt mondanak, mert ott történnek, ahol éppen nem is számították, illetve ahol számításaik szerint azon katasztrófáknak később kellett volna bekövetkeznie.

Amint mondom, **az óceánok vize, az óceánok ereje, az óceánok mélye lesz az emberek katasztrófáinak az elindítója.** Illetve, az ember maga volt az elindítója a saját katasztrófájának. Mert miként más katasztrófák előtt a hosszútűrő Isten bizonyos korszakig várt, hogy az emberek megjavuljanak - így mondja az írás - de az emberek nem javultak meg, és akkor következményként érték őket a katasztrófák. A teremtő Isten türésének ez a mostani korszak a leghosszabb ideje az első Hold kidobása óta tart. Amikor ennek a türésnek vége lesz, és **a természeti erők megrendülnek, már nemcsak bizonyos embercsoportokat fog érinteni, nemcsak bizonyos földrészek elsüllyedését fogja eredményezni, hanem az egész Föld tűzzé fog válni!** Az erők tömörülnek, osztályozódnak. Ezekben az erőtömörülésekben különböző érzések és vágyak égnek, amelyek el nem éghetnek, de égnek mindaddig, amíg le nem választatik a salak az aranyról, amíg el nem választatnak a „kecské a juhoktól”. Azaz az ellenszegülő szellemek és az ellentétes erők tűzkarikákba zárva kidobtnak. Az erők szétválasztása már napjaitokban folyamatban van. A kosok

a juhoktól való elkülönülése nemcsak a mi részünkre, hanem a látó ember számára is már láthatóvá vált. Ezzel egyidőben - tehát nem később: tíz, húsz, harminc év múlva, most, a jelenben - elkülönül az anyagban is az, ami érték, tehát amiben olyan érzések és vágyak foglaltatnak, amelyek megmaradhatnak az új Föld gerincének, azoktól, amelyek innen ki kell hogy dobassanak.

Ezek az elkülönülések az óceánok vízében, a tűzhányók mélyében, a különböző hegyvonulatok mélységeiben, a síkságok fertőzött talajában, a légköri elektromosság különböző formáiban már történnek. Ezek az elkülönülések olyan lassan bontakoznak ki, hogy az ember, aki az önmaga életét sem tudja helyesen szemlélni, nem képes ezeket észrevenni, és ezek felett elgondolkozni. Azt hiszi, hogy mindaz, ami történik, arról nem tehet; azt hiszi, hogy ő nem felelős azért, amivé a Föld lett, ami a természetvilágban létre jött. Az ember a természetvilággal össze van kapcsolva és kölcsönösen hatnak egymásra. Az ember egyre több és több gonoszságot enged meg magának, és egyre jobban megteremti azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül kiélheti a maga gonosz természetét. Az ember megnyitotta azokat az ajtókat a természetvilágban, amelyeken keresztül előjönnek azok a félelmetes és veszedelmes dolgok, amiket nem képes többé megfékezni. Mint a tűzzel játszó gyermek, azt hiszi, hogy akármelyik pillanatban képes lesz azokat megállítani; hogy mindazt, amit például az atomkutatás és az atomrobbantások terén cselekszik, büntetlenül megteheti. Azt hiszi, hogy az atomtudósok valami hatalmasat alkottak, előbbre vitték az emberiséget, holott óriási veszélynek tették ki a Földeteket.

Tehát az ember a tudományával belekontárkodik a természet működésébe; az okozatokat látja, de mögötte az okokat nem. Nem látja a láncreakciót, amikor valamihez hozzányúl, vagy valamilyen természeti erőt felszabadít, hogy az a Föld életében mit fog okozni. Mert él a Föld; él azokból a természeti erőkből, amelyeket

az ember az érzés, gondolat és vágyvilágával megalkotott. De ez a kisebbik dolog, kedves testvéreim, amit az ember az ő tudományával művel. A nagyobbik dolog az, amit az ember a lelkivilágában érez, mert azok új életlehetőségeket adnak olyan erőknél, amelyek a természetvilág katasztrófáit okozzák. A tudományotok megmagyarázza ugyan, hogy mitől vannak a különböző viharok, mitől van ez, az, amaz, és ezt az elméletet szépen fel is építi; csak-hogy nincs meg a kapcsolata azzal, ami a természetvilágot élteti, aminek következtében a természetben az a formaképzés révén létrejött és az ott van. Nem tudja, hogy miért van az egyik helyen szárazság, a másik helyen vízözön. És nem tudja az egészet egyensúlyba hozni és úgy elosztani, hogy mindenütt úgy legyen, ahogy annak lennie kell: annyi a napfényből, annyi az esőből, annyi a melegből, annyi a hidegből, annyi a tisztító szélből, amennyi kell. És nem tudja a romboló orkánnak annyira lefokozni az erejét, hogy ne romboljon, csak tisztítson. Mindezt megfigyeli, de változtatni a természet romboló erején képtelen.

Mert változtathatna, ha önmaga nem lenne olyan indulatos, haragtartó, önző, erőszakos! Változtathatna, ha nem rabolná ki a Földet, ha nem irtaná ki az őserdőt, ha nem lenne önző, és mindig csak annyit venne el a maga számára a természeti világból, amennyire az élete fenntartásához szüksége van. **Ezek a természeti erők, mint mondom, már mindenütt a megrendülés jeleit mutatják!** Akik érzékenyebbek, azok már érzékelik ezt. Úgy értem, hogy azok már nemcsak azt látják, ami az ő jelenlegi életük, amelyben még úgy látszik, hogy mindenük megvan, amire szükségük van, hanem az álom ideje alatt, éjszakai pihenésük alatt már érzékelik a veszélyt, már érzékelik a Föld nyögését; már kapcsolódnak a mentális és asztrális síkon azokkal a területekkel, ahol már erősebben érződnek mindazok, amelyek egyre fájdalmasabbak és szörnyűségesebbek lesznek.

Az ember el van foglalva önmagával: hogy ma is elmenjen dolgozni, hogy ma is félre tudjon tenni valamit a jövőre. Nincs gondja arra, hogy mit kellene másnak adnia, miről kellene lemondania azért, hogy a rosszat a saját kis erejével is fékezni legyen képes. Az egyének is külön-külön hozzájárulnak ehhez a nemtörődöm szemlélethez és ehhez a teljes közömbösséghez, amely a világot uralja. Ezt a közönyt úgy értem, hogy közömbösek azzal szemben, ami nem a saját érdekük; közömbösek azzal szemben, amely nem közvetlenül őket vagy a családjukat érinti. Közömbösek azzal szemben, amely a világnak egy más pontján történik. A Földetek minden pontja egymással, mint láthatatlan hálóval van összekötve. Nagyon is össze van kötve és a hasonlóság törvényénél fogva csomókban, pontokban tömörül a rossz, amelyeket a jó tömörüléseivel kellene ellensúlyozni. Ellensúlyoznunk kellene, akik a Földön intézkedünk Isten megbízásából. De mi azokra a pontokra csak hatni tudunk. Tehát azokat nem tudjuk semlegesíteni, nem tudjuk szétesztatni azzal, ami nincs, mert a rosszat csakis a jó erejével lehet hatástalanítani. De ha a Földön a jónak nincs elegendő gócpontja, akkor ezt a sok-sok rosszat, tengernyi kint, tengernyi vért, tengernyi könnyet, hogyan lehetne a meglévő kevéssel megsemmisíteni? A Földön már nagyon-nagyon kevés a jó. És még a jó helyzete is pillanatról pillanatra változik, és nagyon is bizonytalan. Tudniillik, ha az ember a jó mellé pártol is, csak addig marad mellette, amíg az az ő érdekébe nem ütközik. Mihelyt tőle is áldozatot kíván a jó, akkor az áldozat megtételére már nem vállalkozik, hanem visszalép, és ha a rosszat nem is támogatja, de ott, ahol ő lehetne a védő gát, ezt a gátvédő szerepét nem hajlandó elvállalni.

És ezért a mi feladatunk az, hogy bár a természetvilág megrendülését megakadályozni nem vagyunk képesek, lelassítjuk ezt a folyamatot, hogy idő és alkalom maradjon a megtérésre azoknak, akik még menthetők. Azok menthetők meg, akik hiszik azt, amit

Krisztus és a Szentlélek tanít, és nem tesznek úgy, mintha a veszély nem állna fent; mintha Krisztus nem állna itt, az ajtó előtt; mintha Krisztus második eljövetele nem következnek be. Mert bekövetkezik!

Krisztus második eljövetelének idejét senki, még az ég angyalai sem tudják. **De amilyen a világ helyzete, ahogyan a természeti erők csoportosulnak, ahogyan az ember lázadása egyre nagyobb és nagyobb a teremő Istennel szemben, már mutatja, hogy az idő közel van!** És megmutatja majd, amikor a tenger háborogni kezd, amikor a Hold vérbe borul, amikor napfogyatkozások lesznek, amikor mindenféle dögvész jön az emberre, amelyeket az orvosi tudomány képtelen lesz gyógyítani. És megmutatja majd akkor, amikor a tudomány embere azt hiszi, hogy befogta a légköri villámlást, és ezáltal megmenekült a légköri elektromosság rombolásától. És megmutatja majd mindabban, ahogy elszárad, kiég az a növényzet, ami az embernek és állatnak egyaránt táplálékul szolgálna. És a tudomány minden ismerete, minden hormonkészítménye ellenére sem lesz képes az emberek népességét megállítani, valóban „sok lesz az ember és kevés a főka”. Nagy lesz a népszaporodás azokon a területeken, ahol már most sok az ember, és még több gyermek jön a világra. Ezekről a helyekről sok ember elmenekül és emiatt bizonyos milliós városok népessége még nagyobb lesz. És ha majd megrendül a Föld, egyetlen katasztrófa azt a sok-sok millió embert maga alá fogja temetni.

És ez még nem a vég! Ez még mind csak a természet működését fejezi ki, azt az erőt, amelyből kivonatott az a szeretet, amiről beszéltem nektek, amivel ezeket a természeti világokat, mint a ti Földeteket is, össze lehet tartani. Mert a szeretet mindent összefog, összegyűjt, közös nevezőre hoz; de ahol nincs, ott minden széthull, mint oldott kéve.

Sok lesz az ember, és olyan lesz, mint a bábéli toronyépítés idejében: nem értik egymás nyelvét, nem értik egymás szavát. Az iskolákban különböző idegen nyelveket fognak tanulni, de én nem erről a nyelvről beszélek, hanem arról a nyelvről, amire az emberléleknek lenne szüksége, hogy érzékelje a másik szükségletét. De nem érti, hogy a másik mit kér és mit akar; és ha értené is, magára hagyja, mert az önzés oly nagyfokú benne, hogy csak magára van gondja. És amíg az ember erős, egészséges, addig a Föld urának, a menny urának, a világmindenség urának képzeletét, de amikor öreg, törődött, agg és beteg lesz, már senkinek nem lesz gondja rá. Mert kihűl a szeretet. Mert mindezt csakis azzal lehetne megelőzni, ha a gyűlölet helyett az emberi lelkekben újra a szeretet virágoznék ki. Mindezekkel nem egy félelmetes képet akarok elétek festeni, csak azt akarom nektek elmondani, hogy szükséges, hogy az ember ezekre az időkre beérkezék; szükséges, hogy ezekre az időkre a menyegzői ruháját megszerezze; szükséges, hogy ezekre az időkre a homlokán legyen a jel, hogy mi ráismerjünk. Szükséges, mert akin ez a jel nincs, elvesz. Hiába gondolja az ember, hogy az élet menete megy úgy, mint ezer és ezer évekkkel ezelőtt: megszületik, felnő, házasodik, gyermekeket nemz, gyermekeket nevel és meghal. Igen, az utolsó napig, az utolsó pillanatig házasodnak, gyermekeket nemzenek, gyermekeket szülnék. De mire? Mert ha nincs rajtuk a jel, akkor a kárhozatra.

Mi a beérkezésekért dolgozunk! Nem csak a tiétekén, hanem a Föld minden lakójáén. Azért dolgozunk, hogy minél több legyen azok száma, akik értenek az írásokból, akiknek lelke, mint mondtam, mint a szivacs, magába szívja a figyelmeztetéseinket; akik érzékelni képesek a veszélyt; akik össze tudnak olvadni azokkal, akik bár mások, mint ők, de akik Krisztusban testvérek. **Azokért fáradozunk, akik érzékelik, hogy most van itt az idő**

és alkalom, és ezt most kell felhasználni arra, hogy a rossz természetüket legyőzve a megmentettek közé kerüljenek, és ezáltal mindazokat a csodálatos mennyei dolgokat magáénak mondassák, amelyekért idelent küzdöttek és fáradoztak. Ezeket kívántam, kérésre elétek tenni. Ti azt gondoljátok, hogy mindig így lesz: vasárnap jön vasárnap után, csütörtök jön csütörtök után és ti ünneplő ruhában beléphettek erre a békés kis szigetre.

Én azt mondom nektek, lesz idő, amikor nem jöhettek ünneplő ruhában ide, hanem a munkásruhában kint kell állnotok a helyet. Akkor még visszagondolnátok a legparányibb részletre is, amit itt kaphattatok. Most nem becsülitek, mert azt gondoljátok, hogy vasárnap is kaphatom, csütörtökön is kaphatom és eleget kaptam és már eleget hallgattam. De amit mondunk, az nemcsak szó, ami elfolyik; **amit mondunk az az isteni Igazságra épül és az isteni Igazság pedig soha romba nem dülhet!** Le lehet takarni, el lehet temetni, de újra és újra dicsőségesen megjelenik.

Építsetek ti is templomot az igazságnak a bensőtökben!
Isten veletek.

A MINŐSÍTÉSI TÖRVÉNY MŰKÖDÉSE(*)

1999. DECEMBER 16.

A legtöbb embert készületlenül éri a halál; azokat az embereket is, akik azt hiszik magukról, hogy ők hitben élő, vallásos, Krisztust ismerő emberek; és azokat is, akik azt gondolják, hogy a haláluk után egyszerűen megpihennek, jutalmául annak az életnek, amit a Földön leéltek. Nagyon helytelen, ha az emberek úgy hiszik, hogy a földi életük eredményeképpen - nem is másutt - magának az Úrnak a kebelén pihenhetnek meg. Úgy hiszik, hogy Vele egyszerű erők világában helyezkedhetnek majd el. Pedig az ember csak mérje a gondolatait, érzéseit, tetteit, cselekedeteit, beszédét az Úrhoz; meg milyen áldozatra képes ő és mire volt

képes az Úr. Hát én a nehezén túl vagyok, de elhatároztam, ha a nehezén túl leszek, eljövök az emberek világába és meg fogom mondani, hogy úgy az egyházak, mint az emberek részéről ez egy óriási tévedés. Óriási tudatlanság, hogy az ember valamit elképzelt, elhisz és olyan dologban reménykedik, ami nem létezik.

Mert ideát mindenki csakis arra a helyre mehet, amire az életével elkészítette magát, és oda sem azonnal! Mindenkinek át kell mennie a halál különböző fázisain és folyamatain; át kell mennie azokon, amíg a külső burok, a test lemarad róla, és amíg a lélek a testben rejlő mindennemű, a legapróbb szilánkig - jót és rosszat - és mindennemű erőt - legyen az érzés, gondolat, vágy, szenvedély vagy bármi - ki nem vonja ebből az összeesett hüvelyből, a visszamaradt burokból, és azt magával nem viszi. És ahogyan azt viszi, mindenképpen - akár folyosónak, akár folyónak nevezzük - át kell érnie a folyosó végére, vagy át kell érnie a folyó túlsó partjára. Amikor a túlsó partra átértünk, bármennyire is szeretnénk ott köddé válni, és a szélrózsa valamely irányában eltűnni, nem lehet. Mert a parton véges-végig különböző épületek vannak. Díszteleknek, olyanok, mint a betonépületek, és nagy hatással vannak az odaérkezettekre. Nagy ablakaik vannak, mintha azok lennének az épületek megfigyelő szemei, ahonnan millió és millió szem vizsgál bennünket. A földi ember büszke a tudományára, hogy milyen mozgólépcsőkön, milyen csapóajtókon, milyen automata ajtókon megy keresztül. Itt amikor megérkezünk, egy láthatatlan erő sodor bennünket azokra a folyosókra, amelyek, mint a mozgólépcső, föl vagy levisznek bennünket; vagy mint a futószalag, előre visznek bennünket; vagy mint egy ajtó, amely hirtelen ott áll előttünk, szinte úgy érezzük, hogy nekimegyünk és abban a pillanatban kinyílik és kienged bennünket, de csak azért, hogy egy másik pillanatban egy másik ajtó elénk meredjen; és nem biztos, hogy az ajtók mindig megnyílnak a számunkra.

Előfordul, hogy sötét folyosókon kell botorkálunk és két ajtó között megrekedünk, és ha nincs világosságunk, akkor bajban vagyunk. Milyen világosságról beszélek? A hit világosságáról, amely nem egy reánk aggatott lámpa; még csak nem is egy lámpa, amit a kezünkben viszünk, mint a bányászok, amikor alászállnak a sötét aknába, hanem bent a szívünk helyén - vagy maga a szívünk, ki tudja azt? - világít vagy nem, aszerint, hogy van hitünk vagy nincs. És vannak nagyon szeles átjárók ezekben az épületekben, és ha nincs hitünk, vagy kevés hitünk van, akkor ezeken a szeles átjárókon akármennyire próbáljuk is a burkainkkal a lámpásunkat védeni, úgy érződik, hogy ezek az erős, nagy szelek kifújják ezt a lámpást, ami belülről világít - már akinek világít. Azután megint más helyekre kerülünk, és néha úgy érezzük, hogy az épületek teljesen üresek; néha úgy érezzük, hogy nagy a csend. Mászor úgy érezzük, hogy tele vannak képekkel, félelmetes szörnyekkel vagy azokkal, akiknek bánatot, fájdalmat, szomorúságot okoztunk, megsértettünk, elkívántuk, elraboltuk, amik az övék volt, vagy az ő helyüket könyököltük ki magunknak az életben. Néha a folyó felől erős orkánszerű szelek fújnak, ilyenkor az újonnan érkezettek nem tudnak a partra kiúszni, nem tudják a kicsi csónakjukat kikormányozni, mert a szél, a vihar és az egyre magasodó hullámok felborítják azt. Hajótöröttként hányódnak - csak az Úr Isten tudja megmondani, mennyi ideig - míg végre nagy nehezen talán valahol, valamikor partot érnek, és elnyeli őket ezeknek az épületeknek valamelyik szobája vagy folyosója. Előfordul, hogy egy kinyíló ajtó után egy nagy munkateremben találjuk magunkat - én legalábbis abban találtam magamat - és ott csodálatos, erős, szép, fehér valakik dolgoznak. Semmiféle érzés nem látszik rajtuk: nincs szájalom, nincs megértés, nincs se jó, se rossz szándék bennük; nem akarnak ellenünk tenni, de nem tesznek mellettünk sem, egyszerűen osztályoznak bennünket,

mint valami számokat. Osztályoznak, mérnek aszerint, amit magunkkal hozunk, ami rajtunk van, ami bennünk van.

Mi legtöbbször sötétségben vagyunk, és ők pedig világosságban vannak. Mi nem vagyunk tisztában önmagunkkal, de ők tisztában vannak velünk; tisztában vannak minden értékünkkel, a magunkkal hozott lim-lommal és értéktelenségünkkel. Szétszedik és megméri a különböző erőinket; némely esetben, ha lemarad rólunk egy bizonyos erőréteg, az olyan fájdalmas, mintha egy másik halálon mennénk keresztül. Némely esetben úgy emelnek le rólunk egy erőréteget, mint a páncélt, amit azután ők valami gépekre, futószalagokra tesznek, és pillanatok alatt, ami még rajtunk volt, ami még a miénk volt, mind ízekre, szerteszét szedik és eltüntetik. De nehogy azt gondolja valaki, hogy ezáltal megkönnyebbül a bűnös, megkönnyebbül az, aki a saját számláját alaposan megterhelte. Mert nem így van, újabb súlyok nehezeden rá és ki tudná honnan, mint egy kifogyhatatlan kútból, bugyognak, jönnek-jönnek a felszínre, és újabb súlyos terheket, némely esetben bilincseket raknak ránk. És akik itt dolgoznak, mindezt némán cselekszik, semmit nem szólnak. Fejbólintással vagy egy kézlegyintéssel mutatnak egy irányba anélkül, hogy mi meggondolhatnánk, és máris a futószalag visz minket abba az irányba, amelybe mutattak. Én sokszor szerettem volna valahol az épületben találni egy helyet - hiszen annyi ablak van rajta - ahonnan kijuthatok újra a szabadba, ahol nem kell minősülnöm, ahol nem úgy néznek meg, mint egy eladásra szánt lovat. Mindent megnézek, még a fogunk fehérjét is - ez jutott most eszembe - és mindent észrevesznek. Ezeknek az itt dolgozóknak röntgenszemük van: a pillanat századrésze alatt átvilágítanak bennünket.

Még véletlenül sem mehetnénk arra, amerre húz az érzésünk, vagy amerre azt gondolnánk, hogy a kijárat van; vagy amerre egy olyan ismerősünk került, akivel egy rövid időre egy helyre vitt

bennünket a szállítószalag, és most úgy érezzük, ha odasodródunk melléje, akkor vele együtt mi is jobb állapotba kerülünk. Ez nem lehetséges! Mikor olyan irányba indulunk, amelyet nem mutattak, de úgy érezzük, hogy az a számunkra kedvező lenne, akkor abban a pillanatban sorompók ereszkednek le elénk, vagy vaskorlátok, vasfüggönyök csapódnak le, amelyek nem engednek arra. Néha úgy érezzük, hogy sem vissza, sem előre nem tudunk lépni. Sok-sok vasajtó van itt, olyan, mint a páncélszekrényen, amit nem lehet még robbantani sem; aminek nem tudjuk a zárját kinyitni. Ha ilyen ajtó elé érkezünk, vissza kell mennünk arra a helyre, ahonnan ebbe az irányba indultunk és szót kell fogadnunk azoknak, akik újra mutatják nekünk az utat. Egyetlen kézmozdulattal mutatják, mert annyira elfoglaltak. Fel sem néznek, mert szünet nélkül dolgoznak, a pillanat töredéke alatt mindent átlátnak. Itt nagyon nagy a sürgés-forgás; itt millió és millió azoknak a száma, akik meghaltak; és akik meghaltak, ezeken keresztül kell menniük. És jönnek és jönnek; és itt nincs megállás, nem lehet leállítani a szállítószalagokat, nem lehet leállítani az ajtókat. Olyan itt, mint egy elvarázsolt kastélyban, csak minden az igazság törvényének megfelelő. Impozáns - ezt úgy értem, hogy nem díszes, hanem az erőssége és a nagysága miatt impozáns - de mégis félelmetes az ilyen magamfajtáknak, hogy mi lesz velünk?., hova jutunk?., ki jutunk-e a világosságra?., kijutunk-e a szabadságra?., lesz-e világosság a számunkra?., felkel-e a nap a számunkra?., lesz-e valami hely, ahol meghúzhatjuk magunkat, ahol megpihenünk? Az ismeretlentől való félelem szinte vasmarokkal markolja meg az ide bekerültek szívét.

Angyalok ezek az itt dolgozók, én úgy gondolom. De nem olyanok, ahogyan az ember gondolja, hogy angyalok azért vannak, hogy az embernek jó hírt hozzanak, vagy az angyalok talán azért vannak, hogy amikor az ember a maga balgasága miatt nehéz

helyzetbe kerül, onnan kisegítsék. Nem! Ezek nem akarják az idejövőt abból a helyzetből kisegíteni, amibe az illető magát belekeverte. Ezek csak minősítik, hogy hova keverte bele magát, hol áll, hova kell mennie, meddig kell mennie, min kell keresztül mennie, mennyi ideig tart, amíg ezeket az erőket leszedik róla.

Vannak olyan erőrétegek, amelyek semmiképpen sem engednek ennek a folyamatnak, akkor egy időre ezek az épületek, folyosók, kazamaták kiengedik az illetőt a vasmarkukból, hogy később, amikor ide valami szél hirtelen ledobja, akkor rosszabb helyzete legyen, mint volt annak előtte. A legtöbben csak egyszer fordulnak meg itt, de előfordul, akinek még egy halál kell - csak ezt tudom mondani, mert az olyan, mint a halál, olyan, mint az eleven megnyúzás, mint az eleven parázs, tűz, amely éget lángok nélkül. Nagy-nagy szigorúság, nagy-nagy fegyelem van itt. Határozott a törvény. Szóval, én csak azt mondhatom, hogy mindezt végigéltem, és innen kikerültem. Azt gondoltam, ha innen kikerülök, bizonyára már ehhez viszonyított könnyebb élet vár rám. De nem így van, mert nem tudom felmutatni azt a pénzt, amit és ahogy a régi rómaiak a halott szájába tettek, amikor a nagy révész (Charon... a kiadók) átvitte a halottat a halál folyóján. Talán vannak, akik fel tudják mutatni, de én nem tudom...

Körvezető: A földi életed eredménytelensége miatt nem tudtad felmutatni, ugye?

Médium: Jobban tudja, mint én. Valóban azt várták, hogy mit hoztam a Földről, mit tudok felmutatni...

Körvezető: Kedves testvérem, azon a folyamaton, amin átmentél, tudatosan mentél át?

Médium: Volt, amikor tudatosan, és volt, amikor nagyon félelmetesek voltak ezek az árnyak és ezek az élő valamik...

Körvezető: Mondd, te magad előtt képes voltál ezt tudatosítani?

Médiúm: Először a törvény minősített, és utána magunknak is minősíteni kellett. Sok esetben nem egyeztem meg azzal, amit a törvény elem tartott, mint tükröt; amit a minősítési törvény kiállított rólam azokban a félelmetes nagy ablakú épületekben. Én másképpen ítélt meg a cselekedeteimet, gondolataimat, szenvedélyeimet, vágyaimat, érzéseimet, törekvéseimet, beszédeimet. Ahova ez a törvény kiutalt vagy kiadott bennünket, akkor ott már magunknak kellett ezeken a folyamatokon átesni, és közös nevezőre hozni azt, amit kiállított rólunk a törvény, meg ahogyan gondolkodtunk magunkról. Arról, amit magunkról, mint ember elhittünk, elképzeltünk, jóváhagytunk, vagy azt hittük, hogy mi azok vagyunk, a törvény beláttatja velünk, hogy nagyon is téves képet alakítottunk ki magunkról; nagyon is kedveztünk magunknak. És amíg mi magunk be nem látjuk, hogy minden pontnak meg kell egyeznie, addig nem tudjuk a lelki békességet élvezni.

Körvezető: Hát testvérem, légy szigorú magaddal szemben, mert csak e mellett a szigor mellett leszel képes helyesen lemérni az életedet...

Médiúm: Azt mondják, hogy ezek nagyon erős, nagyon határozott szellemek; ezek sok mindent tapasztaltak, sok mindent láttak; ezek a maguk életével is - nem tudom másként mondani - megpecsételték az igazságot, tehát semmi részrehajlás nincs itt. Itt csak olyanok dolgozhatnak, akik száz százalékig az igazságot képviselik. Amilyen bizonyítványt kiállítanak rólunk és amelyet elvárnak, hogy mi is kiállítsunk magunkról, az a következő életünknek a lehetőségeit, eshetőségeit kialakítja, amelyek azután le lesznek cövekelve, tehát megváltoztathatatlanok, és azok több lehetőségeket vagy több szabadakaratot mint a törvény megenged, nem tesznek lehetővé. Ez a valaki, aki sok mindent megmagyarázott nekem azóta - mert én már elég régóta itt vagyok - azt mondja, hogy ők a karma urai, mert ők egyben az ember karmáját is összeállítják annak az alapján, amit itt az a bizonyítvány mutat,

amit ez a minősítési törvény vagy az ott dolgozók kiállítottak rólunk. Bár nem jó ez a kifejezés, hogy „az ott dolgozók”, mert az ember az ott dolgozók alatt csak munkásokat ért.

Ezek szorgalmasak, tehetségesek, hihetetlenül gyorsak, pontosak és precízek; milliméterre precízek, tehát egy hajszálnyira sem térnek el. De ezek egyúttal vezető szerepre is képesek, mert ezek a pillanat töredéke alatt képesek azonnal pontos határozatot hozni, ami élet vagy halál olyan értelemben, hogy ott az embert életre vagy halálra ítélik el. Tehát nem lehet, hogy valakire véletlenül olyat fogjanak rá, amit ő nem tett meg. Annak ellenére, hogy ilyen hatalmasak, mégis nagy szorgalommal, alázatossággal, pontossággal, precizitással látják el ezt a hihetetlenül nehéz munkájukat. Az ide bekerülőknél - már pedig ide mindenki bekerül, aki a Földről jön - nagyon nehéz a helyzete, ha az igazság világa helyett - mint én is - a hazugság világát építgette; és ha nem az igazságot, hanem a hazugságot szerette; nem a krisztusi lelkületet, hanem a világot és az ehhez tartozó minden hiábavalóságot szerette.

Hát elmondtam... Isten áldjon meg...

Körvezető: Isten legyen irgalmas hozzád... Isten veled.

A HALÁL ANGYALAINAK MUNKÁJA(*)

1999. DECEMBER 30.

Az Úr Jézus nevében köszöntelek benneteket szeretettel testvéreim! Isten akarata nélkül nem lehet meghosszabbítani az életet. Az ember próbálkozhat, a tudomány ügyeskedhet, néha az isteni Gondviselés hagyja, hogy az ember a maga feje után menjen, a maga elképzelése szerint valósítson meg dolgokat az életben és az életért, de hogy jól végződjék az, amit az ember összemesterkedik, az nem valószínű és arra nincs garancia. Isten ha akarja, a holtból is élőt, a kövekből is fiakat támaszthat, és amire Isten ki mondja a végzést: „eddig és ne tovább” azt senki a világon meg

nem fellebbezheti. Bizony van nekem gyakorlatom ebben, mert hosszú-hosszú időt töltöttem el - így is mondhatnám, bár egy kissé furcsán hangzik - a halál angyalaként. Jártam közöttetek egyetlen egyszer, nagyon régen. Más volt az épület és ti is mások voltatok annak idején. Van annak már 25 vagy talán annál is több esztendeje, amikor egyetlen egyszer, szintén így év végén itt voltam, és ti búcsúztatva az ó-évet reményteljesen néztetek a megszületendő újév elé. Nem ezt az eszközt vettem akkor még használatba, hanem egy másikat, akin keresztül bemutatást nyert, hogyan rémül meg az életet kedvelő, az életet szerető, az életet habzó ember a halál gondolatától, amikor vígan van, eszik, iszik, mulatozik, és úgy várja az új esztendőt. Amit az eszköz ott láthatott, amit én akkor megmutattam neki, az valóság volt. Mindenki, aki ott volt, megrémült attól, hogy köztük valakit meglegyintett a halál szele. (lásd: „Szilveszteri látomás” című, 1964 dec. 31-i közlemény)

Tehát tudom, hogy mindennek ideje van, és így ideje van a halálnak is. Ahogy a megszületendő szellem, ahol majd megszülethetik, a szülők körül, többnyire az anya körül jár, hogy megfelelő kapcsolatba jusson vele, úgy hasonlatosan ehhez, a halál angyalai is az ember körül járnak, az embert figyelik, aki már halálra van szánva. Látóitok, ha Isten engedné - de kegyelemből nem teszi azt, bár vannak kivételes esetek - már előre láthatnák, hogy a halál lehelete valakin rajta van, pedig az illető még egészen jól érzi magát. Még tervei vannak az életben, még mind a tíz körmével kapaszkodik bele; még ezt is, azt is, amazt is szeretne; még egy ilyen lehetőséget, még egy olyan ruhát, még egy amolyan összejövettel szeretne; még ezeket, azokat meglátni, sok mindent szeretne, és mindazt már nem kaphatja meg. Vagy ha még egy rövid idő engedélyeztetik neki, nemhogy arra használná fel, amire akkor a legnagyobb szüksége lenne, hogy egy kis rendet teremtsen a

belső lelki világában, hanem még minden érzésszálával kifelé figyel, még minden érzésszálával a világ dolgaihoz és e világhoz kapcsolódik, pedig az ítélet már kimondatott felette. Jó azoknak, akiknek részére az ítélet úgy szól, hogy ekkor és ekkor a testtől el kell szakadniuk és menniük kell. Sok esetben körülöttük, vagy lelkük falán már meg is jelent az írás: „megmérettél és könnyűnek találtattál; mert mivel is töltötted el a drága, és ami a lényegesebb, a visszahozhatatlan időt?” Mert ami elmúlt, azt többé visszahozni nem lehet. Senkinek nincs hatalma arra, hogy ami elmúlt, azt visszahozza; hogy a megtörténtet meg nem történtté tegye; hogy az elpazarolt időt valami értékessel tölthesse meg; hogy életének agyonfirkált lapjait kiradírozhassa, és más dolgokat írthasson be; hogy akikhez rossz volt, és akiknek lelkében rossz érzéseket hagyott maga után, azokat képes legyen megváltoztatni. Az mindmind kikerül a halál szele által meglegyintett ember, a haldokló lehetőségei közül.

Mindenkinek más a halála, más az agóniája, más a halálfélelme; mindenkinek más és más jelenik meg utoljára testi szemei előtt, és mindenkinek más és más tűnik fel a kibontakozó lelki szemei előtt. Ha az életét úgy élte, hogy orcáját nem a fény felé fordította, akkor megvakul, és hiába próbálja nyitogatni lelki szemeit, hogy ebben a világban valamit megpillantson, csak sűrű sötétséget és tapintható ködöt érez maga körül, és semmit e világból nem lát. Az ember napjai megszámláltattak; az írás szerint az ember napjai legfeljebb 70 vagy 80 esztendő; mindaz, ami azon felül van, az Isten nagy-nagy kegyelmi ajándéka. De az ember azt sem veheti biztosra, hogy azért, mert ezt a nagy kegyelmet megkapta, akkor jóra fordul a sorsa, mert számtalanszor a nagy kegyelmet megkapva, a hátralévő időt is helytelenül és rosszul használja fel. Mert az időt csak elmulasztja, kifolyatja az ujjai közül anélkül, hogy a körülötte lezajló életből valami értéket tudna kihozni. Mert a figyelme nem azon van, amiért a Földre küldetett, hanem

mindazon a káprázaton, amely e világra oly nagyon jellemző. Az egyén halála másként történik, mint a tömegkatasztrófákban elhaltaké. Ezt úgy értem, hogy azoknak a munkája egyszerűbb, könnyebb, akik az egyénileg meghalók mellett teljesítenek szolgálatot.

De amikor így, mint nekem is, katasztrófák, különböző balesetek és szerencsétlenségek helyén kell teljesítenünk szolgálatot, néha még bennünket is - bár kötelességtudatunk olyan erős, hogy megakadályozza, hogy érzésbelileg az ott életüket veszettekhez kapcsolódjunk - megvisel az, amikor azt kell látnunk, hogy mennyire felkészületlenek azok az emberek, akik tömegkatasztrófákban halnak meg. Mert hiszen nem voltak betegek: a betegség, a fájdalom nem készítette őket elő a nagy útra, hanem minden idegszállalukkal benne éltek a világban. Talán éppen repülőre ültek, hogy keressék azokat a lehetőségeket, ahol kimulathatják magukat; talán éppen egy nagyváros forgalmas utcáján jártak; talán éppen éjszakai nyugovóra tértek, amikor megrendült a föld; talán éppen Istent káromolták, és ez fagyott ajkukra. Nagy az ilyen helyeken a fejetlenség; többnyire az ott meghaltak azt hiszik, hogy még mindig van lehetőségük, hogy kijuthassanak abból a katasztrófa-lis helyzetből; hogy mementsék az életüket; kikerüljenek onnan, ahol a veszedelem fenyegette őket. Némelyek, akik nem veszítik el öntudatukat - mert az is ritka, akik nem veszítik el - azok kószálnak, és azt várják, hogy elszállítsák őket a mentők. Pedig mi fogjuk őket elszállítani idegen vidékre, egészen más területekre, mint amit ismertek, és amihez hozzá voltak szokva. Még - mint mondom - azok is, akik éberek maradnak, és nem veszítik az öntudatukat, még azok sem tudják, hogy mi is történt és mi is történik velük. Akik pedig öntudatukat elveszítik, azoknak többnyire hosszabb idő kell ahhoz, hogy újra eszméljenek, és újra felébredjenek arra a tudatra, hogy a testi életüknek már vége van.

Közel kétszáz esztendeje teljesítem ezt a munkát, amely most, ennek az évezrednek a lejárodásával az én számomra is lejárodott, és nagy-nagy szükségem lesz az étellel való telítődésre. Mert a halál közelségében dolgozni, a halállal időt tölteni mindenkor megviseli még a szellem érzésvilágát is, de különösen megviseli azokét az emberekét, akik mindig a halál közelségében vannak. Mert kik is vannak igazán az élethez közel? Azok, akik életet mentenek, akik étellel dolgoznak; akik az életnek áldására vannak; akik a természetvilágba intenzíven bekapcsolódnak érzéseikkel és gondolataikkal; akik a városokon kívül, faluhelyen, a természetben élnek és szeretik a természetet; akik minden kis életre figyelemmel vannak, még a piciny kis bogárka életére is. A városi élet nem sokat érő. A városi életben az embernek az élethez kapcsolódó, finomabb, érzékenyebb érzései elsatnyulnak, és éppen ezért a városi embernek igen nagy szüksége lenne, hogy az év minden évszakában, nem csak a kellemes meleg idők alatt, kísétálgjon a természetbe, észrevegye a természet csodáit, és feltöltődjék azokkal. A városi ember a falusi ember munkáját nyűgnek, gondnak, sok-sok munkának érzi, amit annak el kell végeznie a földeken vagy az állatokkal. A városi ember úgy gondolja, az a kellemes időtöltés, amikor nem természetes - tehát mesterséges világítás mellett - mindenféle bárókban, kaszinókban, sötét helyeken mulat és szórakozik, és szinte futva menekül az egyik ajtótól a másikig, hogy a lehető legrövidebb ideig se érje őt a szél, a hideg, a meleg, mert elszokott az élet közelségétől. És ezáltal máris benne van a halál. Lehet, hogy az arca még pirosposzsgás, lehet hogy külsőben nem látszik meg rajta, de belülről már a lélek halála látható a számunkra. És ha a lélek meghal, a lélek élettelen, mi értelme van a földi életnek?

Hiszen a lélek a motor az emberben, a léleknek kellene irányítania az ember életét, hogy napjait mivel tölti, mivel foglalkozik, mikor és hogyan imádkozik, milyen könyveket olvas, milyen műsorokat

néz, egyáltalán milyenek az ő gondolatai, érzései, vágyai és törekvései. Vannak érzések, vannak vágyak, vannak gondolatok, amik a halálra visznek. Mert amiben bűn van - és ilyenek a bűnös érzések, vágyak és gondolatok - abban halál van. Az ember akkor telítődik meg élettel, ha érzéseivel, vágyaival, gondolataival az istenihez, az élethez, a feltámadott Krisztushoz kapcsolódik. Bizonyára láttátok már, hogy vannak olyan emberek, akik hosszú ideig vágóhídon dolgoznak, vagy forradalmak, háborúk idején a mindennapi vérontás, a sok halál látása miatt minden érzékenységet elveszítik a szép iránt, nem tudnak lelkesedni, nem érzik jól magukat, elmegy az étvágyuk; nem kívánják azokat az örömeket sem, amelyek a test örömei, mert még a testen keresztül sem érzik magukhoz közel az életet.

Némelyek az ilyen háborúk alkalmával úgy megsérülnek, annyira magukba szívják a halált, hogy még ha ki is kerülnek az úgynevezett normális életkörülmények közé, nem lesznek már soha a régiek, hanem megroppannak lélekben, megroppannak erőikben, megroppan idegrendszerük, és nagyon nehezen viszik tovább az életüket. Pedig ők nem tettek semmi rosszat, de az a környezet, amelyben kénytelenek voltak a háborús időkben és háborúk alatt az életük egy részét vagy az életüknek egy szakaszát eltölteni, hatott rájuk. Igaz, ahhoz, hogy valaki katona legyen, nagy-nagy lelkesedéssel és életszeretettel kell rendelkeznie. És nem azokról a katonákról beszélek, akik harc vonalban soha sem voltak, akik mindig a háttérben vannak, akik különböző okokkal az élvonalból kivonják magukat; mégcsak nem is azokat a tiszteket emlegetem, akik a parancsot kiadják ugyan, hogy támadjanak, bombázzanak vagy bármiféle tömegirtást végezzenek, de ők mindazoknak a végrehajtásáért, katonáik életéért nem érznek felelősséget. Visszavonulnak, és azt hiszik, hogy akiknek a parancsot kiadták, azok felelnek érte, de ők nem. Ezt is gyakorlatból mondom, mert

voltam azokon a helyeken is, ahol nagy háborúk és nagy ember-veszteségek voltak, és ezek a veszteségek igen-igen fájdalmasak voltak nekünk is, akik ott dolgoztunk, és azoknak is, akiket abba a világba kellett átsegítenünk, ahova készítették magukat. Igaz, az első lépés nem az, hogy oda mehetnek, ahova készítették magukat, hanem az első időben egy kórház félébe kerülnek - mondhatnám mindegyik, kivétel nélkül - nem is annyira azért, hogy ápolásban részesüljenek, hanem hogy megkezdődjék rajtuk a felébresztési folyamat. És természetesen aszerint, hogy milyen lelki beállítottságúak voltak emberkorukban, annak alapján egyesek gyorsabban és rövidebb idő alatt, mások hosszabb idő alatt és csak nagyon lassan térnek magukhoz. És amikor magukhoz térnek, akkor minden kapcsolatukat elveszítik az étellel, teljesen kiesnek az idő és tér érzékeléséből, és bizonyos időnek kell eltelnie, hogy lassan-lassan összerakják, valójában mi is történt, hogyan történt és mennyi ideje történt velük.

Vannak olyan tömegkatasztrófák is, amelyek előreláthatók. Nem egy esetben minket már előre odavezényelnek és emberi számítás szerint heteket, hónapokat töltünk ott, mert biztos, hogy azok elkerülhetetlenül bekövetkeznek. Sok esetben az is előfordul, hogy egyeseknek, akik azon a területen tartózkodnak, idő és alkalom van még adva, hogy valamilyen okkal, gondolattal vagy feladattal arról a helyről elhívassanak, mielőtt a katasztrófa bekövetkezik, és azokra a területekre eljussanak, ahol a Gondviselésnek még igen nagy szüksége van rájuk. Persze vannak olyan katasztrófák is, amelyeket nem a természet okoz, hanem amik emberi gondatlanságból, emberi nemtörődömségből jönnek létre. Nagyon sok tűz keletkezik a városokban csupán gondatlanságból, mert az emberek semmire nem figyelnek és semmiben sem elég alaposak. Sok mindent el lehetne kerülni. Nem egyszer egy másik csoport jár előttünk, akinek az a feladata, hogy felrálja és figyelmeztesse az embereket a veszélyre; vagy azokat, akik még a házban, vagy

a sűrűn összeépült, több emeletes városi épületekben nincsenek elbódulva, akiket még lehet figyelmeztetni - ha nem is mindenki menthető ki az épületből - megmentésük. Vannak olyan esetek, amikor az emberek még élhetnének. Tehát ez az ellenkezője annak az esetnek, amit beszédem elején mondtam, amikor valakire az isteni végzés kimondotta, hogy pont kerül az életük végére, akkor már nem lehet alkudozni. De gondatlanságból, figyelmetlenségből, tréfákból, különböző játékokból, fogadásokból, merészségből, sportból és még sok mindenből az életüket kockára teszik. És ezekben az esetekben nem kellene, hogy bekövetkezzék a halál, de bekövetkezik, mert mint mondtam, figyelmetlenek vagy túl merészek voltak és az életüket kockáztatták.

Vannak emberek, akik szeretnek játszani a halállal: kétszer, háromszor, ötször, tizenkétszer próbálják, és mivel tizenkétszer sikerült nekik, azt hiszik, hogy ez mindig így lesz. Pedig nem így van, mert egyszer rá kell fizetniük a gondatlanságukra, merészségükre, ahogyan maguk ellen kihívják a halált. Bizonyos esetben kórházakban is sokszor van emberáldozat az orvos vagy az ápoló személyzet gondatlanságából; az illetőnek nem volt még itt az ideje, nem kellett volna meghálnia. Mert aki meg volt bízva azzal, hogy az illető egészsége fölött őrkdjék, azt helyreállítsa, vagy a gyógyszerét adagolja, az könnyelműségből különböző veszélyeknek, esetleg halálnak tesz ki egyéneket. Azután vannak, nem is kevesen, olyanok, akik szívesen játsszák meg a halál angyalát úgy, hogy aki szerintük már nem életképes, azt egy injekcióval, vagy más eszközzel - úgymond - átsegítsék a túlvilágra. Súlyos felelősség testvéreim, amikor az ember mások életével játszik, vagy a maga életét teszi kockára; súlyos dolog, amikor az ember élete olyan emberektől függ, akik nem józanon, nem helyes gondolkodással töltik be helyüket a kórházakban és az egyéb olyan helyeken, ahol a betegek ápolásra és az egészségük védelmére szorulnak.

Azokat, akik így hirtelen meghaltak anélkül, hogy az idejük itt lett volna, ideát többnyire nem várja senki; többnyire tölünk sincs sem egyénileg, sem csoportosan kirendelve ezekre a helyekre senki; csak később tudjuk felkarolni és segíteni őket. Igaz, hogy az őrszellemeik mindent elkövetnek elsősorban a halál megakadályozására, másodsorban, ha már a halál bekövetkezett, a halál több lépcsőben történő lefolyásának a segítésére. De az ő munkájuk és feladatuk nem az volt, hogy az embert szellemi újszülöttként ebbe a világra átsegítsék, hanem az ő munkájuk és feladatuk addig szólt, amíg a Földön éltek, és ideát is majd akkor lesz, amikor a védencük öntudatra ébredésének be kell következnie. De az öntudatra ébredés és a fizikai testből való kikapcsolás, vagy az életszalag elvágása között még több lépcsőben történik a benső szellemi élet felszabadítása a test burkaiból és főként erőrétegeiből. Természetesen, akik önkézüleg vetnek véget életüknek, azokat sem várja itt senki, mert hiszen nem volt még itt a haláluk órája, és amint mondtam, minket azokra a helyekre vezényelnek ki, ahol nyilvánvaló, hogy a halálnak be kell következnie. Engem pedig abba a csoportba osztottak be, és azokkal munkálkodtam - ahogy már említettem - akik nem egyénileg, hanem háborúban vagy tömegkatasztrófákban haltak meg. Az ember azt gondolja, hogy egyetlen pillanat alatt bekövetkezik a halál a fulladásnál; egyetlen pillanat alatt bekövetkezik a halál, amikor a repülő lezuhan; egyetlen pillanat alatt bekövetkezik a halál, amikor az autó a fának vagy a falnak rohan, de valójában ez nem így van. A leggyorsabban bekövetkező halált is óriási halálfélelem előzi meg; tudatos az emberben, hogy most annak a fának neki fog menni, vagy a repülőgép lezuhan, vagy feléje süvít a golyó, vagy leszorítják egy párnával, vagy zsineget kötnek a nyakára és megfojtják. Különösen tömeggyilkosok esetében, fizikai élvezeteket okoz nekik a halálfélelem meghosszabbítása áldozataiknál. Nem egy esetben ilyenkor tölünk is valakit odaküldenek, hogy segítse

ennek az áldozatnak a mielőbbi elszakadását a testtől, de ez természetesen nem tőle függ, hanem attól, aki a mindenhatót játssza és arra gondol, hogy annak a másiknak az élete az ő kezében van. El nem tudjátok képzelni, hogy az ilyen áldozatok milyen halálfélelmen és milyen gyötrelmeken mennek keresztül, és az még sokáig velük marad a halál beállta után is. Mégis, a mai társadalom többnyire nem az áldozatokat sajnálja, akiket ilyen gyötrelmeken vitt keresztül az, aki az áldozat vagy áldozatok életét kioltotta. Ha a gyilkos hurokra kerül, akkor a társadalom amiatt aggodik, hogy az elítélt gyilkosnak milyen lesz az agóniája, a halála, vagy mit fog érezni, ha gyorsan öló halálammal a földi igazságszolgáltatás a szemet-szemért, fogat-fogért törvényt alkalmazza. Az igazság törvénye szerint nem is alkalmazhatna mást. Mert akik a mások életére törnek, mások életét elveszik, azoknak semmi kegyelem nem jár, mert nem adtak semmi olyat az életbe, ami őket átsegítené a kegyelem világába, hanem amit adtak, amit tettek, az őket ezer és ezer szállal a szemet-szemért, fogat-fogért törvényhez kapcsolja.

Manapság elterjedt dolog - bár az Úr megmondotta, de ennek ellenére elterjedt dolog - hogy az emberek minden meggondoltság nélkül házaikban fegyvert tartanak, és ezt a fegyvert a legkisebb indulatos vagy haragos érzés esetén már használják, sőt, nem egyszer a fegyver egészen éretlen gyermekek kezébe jut. Szeretném az ilyen embereknek csak egyetlen nap alatt, néhány városban történt fegyver által meghalt nyomorúságos helyzetét megmutatni. Mert nem olyan egyszerű a dolog, mint ahogyan azt a filmek mutogatják, hogy az emberek csak úgy meghalnak, hanem innen nézve, ezt a munkát vállalva, ezt a munkát végezve meg kellene látniuk, hogy mit is idéznek elő, hogy mit is cselekszenek, és hogy mindezzel eleven parazsat gyűjtenek a saját fejükre.

Úgy nézem, hogy a kórházaitokban is, és több elsősegélyt nyújtó helyen is kezdenek belefáradni ebbe azok az emberek, akik mindennap találkoznak ezeken a helyeken ilyen esetekkel. Mennyit küzdenek, milyen sok és nehéz munkába, mennyi anyagi értékbe kerül az, hogy akiket oda behoznak, az életnek megmentésék, ápolják. Nem olyan egyszerű dolog az, mint ahogyan azt az esztét vesztett ember gondolja, mert, mint mondom, minden halál fájdalommal, félelemmel és gyötrellemmel jár. És senkinek nincs joga életet elvenni, hiszen életet adni senki nem képes, csak egyedül Isten. Amit tehát Isten adott, afölött csakis Isten mondhat ítéletet, vagy csakis Isten szüntetheti meg. Tehát semmiképpen nem gondolhatja az ember, hogy rendelkezhetik az élet felett; akkor sem, amikor azt hiszi helytelenül, tévesen, balgán, hogy ő majd életet képes előállítani; és akkor sem, amikor meggondolatlanul emberi életet veszélybe sodor, emberi életet vesz el, embereket gyilkol bármilyen eszme érdekében.

A legszentebb eszme is véráldozatot követel, de nem azért, mert annak így kell lennie, hanem azért, mert a balga ember a legszentebb, a legtisztább, a legcsodálatosabb elvet és eszmét sem ismeri fel. Nem ismerte fel az eszmét a mi Urunk, a Jézus Krisztusban sem, és az ember mondott ítéletet, a legszentebb, a legtisztább, az Isten küldötte felett és folyatta el az ő drága, szent véréét. És így mond ítéletet az ember a „világ sói” fölött, azok felett, akik a világot előbbre viszik, vagy előbbre vitték, akik mártírok, akik vérpadon fejezik be életüket, akik az isteni Igazságért áldozták az életüket. A balga embernek nem elég a vérből. A balga ember újra és újra olyan dolgokhoz nyúl, amikhez nem lenne szabad hozzányúlnia, újabb és újabb háborúkat kezd, amiknek semmi értelme nincs. Mert értelme akkor lenne, ha azáltal megtisztulna, ha szebb, jobb és bölcsebb lenne a világ. De nem lesz jobb, bölcsebb, szebb, békésebb a világ, hanem a harcok új harcokat hoznak, a

fegyverek új fegyvereket indítanak harcba, új fegyverek ropognak és újra emberi életek esnek áldozatul. A halottakat pedig senki, senki fel nem támaszthatja! Testvéreim, ha azt akarjátok, hogy az élet szent legyen előttetek, ha féltitek a saját életeteket, akkor legalább annyira tartsátok tiszteletben a mások életét is - mi több, minden életet! - mint a tiéteket! Mert a parancsolat nem csak azt mondja, hogy embert ne ölj, hanem így szól: „ne ölj!” **És ha az ember ettől a gyilkos természetétől megszabadulna, akkor bizony mondom nektek, kevesebb lenne a tömegkatasztrófa, kevesebb lenne a tengereknek és a szárazföldeknek a háborgása; akkor kevesebb veszély lenne új és új földrengésre, új és tűzhányók kitörésére.**

Mindenkinek meg kell halnia, de nem mindegy, hogy hogyan; mindenkinek meg kell halnia, de nem mindegy, hogy miért. Mindenkinek meg kell halnia, de fontos, hogy amikor a halál eljön érte és átszállítja a halál utáni létállapotba, akkor az életét nyereséggel zárja, elhozza magával mindazt, amiért a Földre küldetett. Mert a földi élet Isten nagy kegyelme; mert nem lehet a szférák világában olyan eredményekre szert tenni, mint amilyenek megszerzését a földi élet lehetőségei kínálják. Tehát a Földön okosan, bölcsen kell élni; tiszteletben kell tartani az életet, és éberrel vigyázni mindennemű értékre. Mert hiszen a szülőnek is vigyáznia kell a rábízott legnagyobb értékre, az új emberre, a nála megszületett csecsemőre: annak életét óvni, védeni kell, annak életét táplálni kell mindaddig, amíg az képes lesz megállni a maga lábán, nem pedig veszélybe sodorni, olyan büntetéseket alkalmazni, amelyek annak a halálát vagy súlyos sérüléseit okoznák vagy okozhatnák.

Nem elég szigorúak, nem elég kemények a törvényeitek; a törvény nem elég kemény kézzel sújt le oda, ahová kellene. És éppen ezért lesz egyre nehezebb a mi munkánk; és éppen ezért lesz az idők múlásával egyre több olyan állapot, amely - így mondhatom

- 150, vagy csak 80 esztendővel ezelőtt, vagy a századfordulón is lehetetlennek látszott, amivel alig találkoztunk, és amivel ma egyre gyakrabban találkoztunk. Nem rossz képet akarok festeni az eljövendő korszakról, csak azt, hogy lássátok az érem eme másik oldalát is, amelyet én szemléltem majd csak 200 emberi esztendőn keresztül.

Körvezető: Tudod testvérem, hogy milyen nehéz ezt nekünk, embernek megérteni, hogy valaki ott a szellemvilágban ilyen hosszú időn át szolgálatot teljesítsen. Nagyon nehéz lehetett ez a szolgálat számodra és mindannyiótok számára. És bizonyos időközönként leváltak benneteket?

Médium: Igen, és ilyenkor a mi Urunk, a Jézus Krisztus tárházából meríthetünk, mert „örök életnek itala van Nála”, amelyből ha iszunk, megfiatalodunk és megerősödünk. Mert a halál megvényíti, megöregíti a lelket; és fordítva is igaz: aki testben és lélekben megvényhedt, annak mi keresni valója van a Földön? Isten nagy-nagy kegyelme, hogy nem kell tovább azt a terhet, azt a nyűgöt cipelnie, hanem véget vethet annak, ideát felerősödhetik; és ha Isten kegyelme új lehetőséget ad neki, akkor piciny gyermekként, tele tiszta életerővel, örömmel, harmóniával léphet a világba - ha ugyan addigra még beléphet ilyen világba.

Mert ahogyan én látom, már a piciny gyermekek helyzete és sorsa is egyre inkább megnehezedik: az utcák nevelik majd őket; hatalmasok, szülő nélküliek lesznek, mert a szülőt is egészen más dolgok érdeklik, mint az, hogy ha már egyszer embert szült a világra, azért minden vonatkozásban felelősséget is vállaljon. **Az embernek minden cselekedetéért, minden beszédéért, gondolatáért, érzéséért felelősséget kell vállalnia, ha akar, ha nem! Ha a felelősséget a földi életben eltolja magától, annál nehezebb és súlyosabb lesz a helyzete ideát!**

Isten veletek!

SZILVESZTERI LÁTOMÁS(*)

Anna médium által

1964. DECEMBER 31.

Úton vagyok... látogatásokat teszek az emberek között... mi az utazásom célja?., még nem tudom... utazásom végén, jegyzeteim átnézésekor, nyilván meg fogom látni utazásom célját... amint eddig tapasztaltam, minden ember más és más dolgokkal köti le az idejét... különös, és nekem szokatlan, hogy ezen a helyen hosszabban időzhetek majd, és engedelmet kapok arra is, hogy mindent alaposan megtekintsek... Egy nagyon szép helyen vagyok, ahol sok gazdag, társadalmilag előkelő ember van itt együtt... itt minden meg van: fény, pompa, kényelem... minden, minden... és milyen gyönyörű a kert... ezt szeretem a legjobban, mert tele van szebbnél-szebb virágokkal... minden gyönyörűen fel van díszítve... olyan, mint egy földi mennyország... Az egész kert legfőbb dísze mégis a virágok szépsége... Bár nagyon sokan vannak itt, valami erő mégis arra kényszerít, hogy közelebb menjek, és mindent alaposan megnézzek... igaz, én nem illenék bele ebbe a környezetbe, de nem is kívánok beleilleszkedni, akármilyen fényes is itt minden a ház belsejében... a sok szépség és pompa ellenére sem érzem itt jól magamat, valahogy nem tud ez engem lekötni...

Az emberek isznak, beszélgetnek, szórakoznak... hármas, négyes csoportokra oszolva társalognak azonos témákról és amint látom, a gondolkozásmódjuk is egyforma... igen, egyikük ők érzésben és gondolatban akkor is, ha külön-külön csoportokat alkotnak... A férfi csoportok többnyire azt tárgyalgatják, hogy mennyit nyertek, hogyan lehetne nagyobb haszonra szert tenni, nagyobb eredményeket elérni a termelés terén. Az egyik felül akarja múlni a másikat, és ezért sokszor nem is az igazat mondják, és mereven

bámulnak arra, aki nagyobbbat mondott a másiknál. Hazugságait meggyőző formában, tényekkel alátámasztva adják elő úgy, hogy a többi ellenvetés nélkül kénytelen azt elfogadni. Ilyenkor mások sajnálják, hogy elmondták dicsekvéseiket, mert ők is szerették volna túlszárnyalni kollégáikat, ha mással nem, egy-egy szikrázó hazugsággal. Igen rossz, kellemetlen szag árad belőlük, nem szeretek köztük lenni... és állandóan zaklatják a szolgálkat, hogy minél gyorsabban szolgálják ki őket...

Most megtekintem a női csoportokat is... ők is, hasonlóan a férfiakhoz, csoportokra oszlanak, de amíg a férfiak hármas, négyes csoportokra oszlanak, itt a nők között megszámlálhatnák tíz-tizenkettőt is egy csoportban... mind egyszerre beszél, az egyik jobban dicsekszik mint a másik... az egyik a sikereivel, a másik az ügyességével dicsekszik, a harmadik pedig legszívesebben arról beszél, akire haragszik... Milyen csúnyán viselkedik ott az a nő... hol az egyik csoporthoz szalad, hol a másikhoz, egyik csoportnál sem időzik hosszabban, csak addig, amíg a pletykáit elmondhatja... köztük sem szeretek időzni, talán ezek még rosszabbak a férfiaknál is, mert telve vannak irigységgel... ha valamelyik szépet tud mondani magáról úgy, hogy a többiek azt hallgatva, jónak is találják, és nem mondhatnak semmi rossz véleményt felőle, akkor a többi irigy szemmel nézi őt... kifelé szépet mutatnak és mosolyognak, sőt meg is dicsérik... de én látom, hogy a bensejükben csúnya irigység él, hiába mosolyognak, hiába dicsérik meg társnőjüket szavaiért, nem tudják palástolni a bennük élő irigy érzéseket... látom, hogy ezek az érzések milyen bűzös füstöt terjesztenek, de ők nem veszik észre a füst eredetét, hiszen ők azt nem látják, csak néha-néha észlelik annak hatását, hol az egyik, hol a másik köhög el magát, és valóban úgy viselkednek egyszer-egyszer, mintha sűrű füst között lennének... mintha még a szemeiket is csipné a füst... milyen furcsa dolog ez...

Az emeleti szobában egy tíz-tizenkét év körüli leánygyermeket látok, aki nagyon kíváncsi természetű, és ő is szeretne ott lenni a nagyok között. Persze nagyon vigyáznak rá, de azért ki-ki jön a szobájából, és le szeretne lopózkodni úgy, hogy ne vegyék észre, de nem tud, mert erősen őrzik őt. Nem mehet, mert a szülei úgy gondolják, hogy neki nem kell még tudomást vennie azokról a dolgokról, amik a felnőttek között történnek. Ez bosszantja a leánykát, és nem tud sem elaludni, sem megnyugodni. Azt várja, hogy mikor adódik egy olyan alkalom, hogy leszökhessék a felnőttek közé...

Odalent már mindenki az italtól emelkedett hangulatban van, olyan állapotban, hogy szinte képtelenek felelni önmagukért. Semmivel sem törődnek már, még a környezetüket sem látják tisztán és ezért gyakran össze is tévesztik egymást. Ez igazán vicces és furcsa látvány. Ebben a mámoros állapotban lassan felbomlanak a csoportok, és az emberek mindjobban összevegyülnek. Ezt már igazán nem szeretem látni... És látom, hogy a gyermek éppen most nyitotta ki az ajtaját, kilép és csendben, lábujjhegyen, lassan végig megy egy magas erkély-félén, ahonnét leláthat a vendégekre. A hangokat nem hallja még, de amit most lát, az retentő hatással van rá. A saját édesanyját is a társaságban látja, ahol egyetlen és erkölcstelen viselkedés folyik... brrr!..(a médium arcán az undor kifejezése jelenik meg) Nagyon szeretném, ha el tudnám távolítani innen a leánykát, de nem tudok hozzáférni. Annyira le van kötve a látvánnyal, olyan erős hatással van rá, hogy a ráható érzések miatt nem tudom befolyásolni... Most egyet sikít a gyermek, majd elkiáltja magát: „anyukám!” - és összeesik. E sikolyra úgy látom, hogy az egész társaság megbolondul. Eszeveszetten szaladgálnak és néznek mindenfelé, hogy honnan jöhetett a sikítás, mivel ők nem látják a gyermeket az erkélytől...

De az anya tudja... egy pillanat alatt kijózanodott, és eszét veszítve szalad abba az irányba, ahonnan a hangot hallotta. Ott találja

gyermekét összeesve, azt hiszi, hogy élet sincs már benne. Ő maga kapja ölébe a gyermekét és viszi a szobájába. A szobába érve leteszi az ágyra és simogatja. Veri a saját mellét, és egyre hajtogatja: „az én bűnöm, az én hibám lesz, ha meghal a gyermekem!..” Szalad minden szolga, szalad az apa is. Persze a közelébe sem fér a gyermekének, még nincs kijózanodva. Egyre csak azt kiáltja: „mi történt?., ki zavarja meg ezt a nagyszerűen töltött időt?..” Most meglátja, hogy a felesége ott térdel az ágynál és észreveszi azt is, hogy leánya mozdulatlan. Nincs senki több, csak ez az egyetlen egy, akit mindenki előtt az édig magasztalt, és nem egyszer azt hangoztatta, hogy az ő lányát nézzék meg, milyen jövőt biztosít majd a számára. Látja, hogy mindegyik szolga szótlanul áll, némelyik könnyezik, és ahogyan a feleségét is sírni hallja, egy nagyot dobbant a lábával, és magát vádolva, mint aki esztét vesztette, rohan vissza a társasághoz. A társaság némán várja; hallani szeretnék, hogy mi történt. Bocsánatot kér a társaságtól, azt mondja, nagyon sajnálja, de nem tehet róla, hogy ez így történt, nem tehet róla, hogy a szépnek indult társas összejövetel így felbomlott. Hiába marasztalja őket, nem akar senki maradni, hiszen mindenkinek elment a kedve...

Fent az emeletről az egyik szolga elszaladt orvosért. Úgy látom, jön is már nagy sietve az orvossal. Az anya őrtjög, könyörög az orvosnak, hogy mentse meg a gyermekét. Mindenkit kiküld az orvos a szobából, látom, hogy még az anyát sem engedi bennmaradni. Most megvizsgálja a gyermeket. Úgy tapasztalja, hogy még van benne élet. De még ő sem tudja, hogy vajon életben marad-e? A vizsgálatot befejezte, behívja az anyát, aki kétségbeesve várja a feleletet. Az orvos úgy nyilatkozik, hogy igaz, hogy a gyermek még él, de nem tudhatja, hogy lesz-e a leánynak annyi ereje, hogy kibírja a természete ezt a megrázkódtatást. Valami rettenetes látvány sújthatta így le őt, és még az a szerencse, hogy

nem következett be a halál. Erre a szóra, hogy halál, az anya rettenetesen megrémül, és esztét veszve szalad le az emeletről. Mindenkit kitessekel, és egyre csak azt kiabálja: „rettenetes a halál... és a halál itt van a házban... itt tartózkodik a halál!..” Mindenki megrémül, mert mindenki fél a haláltól, és ész nélkül rohannak széjjel. Hogy hova akarnak menni, azt nem látom, de remélem, hogy mindegyik haza siet ebből a hajlékból, ahol a halál tartózkodik. Úgy gondolják, itt nem maradhatnak, mert a halál mindegyiküket lekasabolja. Jaj, de a halál többjüket kíséri útjukon, amerre csak rohannak. Rohannak és rohannak és egyenesen a halál karjaiba rohannak. A haláltól való félelmük miatt rohantak és mégis egyenesen oda jutottak...

Ott fent a szobában a kisleány küzd az életéért. Imádkozik... a lelke könyörög Istenhez a szüleiért, hogy bocsássa meg anyjának és apjának mindazt, amit tettek és adja őt vissza nekik. Úgy érzi, hogy szülei lelkére ez meghozza a nagy változást és kéri Istent, hogy adjon erőt a részükre, hogy mindent meg tudjanak tenni az életben azért, hogy az elkövetett hibáikat helyrehozhassák. A leány mozdulatlanul fekszik, de én most a lelkét látom, aki úgy imádkozik és úgy könyörög, ahogy egy emberi testben soha nem képes arra a benne élő lélek...

Az anya nem tud mit csinálni, nem tudja a gondolatait rendezni és csak nézi merev szemmel a gyermekét. Nem mozdul, a szemei megüvegesednek... És most meglátja a lányát egy másik alakjában maga mellett. Látja, hogy milyen csodálatosan szép ruha van rajta, nem az a ruha, amelyben ő felhozta és lefektette ide, hanem egy másik, egy sokkal szebb. A leány az anyja arcát simogatja, és annyit mond most neki - azt az anya csak ebben a merev állapotban hallja meg - „mit cselekedtél anyám? Én nem tudtam, hogy erre is képes vagy! Nagyon lesújtott engem az a látvány, amit én láttam. Azt gondoltam abban a pillanatban, hogy semmit sem ér az életem, mivel csalódtam benned, hogy te olyasmire is képes

vagy...” Most az anya magához tér, megrázkódik, és rettenetes félelem ül ki az arcára, mert meglátja ott a halált. Meglátja és megijed, biztosan a gyermekéért jött - gondolja - akit ő mindenkinél jobban szeretett, akinek nagy jövőt remélt, és akart biztosítani. És ebben a nagy rémületében elkezd ő is imádkozni. Összeroskadt. Így összetörve ez az asszony nem úgy néz ki, mint ahogy eddig. Minden eltűnt róla. Most csak egy egyszerű, jelentéktelen asszonynak látszik, akit a világban senki sem vesz észre, még akkor sem, ha cifra rongyokba van öltözve. Imádkozik és mintha minden lehullanék róla... A leánygyermek most ébredezni kezd. Felébredt, szétnéz, nem tudja, mi történt. De nemcsak ő, senki sem tudja azt. Ki tudná a jelenlévők közül megmondani azt, hogy mi ment most végbe a láthatatlan világban? Ki tudná az emberek közül meglátni? Ki tudná ezt megmagyarázni? Megkövülve áll mindenki, nem tudják felfogni, mi is történt. Az apa még közelébe sem mer menni a szobának, egy sarokba húzódva várja a következő nyelveket. Már arra is el van készülve, hogy a legrosszabb hírt hozzák a számára, hogy meghalt az ő dédelgetett gyermeke. Amikor egy szolgáló hírül viszi neki, hogy a kislány nem halt meg, egyszerre felocsúdik, széjjelnéz és nem tudja elhinni, hogy valóság-e mindaz, amit hallott. Ha igen, miért kellett ennek így megtörténni? Mire való volt akkor ez az egész jelenet? Miért kellett elrontani ezt a kellemes szórakozást?

Nem akarok itt most hosszan időzni, de még azt látom, hogy bent a szobában egymásra talált az anya és a lánya... most a lány mindenkinnek megparancsolja, hogy hagyja el a szobát, mert ő egyedül akar maradni az édesanyjával. Mindenki engedelmeskedik, és ők egyedül maradnak. Milyen csodálatos, ahogyan a gyermek beszél, úgy tűnik, hogy nem is gyermeki értelemmel rendelkezik... Most beszélni kezd az anyjához. Egy szigorú lecke ez, amelyben ezt mondja: „nézd anyám, én tudom, hogy te is és apám is örülte-

tek volna annak, ha nekem egy szebb jövőt és mindenben a legnagyobb kényelmet biztosíthatnátok. De nekem anyám, nem kell az ilyen jövő, a kényelmes élet, mert ha a fényes élet így játszódik le, mint a tiétek, akkor én menekülök ebből. Ha akarsz velem jössz, ha nem, akkor egyedül vágok neki a nehéz útnak, amelyen tudom, hogy nem lesz könnyű haladnom, de én mégis ezt a nehéz utat választom. Tudom, hogy engem a halálból hozott vissza Isten az életbe, és új életet szabott a részemre. Ez az új élet rövid lesz. Rövid lesz, de ebben az életben egy új rendeltetést kell betöltenem. Azokat fogom segíteni, akiknek senkijük sincs, akik nélkülöznek minden kényelmet, akiken senki sem segít. Nehéz lesz ez az élet, de én elindulok ezen az úton, segítve minden rászorulón annyira, amennyire Isten nekem ezt lehetővé teszi...” A látomás véget ért... nekem ez éppen elég tanulságot nyújtott... hogy a szereplőkkel mi fog történni, az Istennél van letéve... látom az embereket, akik mindenről elfeledkeznek. Elfelejtik, hogy az élet komoly dolog, hogy az élet Isten ajándéka; megfeledkeznek arról, hogy az ő hátuk mögött is ott áll a halál. Elfeledkeznek arról, hogy a következő pillanatban ők is a halál karjaiban találhatják magukat...

Emberek, vigyázzatok és tanuljatok mindenből, ami a Földön az emberek között megtörténik! Mert mindenből, ami megtörténik, akármilyenek is látszik is, az ember megtanulhat helyesen gondolkozni, és rájöhet arra is, hogy senki sem tudja biztosítani magának még a következő percet sem. Minden Istentől függ, mindannyian az Ő kezében vagyunk. Sem pénz, sem hatalom, sem egészség senki számára nem biztos. A pénz is könnyen elúszhat, és semmit sem jelent az olyan számára, akinek nincs egészsége. Egészséget nem vásárolhat meg pénzért senki. Az egészség nem biztos, különösen, ha valaki nem vigyáz magára, és kiteszi magát olyan dolgoknak, amikkel azt megrongálja, mert akkor még idő

előtt a vigyázatlansága a halálba sodorhatja őt. Különös volt e látomás... nem tudom, mi lehetett az oka, de hiszem, hogy ok nélkül semmi sincs... mindennek a végső oka Istennél van, és csak ő deríthet rá világosságot az ember okulására... ezt a látomást bejegyzem naplómbe és még sokszor és alaposan át fogom tanulmányozni...

Köszönöm Istenem, hogy újabb tanulságot adtál nekem. Mindez nagyon mélyen hatott rám. Kérlek Uram, hogy engedd megtekintenem ezt a gyermeket, ha itt a Földön nem, akkor majd a Te örökkévaló világodban. Engedd meg kérlek, hogy találkozhassam vele, mert a lelkem nagyon vonzódik hozzá.

Fogadd Uram hálámat és köszönetemet mindazért, amiben érdemtelenül részesítettél...

A VÉGSŐ ELSZÁMOLÁS(*)

2001. FEBRUÁR 11.

A mi Urunk, Jézus Krisztusunk nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! A természeti világban fejlődési korszakok vannak. Ehhez hasonlóan az ember életének is szakaszai vannak és mindegyik szakasznak azt a célt kell szolgálnia, hogy az ember előbbre jusson a lelki fejlődés terén. Tehát ezeknek a változásoknak a tisztulást és fejlődést kell elősegíteniük. Maga a Föld is, mióta csak megalkottatott, különböző korszakokon ment keresztül, hogy a változások révén a salak elválasztódjék a használhatótól. Minden korszaknak külön megvan a maga célja, a maga feladata, amit annak a korszaknak meg kell valósítania. Ennek ellenére a Föld és a Földön élő emberek fejlődése sokkal lassúbb, mint ahogy az valaha előirányoztatott Istentől, mert az ember a Föld legnehezebben érő gyümölcse. A természeti világ hiába serkentené az embert a tisztulásra, a javulásra, az ember minduntalan

elrontja azt is, ami már tisztultabb, ami már feljavult, ami már mint eredmény mutatkozik a Földön, mert a tömeglélek nem bírja el a tisztábbat, a magasabbrendűt, és nemhogy kívánna, óhajtana és szeretne feljutni a már tisztább világok szintjére, inkább azon van, hogy a tisztábbat, a magasabbrendűt lehúzza a maga színvonalára. Emberek hosszú idő óta élnek a Föld hátán és a természet-törvény mindig más és más anyagokat, más és más embercsoportokat hoz a felszínre. Ideje van, hogy kik, mikor ölhetnek testet, mikor válik valaki alkalmassá a testetöltésre. Fontos, meghatározó tényezők ennél a testetöltendőkben élő érzések, gondolkozási módjuk, a vágyviláguk minősége, a jövő felépítéséről kialakult elképzeléseik, mert ezek mind egy-egy korszakban csoportosítják a testetöltés előtt álló szellemeket.

Az isteni kegyelem mindig és mindenkor azt a célt szolgálta, hogy az embereknek segítségére legyen az eléjük tűzött nemes célok elérésében. Az emberek többsége azonban Isten kegyelmét nem arra és nem úgy használta és használja fel, amilyen céllal és amiért az adatott, hanem amikor valamire időt és lehetőséget kap, akkor megint úgy érzi, hogy „mindenek szabadok” neki. Így azután az ember kihozza magából azt, amit lelkében érez és érlel, és amit érlelt, csakis azt arathatja. Az aratáskor vagy egy magasabb szintre emelkedik, vagy még mélyebbre süllyed. Az emberiség történetében voltak és vannak időszakok, amelyek nem alkalmasak a jónak érvényesülésére. Ez nem azért van így, mintha az életnek nem az volna a célja, hogy az ember a rendelkezésére álló időt a maga megtérésére és felemelkedésére használja fel, hanem azért, mert az ember csak kevés teret ad a jó érvényesülésnek. Azokat isteníti és azoknak ad a társadalom minden fórumán lehetőséget, akikben a rossz, a helytelen, a bűn él, ezáltal csakis a rossznak kedvez az a korszak.

Ezekben az időkben - és ilyen most a tiétek is - semmiképpen nem Isten akarata érvényesül a Földön, hanem minden az ember elrontott, bűnös természete szerint alakul, ezért bizony nagyon nehéz idők ezek! Az ilyen emberek mindig nagy-nagy rombolást visznek véghez a világban életükkel, eljárásaikkal és az utánuk következő generáció építkezését és haladását is nagyon megnehezítik. Ha nincs mire építkezzék az új generáció, akkor előbb az alapot kell lerakni, nem egyszer a semmiből, mostoha körülmények között kell kezdeni, és az előző generáció lustaságából, hanyagságából, nemtörődömségéből keletkezett rombolást is fel kell dolgozni.

Amikorra pedig egy fejlődési turnus befejeződik, szükséges, hogy minden a helyére kerüljön, minden időben elrendeződjék, hogy minél több lélek betakaríthatassék a mennyei csűrökbe, és minél kevesebben legyenek azok, akik kivettetnek a külső sötétségre. Ennek ellenére, mivel a földi élet ezekben a korszakokban leginkább a bűn útján járóknak kedvez, ezért **e korszak befejezésére - miként azt e fórumról már több ízben hallottátok - az emberiség kétharmad része a külső sötétségre kerül, de az egyharmad részben sem biztos, hogy mindenki megmenekül!** Csakis azok menekülnek meg, akik mint „maradék”-ok hittek Isten beszédének, hittek az Úr Jézus Krisztusban, hittek a Szentlélek kijelentéseinek; hittek az örök jó győzelmében és ez a hitük szilárd és erős maradt az utolsó pillanatokig. Ezek győzedelmesen bevonulhatnak a lakodalmas házba, ahol elnyerik a békességet, az olajágat; ezek elnyerik mindazt, amit az Atya nem csak az ő részükre, hanem minden bukott gyermeke részére fenntart, hogy örömet, harmóniát, békességet és boldogságot élvezhessenek. Ezek a világok - bár mind különböző szintűek - a boldogság, a megelégedettség világai, ahonnan a törvény az ott élőket már nem szólítja vissza a fizikai síkra, mert elszakadtak a Földön uralkodó állapotoktól, és mert az átélt korszakokban mindig a jobbat,

az igazabbat, a tökéletesebbet, a helyesebbet, a felemelőbbet, az Isten akaratát keresték.

A Földön mindig úgy alakul egy korszak, ahogy azt az abban a korszakban élő emberek formálják. Így alakul ki egy kor ízlése, egy kor erkölcsi felfogása. Ha a tömeg a vezetőktől azt kapja, amit kedvel, akkor megelégedett és azokat isteníti, azokat bálványozza, akik ezt a részére megadják, pedig azok messze vannak az igazi hősöktől. Igazi hősök azok, akik az isteni igazságért fáradoznak, áldozatot hoznak és esetleg életükkel, vérükkel fizetnek érte. Akiket egy-egy korszak azért emel maga fölé, mert ki-elégítik a tömeglelkek alacsonyrendű igényeit, azok semmiképpen nem méltók sem a dicsőségre, sem a vezetésre, sem a hatalom gyakorlására. Az ilyenek a szereplésüket úgy kozmetikázzák, hogy a történelemben úgy vonulhassanak be, mint akik valamilyen értékkel gazdagították azt a korszakot, amelyben éltek. A valóságban azonban nem így van!

Akik valójában jót és a fejlődés útján előbbrevívót hoznak embertársaik számára és azok szellemi felemelkedésén fáradoznak, azokat az a kor, amelyben élnek, nem kedveli. Úgy is mondhatnám, hogy ezek az egyének megelőzik a maguk korát; ők a sötétségben a lámpagyújtogatók, ők a kor úttörői, akik ösvényt vágnak a bűn, a sötétség rengetegében; náluk vannak az igazi talentumok; ők azok, akik a tömeg ízlését és gondolkodásmódját a magasabbrendű felé irányítják. Mivel tevékenységük a tömeg igényeinek nem kedvezők, ezért az a kor, amelyben élnek, elfeledkezik róluk, semmit nem ad nekik; csak ritkán részesülnek elismerésben, éheznek, nyomorognak, fáznak, és a társadalom kivetí őköt, mint valami különleges csodabogarakat. Az emberek nagy része tudomást sem akar szerezni róluk, vagy ha hallanak is róluk, nevetség tárgyává teszik őket, és semmiképpen nem kérnek abból, amit azok az emberiség felemelése, illetve ízlésének formálása céljából e világba hoztak. Mégis-mégis, ahogyan az Úr

mondja, hagyni kell a konkolyt is növekedni az aratásig. Hagyni kell, hogy mindenki felszínre hozza a maga színét, ízét, zamatát, elgondolását, vágyait, és ezzel belenyomja arcképét a történések világába, az igazság viaszába, amely azután tanúskodik mellette vagy ellene; felmenti vagy elítéli őt. Ezt a képet senkinek a teremtet világmindenségben mindaddig nem lehet megsemmisítenie, amíg az igazság törvénye le nem számol vele. **Mert mindenért: háborúkért, rablásokért, emberi életekért, elfajult ízlésekért, helytelen elgondolásokért, mindenért felelnie kell az embernek!**

Ha valami nem jól jön ki az ember életében, mondhatja: „nem én tettem... nem így gondoltam... nekem jó volt a szándékom... eljárásaimmal ezt vagy azt a társadalmi osztályt szerettem volna felemelni...” Mondhat az ember, amit akar, adhat cselekedeteire akármilyen magyarázatot, ámíthatja önmagát, hogy mit, miért tett vagy mulasztott el; az a kép, amit az igazság törvényébe, mint viaszba belenyomott önmagáról, él és tanúskodik ellene vagy mellette. Azt nagyítóval kell megnéznie, azt górcső alá kell vennie, azt a legapróbb részletekben is meg kell vizsgálnia és el kell ismernie. Az alacsonyabb világokon, ahol a testetöltés törvény, ahol a testetöltés kötelező és a fejlődést szolgálja, a halál utáni állapotban ez a kép annál erőteljesebbé válik a lélek részére, minél gyakrabban megcselekedett valamit a földi élete alatt. Ez várja az embert a halál utáni állapotokban; ez rémíti meg, ez kerget némely lelket az örület határáig; ez az, ami szörnyű félelemmel tölti el, mert többé nem tud semmit eltakarni és letagadni. Az igazság által róla kialakított képnek feldolgozásához hozzá kell kezdenie, és ezt senki a világon helyette el nem végezheti, fel nem dolgozhatja. Minél előbb jobb belátásra jut a lélek ebben az állapotban, annál könnyebben, gyorsabban képes elmúlt földi életét feldolgozni.

Amit pedig feldolgozott, szétszedett és osztályozott, azt az igazság pontosan megméri és fajsúlyánál fogva oda utalja, ahova az való, hogy azután azzal a résszel az egyénnek már többé ne kelljen foglalkoznia. Ha felében, harmadában, negyedében végzi el ezt az osztályozást, akkor újra és újra vissza kell térnie életének azon szakaszához, amelyen átsiklott, és azt újra, alaposan át kell néznie, és abból le kell vonnia a tanulságot, hogy a jóról és a rosszról helyes fogalmai legyenek. Némelyeknél több száz esztendőre is elhúzódik ez az idő, mert makacsok, és nem hajlandók bűneiket, tévedéseiket, hatalmi tébolyaikat, erőszakosságukat, rosszindulatukat, irigységüket elismerni.

Ekkor jön az a láz, amit nemezisznek hívunk, és ami valósággal szétszedi a lélek erőit; ebből a lázból már semmiképpen nem képes az igazság segítő ereje nélkül szabadulni. De mikor az isteni gondoskodás kiszabadítja őt, akkor újra **szembesülnie kell azzal, amit valaha Isten törvénye, a felebarátai és önmaga ellen vétett. Minél többet vétett Isten törvénye ellen, annál nehezebb a sorsa; minél többet vétett önmaga ellen, a következő fordulónál, a következő testi életben annál szegényebbek lesznek a lehetőségei**, mert azokat már az előzőkben elhasználta, elpazarolta, tönkretette. Minél több ember ellen vétett - mert nem mindegy, hogy hány ember és ki ellen vétett valaki - annál nagyobb és nehezebb az a munka, ami ráharamlik úgy a halál utáni állapotban, mint a következő földi életben. Éppen elég valakinek egy emberrel elrontott kapcsolatát is rendbe hozni az igazság törvénye szerint; képzeljétek csak el, hogy milyen **nehéz állapotba kerül az, aki csoportok, társadalmi osztályok, népfajok, nemzetek ellen vétett!**

Az utolsó időkben a testetöltések nagy mennyiségben történnek, mert nem csak az arra a korszakra megérett emberlelkeket küldi testetöltésbe és hozza felszínre a törvény. Nem csak azokat az

erőket és lehetőségeket adja az emberiség kezére az élet, ami annak a korszaknak tartozéka, ami annak járuléka, hanem amit ez a Föld az első Hold kidobása óta megérlelt magában, az mind a felszínre kerül, az mind jelen van a Föld felszínén, az atmoszférában, a növényvilágban, az emberek lelki világában.

Ezért az ilyen korszakok, mint a mostani, nagyon hasznos lehet a bölcs emberekre nézve, mert mindenhez hozzá lehet jutni, mindent meg lehet tanulni, minden képesítést el lehet nyerni, mindenből le lehet vizsgázni, minden igazságot megismerhet a törekvő, mert minden a rendelkezésére áll. Tehát az ember kihozhatja magából azt az eredményt, ami egy magasabb szintre való belépésre minősítheti őt, és aminek birtokában az átalakult Föld lakójává válhatik. Természetesen, ha az alkalom a fejlődésre, a gyors fellendülésre, a beérkezésre mindenki számára fennáll és kedvező, akkor ezeket az előnyöket az ellentét is felhasználhatja a rosszra. Minden ismeret, minden tudás, minden titok, minden misztérium, amit a tudomány ki tudott kutatni, fel tudott fedezni, minden a világban van. Tehát ott van az alkalom, hogy ezeket az értékeket ne csak a jóra, hanem a rosszra is felhasználja az ember. De azzal, ahogyan azt felhasználja, beleírja magát a történések könyvébe, és már nincs hosszabbítás, sőt, ezek az utolsó idők „megrövidítetnek a választottakért”, tehát nem lesz alkalom, hogy másként cselekedjék.

Az átalakulás pillanata úgy fog eljönni, mint a lopó, amikor senki sem gondol rá! Az emberek éppen úgy élnek, éppen úgy házasodnak, éppen úgy gyermekeket nemzenek és szülnek, éppen úgy megy minden, mint ment ezer és ezer esztendőkön át. **Amikor az a pillanat elérkezik, minden megáll; akkor mindenki az igazság törvénye szerint minősítetik:** azok, akik mindvégig hűek voltak az igazsághoz, egy jellel a homlokukon felemelkednek és Illés prófétához hasonlóan elragadtatnak innen; az elkárhozottak pedig a salakkal együtt borzalmas kínok, gyötrelmek,

félelmek között alásüllyednek. Abban a pillanatban mindenkinek realizálnia kell, hogy ki és mi ő, hol is áll, mit is mutat róla az igazság törvénye; realizálja, hogy elpazarolta az életét, és nincs tovább; realizálja azt, hogy elvétetik tőle minden alkalom, minden lehetőség, és a megtörténteken változtatni egy hajszálnyit nem lehet. Minden kikerül a hatásköréből, többé nem ura a helyzetének, nem ura az időnek és a történéseknek, mert mindaz, amit az időben Isten hosszútúrása és kegyelme révén, mint lehetőséget kapott, megszűnik, nincs tovább! Ellenben működik a természet-törvény, amely az igazság törvénye, tehát igazságosan jár el mindenkivel szemben!

Minden korban, minden időszakban több rétegű az emberek világa, mivel a kiválasztódás állandóan tart; egyik szintről lesüllyednek, a másik szintről felemelkednek emberek. Egy ember, egy népfaj, egy társadalmi osztály életében vannak kedvező és kedvezőtlen körülmények. Egy ember életében lehetnek öt, nyolc, tíz évre szóló visszaesések, amikor tagadásban élt, a bűnnek hódolt, hogy azután észhez térjen, és újra a nemesebbet, az erkölcsösöt próbálja megvalósítani; olyan ez, mint a hullámozó víz, hol fent, hol lent, de állandóan mozog.

Azután vannak olyan fokozatok, amelyekbe az ember valósággal beleágyazza magát; egy ilyen szintet elérve már nem tesz az igazság serpenyőjébe annyival többet és súlyosabbat, ami őt egy alacsonyabb, vagy egy magasabb szintre minősítené. Az innen való fellendüléshez kell ebben az utolsó időben a nagy-nagy erőfeszítés, amihez az ember igénybe veheti a kezére adott isteni ajándékokat: a hitet, a reménységet, az ismeretet, a tudást, a józan észet. Továbbá szükséges az is, hogy azt a szellemi szintet, ahová valaki felküzdötte magát, képes legyen tartani a vég bekövetkeztéig. Különösen a harmadik szféra felső és a negyedik szféra alsó határán lesz rendkívül nagy a mozgás, az erőlködés, hogy ezen a szinten az emberlelkek megkapaszkodjanak.

Ennél a végső küzdelemnél mi is ott leszünk segítségünkkel, hiszen Isten azért rendelt ki bennünket, „az utolsó óra munkásait”, hogy erőt adjunk a küzdőknek, hogy ezt a szintet elérhessék, vagy akik már ezt elérték, meg is tarthassák azt. Ugyanígy igen nagy lesz a sürgés a jónak legalacsonyabb és a rossznak magasabb szintjein, hogy ott valaki mélyebbre ne zuhanjon. Vannak, akiknek már elrendeződött a sorsa jóra vagy rosszra. Vannak, akik már elérték a negyedik szféra alsóbb szintjét és erős viharok kell jönnie ahhoz, hogy őket onnan lesodorja. És vannak a rosszban már annyira elmerült emberi életek, akiknél már semmi reménység sincs arra, hogy azokon javítani vagy változtatni lehessen. A sok-sok gonoszságban eltöltött életeik miatt, és mivel most is alámerültek a gonoszba, a kegyelem már nem nyúl ezen emberek után. Igaz, a kegyelem lehetőséget adott nekik a testetöltésre, hogy ne mondhassák azt, hogy a fejlődést szolgáló időkben ki voltak zárva a jó megvalósításának lehetőségéből, de a kegyelem már nem mozgósít munkásokat az érdekükben, mert nincs semmi értelme. Ugyanis azoknak is csak ártalmára lennének, akik mozgósítva lennének érdekükben. Azok az emberlelkek, akik a gonoszságban vannak elmerülve, ebben a süllyedő tendenciájukban ütnek-vágnak maguk körül, mindenbe belekapaszkodnak, csak hogy magukat mentse. Az utolsó időkben nehéz lesz a jóra törekvők, a Krisztushoz ragaszkodók, a Krisztus zászlaja alatt gyülekezők élete, mert ezeknek a bűnre hajló, veszendőbe menő egyéneknek semmi erkölcsi érzékük és gátlásuk nincs, semmi nem szab határt a gonoszságuknak, mivel a gonoszságban kívánnak tombolni: vérben, rablásban, könnyben, szenvedésben, gyilkosságban, erőszakosságban élnek ki gonosz vágyaikat.

Az átalakulás előestéjét élitek, ezért ha az embernek valaha szüksége volt Isten gondoskodó, szerető kegyelmére és az Általa elküldött tiszta gyermekei segítségére, akkor most van itt az ideje,

mert kell, hogy az ember elismerje Isten hatalmát és dicsőségét; ki kell vennie részét Krisztus igazságának és a szeretetnek gyakorlásából, mert ha ezt elmulasztja, nincs senki és semmi, aki megvédené őt a pusztító orkántól.

Azért gyűjtött össze benneteket is a Szentlélek Krisztus ezen iskolájába, azért tűztük ki ezen iskola ormára a fehér zászlót, azért jövünk közetek hétről-hétre, évről-évre, hogy megerősödjetek, hogy biztosan tudjátok hol van a helyetek, biztosan tudjátok, mi a tennivalótok! Tehát ne vegyétek le tekinteteket erről a fehér zászlóról, Krisztusról, Aki előttetek megy és mutatja nektek az utat és erősíti a gyenge hiteteket, hogy semmi és senki el ne tántoríthasson benneteket, mert az ellentét ordító oroszlánként jár körül és keresi, hogy kit nyelhet el! Hasonlóan azokhoz az időkhöz, amikor az elválasztás megtörtént a bukottak és a tisztán maradottak között; a kígyó, az ellentét akkor is szünet nélkül suttogott, hogy a tiszta másodteremtényeket lehúzza a saját szintjére. Tehát más formában, de ugyanez áll fenn ma is a Föld lakóira nézve; az ellentét minden hamisságot igénybe vesz, és megpróbál mindent, hogy magához édesgesse azokat, akikről úgy véli, a jóhoz pártolnak. Akiket az ellentét már rabláncra fűzött szenvedélyeik, bűneik, rossz természetük, rossz szokásaik révén, azokra nem sok időt veszteget, mert azok már az övéi. De akik a határmezsgyén állnak, akik még nincsenek bent a megmentettek világában, azokra lövöldöz mérges nyilaival, azokat próbálja el-ejteni, elbuktatni hamis szóval, hamis suttogással; ha pedig erre sem reagálnak, akkor rágalomhoz folyamodik.

Az ellentét először meg akarja venni, le akarja kenyerezni azt, akit magának meg akar szerezni. Tehát először nem akarja bántani, nem akarja megszégyeníteni, nem akar fájdalmat okozni neki, hanem valamivel meg akarja vesztegetni: gazdagságot, hatalmat, dicsőséget, csillogást, egészséget, minden olyat ígér, amivel valaha bírt a szellem, de a bukás folyamán elvesztett. Akik ezt

az Úrhoz hasonlóan visszautasítják és megmaradnak becsületesen, igaznak, őszintének, azok tartoznak a „maradék”-hoz. Ez az a „maradék”, akikért Isten a végsőig elmegy, ez az a „maradék”, akiket félt, amikor az ellentét ostromozza őket, amikor az életükre tör, amikor mindenükből kifosztja őket, hogy ezek meg ne kicsinyüljenek a hitben, és az út porában ne maradjanak. Nézzétek meg, hogy mennyire ez volt a helyzet a mi Urunkkal, a Jézus Krisztussal is. Amikor az ellentét a pusztába vitte őt, mi mindent ígért neki, ha leborulva imádja őt; az egész világot, dicsőséget, hatalmat, gazdagságot, királyságot, mindent felkínált neki. Amikor az Úr ezeknek ellenállt, akkor mindent elvett Tőle, amit ez a Föld adhatott: megszegyenítve, megvesszőzve, arculköpve, bűnösnek beállítva az életét is elvette. A Megváltó nagyon jól látta ezt, éppen ezért már amikor a Földre lépett, semmit nem fogadott el e világ fejedelmétől. A későbbiekben is bármit ajánlott fel Neki e világ, visszautasította.

Az ellentét harcmodora a különböző korszakokban élő emberek természetéhez igazodik, a taktika viszont ugyanaz; először mindent felajánlani, és megvásárolni őket, ha pedig ez nem megy, akkor félreállítani, börtönbe csukni, kínozni és megölni őket!

Azért mondom nektek, hogy akik esetleg közületek megérik még ezeket a végső időket, azok is készüljenek erre, mert ez veletek is megtörténhet! Igen, ez megtörténhet mindazokkal, akik Istent szeretik, akik Krisztus zászlaja alá gyülekeznek, akik hitéletre törekszenek, akik ezt a hosszú-hosszú korszakot nehéz, fáradságos munkával végig küzdötték, és nem akarják elveszíteni megszerzett értékeiket, amikor immár ott állnak az ajtó előtt. Mert az ajtó előtt állni nem annyi, mint azon belül lenni. Amíg az ajtó előtt áll az ember, addig sok minden történhetik vele; kirabolhatják, sőt meg is ölhetik, ezért az ajtón belülre kell jutnia ahhoz, hogy a ház védelmét érezhesse. Tehát a lakodalmas házba kell

nektek is bejutnotok ahhoz, hogy védelmet, boldogságot, az együvértartozás örömét élvezhessétek. Nem könnyű! Voltak sokkal könnyebb idők az emberiség történetében, hogy a lélek a mennyei csűrökbe takaríttassék, azonban aki itt maradt a viharos időkre, a pusztító orkán idejére, annak ez már nem lesz könnyű, de nem lesz lehetetlen!

Segítsen meg benneteket az én Atyám, az én Istenem!

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A SZFÉRÁK VILÁGA

LÁTOMÁS A TÚLVILÁGI PÁLYAUDVARRÓL(*)

1982. MÁJUS 27.

Én ma sehova nem utazom... kényelmesen elhelyezkedem itt a padon és szemlélődni fogok ezen a nagy vasúti pályaudvaron... Úgy látom, hogy akár azoknak, akik felszállni készülnek a vonatra, akár azoknak, akik megérkeztek már és leszállnak, első pillantása mindenkinek erre a nagy órára esik. Megnézik a pontos időt. Nem tudom, miért fontos számukra az idő? Az én részemre nem fontos. Ráérek és nyugodtan szemlélődhetem...

Az indulók közül sokakon porköponyeg van, mintha azzal védenék magukat az út porától. Némelyeknél csomag van, másoknál csak kicsiny tarsoly, de minden indulónál van valami... Vannak, akik izgatottak és nyugtalanok. Olyan izgatott láz tölti el őket: az utazás izgalma ez, hogy új tájakat fognak látni, új világot fognak megismerni, ami tele van a számukra lehetőségekkel. Mások egészen közömbösek, egészen nemtörődömek, és ahogy elfoglalják a vonaton a helyüket, arra sem vetnek pillantást, hogy ki is lesz az útitársuk, a szomszédjuk. Vannak, akik mindenképpen az ablakhoz törekszenek, hogy minél jobban kilássanak. Mások csak szerényen meghúzódnak egy sarokban. A poggyászára mindenki

nagyon ügyel, és igen óvatos. Úgy nézem, azok a legszerencsésebbek, akiken ilyen porköponyeg van, azok mindent a köpeny alá rejtenek el. Ez a köpeny azért is jó, mert igazából nem lehet meglátni az alatta lévő értékeket, hogy miket is visznek magukkal az útra. Úgy nézem, hogy az utazás tartama egyforma mindenkinél, de amikor a célba, az új helyre ahová igyekeznek, beérkeznek - pedig azt én nem is látom, de bennük olvasom - különböző távolságokat és különböző időtartalmakat ölel fel. Vannak, akik az órára pillantva már előre tudják és látják, hogy milyen időpontban fognak ugyanerre a pályaudvarra visszaérkezni. Mások egész menetrendeket dolgoznak ki, megint mások közömbösek ezzel szemben is.

Azok, akik ideérkeznek, az épület másik oldalán vannak, ami egy kerítésszerűséggel van elválasztva emezektől úgy, mint amikor a nagy forgalmú átszálló helyeken a vágányokat elválasztják egymástól; sőt mintha alul és felüljáró is lenne. Ilyet emberkoromban már láttam a Földön. Érdekes, vannak, akik annak ellenére, hogy most érkeznek ide a pályaudvarra, úgy néznek ki, mintha már hosszú út lenne mögöttük. Mintha ezt az utat gyalog tették volna meg. Ezek, akik beérkeznek, mondhatnám kivétel nélkül fáradtaknak és megtörtnek látszanak. Még azok is, akik amúgy fiatalnak néznek ki, és az óra szerint és a bennük végbemenő érzések alapján látható, hogy nem voltak hosszú ideig távol. De ezeken is valami fáradtság, kopottság és szürkesség van. Itt is, mintha a porköponyegot viselők lennének a szerencsésebb helyzetben. Ezeknek, bár a köpenyük megszaggyatódott, és itt-ott sebes részek is kilátszanak, mégis valami védettséget biztosíthatott nekik, amíg oda voltak ebből a világból. A csomagjaik? Hát, mintha a többség elhasználta, felhasználta volna mindazokat, amiket innen elvitt, mint ahogy visznek azok is, akik innét most indulni fognak. Vannak, akik szép bőröndökkel, szép útitáskákkal és szép csomagokkal érkeznek vissza. Ezek a kijáratnál jobbra tartanak, mert

itt valaki olyan áll, aki minden hang és szó nélkül pontos eligazítást ad. Az, akinek balra vinne az útja, de jobbra akar térni, azt nem engedi. Nem bántja, nem szól rá, de ahogy a kezét felemeli, abban benne van, hogy csakis balra térhet. Azt gondolom - persze nem vagyok egészen biztos benne, elvégre nem vagyok szakavatott - hogy ezek, akik a porköpenyt viselik - nevezzük vándoroknak - mintha az alázatosságukat fejeznék ki. Ezzel a köpennyel borítják be magukat akkor is amikor mennek és akkor is, amikor jönnek. Található, mint mondtam, a visszaérkezettek között, akinek a köpenye meg van szaggatva és alatta sérülések vannak. A sérüléseket a Földön kaphatta és szerezhette. Nem tudom megállapítani, hogy mi sérült meg benne: nem elég strapabíró volt-e a köpenye? Azaz, nem volt elég erős az alázatossága? Az, ami kilátszik, a megsértett és megsérült gőg benne? Vagy pedig tényleg olyan csapást kapott, ami minden alázatossága mellett is megviselte?

Nem tudom, hogy a most visszaérkezettek hova fognak menni. Vannak, akik összetartoznak. Olyan összetartozókat is látok, akik a földi köteleik és a földi ismereteik alapján kerültek annyira közel egymáshoz, hogy továbbra is együtt viszi őket a sorsuk. Látnak viszont olyanokat is, akik már együtt indultak és együtt is maradtak. És vannak olyanok, akiken valami indulat, harag, nemtetszés, komorság ül és bár együtt indultak, szétváltan érkeznek, sőt, nem is akarnak egymásra pillantani. Egymástól - úgy látom - komoly sérelmet szenvedtek el. Az a bizonyos barátság, az a bizonyos testvéri érzület, az a bizonyos családi kötelék, az a bizonyos faji vagy nemzetbeli kötelék úgy látom, ezeknél nem bizonyult eléggé erősnek. Bár ők az indulásnál ezt kérhették, és meg lehetek győződve - ezt csak úgy, feltételesen mondom arról, ahogy kinéznek - hogy nekik szükségük van egymásra, de az életben, amikor komolyabb próbák közé kerültek, egymásban találták meg a hibákat, egymásban vélték felfedezni a sérelmek okát, és

egyik sem önmagába nézett, hogy ő hogyan és mint viszonyult ahhoz a kötelékhez, hanem a másikat okolja még azért is, hogy ő most csak ilyen kis bugyorkával érkezik vissza.

Na, most ez - ott látom - a bugyrát kibontotta. Kibontotta, és nagyon nézegeti, mint aki saját magát akarja meggyőzni arról, hogy van azért neki valami szerzeménye. Hát, ahogy én így megpillantom: ezzel ugyan nem fog sokáig boldogulni, mert gyűjtött, gyűjtött, van itt a bugyorkában, csak hogy nem valami használható dolgok ezek. Aminek a földi világban keletje van, amit a földi világban ő személy szerint értékeknek tartott, ami után kinyújtotta a kezét, amibe - amint látom - munkát, időt, erőt fektetett bele, az a Földön érték volt, de ideát nem igen lehet palotát építeni belőle. Ezt nem fogja tudni itt olyan értékekre beváltani, amelyből palotát lehetne építeni. Mit tett bele? Beletette a hírnevet, a maga nagyotakarását, beletett olyan munkavégzést, amely nem az ő feladatkörébe tartozott. Hogy annyira fontos lenne, hogy nem szabad átlépni azt a határt? A mellettem ülő úgy vélekedik, hogy nem szabad. Tudniillik, a felszállók amilyen értékekkel, csomagokkal innen el vannak bocsátva, amit részben önmagukban építettek ki előző életeik alapján, részben pedig amit ingyen Isten kegyelméből kaptak, azok szabják meg a határt, hogy milyen területeken mozoghatnak a majd Földön, amikor erről a vonatról leszállnak, és mi az a teherbírás, amit kibírnak anélkül, hogy összeroppannának. Azt mondja ez a valaki, hogyha még egy kicsit türelmesen várunk, akkor megláthatjuk a kórházvonalat is. Ezen fogják hozni részben öntudatlanul, részben eszméletüket veszítve, részben pedig egész holtan nyilvánítottan azokat, akik a földi élet csatamezején elvéreztek. Tehát majd azt is megtekinthetjük, és azt mondja, hogy többnyire az azért történt, mert nem tudtak megbirkózni azzal a többlettel, amely többletet nem az isteni Gondviselés tett a vállukra, hanem ők maguk, önként erőszakolták azt ki.

Önként kerestek új utakat, új módokat, új módszereket, új igazságokat, új elveket, új eszméket, új munkakört, új érvényesülési lehetőséget és ez okozta többnyire a szerencsétleneknek a vesztét. A lelki egyensúly felbillen, amikor valakit túlterhelnek. Az ember nincs tisztában a maga teherbírásával. Az egyik már azok alatt a kis terhek alatt is nyöszörögni, sőt jajgatni kezd, amelyeket a törvény mindenképpen okkal a vállára rak.

Mások pedig úgy gondolják, hogy nagyobbat, többet, értékesebbet, feltűnőbbet tudnának véghezvinni, ha arra lehetőségük lenne. Keresni kezdik tehát a földi életben a lehetőségeket. Nem azokat a lehetőségeket, amikhez meg vannak az eszközeik és képességeik ezekben a bőröndökben, amikkel a vonatra szállnak, hanem azokat az eszközöket is igénybe veszik, amelyek tilosak. Ezáltal a Földön, amikor a vonatról leszállnak, ahogy értelmi képességük kicsit nyílni kezd, abban a pillanatban már olyan gondolatok fordulnak meg bennük, amelyek nincsenek benne a rendeltetésükben. Sőt, úgy nézem, hogy még a rendeltetéseknek az ideje is meg van határozva. Még azt sem lehet túllépni, mert akkor már hiányok lesznek és ha hiányokkal próbálja a hiányokat betölteni, abból még nagyobb hiányok és mulasztások keletkeznek. Na, úgy látom, felment a jelzőtábla, be fog érkezni a kórházvonat. Ni csak, ni csak, már itt is van! Jó volna egy kicsit közelebb menni és megnézni, hogy nem akad-e esetleg ismerős rajta. Nem mintha az ismerőseimet erre a vonatra kívánnám, de azért sohasem lehet tudni.

Hát igen, ez elég siralmas szerelvény. Ez azt juttatja eszembe, amikor a földi háborúban a frontról, a csatatérről érkeznek vissza tele sebesültekkel és nyomorultakkal a vonatok. Micsoda rövid idő alatt, milyen mennyiségben komoly képességű ápoló személyzet jelent meg a vonat mellett! Ezt a fegyelmet, ezt a rendszert, ezt a szervezettséget a Földön nem lehet tapasztalni! A Föl-

dön összevisszaság uralkodik, mindenre a fejvesztettség a jellemző, itt viszont egész precízen és pontosan megy minden. Először azokat segítik le, akik a saját lábukon tudnak távozni. Ezek, gondolom, a vonat beérkezésének ideje alatt kezdhettek egy kicsit magukhoz térni, mert kábultaknak, bizonytalan léptűeknek tünnek. Másokat hordágyakra tesznek; megint másokat takarókba, pokrócokba takarnak, és úgy visznek különböző irányokba. Van, akit a hozzátartozója vár, és ha a hozzátartozója erőteljesebb, hatalmasabb valaki - ezt úgy értem, hogy mint aki tisztában van az itteni dolgokkal - akkor az fog annak érdekében intézkedni. Azoknak, akik teljesen elveszítették az öntudatukat, a legtöbbje - nem mondom, hogy mind, de a legtöbbje - nagyon mély kábulatban van. A ruháik egészen különbözőek: nem mondanám azt, hogy akik ezen a vonaton vannak, azok mind le vannak rongyolódva, egyáltalán nem mondhatom azt. Vannak, akiken kimondottan szép és jó ruházat van, de erejük nincs és olyanok, mint akik elvéreztek. Hogy hogyan véreztek el, azt nem tudom. Majd ezt talán ez a valaki meg fogja nekem magyarázni.

Itt, a szerelvény legvégén ez a két kocsit olyanokat hoz, akiket a saját téves igazságuk, a saját helytelen nézetük zárt be. Mint akik önmagukat zárták be valami gondolatba, aminek azután a megszállottjai lettek, és nem tudtak tőle szabadulni. Ezeket - nem akarok róluk rosszat mondani - elmebetegnek nézem. Ezek úgy tünnek nekem, hogy hosszadalmas kezelés után fognak csak eljutni arra a pontra, hogy maguk körül tudjanak szemlélődni. Van ezeknek egy másik részlegük is. Azt mondja a mellettem ülő, hogy ők azok, akik önkézüleg vetettek véget az életüknek. Ezek lennének azok, és miért van az, hogy ezek mégis aránylag ébren vannak? Azért, mert szándékosan, önszántukból vetettek véget az életüknek, abban a téves elgondolásban, hogy utána vége mindennek, vagy amiben vannak, vagy voltak, annál már rosszabb nem

következhetik rájuk; és bekövetkezett az, amiben nem hittek, tudniillik, hogy nem tudnak meghalni. Ezek roppant szomorú állapotban vannak, mert minden igyekezetük az volt, hogy meghaljanak és hogy az adott körülményekből, ami az öngyilkosságig sodorta őket, megszabaduljanak; de ebből a helyzetből nemhogy szabadulni tudnának, hanem ezt a helyzetet állandósítják, ezt a helyzetet meghosszabbítják és ezt a szenvedést még inkább súlyosbítják maguknak. Ezeket zárt kocsikon viszik el innen a pályaudvarról. Érdekes, hogy az előző vonatról aránylag kevesebben szálltak le, mint erről. Hát mindenki ilyen betegen, ilyen nyomorultul érkezik vissza a földi világból? Vajon miért? Vajon mi sodorja őket odáig? Azután van itt olyan kocsi is - mint már látom most - ahol katonák is vannak, egyenruhában, össze-vissza keverten a legmagasabb rendfokozattól és különböző paszományoktól egészen az egyszerű katonaruháig. Ezek talán a harctereken pusztultak el? Azt mondja ez a mellettem ülő, hogy jelenleg a Földről ez az újfajta típus érkezik, ami a régi időkben aránylag ismeretlen volt itt a pályaudvaron. Ezek azok, akik különböző terrorcselekményeket hajtottak végre a Földön, és ha előbb nem, utóbb ennek a terrornak ők is áldozatává váltak. Ez a fajta tele van fegyverekkel. Semmiféle békés megnyugvás, vagy szándék nem látszik még azoknak az arcán sem, akik teljesen elveszítették az eszméletüket. Semmiféle szánalom, jóérzés vagy olyan valami, ami egy kicsit is emberiesebb arcot mutatna, nem látszik rajtuk. Ezek, akik érkeznek, mind nagyon - különösen ezen a vonaton - nagyon emberiesek. Ezeket egész könnyen össze lehetne téveszteni a Földön lévő emberekkel. Sőt a Földön - ha ebből a világból nézem - egyes jobbindulatú emberek szellemiesebbek az anyagi testükben is, mint ezek, akiknek tulajdonképpen már anyagi testük nincs is. Na most, ha visszapillantok a másik vonatra, ez már egészen kiürülőben van. Ott - most látom csak - hogy boldog viszontlátások

is lejátszódnak azok között, akik az életben a szeretet szálain keresztül szorosan együtt voltak, csak az egyiknek előbb kellett visszatérnie ide, mint a másiknak. Az ember azt hinné - én is azt gondolnám, pedig én már nem is vagyok ember - hogy akiket a vérségi kapcsolat köt össze - szülő és gyermek, házastárs - azoknak a találkozása a legboldogabb ideát. Nekem úgy tűnik, hogy bár vannak ilyenek is, mégsem ezek adják meg azt az örömet - nem tudom miért - mint akik valami eszmében voltak szorosan együtt. De nem úgy, hogy az egyik túl akarta lépni a másikat, nem úgy, hogy az ő érvényesülése fontosabb volt. Nem is úgy, hogy az ő nevéhez fűződjék valami elsősorban és nem a másikéhoz, mert itt ezek már nem is akarnak semmiféle nevet maguknak; hanem úgy, hogy a saját akaratuknál, a saját életüknel, a saját munkájuknál mindennél fontosabb volt az eszme diadala. Érdekes, hogy ezt még olyan eszméknél is látom most, amik nem egészen tiszta eszmék - olyan értelemben mondom ezt, hogy nem a legtökéletesebb és a legmagasabbfokú szeretet eszme - de mégis valami jó célt szolgáltak. Valamilyen csoportnak a fejlődési menetében az előrejutást szolgálták. Ez itt fantasztikus értéknek tűnik és ezek a kapcsolatok itt szorosabbnak látszanak nekem, mint a Földön a vérségi kapcsolatok. Mert sok esetben az élet a szülőt a gyermekkel, vagy a testvért a testvérrel egy időre összehozza, azután eltávolítja és csak a kiépített emlékezés és szeretet marad meg.

De az a munka, ami az egyiket a másikhoz köti, az itt nagy érték; különösen nagynak látszik ez nekem olyan esetekben, mikor, akár mint házastársi, akár mint testvéri, vagy akármilyen emberi kapcsolat mellett ott van még az eszmei kapcsolat is, az eszmében való összeforrás és megértés is. Persze, persze a megértés. Azt mondja ez a valaki, hogy a megértés teszi járhatóvá az utat két ember lelke között. Megértés nélkül süketté válik a lélek: mint

ahogy a rossz hallás esetén akadályoztatik a kommunikáció ember és ember között; ugyanígy, akik nem tudják egymást megérteni a családban, az elvben, az eszmében, hanem mindegyik csak a maga igazát kiabálja, azt akarja érvényre juttatni, az csak zűrzavart kelt és lelki süketséget okoz; és a sok zaj, a sok hang közül nem tudja kiválasztani azt a lélek, amire okvetlenül nagy szüksége lenne.

Hát ez mindenesetre nekem nagyon újszerű, és nekem nagyon érdekesnek tűnik, különösen akkor, ha ahhoz viszonyítom, amilyen csendben telnek most az életem pillanatai, órái és napjai itt, ebben az időtlen időben. Csendben, mert a csend szükségeltetik a szemlélődéshez, amivel önmagamat, a környezetet, az itt fennálló rendet, az igazság törvényének működését szeretném megismerni. Persze nem lehet kedves emberek semmit sem egyik napról a másikra megismerni. Mindenre idő, alkalom és szorgalom szükségeltetik, hogy bele ne fáradjon a lélek, és biztos, lassú módon mindig többet és többet lásson meg az eléje tárulókból. Hiszen az emberek világa tegnapelőtt, tegnap, ma és holnap is sok szemlélődésre ad alkalmat, és a szellemvilág is ugyanígy sok szemlélődésre ad lehetőséget. Mégis, akinek nincs szeme a látásra és nincs füle a hallásra, az csak zsidvásárt, tolongást lát, az az életben csak a tülekedést és a nehézséget érzékeli, de hogy a nehézség mit akar belőle kihozni, mit lehetne abból megtanulni, és azt az önmaga és mások haladására is felhasználni, azt már nem tudja megtenni. Akkor pedig hiába él! Aki innen távozik ezzel a vonattal, azt nem a körülményei és a tehetségei - melyeket a tarsolyában szorongat teszik őt jobbra, értékesebbé, hanem az, ha ő a körülményeket és a lehetőségeket úgy szemléli, hogy a legszükségesebbeket vegye ki azokból tanulságként, azokat szűrje le ott tapasztalatként, és a tapasztalatokat fűzze fel az emlékezés szálaira. Nem azt, hogy X vagy Y mikor és hogyan bántotta meg őt, hanem a tanulságot, hogy máskor minek ne tegye ki magát, mit hogyan kerülhet ki -

nem a nehézségeket, hanem amiknek a következménye súlyos - és hogyan könnyítheti meg a belső, lelki életét, a lelki érzéseit akár már a Földön, akár a visszautazás időtartalma alatt - amely már magába foglalja a földi élet utolsó szakaszát is - akár pedig majd ideát mit és hogy tud kibontani a csomagjából, hogy az neki itt értéket biztosíthasson. Akinek rossz a tájékozódó képessége az életben, aki nem tudja, hogy milyen hangok és milyen látványok után kell igazodnia, aki nem tudja a megfelelő kapcsolatokat embertársaival kiépíteni, annak nem csak a Földön elhagyatott és szomorú az élete, hanem ideát is, mert ideát is magára hagyják. Mert itt sincs olyan gondolata, érzése és emléke, ami örömet fakasztana a lelkében, amire örömmel tudna visszagondolni.

Az elmúlt dolgok feletti rágódás sem viszi előbbre az ember lelkét, mert arra csak addig van szükség, amíg a tanulságot, mint mindenből, ebből is le nem tudja vonni a maga részére, hogy mit hibázott el, mit kell javítania, mit kell helyrehoznia, hol kell bocsánatért esedeznie, hol kell neki megbocsátó érzésekkel állnia. Ha nem ezt hozza ki belőle a dolgokkal való foglalkozás, akkor sok idő pazarlódik el eredménytelenül. Akkor az isteni Gondviselésnek megint csak ingyen új lehetőségeket, örömeket, gondolatokat, érzéseket kell megcsillogtatni előtte, hogy abból a kátyúból, amibe a saját gondolatai, érzései által beesett, őt a felszínre segítse. Az embert a kátyúba jutott helyzetekből, a pesszimista érzésekből, a letörtségekből nem tudja más kiemelni, csak Isten kegyelme. De csak akkor, ha ő maga is hajlandó önmagán segíteni, mert ahogy itt a vonaton leszálltak között, úgy a földi életben is van olyan, aki szereti önmagát vitetni a többivel még akkor is, ha van jártányi ereje, ha van anyyija, amivel a maga kis dolgait elvégezhetné, de nem, mert olyan a természete!

Márpedig mindent, amit az ember mástól elvár, amit az ember mástól elvesz, amit az ember mástól elfogad, azt egyszer a tör-

vény tőle is elkéri. Egyszer majd neki kell azt a szolgálatot megtennie, amellyel őt szolgálták mások. Egyszer neki kell mindazt elvégezni, amit egy alkalommal, amikor túl kényelmes volt, másokkal végeztetett el. Tehát sokkal célszerűbb az embernek ma a kisebbet alaposan, pontosan, precízen, helyesen elvégezni, mint azt elhagyni, mint azt mással végeztetni, önmagát pedig más emberekkel vagy a fejlődés szekerére felülve vitetni, mert egyszer neki onnan le kell szállnia és egyszer neki is kell másokért munkálkodnia. A Föld tele és tele van olyan emberekkel, akik nem tudnak felnőni arra a szintre sem, hogy a saját szüleiknek visszaadnák azt, amit a szülő adott nekik, amikor ők voltak tehetetlenek. Még ha a törvény kényszeríti is őket, akkor is csak zúgolódó, nem tetsző érzésekkel képesek az idősnek, az öregnek, a betegnek mindazt megadni, amit azelőtt ők kaptak. Úgy mondják nekem, hogy akik az igazságot ismerik, azok másképpen gondolkodnak ez felől is. Hát ehhez én még azt is hozzátenném, hogy nem csak másképpen kell gondolkodni ez felől, hanem másképpen is kell viselkedni, másképpen kell viszonyulni a munkához. Az emberek már legtöbbször eleve irtóznak és borsódnak a munkától és a munkával járó felelősségtől. Ha az ember egy munkát elvállal, azzal a munkával felelősség is jár! A felelősséget nem lehet másra hárítani. Ha valaki határozni akar, ha valaki utasítást akar adni, akkor a felelősséget is kell vállalnia azért, amit mond, azért amit tesz, azért amit cselekszik, azért amit megvalósítva akar látni. Nincs az életben semmi kockázat nélkül!

Nincs az életben olyan, hogy az embernek semmit, még a kisujját sem kellene megmozdítani, és az eredményeket mégis learathatná. Mégis, számtalan esetben a komolyan végzett munkát sem tudja értékelni az az emberi réteg, ami még nem nőtt fel odáig, hogy elismerje, meglássa azt, amit beletesznek azok, akik azt a munkát elvégzik. De eljön annak is az ideje, amikor be kell, hogy ezeket lássa. Ha nem látja be másképpen, akkor úgy fogja belátni,

hogy a munkának, amit majd ő végez, olyan lesz az eredménye minden jó szándéka ellenére, amit éppen nem várt érte. Különben is a jó előrejutása mindenképpen akadályokba ütközik a Földön. A jót nem lehet gyorsan, és nem lehet nagy mennyiségben, egyszerre megvalósítani az emberek lelkében. Mert akiből ez kiindul, abban lehet ez a legjobb szándék, lehet ez a legszebb érzés, lehet hogy a legtöbbet adja magából, amire ő képes; de aki nincs azon a szinten, az nem tudja azt értékelni, az továbbra is csak azt az elvet vallja, hogy kapni, kapni, kapni, újra elfogadni, magát szolgáltatni, azt a jogot, pozíciót fenntartani, hogy ő onnan a kényelmes páholyból másokat bírálhasson, másokat leszólhasson, másoknak a munkájával elégedetlenkedhessék.

Meg lehet tenni mindezt, amíg a lehetőségek fennállnak, de a lehetőségek idejét az óra méri, amely kérlelhetetlenül halad minden földi halandó részére. Azt nem lehet visszatekerni, vagy visszafordítani, hanem az méri az elmúlt perceket és órákat, és amikor az ember életének az ideje lejárt, amikor az óra ütött, akkor neki fel kell szállnia arra a vonatra. Vissza kell térnie abba a világba, ahonnan elbocsátott értékes tanulmányokkal, értékes talentumokkal, értékes és tiszta erővel, lehetőséggel, hogy az igazságot megismerje, lehetőséggel arra, hogy amit az előzőekben rosszul végzett, alkalomadtán kijavíthassa, és az igazság törvénye előtt bizonyosságot tehessen arról, hogy ő már nem a régi; ezeket az új lehetőségeket értéknek tekinti, és felhasználja az önmaga lelki értékeinek megszerzésére. Ha az ember az életidejét arra használja fel, hogy abból se magának, se embertársainak kára ne származzék, ha nem a nagyotakarást, ha nem a helytelen, Istentől eltávolodott vágyakat táplálja, hanem azon van, hogy azokat megnyirbálja, akkor itt nem érheti különös csalódás, amikor leszáll majd a vonatról. Meglehet, hogy támogatásra szorul, meglehet, hogy a ruhája megszagadt, meglehet, hogy sebeket kapott - és ne felejtse el, hogy minden jóakarata mellett is, azért ő is osztogatott

sebeket - de mégis aránylag védett és aránylag kellemes helyre kerülhet, ahol szabadságot élvezhet. A földi ember számára lemérhetetlen nagy szabadságot, mert a földi ember legnagyobb szabadsága is kevés a szellem szellemvilágbeli szabadságához mérten. Szabadon járhat, kelhet, szabad akaratából szemlélődhetik, tanulhat dolgokat, mert akkor már a törvény megszűnt rá nézve kényszerítő lenni. A törvény segíti, támogatja őt, bizonyos fokig útjelzőket, korlátokat tesz eléje, de nem olyanokat, mint azok részére, akik a földi életben megszédülve a test nyújtotta szabadságtól, mindennemű rossz, helytelen és gonosz vágyaik kiélésének szabad utat biztosítottak.

Ugyan mi az ilyen életnek a vége? Megrokkant test, tönkrement életerő, megcsömörlött életérzések, mindentől való elfordulás, hitben való megfogyatkozás. És ideát még rosszabb helyzet, mert mindaz, amit mint ember a Földön csak időlegesen érez, az ideát majd állandósul, és az marad az ő közérzete - így mondhatnám - az marad az ő lelki állapota, az lesz az ő állapotvilága, amiben rendkívül rosszul és szenvedőleg érzi majd magát. Azt mondja a mellettem ülő, hogy ő nagyon reméli, hogy veletek ez nem fog megtörténni. Azt mondja, hogy ő nagyon reméli, hogy ezek az iskolaórák, amelyek évtizedek óta tartanak, majd meghozzák a számotokra azt a boldogító eredményt. Azt mondja, hogy szemlélődjétek majd alaposabban a szünidőtökben is, szemlélődjétek úgy, hogy a különbséget, a tanulságot mindenkor meg tudjátok tenni.

Ha ő ezt kívánja nektek, aki több, erősebb és nagyobb tudású nálam, én is ezt kívánom nektek. Adja Isten, hogy úgy legyen!

LÁTOMÁS A TÚLVILÁG KIKÖTŐJÉRŐL(*)

1986. OKTÓBER 16.

Nagy vizet látok... folyó, tenger vagy óceán?... nem tudom pontosan felmérni és meglátni a különbséget... Nagy, hatalmas kikötő, hihetetlen mennyiségű ember, hihetetlen mennyiségű hajó ... hatalmas hajók, teherszállító hajók... ez a hajó egészen közel van, látom, hogy nem be, hanem kirakodnak a hajóból a partra, de a part ködbe vész, a part elmosódott... Érdekes, hogy én ember vagyok, és mégsem erről a partról, erről az oldalról szemlélem a dolgokat, hanem mintha egy kisebb hajóban állnék közel a parthoz és onnan figyelném, hogy mi történik...

A hajóról hatalmas izomzatú kirakodó munkások ládákat szednek ki... a ládák mindegyike fémpánttal és drótpánttal van keresztülkaszul kötve, mintha akik a hajón ezeket a ládákat és csomagokat küldték volna ide, erre a partra, azok nagyon óvatosak és nagyon elővigyázatosak lettek volna, nehogy a dobálásban, a szállításban ezek megsérüljenek és tönkremenjenek, és ezáltal a bennük lévő értékek elvesszenek... Ezek a ládák a Földön élő emberek előre küldött holmijai és tulajdonai... tehát ők még nem ezen a parton vannak... ez a part mintha a földi élet és a szellemi élet közötti kikötő, kirakodó part lenne... itt mindent a legnagyobb szakavatottsággal osztályoznak, és a ládákat különleges járművekre - ezeket a fajta járműveket itt a Földön még sohasem láttam - rakják és különböző irányokba indítják... olyan furcsa, mintha sugármeghajtású gépek lennének, és azok viszik ezeket a ládákat és csomagokat különböző irányokba... de hogy pontosan hova, nem látom, mert mint mondtam, az egész part bizonyos távolságra van tőlem és ködbe vész... Úgy gondolom, hogy valaki - bár nem látok senkit, aki közel lenne hozzám ezen a kis hajón vagy csónakon - azt mondaná, hogy ezek között a csomagok között vannak a mi csomagjaink is...

Kié, az enyém?., azt mondja, hogy nem csak az enyém, hanem mindannyiunké, és ezeknek a tartalmára akkor derül fény, amikor majd mi is ide megérkezünk. Nem ebbe a kikötőbe ugyan, mert az kirakodó hely, és itt teherszállítás folyik, de megérkezünk, és akkor már az a csomag vagy esetleg csomagok ott várnak bennünket, ahová ezek a sugármeghajtású gépek vitték a mi részünkre. Már mindannyiunknál előre látható - nem százszázalékosan ugyan - hogy körülbelül hol kell, hogy a csomagja várja. Mintha azt hallanám, hogy bizony lesznek többen közöttünk, akik csalódottak lesznek, mert ők azt hiszik - mármint közülünk vannak, akik azt hiszik - hogy ezekbe a csomagokba értékes dolgokat csomagoltak be, és komoly értékeket mentenek át oda. De csalódní fognak egyesek, mert amikor a csomagot kinyitják nekünk, akkor az akkori tudatunkkal már nem tartjuk a csomag tartalmát értékesnek. Sőt lesznek kimondottan olyan dolgok köztük, amikért szégyenkezni fogunk, hogy azokat oda becsomagoltuk; hogy egyáltalán feltételeztük, hogy az itt működő igazság törvénye azt nekünk, mint értékeket fogja elbírálni. De azok nem csak nem fognak értékeknek számítani, hanem bizonyíték lesz arra is, hogy mennyire értéktelen dolgokat hittünk értéknek.

Vannak olyanok is közöttünk - nahát ez furcsa, hogy így mondom, de nem tudom másképp mondani - hogy szinte a csomagjuk után küldik őket. Ez azt jelentené, hogy rövidesen innen közülünk, ide a partra kell érkezniük a csomagjukkal szinte azonos időben. Ezek olyanok, akik a csomag feladását halogatták abban a hitben, hogy minél nehezebb csomagot küldenek, annál értékesebb lesz az. Csakhogy nem a súly és nem a mennyiség számít, hanem annak a minősége és értéke, ami oda a mi sáfárkodásunk eredményeként be lett csomagolva. Mondhatnám, minden tettünkkel, minden cselekedetünkkel készítünk értéket vagy értéktelent, és ezt a csomagba helyezük vagy helyeztük.

Vannak közöttünk olyanok, akik közben bölcsekké váltak és bizonyos dolgoktól megszabadultak, ilyenkor kiszedik ezeket a nehéz vagy nagyobb helyet foglaló, de értéktelen dolgokat, és a helyükre kisebb, értékesebb, használhatóbb, célszerűbb, praktikusabb dolgokat csomagolnak...

Na most, azt hiszem, hogy ebből a csónakból ki kell lépjek... jaj, csak nehogy mellé lépjek, mert akkor - jaj nekem - nem tudok visszajönni... meg fogok halni... Valaki most mondja: dehogyis fogok meghalni, csak bátran. Hova lépjek?.. Erre a pallóra?.. Erre a pallóra!.. Most valaki azt mondja nekem: „te ezen a pallón időzöl minden egyes alkalommal, amikor a szellemvilág kapuja kinyílik. Te ezen a pallón vagy és ezen a pallón keresztül érhető el az összeköttetés és az, amit most látsz”, azt mondja nekem: ahogy én ezt most látom, az ne ijesszen el, én ezen a pallón állok és időzöm mindaddig, amíg rajtam keresztül a földi világból és a szellemvilágból az erők átfolyanak ebbe az élet óceánjába, az élet tengerébe... Mert itt is élnek, ott is élnek; fent is élnek, mindenütt élnek... ez az egész életnek hatalmas, nagy óceánja, amelyről - igen - pallók vannak, kifutók vannak... öblök is vannak...

Jaj nekem, öblök is!., azt mondja nekem: ha látnám őt, akkor bizalommal lennék iránta... de nem látom... azt mondja, hogy arra nincs szükségem... Azt is mondja, hogy az elmúlt vasárnapi tanításhoz azt fűzi hozzá, hogy a mi életünk öblökben; széltől, hullámtól védett öbölben, nem túl mély vízben folyik... és - ahogy vasárnap mondták - **ebből a védett öbölből lesznek, akiket még ebben az életükben, és lesznek, akiket egy másik próbálkozásuk alkalmával a nyílt tengerre löknek.** Nem lökik - más-képp mondja: kiteszik - nem tudom jobban mondani, mert a lökésben valami durvaság van. De mégis innen kilökik őket, mert maguktól nem mennének a nyílt tengerre... kilöketnek a nyílt tengerre, hogy ott is bebizonyítsák a tudományukat és megtanulják,

hogyan kell fennmaradni a víz színén anélkül, hogy ott az ár és a hullám el ne sodorja őket...

Na igen!., jobb, ha én visszalépek ...

(a médium ébredése után mondja:)

Valami olyan félelmetes van abban a vízben, amit most érzek magam körül... valami, hogy is mondjam, hogy énnekem, de **nem csak nekem, másoknak is valami nyílt tengerre, vagy mire kell mennünk... és ott teljesen az ismereteinkre, meg a tudásunkra, meg az erényeinkre leszünk, meg lesznek utalva, akik odalöketünk a nyílt tengerre ...**

ÉLETEK ÖSSZEFÜGGÉSEI ÉS KÖVETKEZMÉ- NYEI

A SORSOK OKAI(*)

1997. január 5.

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr Jézus Krisztus nevében! A kulisszák mögött sok minden történik a földi világban, amiről a legtöbb embernek nincs tudomása. Emberek népek sorsáról határozhatnak - gazdasági érdekeket szem előtt tartva - és bár az emberiség értesül ezekről a határozatokról, de a megvalósulás már egészen más, mint ahogy azokat létrehozóik valójában szánták. A legtöbb ember nem tudja, mik azok az okok, amelyek a történések világában a változásokat létrehozzák. A testi ember figyelme azon van, hogyan éljen, mit cselekedjék, és mit hoz számára a holnap. Minden gondolata és törekvése az, hogy megélhetését, illetve a holnapi nap sikerét az önmaga számára biztosítsa. Vannak emberek, akik jól értesültnek hiszik magukat, akik úgy gondolják, hogyha a napilapokat végiglapozzák, a rádiók és a tájékoztató

eszközök híreit meghallgatják, akkor tudják, mit kell cselekedniük. Ennek ellenére mégis eltévednek, mert a valóságban nem tudják, hogyan is kellene helyesen eljárniuk egy-egy adott helyzetben. Nem látják az irányt és nem látják a célt. Vakon, sötétben élnek és sötétben tapogatódnak. A világ urainak képzelik magukat, hatalmi pozíciójuknál fogva emberek sorsáról határoznak, de még a maguk életét és a maguk sorsát sem tudják helyes irányba terelni, és óriási felelősséget vesznek magukra, amely előbb-utóbb maga alá temeti őket. És elmúlnak azok az idők is, amikor ezek az emberek szerepet játszottak mások életében, amikor határozatokat hoztak, amikor az élet kedvezett nekik, és aszerint cselekedtek, ahogyan az ő rossz természetük, önzésük és különböző vágyaik diktálták. Ezek az emberek, amíg itt élnek, csak a földi életben hisznek, a világ jelenségeit tartják szem előtt.

Azonban a földi életben a láthatatlan világ törekvései és az emberre gyakorolt hatása sokkal fontosabb és sokkal jelentősebb, mint a Föld leghatalmasabbjainak mindenféle manipulációi. A magasabb szellemvilág belelát a jövőbe, és ismerete van a múlttól is; nem csak a testi embert szemléli, nem a testi ember akaratának, vágyainak szolgáltat utat és kiélési lehetőséget, hanem minden törekvésével, minden tevékenységével azon van, hogy a szellemi fejlődést előmozdítsa, hogy a földi világban is megtalálja azokat az engedelmesebb emberlelkeket mint eszközöket, akiken keresztül Isten akarata érvényesülhet. Isten akarata pedig mindenkor teremtményeinek a fejlődését célozza. **Tehát szellemvilág van és létezik! Ez a szellemvilág belenyúl úgy az egyén, mint népek, nemzetek és fajok sorsába és életébe is. Így volt ez a múltban, így van ez a jelenben, és így lesz ez az elkövetkezendő, a még hátralévő rövid, szenvedésteljes jövőben is.** A régi időkben ez az isteni akarat és ez az isteni erő azokon az embereken keresztül nyilvánult meg, akik Isten emberei voltak. Isten embereinek a bölcsője a kiválasztott nép volt. Ott erősödtek,

fejlődtek ezek az emberek addig a pontig, amíg Isten akaratát közvetve vagy közvetlenül képesek voltak átvenni, és a rájuk bízott emberlelkekkel azt közölni, illetve azt azok fejlődésének érdekében felhasználni.

Amikor a választott nép a szellemi sötétségből eszmélni kezdett, akkor a magasabb szellemvilág jelet, bizonyosságot adott magáról. A legnagyobb jel, a legnagyobb biztatás a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk születése volt. Azok az emberek, akik a szellemvilág befolyása alatt álltak, akik számára a szellemvilág nyitott volt, azok emberi mivoltuk ellenére is észlelték a menny csodás jelenségeit Krisztus születésétől egészen az ő feltámadásáig, majd a mennybemeneteléig. Később pedig részesültek a Szentlélek adományaiban, hogy ekkor már teljesen megvilágosodva felismerjék rendeltetésüket, feladatukat ebben a világban. Nekik is égő fátylakká, világító szövétnekekké kellett válniuk, hogy a világ világosságával, a mi Urunk, a Jézus Krisztussal együtt ők is bevilágítsák a Föld sötét éjszakáját, hogy azok, akik keresik és kutatják a szabadulást, akik keresik és kutatják a világosságot, a hajnalhasadást, a megtérésnek, a hazatérésnek, a visszatérésnek útját, azok megtalálhassák azt. Voltak, akik megtalálták az Úr idejében és voltak, akik megtalálták később, az Úr eltávoztása után.

Izrael gyermekeinek többsége azonban csak a külsőben lejátszódó eseményekről vett tudomást, azok gyakoroltak hatást az érzés- és gondolatvilágukra. Megtagadták a Világosságot, Aki e világra jött. Mivel nem váltak eggyé az Úr Jézus Krisztussal, nem fogadták be őt, az ő örömeit, megtagadták és megölték őt, ezért, elveszítvén a kiválasztottságukat, szétszóratták a világ minden tájára. Ezek a szétszórtságban élő emberek többé már nem a világosság megismerésére, hanem annak elhomályosítására törekedtek. Ezt bizonyítja az a tény, hogy az elmúlt 2000 esztendő alatt, és napjaitokban is tagadják a Messiás Bethlehemben való megszületését; tagadják, hogy a megígért és várva-várt Szabadító

Krisztusban testet öltött, és nem csak az ő szellemi fejlődésükért, hanem az egész emberiségért, minden bukottért az életét adta. Pedig a régi idők választottainak utódai tisztában vannak azzal, hogy már nem várhatják a megígért Messiást, az Üdvözítő eljövételét. Ma már, ha átvizsgálták - és elhihetitek: átvizsgálták - az írásaikat, nyilvánvaló előttük is, hogy óriási bűn történt, amikor a várva-várt Szabadítót a test embere megtagadta és megölte. De a test embereától nem várható más, mint az örökös tagadás, mert a test embere nem érzékeli szívével, lelkével, szellemi mivoltával a földi világban is jelenlevő és érvényesülő szellemvilágot.

Szellemi világosság az ember részére csakis a magasabb szellemvilágokból jöhet. Isten akaratát csakis a tiszta szellemek közölhetik az emberiséggel és a világgal - akár testben, akár test nélkül. A szellemi közlést viszont csak az hallhatja meg, akinek „szellemi fülei nyitva vannak a hallásra” és ajkai nem némák az Istenhez küldött napi imára, a dicséretre, a dicsőség- és hálaadásra, amiért Isten minden korban lehetővé tette és lehetővé teszi az utolsó napokig, hogy a szellemvilág hírt adjon magáról azáltal, hogy kapcsolatot létesít az emberek világával. Ez azonban nem csak eszközökön, médiumokon keresztül történhetik meg, hanem minden emberhez külön-külön, egyénileg szól a szellemvilág, és az isteni igazságra, a jóra, a szeretet törvényének felismerésére és annak az élésére befolyásolja. Tehát a szellemvilágnak minden olyan emberhez van szava, akinek szellemi fülei hallókká váltak, aki szellemi érzékszerveivel érzékeli a szellemvilág valóságát és jelenlétét. Abban a régi időben, amikor az Urat bemutatták a nagytemplomban mint elsőszülött fiút és felajánlották Isten szolgálatára, azok, akik éltes koruk ellenére is várták, hogy földi szemikkel megláthassák a megígért Megváltót és emberi ajkaikkal is dicsőséget és dicséretet zenghessenek Istennek, megláthatták a Megváltót. De megláthatták őt azok is, akiknek az angyalok serege adott hírt a Megváltó születéséről; megláthatták őt a keleti

bölcsek is, akik szünet nélkül kapcsolatot tartottak fenn a szellemvilággal, így időben tudomást szereztek arról, hogy hol és mikor születik meg a Megváltó. Ezért elmentek, hogy dicsőséget adjanak Neki: aranyat, tömjént és mirhát vittek Neki. Ők az ősei mindazoknak, akik az elmúlt kétezer esztendő különböző korszakaiban a „világosság gyermekei” lettek a szellemi világgal fenntartott kapcsolatuk révén. Ezek az emberek képesek voltak behatolni a misztikumok belső lényegébe, a titkos tanításokba, és ezért tudták, hogyan kell élniük, mit kell cselekedniük, milyen igazságot kell hirdetniük, miért érdemes földi létüket feláldozniuk.

Igazából ti is a három király leszármazottai vagytok, hiszen isteni tudományok, isteni igazságok ismerői és művelői vagytok. **Az isteni kegyelem alkalmasnak talált benneteket arra, hogy ne a világ dolgaival foglalkozzatok és ne a világ jelenségeiről, híreiről és gazdasági katasztrófáiról értesüljete és a testet és a testhez tartozó értékeket próbáljátok menteni, hanem szellemi éneteket.**

Mert az idő közel van! Az idő közel van és az egész teremtett világmindenségben nincs senki, aki az ítélet napját, Isten lesújtó karját feltartóztathatná. Ezt az elérkező világkatasztrófát semmi, de semmi a világon meg nem állíthatja, és fel nem tartóztathatja!

Tehát nektek arra kell törekednetek, hogy most, amikor a szellemvilág az Evangéliumi Spiritizmus révén benyomult a ti életekbe is, ennek megvalósításával olyan lelki, szellemi javulást mutassatok fel, amely benneteket a révbejutottak, a megmentettek szférájába emel. Csak ez menthet meg benneteket a tűzkarikák, a földrengések és a tengerek áradásának veszedelmétől!

Ma már nincs Istennek kiválasztott népe abban az értelemben, mint régen volt. Ma már nem csoportosan történik a kiválasztás, hanem egyéni alapon, és minden nép, minden faj, minden nemzet

fiaiból és lányaiból felszedi a Szentlélek azokat, akik érett kalászok - még ha a tarlón vannak is - amelyekből nem konkolyt, hanem búzaszemeket csépelhetünk és takaríthatunk be a mennyei csűrökbe. Mindennek ideje van a nap alatt; minden pontos számtörvények alapján működik! Ez a számtörvény pedig a karma és a kegyelem összefüggéséből jön létre, attól függően, hogy az ember életében pont akkor a karma vagy a kegyelem érvényesül-e nagyobb mértékben. Nehogy azt higyjétek testvéreim, hogy mivel a természettörvény ideje Krisztussal lejárodott, és a kegyelem korszaka megnyílt, hogy a természettörvény a mai korban bizonyos fokig ne érvényesülne. Mert a rossz terjedése, erősödése, hatalma újra és újra közelebb hozza, előtérbe nyomja az igazság törvényének érvényesülését. A gonoszság ugyanis az égbe kiált és arra az égből feleletként egy időre a természettörvény, az igazság törvény érvényesül úgy az egyén, mint a csoportok életében.

Ami a választott néppel a második világháború alatt és közvetlen előtte történt, az tulajdonképpen annak a fajnak a karmája volt, amelyet többé nem volt képes az isteni kegyelem feltartóztatni. Nem mintha az isteni kegyelem nem lenne nagyobb, erősebb és hatalmasabb a törvény igazságánál, hanem azért, mert az abban a népcsoportban élők újra és újra kihívták maguk ellen a karma érvényesülését. Testvéreim, ti kézlegyintéssel szoktátok elintézni, ha egy nemzet, faj vagy egyén részére nehéz idők jönnek; úgy mondjátok hogy a karmáját éli. Az egész nem ilyen egyszerű; tudniillik, akinek a szíve, a lelke, az érzésvilága nem nyílik meg a szenvedő iránt, aki nem érez azzal együtt, nem kívánja annak kínjait, gyötrelmét, fájdalmát, nehézségét, szenvedését enyhíteni, az maga is a karma törvényét hívja ki önmagával szemben. Mert amikor valaki nem képes embertársának jót adni, akkor a törvény sem engedi a jót érvényesülni vele szemben; tehát a kegyelem mintegy tétlenül nézi, amit az ember a maga érzéseivel, gondolataival, rossz kívánságaival, érzéketlenségével önmagára zúdít.

Embereket láttok, akiket házaikból, lakásaikból kiönt az árvíz, akiknek mindenét tovasodorja az ár, akiknek termését elpusztítja a vihar és a szünet nélkül tartó eső vagy a szünet nélkül tűző Nap. Ki fogja be az eső csatornáit?.. Ki fogja le a vihar romboló szelét?.. Miért érvényesül ez az emberek világában napjaitokban, és miért fog ez érvényesülni veletek szemben is?.. Miért fog e világ lakosságának nagy része éhezni az elkövetkezendő időkben?.. Azért, mert az ember a benne élő gonoszságnak újra és újra utat enged, és mintegy kihívja, kikényszeríti az igazság törvényének érvényesülését.

Kegyelmet csak azok kaphatnak, akik megtérnek! Kegyelmet csak azok kaphatnak, akik a kegyelmi időt a maguk megtérésére és a mások iránti jótettekre használják fel! Kegyelmet csak azok kaphatnak, akik megbocsátanak az ellenük vétőknek, akik nem bosszúállók, nem kegyetlenkedők és nem kívánják az ellenük vétők halálát, azok életterének megsemmisítését, hanem Istennel és a Megváltóval együtt kívánják, hogy a „bűnös megtérjen és éljen!” Kegyelemre csak akkor számíthat az ember, ha a rosszért igyekszik jót adni cserébe, ha hagyja érvényre jutni az igazságot az életében. A megfogamzott, kiélt vágyak: az Istentől való elfordulás, Krisztus megtagadása, az ateizmus, az anyagimádás, a testiség képzetének teljes felfokozása, a nemi és mindenféle egyéb testies vágy kielégítése az, ami a kegyelmi korszakban is előidézi a rossz, a nehéz következményeket az ember részére. Ugyanis **mindennek következménye van; ha az ember jobbra vagy balra lép, annak is; ha gödörbe lép, annak is; ha másnak vermet ás, annak is; ha ezt a nagy-nagy Igazságot közönséges dologként kezeli, annak is; ha a kínálkozó lehetőségeket és alkalmakat nem használja ki a maga megtérésére, annak is!**

Az ember azok között a számtörvények között él, amelyek meghatározzák, határt szabnak, hogy hányat léphet, mielőtt annak súlyos következményei rázúdulnának. Természetesen nem kell azt

hinnetek, hogy ez a számtörvény a ti szabadakarátokat gátolja! Szabadon cselekedhetitek úgy a jót, mint a rosszat, de ahogyan cselekedtek, aszerint alakul az erők körforgása körülöttetek.

Ti bent élték az erők világában, az erők tengerében; az, hogy ezek az erők milyen irányban és milyen sebességgel forognak körülöttetek, az a belőletek kiinduló erőtől: tehát érzéseitektől, vágyaitoktól és gondolataitoktól függenek. Ezek idővel visszaforgó erőkké is válhatnak, amelyek titeket alacsonyabb szintű világokba szállítanak alá, vagy helyes irányú felfelé forgó erőkké, amelyek a fejlődésüket szolgálják és a segítségetekre lesznek. Amíg a visszaforgó erők hátrányokra vannak olyan mértékig, hogy nem tudjátok ebből az örvénylésből magatokat kiszabadítani, addig a felfelé irányuló erőkkel mintegy vitethetitek magatokat, és aránylag kevés erőkifejtéssel is jó szeleket foghattok a vitorláitokba és minden viharos utazás nélkül elérhetitek a másik partot, ahol örömtők és boldogságotok nagy lesz.

Olyan sok minden befolyásolja az ember életét, hogy még ha jártas is az asztrológiában, képtelen kiszámítani az emberi sorsok alakulását. Ismert lehet valaki születésének pontos ideje, az égitestek akkori állása, azok kisugárzása; az, hogy melyik bolygó hatása érvényesült felette, de ha mindezt pontosan számításba veszi is az ember, és ha két emberlélek ugyanazon a helyen, ugyanazon pillanatban látja is meg a földi világot, sorsuk mégis egészen eltérő és különböző lehet. Elsősorban aszerint, hogy honnan jön, másodsorban aszerint, hogy hova tart, harmadsorban aszerint, hogy a maga akaratával és a maga természetével mit kezd a földi világban, minek ad érvényesülési lehetőséget, mit nyom el magában és mitől szabadul meg. A múlt árnyai kísértik az embert, de azok - bár fizikailag egészen közel lehetnek - mégsem érik el őt, mert a kegyelem távol tartja azokat tőle; más esetekben pedig egész messzeségben lehetnek, és mégis feltartóztat-hatatlanul bekövetkeznek, azokat senki meg nem állíthatja.

Semmi sem rögzített az ember életében, semmi a világon! Tulajdonképpen a születésének pillanata és a halálának órája sem, mert a születésének pillanatában is lehetnek napos, sőt hetes eltérések. Például váratlan események miatt a várandós anyának el kell hagynia állandó lakóhelyét és azon az új helyen egészen más helyzet, egészen más környezet alakul ki körülötte.

Ugyanígy van a halál pillanatával is; hiszen az ember Isten kegyelméből gyakran kap hosszabbítást. Mert az isteni törvény nem a családot nézi, ahová a haldokló tartozik, és nem azt veszi figyelembe, hogy a család tagjai mit gondolnak, hogy szeretnék a tehertől szabadulni, vagy szeretnék a szerettüket még odakötni. Sok példa van arra, hogyha csak egy piciny lehetőség is van az átalakulásra, az átfőmálódásra, egy kis jónak a megszerzésére, egy-egy igazságra való ráérzésre, az egyén hosszabbítást kap. Így, ha eredménnyel érkezik a szellemvilágba, hamarabb felébred, könnyebben talpra állíthatjuk és elindíthatjuk, mint azt, akit egészen váratlanul, életének teljében, egyik pillanatról a másikra ragad el egy baleset. Ahány lélek, annyi variáció az Isten kezében. A halál angyalai viszont csak akkor vágthatják el az életszalagot, amikor arra engedélyt kapnak. Az ember viszont nap mint nap elveszi embertársa életét annak ellenére, hogy az isteni törvény már a régieknek megmondotta: „ne ölj!” Az ember a pillantásával, gondolatával, kívánságával az élet ellen tör, tehát öl. Veszi magának azt a bátorságot és óriási felelősséget, hogy más ember életébe belenyúl, és annak életszalagját elvágja, vagy a körülmények megnehezítésével az illetőt olyan helyzetbe sodorja, aminek elviselésére az lelkileg felkészületlen volt, és ezért a szerencsétlen egy pillanat alatt eldobja az életét, amire még szüksége lett volna.

Mindannyiótoknak szüksége van a földi életre, hogy tanuljatok, bölccsé váljatok, az igazságot megismerjétek, önmagato-

kat és embertársaitokat helyesen szeressétek, a Megváltó eszméjét megértsétek és életetekben helyesen alkalmazzátok, és a lelketekből a sok bűnt kitisztítsátok! Ha ezt nem teszitek meg, akkor a bűneitek mint konkoly nő a lelketekben, ami azután új nyomorúságot és új fájdalmakat eredményez számotokra. Mert törvény: aki konkolyt vet, konkolyt arat; aki búzát vet, búzát arat; az almafa csak almát teremhet; a jónak jó, a rossznak pedig rossz a következménye! Ha az ember a rossz következményét tíz, húsz, harminc, ötven év elmúltával sem érzékeli, azt az isteni kegyelem cselekedte vele, hogy alkalma és lehetősége legyen a megtérésre. De az ember nem tartóztathatja fel a cselekedeteinek, gondolatainak, érzéseinek rossz következményeit időtlen-időki; egyszer szembesülnie kell azokkal!

Amikor az ember válaszüthoz érkezik, nem határozhat helyette más! Neki kell döntenie, hogy mit kezd és mit tesz; marad a régi úton vagy rááll az újra? Ha a régi úton marad, más a számtörvénye, azaz mások a lehetőségei, más a szabadsága és más a korlátozása, mintha az új útra tér, amely új lehetőségeket kínál neki. Azonban ezeknek a lehetőségeknek is meg van az idő- és térbeli számtörvényük, vagyis hogy azok milyen mértékig valósulhatnak meg az egyén életében. Vannak emberek, akik egész életüket bizonytalanságban élik le. Az egész életük nem mérlegelés, hanem vacillálás. A mérlegelés józanságra vall! A mérlegelés azt jelenti, hogy az ember a következő lépés előtt átgondolja, mi lesz annak a következménye; átgondolja, ha egy irányba elindul, mit ér el, mit zúdít magára és másokra azzal a lépéssel, azzal a kijelentéssel, azzal a határozattal, azzal az erőszakos megnyilvánulással. Tehát ilyen értelemben felelőséggel tartozik az ember minden lépéséért.

Ti teljesen új számtörvénybe és új lehetőségek és alkalmak közé léptetek akkor, amikor a Harmadik Kijelentéssel, az

Evangéliumi Spiritizmussal találkoztatok; amikor elhatároztátok, hogy ide jártok rendszeresen, nem egy más vallás hívei között, vagy otthon töltitek az időtöket kényelemben. Biztosak vagytok ebben az elhatározásokban testvéreim, vagy nem?

Ti úgy éreztétek, hogy a vallások nem adnak nektek elegendő lelki táplálékot, tehát úgy határoztatok, hogy ide kívántok tartozni. Mert nem arról van szó, hogy Istennek melyik házába jártok, hogy milyen név alatt ismerik azt az eszmét, amelyet az a vallás képvisel, hanem arról, hogy az a vallás milyen igazságot hirdet, mennyire képes az igazság mélyére hatolni, és ti mennyit vagytok képesek kivenni abból; hogy az sok, kevés vagy elegendő-e számotokra. Ha ide kötődtek, tartsatok ki mellette! Ha úgy érzitek, hogy az évek során nem kaptátok meg, amit kívántatok volna, keressetek magatoknak más helyet, ahol azt megkapjátok. Mert az életben nem csak az a fontos, hogy az ember éhezze és szomjúhozza az igazságot, hanem törekednie is kell arra, hogy az éhségét és szomjúságát kielégítse, miként az éhes vándor, akinek az tölti ki a gondolatvilágát, hogy éhségét hol, hogyan, miként csillapíthatná. Amikor valaki nagyon éhes, válogatás nélkül mindent megeszik, csakhogy az éhségét csillapítsa. Amikor jóllakott, amikor van elegendő tápláléka, amikor választhat, hogy melyik táplálék után nyúljon, és - mint gazdag országokban ez megtehető - válogatós lesz, akkor ez sem jó, az sem jó; akkor minden nap kacs- vagy csirkesültet enne. Azután elfogja az undor, és kellemetlenül érzi magát; bűntöt kellene tartani - gondolja - de nem képes rá, és azon törí fejét, hogy milyen étel van még a házában, amit még nem próbált meg. Az ilyen ember nem éhes; az ilyen ember ínycsók; az ilyen ember az ő ínycsók kielégülését keresi, mert nem az élete forog veszélyben az éhínség miatt.

Így van ez a szellemi táplálékkal is testvéreim. Ha elszegődtek ide, az Úr eme szőlőjébe, ne azt tartsátok fontosnak, hogy a férjem vagy a feleségem mit akar, hanem nektek az legyen fontos,

hogy a ti halhatatlan szellemeteknek mire van szüksége. Ha nem érzitek az ezzel az igazsággal való élés szükségességét, hanem egyéb társadalmi lekötöttségeitek vannak, akkor éljétek azokkal, mert Isten mindenkinek szabadságot biztosít. A kegyelmi időszakban a törvény hosszú pórásra engedi az embert: így semminemű kényszert nem alkalmaz az emberrel szemben. **Aki szereti az Igazságot, mindenre képes érte; aki szereti az igazságot, elhagyja apját, anyját és követi azt.** Úgy mint a házasságnál: a feleség elhagyja apját, anyját és követi az ő urát, akit szeret. Krisztus tanítványai is elhagyták mindenüket és követték az Urat. Aki bizonytalankodik, az hol itt van, hol ott van, és végül sehol sincs. Azt hiszi, majd ebből is, abból is kivetheti azt, ami neki kedvező, és közben egyikből sem kapja meg azt, amire számított. Két pallón nem lehet járni; két urat nem lehet szolgálni, mert vagy szereti az egyiket és a másikat gyűlöli, vagy árulójává válik annak is, akire azt mondta, hogy szereti.

Testvéreim, mivel idősek vagytok, át kell gondolnotok, hogy még mit kívántok az élettől, honnan jöttök, hová tartotok? Az új és új esztendőök alatt mit akartok még elérni és megvalósítani? A köztetek még fiataloknak is át kell gondolniuk, hogy erre az igazságra vágnak-e? Ha igen, akkor mindent meg kell tenniük, hogy ettől a lelki tápláléktól duzzadó erős, határozott, szellemi emberekké váljanak. Ha pedig valamelyikőtök másra vágyik, addig keresse meg azt, amíg alkalma és lehetősége van arra. De nehogy azt keressétek, ami az embernek jó, hanem azt, amire a halhatatlan szellemeteknek van szüksége! A test nem használ semmit, a test elhullik, mint a virág; a test elpusztul, elporlad, elenyészik. De a halhatatlan szellem kiszáll a testből és találkoznia kell az örök életben azokkal az eredményekkel, amelyeknek megszerzésére a Földön volt meg a lehetősége. Kegyelmi időket éltek; ez a kegyelem sokszor adott lehetőséget nektek a javulásra; számtalan esetben fogta és fogja le a törvény kezét, hogy az ne érvényesüljön

veletek szemben, ami nektek a törvénytől kijárna. Isten kegyelme hordoz benneteket. Krisztus áldozata révén a kegyelem van ma veletek.

Isten kegyelme adja a lehetőséget, hogy a tékozló gyermekek hazatérjenek, hogy a tékozlókból megtértek legyenek, akiknek részére a hízott tulkot levágathatja az Úr, akikre gyönyörű, ragyogó köntöst ad, ujjaikra gyűrűt húz és bevezeti őket az ő házába és örökségébe. Ahol nem lesz említés az eltékozolt időről, a bűnök-ről, a gonoszságokról, amelyeket elkövettek, hanem öröm lesz a mennyben a hazatérő tékozló gyermek felett, aki elveszett, de Krisztus által megtaláltatott. Bűnös volt, de újra tiszta lett; rab volt, de újra szabad lett: szabad a büntől és a bűn minden nyomorúságától, a haláltól és a kárhozattól! Erre vár az én Atyám, az én Istenem, hogy ti is bejőjjetek az én Atyám, Istenem örökébe. Így legyen! Így legyen! Ámen.

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A TESTÖLTÉSEK ÖSSZEFÜGGÉSE(*)

1988. JANUÁR 7.

Fényes, nagy, úri pompa ... feketére lakkozott hintó ... hat fekete ló húzza ... leemelik a koporsót... fényes úri dámák ... gyászöltözetben állnak a sírnál ... engem temetnek: a Monarchia császáranak, a magyarok királyának egyik fontos emberét... elmúlt a fényes élet, minden lehetőségével együtt; nem maradt vissza belőle semmi, csak egy marék por és hamu... ezzé lett a test...

A lelkem pedig dideregve állt meg Isten ítélőszéke előtt. Felelnem kellett mindazokért, amikkel és amikre befolyásoltam a császárt; felelnem kellett mindazokért, amiket vétettem egy szabadságszerető nép ellen. A nép ellen is és az elv és az eszme ellen is, amelyet úgy hívnak, hogy szabadság, és amelyre Isten minden teremtményének joga, örökös joga van. Mennyi félelem, mennyi

kín, mennyi bánat és szomorúság járta át a lelkemet; mennyi mindenben hiányom volt ideát; mennyire ragaszkodtam az első időben ahhoz, hogy helyesen jártam el a Monarchia hatalma és érdeke miatt. Mennyire ragaszkodtam azokhoz a külsőségekhez, amelyeket gondolat- és érzésvilágomra ez az elmúlt élet rakott. Mennyire ragaszkodtam, hogy még ideát, ebben a világban is a látszatot megtartsam, hogy még az elmúlt életem fényes rongyával takargassam be magamat, úgy, mintha még mindig az lennék, aki voltam. Pedig csak egy szerep volt... a halál mindenből kivetkőztetett; és kivetkőztet mindannyiunkat... azokat is, akik azt hiszik velem együtt, hogy a hatalmat, dicsőséget, fényt, a pompát ideát is megtarthatják... de ideát semmi nem marad meg.

A minősítési törvény mindent szétszed, mindent megőröl, csak a lelkünk, szellemünk marad meg azokkal a kincsekkel, vagy a hiányosságokkal, amik a földi életünk után, mint eredmények vagy eredménytelenségek mutatkoznak. Maradnak a vágyak, legyen az a földi élet szeretete, a gazdagság utáni vágy, vagy a pompában való sütkérezés. Nem sok eredmény mutatkozott ebből az életemből... és a későbbiek folyamán egyre nagyobb éhséget és szomjúságot éreztem azután, hogy valamivel kárpótoljam azokat, akiket megcsaltam. Nem úgy, hogy anyagi javaikat vettem volna el, hanem a legdrágábbjukat, a szabadságukat. Egyre erősödött a lelki ismeret vádló és intó szava, egyre kevésbé volt nyugtom, és egyre jobban éreztem, hogy valami erős kényszer újra a Föld, a földi élet felé sűrget. Olyan ez az állapot, amibe akkor belejutottam, mint a sebes folyású patak sodrása, amelynek a sodrásában nagyon nehéz megkapaszkodni és szinte lehetetlen a sodrással, az árral szemben úszni.

Így sodort engem is végzetem?., életem következménye?.. hiányosságaim?., lelki lerongyoltságom?.. - nem tudom, minek mondjam - egy másik életbe... annak a népnek a kebelébe, amely

ellen vétkeztem ... Újra temetés van ... ez a temetés sem külsőségben, sem látszatban, sem hangulatban, sem semmiféle más vonatkozásban nem hasonlít az előző temetéshez... ezen temetéskor névtelen sírba dobtak sokad-magammal, egy levert, egy eltaposott véres forradalom után ... (1956 okt. 23-i szabadságharc... a kiadók)

Most mondhatom az írás szavaival, hogy halottból feltámadtam, és mondhatom úgy, hogy a névtelen sírból kijutottam. Kijutottam, és a fény keresése és hosszas vergődés után eljutottam az igazság törvénye elé. Most nem sietett az igazság törvénye elmém; most időt hagyott arra, hogy önmagammal jobban tisztába jöjjek, és a dolgokat rendszerezve állhassak meg előtte. Még csak azt sem mondhatom, hogy ez volt a kiegyenlítődés, hogy ez az élet lett volna a jóvátétel. Mert jóvátétel nincs, mert amit egyszer elrontottunk, az úgy marad. Lehet azon fáradozni, hogy az emberi lelkekben lévő sérelmeket begyógyítsuk, vagy azt az elvet vagy eszmét, amin sebet ütöttünk, azt a magunk vérével erősítsük és támasszuk fel újra, de a holtakat többé élökké nem tehetjük.

Akinek, vagy akiknek életét - mint én is - a császár egyetlen aláírásával elvételtem, vagy legalábbis hozzájárultam ahhoz, azt az életet majd csak Krisztus támaszthatja fel valaha.

Most az igazság törvénye úgy mutatja, hogy bár egész emberi mivoltomat ennek a szabadságeszmének a szolgálatába állítottam, mégis valami hiány maradt vissza bennem. Ha az azóta elmúlt éveket és évtizedeket nézem át alaposan és figyelmesen, látom, hogy a nép számára nincs a szabadság területén olyan eredmény, mint amit én elképzeltem. Ma látom, hogy elvekért, eszmékért sok vér elfolyik, sok erő elfogy, és a dolgok mégsem változnak meg. Egy keréknyomba belendül a kerék és nehéz onnan azt kimozdítani; és mindig, akik erősebbek, hatalmasabbak, nagyobbak, azok a csizmáikkal könnyen és könyörtelenül eltapossák a védtelenebbeket, a kevesen lévöket, akiknek hangjára panaszára,

sírására senki sem figyel fel. Mert mire is figyel fel a világ? És mire figyelnek fel a hatalmon lévők? Csupán arra, ami veszélyezteti a hatalmukat; csupán arra, ami számukra, a testi ember számára még valami többletet jelenthet, de a sírók, a zokogók, a meggyalázottak, a kisémmizettek, a szegények és elnyomottak helyett nem igen beszél senki. Legfeljebb egyszerű lelkek mondják értük a zsoltoszmát, legfeljebb egyszerű lelkek otthonuk vagy templomuk mélyén mondanak a kivégzettekért egy-egy imát.

Íme, egy évszázaddal azelőtt én sem sokat törődtem mindazokkal, akik a földi hatalomnak áldozatul estek. És íme, most, a második temetés alkalmával, és a temetést követő néhány évtizedben is csak kevesen és félve, keresve és kutatva a jeltelen és névtelen sírokat, gyújtottak gyertyát, hogy „az örök világosság fényeskedjék nekünk”... Igaz, az örök világosság nem a gyertya fényétől függ, de mindenesetre mint mély, szűrt sebre a balzsam, olyan a lelkünk részére, ha gondolnak ránk; ha időnként lelkünkért elmondanak egy imát; ha valaki felkeresi ezeket a névtelen sírokat és egy szál virággal adózik az emlékünknek. Ez az életem - bár rövidebb volt és minden dicsőség, pompa és feltűnő név nélkül telt el - tett bölcsebbé, mégis ez az életem hozott eredményt. No, azt nem mondhatom, hogy az eredmény teljes, mert az igazság tükrében önmagamát szemlélve, még hiányosságokat látok. De minden erőmmel, minden jó akaratommal, minden bennem szunnyadó jó képességgemmel azon leszek, hogy ha netalán Isten még olyan kegyelmes lenne hozzám, hogy egy rövid fordulóra a lehetőségek világában megjelenhetek, akkor ezeket a hiányosságokat is pótolhassam.

Nem kérek csillogást, nem kérek fényt, nem kérek pompát, nem kérek anyagi javakat. Most még egy ideig tanulni fogok itt és még egy ideig újra és újra vissza fogok térni életem egy-egy szakaszához, ami még nem tiszta, és ahol nem lehet a jót a rossztól vilá-

gosan szétválasztani, hogy azután, ha mindezekén túl leszek, akkor talán egy évtized múlva, Isten kegyelméből újra a Földön megjelenhessek. És ez boldogítóbb, ez reményteljesebb minden pompás halálnál, mert a temetés, bármilyen pompás is, a halált jelenti. De az élet dicső és az élet rejti magában azokat a reményteljes lehetőségeket, amikből egy szebb jövő bontakozhat ki mindannyiunk számára.

Ezeket kellett elmondanom egy ígéret teljesítéséért. Úgy legyen! Isten legyen veletek!

EGY KÖLTŐNK MEGNYILATKOZÁSA(*)

1981. ÁPRILIS 23.

Ezt a testvért ti a földi életetekben nem ismertétek, de a munkáját többen, sokan ismerik... nevet nem mondhat, és nem mondhatunk... (oktatónk bevezetője)

Újra emberek között... a végtelen hosszúnak tűnő szenvedések után ... újra emberek között...

Az én karmámat pedig megenyhítette az isteni Kegyelem ... az isteni Kegyelem, amelyben sem hinni, sem bizakodni nem tudtam igazán, amíg ember voltam... De nem úgy van egészen, ahogy az emberek ismerik az életemet, és ahogy az emberek tudnak rólam... nem voltam én egészen istenhit híján ... csak sok volt bennem a kételkedés és a kétely ... Nem voltam én ilyen vagy olyan eszmének a harcosa, csak egy megtévedt gyermeke az Úrnak, aki a következmények alatt elvesztettem a lelki egyensúlyomat... pedig talentumot kaptam hozzá ... és mégis elvesztettem az egyensúlyomat... És amikor azt hittem, véglegesen beborult az ég, nincs többé kiút a nyomorból, minden út el van zárva előlem az érvényesüléshez és nyomorban fogok élni még akkor is, ha bármit és bármennyit is írok, akkor fiatalon eldobtam az életemet... eldobtam az életemet...

De most már „szoktatom szívem a csendhez, nem oly nehéz; a fej lehajlik és lecsüng a kéz”... valaha ezt írtam... most ezt tanulom és ezt próbálok... A sötét árnyak oszladozóban, a karmának ütött a végórája, új lehetőségek nyílnak, amivel bezáródik a múlt és a múltban ahogy vágyakoztam: „de szeretnék gazdag lenni, egyszer libasültet enni”... Ez már a múlté, ezt már elvégeztem... és most csak ilyen gyarlón és csak ilyen kevés, de kiválasztott emberek előtt mondhatom meg, hogy **hiszem és vallom az Istent, hiszem és vallom a Krisztust**; és új utakon, új céllal és új lehetőséggel indulhatok el...

EGY ÖNFELÁLDOZÓ MEGNYILATKOZÁSA(*)

1988. JANUÁR 28.

Imádkoztál testvérem ... jól esett az én lelkemnek is ... belekapcsolódtam és részt vettem mindannyiótok felemelkedésében a Teremtőhöz, mindannyiótok imájában ...

Körvezető: Isten hozott kedves testvérem...

Zita médium: Nem is tudom, hogy végeredményben mit is keresek most az emberek világában, amikor ideát mindenem megvan; több is, mint amihez a földi életben hozzá voltam szokva. Olyan áldás zuhatag ért ebben a világban, hogy először azt hittem, valami tévedés van, és ezek az isteni ajándékok nem is engem illetnek meg, és majd egy alkalommal felszólítanak, hogy tévedés történt és ezt vissza kell juttatni azok számára, akiknek a tulajdona. De akkor egy kedves valaki lépett hozzám és biztosított afelől, hogy mindez: a szép otthon, a kellemes légkör, a barátságos arcok, akik körülvesznek, mind hozzám tartoznak, mind az enyém és mind nekem szólnak.

Hát nem tudtam elgondolni, hogy ugyan mivel is érdemeltem ki Istennek ezen csodálatos ajándékát és jóságát velem szemben; hiszen, amíg a Földön éltem, semmi különlegeset nem tettem, amire

azt lehetne mondani, hogy olyan kiváló volt. Az élet valahogyan mindig elélem hozta, amit tennem kellett, és belülről valami indított arra, hogy mit cselekedjem. A cselekvés pillanatában nem is igen mérlegeltem, hogy esetleges kellemetlenségeim, vagy nehézségeim lesznek miatta, hanem az egész olyan természetesen ott volt előttem és úgy éreztem, hogy nem is tehetek másképpen, mint ahogy teszek. Én rendkívül igénytelen valaki voltam, és amikor másokat bajban, meg szenvedni láttam, akkor olyan erősen markolta meg a lelkemet, hogy nem tudtam közömbös és nemtörődöm maradni, hanem mindenképpen segíteni akartam a rászorulókon és a bajbajutottakon. Így aztán lassan megfeledkeztem önmagamról, megfeledkeztem emberi igényeimről, emberies vágyaimról. Szokásaimról is könnyen lemondtam, mert az a cél lebegett előttem, hogy másokon segítsek; akiknek rosszabb és nehezebb a helyzetük és annyijuk sincs, mint nekem. Valahogy mindenkor igyekeztem a legkevesebbel beérni, és a magam számára nem is igen kértem volna soha semmit. És nem is tudtam volna elviselni, hogy engem szolgáljanak, körülöttem ugráljanak, vagy velem olyan nagyon törődjenek és foglalkozzanak. Inkább olyan szürke valaki kívántam lenni, aki nem sok vizet zavar és nem kelt semminemű feltűnést sem a követeléseivel, sem az igényeivel. Ha máson segíteni próbáltam, az is úgy csináltam, hogy ne legyen túlságosan feltűnő, hanem lehetőleg ne nagyon tudjanak róla. Ennek ellenére, időnként mégis csak a nyilvánosság elé kellett lépjek, és bár magamért sohasem kilincseltem vagy kértem volna, de mások érdekében bizony hajlandó voltam rá. Hát nem egyszer támadásokban, megaláztatásokban, néhanapján csúnya elutasításokban, sőt szitkokban is részesültem. Ilyenkor nagyon össze kellett szednem minden erőmet és fokozottabban és gyakrabban kellett imádkoznom, mint ahogy az napjaimba be volt iktatva, hogy újabb erőre kapjak és ismételten más vonalon, más helyeken a védenőim érdekében kérni legyek hajlandó.

Volt nekem egy nagyon-nagyon kedves és belátó feleségem, aki az első időben nagyon féltett, hogy tönkreteszem magamat. Azt mondta, hogy másoknak is majd kialakul az életük; Isten minden ember nyomorúságát és szenvedését látja, és majd segít rajtuk. De én megmagyaráztam neki, hogy Istennek olyan eszközökre van szüksége, akiken keresztül ez megtörténhet. Ha nincsenek a Földön olyanok, akik a mások gondját, baját felveszik, akkor azok megkicsinyülnek a hitben. Mert az égből nem szállhatnak le angyalok, hogy ők intézkedjenek helyettünk, ők végezzék el a munkát, ők dolgozzanak az anyagban és az anyaggal és ők próbálják anyagilag is megsegíteni azokat, akik arra tényleg rászorulnak.

Anyagilag nekem sem volt sok, azt nem mondhatnám, de én gazdagnak éreztem magamat, és mint említettem, nagyon beosztó és igénytelen valaki voltam. Én nem vonultam el a világtól, mert nem tartottam helyesnek. Mert a négy fal között az ember kevésbé tud tudomást venni más emberek bajáról, gondjáról és nehezen tud a segítségükre menni. Én főként a gyermekeket sajnáltam, akik olyan helyzetbe, olyan szülőkhöz kerültek, ahol a szülők valamilyen szenvedélyüknek hódoltak, vagy durvák és közönségesek voltak, vagy Istenről nagyon szűk fogalmaik voltak csupán. Bántották és ütlegették a saját gyermekeiket is és a rájuk bízott kis gyermekeket is, akiket kiadtak az olyan intézményekből, amelyeket az állam tartott fenn. Kiadták őket különböző helyekre, hogy ott az ő erejüknek és egészségüknek megfelelő munkát végezzék. De túlhajtották őket. Aztán sok árva gyerekkel is találkoztam, akik rokonoknál hányódtak-vetődtek, és mivel tapasztalatlanok, gyengék és gyermekek voltak, sokan őket is kihasználták.

Nekünk saját gyermekünk nem volt. Egy alkalommal, amikor egy kisfiú nagyon szomorú helyzetbe került egy ilyen úgynevezett nevelőszülőknél, ez a tudomásomra jutott és mindent elkövettem, hogy a gyermek hozzám kerülhessen. Végül, nehézségek árán, de

sikerült bebizonyítanom, hogy a szerencsétlen ott milyen helyzetben van, és akkor hozzám kerülhetett törvényesen is. Azután erre kinyílt a szemem, mert amíg az ember nem jár nyitott szemmel a világban, addig csak a maga bajával, gondjával van elfoglalva. Azt hiszi, hogy őérte van a világ, és minden ember azért van, hogy őt boldogítsa, szolgálja, minden igényét kielégítse. Nem veszi észre a nálánál rosszabb és nehezebb sorsban élőket, hanem magát mindig olyanokhoz hasonlítgatja, akiknek jobban megy a sorsuk, és akkor rendkívül elkeseredik, sajnálja magát, hogy milyen szerencsétlen, és hogy neki mindaz nincs, és mindazzal nem rendelkezhetik, amivel az a másik. Hát én igyekeztem az ilyen gyermekeket figyelemmel tartani és rövidesen azon vettem észre magamat, hogy már 15 ilyen gyermekem van.

Volt egy kis örökségünk is, meg dolgoztam is minden napon, mint ahogy az ima mondja: „a mindennapi kenyérünkért”, de ennyi éhes szájat táplálni, ruházni, meg nevelni már nem volt olyan egyszerű dolog. Akkor a sógorom, a feleségem bátyja a segítségemre jött, és tőle egy bizonyos évi járadékot kaptam, hogy ezeket a gyerekeket, az én gyermekeimet ezzel is támogathassam. A későbbiek folyamán több helyre elmentem és olyan támogatókat kerestem, akik, bár idejüket nem tudták feláldozni, de hajlandók voltak bizonyos anyagi összeggel a segítségemre lenni. Persze, mint mondtam, sokan voltak, akik ajtót mutattak nekem. Azt mondták, hogy én nem akarok dolgozni; meg hogy én miért vállalok olyat, aminek nem tudok megfelelni; meg hogy az államnak vannak ilyen intézményei, gondoskodják az az állampolgárok adójából róluk, meg hogy ne akarjak én hős lenni. És mindenféle egyébgel illettek, amit nem volt olyan könnyű lenyelnem, de azért szépen összegyűlt mindig, amire szükség volt.

Később vettünk egy tanyát az Alföldön, mert ott különösen túrhetetlen helyzetek voltak és nagyobb volt a szegénység, mint a

Dunántúlon. Megvettünk egy tanyát azért, hogy ott többen elférünk, nagyobb terület tartozik hozzá, na meg aztán kertészkedni is tudjunk. Mindenféle zöldséget termesztettünk, amivel koruk szerint a gyermekek is szépen segítettek. Így tanultak is belőle, meg több étel is került az asztalra. Így újabb gyermekeket tudtam nehéz helyzetekből megmenteni; végül is már 87 gyermekről gondoskodtunk.

A tanya szépen felvirágzott és bizony előfordult, hogy azok a gyermekek, akik már nagybacsák lettek, egymásba szerettek. Én megházasítottam őket, sőt kis tőkével segítettem is, hogy életüket elindítsam, és úgy boldoguljanak. És most valahogy olyan melegség és olyan meghatódottság tölti el a szívemet, meg lelkeimet, hogy ezek a gyermekek, akik igazából vér szerint nem is az én gyermekeim voltak, de hogy mind milyen tisztelettel és szeretettel adóztak nekünk. Bizony vissza-visszajártak még azok is, akik elkerültek tőlünk, ha az idejük, meg a pénzük engedte. Voltak, akik távolabb kerültek, más vidékre és onnan is visszajártak. Meglátogattak minket, és akkor már hoztak nekünk abból, amit ők tudtak nélkülözni, hogy akik még kisebbek, azoknak neveléséhez és felnövekedéséhez, ha csak fillérekkel is, hozzájáruljanak. Az emberek azt hiszik, hogy ez lehetetlenség, pedig ha az ember igyekszik jót adni, akkor a másik ember lelke is a jó felé fordul, ha pedig goromba vagy önző a másik emberrel szemben, akkor az is olyan lesz. És sok mindent el lehet érni; próbáltam a szomszédjaimmal is olyan kapcsolatot kialakítani, hogy azok szívesen segítettek, ha valami segítségre szorultunk.

Például sokszor előfordult, hogy amikor a gyerekek betegek voltak, a hozzánk 18 kilométerre lévő kisvárosban az egyetlen orvos ingyen megvizsgálta őket, meg gyógyszert írt fel nekik. Sőt, még az ő gyerekeitől a kinőtt ruhákat is ideadta, amiket a feleségem kis átalakítással, megvarrással, átfoltoztatással használhatóvá tett és akkor azokat is tudták a gyerekek használni.

Azt akartam ebből kihozni, hogy nem tudom megmondani, a felnőtt emberrel könnyebb dolga van-e másik embernek. De úgy gondolom a tapasztalataim alapján, amikor keményen elutasítottak, hogy felnőtt emberekkel sokkal nehezebben lehet bánni, mint a gyermekekkel. A felnőtt embernek már kialakult a természete és nehezen változik. Ragaszkodik a maga nézetéhez, kényelméhez, elgondolásaihoz, és ha valaki akadályozza abban, hogy a vágyait nem tudja kiélni, vagy azokra kevesebb jut, akkor haragos és indulatos lesz. Többnyire az emberek semmiféle kényelmetlenséget nem akarnak mások megsegítése miatt elviselni. De a gyermeki lélek - ezt tapasztalatból mondhatom - nagyon hálás. A gyermeki lélek hálás, még ha az életének első részében a tapasztalatok során féltővé, visszahúzódóvá vagy esetleg gorombává vált is. Mert ilyenek is voltak a gyermekeink között, különösen azok, akik már nagyobbak voltak. Ezek azt hitték, hogy arra a gorombaságra, amit ők kaptak a felnőttek részéről, hasonlóan kell reagálni, mert különben eltapossák őket. Ezek sokáig nem tudtak beilleszkedni a mi családi közösségünkbe, és ők külön maguknak akartak minden biztosítani: például, ha délben jól ettek is, azért még külön a maguk részére valahova valamit eldugtak, nehogy a vacsoránál majd kevesebb jusson nekik.

Később viszont az egész közösségünk szeretete révén, meg ahogy a munkát is megosztottuk, ezek is rájöttek, hogy tőlük már mást várok. Felnőtt számba veszem őket, a kicsiket is rájuk akarom bízni, és elvárom, hogy mindegyiknek a korához, eszéhez mérjék, hogy mit szabad és mit nem, és amiben a kisebb még nem igazodik ki, vagy veszélyt jelenthet, vagy bajba sodorhatja magát, vagy nem ért hozzá, annak a segítségére legyenek. A végén ezeket a dolgokat már nem is kellett kérnem, nem is kellett nagyon mondanom, mert a példa, ahogy közöttünk minden történt, hatott rájuk. Természetesnek találták, hogy ha velük szemben elnézők, türelmesek voltunk; vagy amikor betegek voltak és a másik átvette

az ő munkájukat, hogy akkor nekik is ezt kell visszaadni a közösségnek, amikor egészségesek és jól érzik magukat. Egy időben a hatóságokkal is meggyűlt a bajom, mert innen erről a tanyáról bizony nehéz volt a gyermekeket rendszeresen iskolába küldeni. A feleségemnek volt tanítói oklevele, de azt soha nem használta, mert éppen, hogy csak elkezdett tanítani egy dunántúli kis falucskában, amikor megismertem, és akkor ő már nem is tanított abban a reményben, hogy majd családunk lesz. Aztán közben az én betegségem visszatartotta, mert hosszasabban ápolásra szorultam. Akkor az az ötletünk támadt, hogy mi a hatóságoktól engedélyt kérünk arra, hogy hivatalosan taníthassa őket - mert nem hivatalosan a feleségem már foglalkozott velük.

Hát ez sikerült, és akkor már saját kis iskolánk is volt. Persze nem az a fajta, amik városokban vannak, ahol külön vannak az első osztályosok, külön a második osztályosok és a többi. Hát nálunk ez nem így volt, hanem osztatlan iskolaként foglalkoztunk a gyerekekkel. De annyit mondhatok, hogy mivel a természet ölen éltek a gyermekek, és a gazdasághoz, a zöldség termesztéshez, a fák metszéséhez is értettek, bizony gyakorlatilag sok olyan dolgot tudtak és tapasztaltak, amit sokkal magasabb iskolákból, magasabb színről kikerülve a gyerekek nem tanultak meg. Mi nem nagy embereket és minisztereket akartunk nevelni a gyermekekből, hanem becsületes, munkát szerető embereket. Olyanokat, akik majd a társadalomba kikerülve nem csak a saját érdekeiket nézik, hanem embertársaikét is. És olyanokat, akik ha családot alapítanak, akkor az ő gyermekeik ne jussanak hasonló sorsra, mint amilyen szerencsétlen helyzetbe ők kerültek. Mert én abban egy percig sem hittem, hogy azért, mert engem bántottak, ütlegettek vagy rosszak voltak hozzám, akkor nekem is bántanom kell másokat. Sőt éppen arra hívtam fel a figyelmüket, hogy nektek hogy esett az? Nektek milyen volt az az életetek, szerettetek volna abban az életben maradni? Hova vezetett volna az az út?

És akkor ők maguk is megértették, hogy a rosszat nem szabad rosszal viszonzni, hanem a rosszért is jót kell tovább adni; és különben is miért adnánk a következő generációnak, vagy azoknak az embereknek rosszat, akik a mi segítségünkre vannak, és akik hozzánk jók voltak. És ha mi a gyermekeinknek, a környezetünknek, az öregeinknek jót adunk, akkor az a jó megsokszorozódik és barátokat és hálás embereket szerzünk magunknak. Ahhoz, hogy embereket a mi szeretetünkkel megnyerjük, az én tapasztalatom szerint rendkívül nagy türelemre van szükség; türelemre és arra, hogy bele tudjuk helyezni magunkat annak az embernek a lelkevilágába, gondolkodásmódjába. Tehát az a fontos, hogy ne mindig a mi önző szemszögünkből és a vágyaink fátylán keresztül nézzük a másik embert, hogy az hogyan használható fel, hanem nézzük meg annak az embernek a helyzetét, legyünk tisztában annak az embernek a természetével. Ne legyünk türelmetlenek, ha annak a természetnek az átalakításán próbálkozunk. Mert tévedés, amikor az ember azt hiszi: „na, majd én megmutatom”... és „ha majd én kemény, meg szigorú leszek hozzá, akkor majd az hajlik, és ha nem hajlik, akkor törik, és ha nem szokik meg, majd megszökik”.

Az emberek így elidegenednek, elhidegülnek egymástól, így nem a szeretetben fognak összecsendülni, hanem egymás megpróbáltatására, szenvedtetésére és nyugtalanítására lesznek. Így nem lehet békességet létrehozni és kialakítani emberek között. Ilyen mentalitással, ilyen fentről való nevelési módszerrel nem lehet gyermekeket nevelni. Ha én türelmetlen vagyok a gyermekhez, a gyermek is türelmetlen és indulatos hangon fog visszaszólni; ha én igazágtalanul büntetem, akkor a gyermek nem fogja azt elfelejteni nekem. De ha később visszagondol arra, hogy ő azt megérdemelte, mert valóban helytelenséget követett el, és én azt akartam vele megértetni és kijavítani, akkor hálás lesz nekem. Ha nem látja most, majd meglátja öt vagy tíz év múlva. És ha nem látja

meg, mert olyan még a természete? Akkor kérem, itt vagyok én példának, hogy ideát mindent feljegyeznek és ideát mindenért megvan a jutalom. De az embernek nem a jutalomért kell tennie valamit, nem azért, hogy dicsérjék, hogy láttassék valakinek, mert az emberek mindenről elfeledkeznek három nap alatt. Ha valaki kedvükre van, három napig dicsérik; ha valaki nem tesz a kedvükre, akkor utána három napig gyalázzák. Tehát nem az tesz engem nagyvá, elsővé vagy utolsóvá, hogy az emberek mit hisznek és gondolnak rólam, hanem az, hogy az igazság szerint, az én lelkiismeretem szerint vagy a Krisztusi törvény szerint hogyan jártam el adott helyzetekben és adott esetekben.

Nem múlt el nap, nem ment le nap a fejünk felett úgy, hogy a Szentírásból - nem én, hanem ők - a többinek is fel ne olvastak volna, és ne kérdeztük volna meg egymástól, hogy amiket tettünk, vagy éppen megtörtént, hogy az a Szentírás szellemében történt-e meg, vagy sem. Ha a felnőtt ember is mindennap megkérdezné önmagát, hogy eljárása, viselkedése, beszéde a Szentírás jegyében történt-e vagy sem, akkor könnyebben rá tudna jönni mulasztásaira, hibáira; könnyebben annak látná magát, mint ami. Nem hinne többet magáról, és nem is igényelne többet magának. Az én véleményem szerint az igényeket le kell szállítani. Nálunk szent volt a kenyér, mert kevés volt belőle. Mi minden kenyeret keresztvetéssel szegtünk meg és minden kenyeret jóízűen fogyasztottunk el. És szükséges az, hogy a mindennapi kenyér, az étel, ami az asztalunkra kerül, ne menjen veszendőbe; szükséges, hogy az ember csak annyit vegyen magához, amennyire szüksége van ahhoz, hogy az ő mindennapi munkáját becsülettel, tisztességgel elvégezhesse.

Hát most azt mondja ez a valaki nekem, aki itt tartja fent ebben a gyülekezetben a rendet, hogy ő csak ennyit kért tőlem és hogy amit eddig elmondtam, ez elég is lesz ...

Körvezető: Köszönjük szépen, kedves testvérem...

Zita médium: Én is köszönöm a kedvességüket és figyelmüket...
Körvezető: A jó Isten áldjon meg, kedves testvérem, Isten veled!

EGY APÁCA MEGNYILATKOZÁSA(*)

1989. NOVEMBER 16.

Nemes dolog, hogy összejöttök, ilyen komoly olvasmányokkal tápláljátok lelketeket és csillapítjátok annak éhségét. Nem tudom, hogy honnan vettétek vagy honnan kaptátok ezeket az olvasmányokat, de mondhatom, hogy nagy igazságokat tartalmaznak és meglepődtem rajtuk; mondhatnám, hogy hasonlatos azokhoz az igazságokhoz, amelyekben én részesülök ideát, ebben a világban.
Körvezető: Egész biztos vagyok benne kedves testvérem, hogy ugyanabból a forrásból származnak ezek is, mint amelyekből te is táplálkozol...

Médium: Igen, bizonyára így lehet, ahogy mondod... Itt, ebben a világban minden olyan szép, olyan jó, hogy nem is tudok Istennek eléggé hálás lenni, hogy ezzel a sok széppel, jóval engem itt elhalmozott. Pedig jelentéktelen valaki voltam a Földön, és úgy érzem, nem is érdemlem meg ezt a nagy kegyelmet, ezt a sok szép, csodálatos ajándékot, amiben az Úr engem most részesít.

Nem régen hagytam ott a Földet, megfáradtan és betegen, és ahogyan itt mutatják nekem, csak néhány esztendő múlt el azóta a földi számítás szerint. De itt már olyan szépen megvilágosodott előttem minden, a helyére tudom rakni a dolgokat, apró mozaik-szerűen illenek össze életem eseményei. Ezeket a mozaikdarabkákat a földi életben nem tudtam összeilleszteni, de most itt minden összefüggésre ráakadok, és így válik teljessé a kép magamról és az életemről, illetve arról a valakiről, aki én voltam arról az életről, amit én éltem. Sokat köszönhetek az én drága jó anyámnak, aki bennünket, gyermekeiket - úgy érzem ma is - helyes irányba és gondoskodó szeretettel indított útnak. És hálás vagyok neki

azért, amit a mi kis bugyrunkba csomagolt útravalóul, ami a nehez időkben nemcsak engem, hanem a testvéreimet is, mindegyikünket kisegített. Ebből a bugyorból elő lehetett venni azokat a kellékeket, amelyekre éppen akkor, éppen abban a helyzetben, vagy abban az időben a legnagyobb szükségünk és szükségem volt.

Én a zárdai életet választottam a magam részére. Nem azért, mint ahogyan általában szokássá vált az emberek között, hogy a szülők a sok gyermek közül egyet felajánlanak Isten szolgálatára: ha fiú, legyen pap, ha leány, legyen apáca. Nem, engem egyáltalán nem erőltettek a szüleim erre, sőt, még igyekeztek is lebeszélni róla. Azt mondták: jól gondoljam meg, vizsgáljam meg minden oldalról, ne csak azt az oldalát nézzem meg, ami előnyökkel csillogtat majd a halál után, hanem azt is, hogy a választott úton mindenképpen végig kell mennem, mert bárkinek teszünk is ígéretet, azt tartjuk be, de még inkább szükséges és fontos, hogy ha az ember Istennek tesz - nem is ígéretet, hanem fogadalmat - akkor azt a fogadalmat minden körülmények között meg kell tartani. Mondták, nézzem meg jobbról is, balról is, hogy hátha nem is nekem való a zárdai élet; hátha jobb lenne a család; nem mindenkinek való a magány sem, a világtól való elvonultság sem; talán hasznosabb is, ha az ember becsületes utódokat nevel maga helyett és a Hazának is. De azt mondták, sem lebeszélni, sem befolyásolni nem akarnak, nekem kell döntenem. Hát ilyesféle életfilozófiájuk volt az én szüleimnek; meg az, hogy aki hozzánk fordul segítségért, azt nem lehet az ajtó előtt üres kézzel elengedni. Ha tanácsra vagy jóakarató útmutatásra van valakinek szüksége, sohasem tola kodóan, de őszintén mondjuk meg, ahogyan mi látjuk azt, amit ők előttünk feltárnak, mintha csak a legjobban szeretett lény jövője vagy következő lépése miatt aggódnánk. És - bár nem dús kálkodtunk a jó módban - ha koldus, szegényebb ember, vándor vagy akárki került az ajtónk elé, senki sem ment el onnan éhesen, valami mindig jutott neki. Emlékszem, még abban az időben is,

amikor már javában bent jártunk a háborúban és én is éppen hazavetődtem, ugyanakkor valaki nem tudott már hazajutni a bombázások miatt és csak tizenkét szem burgonyája volt anyámnak. És akkor kiszámoltuk, hogy és mint jusson nekem is, akire nem számítottak, meg annak is, aki a házuk előtt rekedt. És bár jól nem laktunk, de mégis úgy feküdtünk le éjszakára, hogy valami mindegyikünknek jutott vacsorára. És az élénk beszélgetés vacsora készítés közben és evés után meg is feledkeztetett bennünket a vacsora kevésségéről és silányságáról.

Szóval, így kerültem fiatalon a konventbe, hogy ott magamba nézve, az életemet az Úrnak, az Úr szolgálatára szenteljem. Vagy ahogy itt köztünk mondták: Krisztus mennyasszonya legyek. Olyan rendet választottam magamnak, akik irgalmasak voltak - ezt úgy értem, hogy az irgalmasság cselekedeteit gyakorolták - nem elvont és csak elméleti tudással foglalkozók. Elmélyülések, imádságok, magunkbafordulások, meditációk is voltak, de mindenkinek megvolt, hogy mi a munkája részben a betegápolás terén, másrészt az alamizsnagyűjtés terén és harmadsorban a konvent ellátása terén, hogy megtermeljük azt, amiből mi, akik ott laktunk a zárda falai között, meg tudjunk élni, illetve azt a magunk számára laktató étellé elkészítsük. Úgy éreztem, hogy helyes és jó volt a választásom; úgy éreztem, lélekben erősödöm, növekedem. És mintha bizonyos idő után a lelkemben újabb és újabb kis záruk nyíltak volna ki, és új és új területek kerültek eléem, amelyeket be kellett népesítenem jóakarattal, erényekkel. Le kellett győznöm azokat, amiket észrevettem, és amik végeredményben az énemnek egy részét képezték és amikről eddig sejtelmem sem volt. Amikor ezeket észrevettem, akkor mindig öszszemértem magamat az Egyház szentjeivel, és úgy éreztem, hogy én nagyon messze vagyok tőlük. Szorgalmasan igyekeztem, hogy önmagamban azokat a nemkívánatos természeteket, nemkívánatos tulajdonságokat lassan elerőtlenítsem és leküzdjem. Például: gyermekkoromban türelmetlen voltam. Ahogy anyám mondotta:

„Teréznek mindig az a fontos, hogy add meg Uram Isten, de rögtön”. Mindig elébe akartam vágni a dolgoknak, mindig gyorsabban akartam elérni az eredményeket, mindig haraggal töltött el, ha az eredmény késett.

Nos, ebben a zárdában, ahová kerültem, nagyon sok alkalom kínálkozott arra, hogy ettől a türelmetlen természetemtől megszabaduljak, mert bizony egy fedél alá zárva egy csomó női lélekkel, nagy-nagy türelemre volt szükség, hogy egymás fogyatékoságát, gyengeségét elviseljük. Úgyszintén türelem kellett ahhoz, hogy az ápolás és az ima meghozza az eredményt a betegeknél, és amikor már ők is türelmetlenkedtek: „Uram, mikor lesz már vége a betegségnek és a sok szenvedésnek?” akkor megnyugtassam és egy kis türelemre intsem őket, hogy ki tudják várni minden rossznak, ami velük történik az életben, a végét. Rájöttem, hogy úgy kell szemléljük a dolgokat, hogy minden rosszban kell valami jónak is lenni. Kell, hogy a rossz a lélek rejtett erőit munkába szólítsa, és kell, hogy valamit onnan a felszínre hozzon, hogy ha az nem szép, dolgozzunk, hogy az széppé váljék, ha pedig szép, a többi szép közé beletegyük, beleolvasszuk. Nem azért, hogy azzal dicsekedjünk, hogy azzal felhívjuk magunkra a figyelmet, hogy jó színben nézzünk ki a többiek előtt, hanem hogy annak is a további munkában, a további szolgálatban most már hasznát vegyünk. Szép volt ez az élet nekem, nem bántam meg, bár újabb és újabb nehézségek jöttek rám. Ahogyan később visszaneztem és szemléltem az életemet, rá kellett jönnöm, hogy amik történtek, nem minden alkalommal és nem minden helyzetben Isten akaratából, hanem emberi gyengeségből, emberi gonoszságból, tévedésekből jöttek létre. És én, aki a jobbat ismertem és többet tudtam, és azért mentem a zárdába, hogy önmagamból a legnemesebbet kihozzam és másoknak is hasznára legyek, akkor nekem mindaz, ami rám jön, azt úgy kell fogadnom, hogy abból is valami jó jöjjön ki az én számomra is és a környezetem számára is.

Különösen nagy-nagy próbákat jelentettek számomra a háborús idők, amelyek megtépázták az ember isteni származásába vetett

hitemet, mert olyan szörnyűségek, olyan állattá aljasulások történtek. Gyávának senki sem mondhatott, mert ha valahol valami nehezebb feladat volt, azt sok esetben rám bízta, mert a félelmet is le tudtam szerelni magamban. Ezért tudtam olyan feladatoknak megfelelni, amelyek végeredményben az én szememben nem jelentettek különösebb hősiességet, de mégis mások életét megmentették. Így mentették meg emberek, üldözött emberek életét; és ezeknél az üldözött embereknél sohasem néztük, hogy milyen fájúak, milyen vallásúak, hogy milyen elv- vagy eszméhez csatolták az életüket, amikre most rossz napok jöttek. Csak azt néztük, hogy üldözöttek; csak azt néztük, hogy életük van veszélyben; csak azt néztük, hogy ezeket az életeteket mentenünk kell, hogy azután, amikor könnyebb idők jönnek, akkor erre visszagondolva, valamit ők is képesek legyenek a jó szolgálatában önzetlenül, a jó terjedéséért megtenni.

Egy alkalommal el kellett mennem egy olyan vidékre, amelyet gyermekkorom óta még jól ismertem, mert az egyik nagynéném lakott ott, ahol több ízben tölthettem a nyári vakációt az iskolai évek alatt. El kellett mennem, hogy onnan két embert papi reverendában behozhassak közénk és itt rejtegethessük mindaddig, amíg a veszély elmúlik. Akkor nagyon csúnyán megsebesültem; hosszú hónapokig nem tudtam lábra állni. De azután Isten kegyelme meggyógyított engem, és az életemet továbbra is fel tudtam használni ott, ahol éppen segítségre volt szükség. Nagyon nagy megrázkódtatást okozott úgy nekem, mint mindazoknak, akik ilyen zárdai életkeretben éltük életünket az, amikor szinte egyik napról a másikra - bár már az előszelek mutatták, hogy ezek az idők jönnek, de mégis szünet nélküli forró fohással kértük Istent és reménykedtünk abban, hogy ő távol tartja tőlünk - bekövetkeztek azok az idők, hogy feloszlatták a szerzetesrendeket. Elvették a kórházunkat, elvették a testvér-intézménynek az iskoláját és elvették mindazt, amelyben mi otthonosan mozogtunk. És úgy érzem ma is, hogy elvették mindazt, amivel függetlenül attól, hogy milyen rendszerben élünk vagy éltünk, hogy akik abban éppen az

urak, milyen színű az ingük vagy a zászlójuk, a nyomorultaknak, a nehezen élőknek, a szegényeknek továbbra is segítségére lehetünk volna. De ezt azoknak az embereknek - talán azért, mert nem voltak emberek, mert lesüllyedtek az állat színvonalára - megértetni nem lehetett. Mert ezek az emberek úgy gondolták, hogy abban a rendszerben minden jó, minden csodálatos, minden nagyszerű, „mindenki egyenlően vehet a bőség szarújából”, ahonnan sohasem fogynak ki a dolgok, ahova majd csak úgy belekerül minden, akkor is, ha nem terv szerint gazdálkodnak, bár ők tervekre hivatkoztak. És akkor is, ha nem beosztással és nem a megfelelő emberekkel dolgoznak, akik értenék annak a munkának minden csínját-bínját, hogy mit hogyan kell tenni. Azt hitték, hogy a bőség szarúja kifogyhatatlan, amit pedig még meg sem töltöttek; hiszen idő sem volt rá; a háborútól elvérzett, nyomorgó ország, hogyan is tölthette volna meg azt? Hiszen nekik még amerikai segítség sem kellett, holott azt nagylelkűen felajánlották nekünk, mert ők azt mondták: „itt megvalósul az a társadalom, ahol már nem lesznek szegények”. Nem hiszem, hogy ismerték az Úr tanítását, és így nem ismerhették azt sem, amikor az Úr kijelenti: „szegények mindig lesznek veletek.” És az Úr mondása minden időkre és minden országra áll.

És így egyik napról a másikra - hogy úgy mondjam - kicsúszott a talpunk alól a talaj. Mehattünk a négy égtáj bármely irányába. Az első időben sikerült elhelyezkednem egy kórháznál. A munkát - bármilyen is legyen az - sohasem néztem le, mert a szüleim is és az élet is később megtanított a becsületes munka szeretetére és elvégzésére. De nem egészen értettem azt, hogy ha valaki már tapasztalatokon, a gyakorlaton, a tanuláson, a tudáson keresztül valamilyen területen többet tud, miért nem engedik ott munkálkodni. Nem értettem, hogy miért a hozzá nem értőket teszik oda és ilyen magamféléket, jó, ha megbíznak az ágytálak kivitelével, cipelésével, alárakásával, és az önmagukon segíteni nem tudó betegek forgatásával és lemosásával. Nagyon ritkán - mert akkor a

türelemben elég szépen kiképeztem magamat - azért néha a türelmem határára értem, de akkor is csak olyan nagyon szépen, igazán nagyon csendesen szoktam megmondani annak, aki az új beosztásban nem tudta mitévő legyen, hogy talán jobb lenne, ha ezt a gyógyszert alkalmazná, kérdezze meg a főorvos urat. Na, dehát ki volt akkor a főorvos úr? Nem így történt, és ma is tiszta lelkiismerettel merem állítani, hogy három betegünk azért halt meg, mert nem kapták meg időben azt a gyógyszert, amit feltétlenül meg kellett volna kapniuk.

Ebben az időben az emberélet nem sokat számított; emberélet vagy szellemi érték egyformán ebek harmincadjára került, és sajnos az, ami egy keresztény társadalomban feltétlenül érték, az itt értéktelen kacat és lom – „a múlt csökevénye” volt - így mondták. Ezért azután sok minden elpusztult emberéletben is, állami értékben is, társadalmi morálban is, aminek bizony nem lett volna szabad elpusztulnia. Bár nap mint nap az Úr lábai elé tettem az életemet, mégis időnként rettenetes kétségbeesés fogott el, hogy hova vezet ez az út, mi lesz ebből. Merthogy ebből jó nem jöhet ki, azt minden józan, higgadt gondolkozású embernek látnia kellett; hogy hogyan hal ki az emberek lelkéből az Isten. És bár voltak merészebbek, akik próbálkoztak azzal, hogy emberekben a hitet élesztgessék, a hitet tartsák, az Isten házáat látogassák, igényeljék azt, hogy valami kis helyen össze lehessen jönni és beszélgetni lehessen Istenről, szolgálatról, emberbaráti szeretettől, tisztességről, nem valósíthatták meg. Mert mindjárt államellenes szervezkedéssel kezdték az ilyet gyanúsítani. Arról nem is beszélve, ha valaki ilyen, mint én, vagy olyan, aki nekik gyanús volt, adott időben és adott helyen résztvett, mi mindent lehetett ráfogni, hogyan lehetett dolgokat kiforgatni, más színt adni neki, mint ahogy az a valóságban volt.

Azután enyhült a helyzet bizonyos fokig, de már nem lehetett az elrontott dolgokat helyreállítani. Sok értéket tönkretettek a hozzá nem értők. A későbbiek folyamán, amikor már dolgozni nem tudtam, mert engem is elért a betegség - akkor már apám nem élt -

anyámhoz költöztem. Persze már nem a családi házba, mert azt már elvették, anyám csak egy olyan kis fészker szerűségben lakott, ott húztuk meg magunkat. Jó is volt talán, hogy így volt, mert támaszai voltunk egymásnak; törődött, beteg anyám segített, ha nagyon rossz napjaim voltak, és a betegség nagyon elkapott; míg más napokon, amikor neki voltak nehézségei, fájdalmai, akkor én próbáltam talpon maradni, így ment ez addig, amíg drága jó anyámat a testvéreimmel együtt kikísértük a temetőbe apám mellé. Én ott maradtam akkor egyedül. Nem tudom, hogy ki, miért irigyelte meg ezt a kis fészker szerűséget tőlem, de valakinek mégis csak jobban kellett, mint nekem, mert azt mondták, hogy én már nem tudom ellátni magamat, és mivel a „jóságos állam” gondoskodik mindenkiről, engem is elhelyeznek egy - úgynevezett - szocialista otthonba, és majd én ott jól el leszek. Hát oda is kerültem, mert sorba vettem testvéreimet, hogy kihez is mehetnék, de nekik is gyermekeik voltak, tele gonddal, bajjal, kevés hellyel, kicsi lakással, hát úgy gondoltam, ne legyek senki terhére.

Ezek az évek ebben az otthonban nagyon nehezen teltek el. Még az én igénytelenségem mellett is nagyon rossz volt, mert lelki és szellemi igényeimet nem tudtam kielégíteni. Nem hagytak békén a szobatársaim, illetve azok közül egy, a Fánika, akinek mindig baja volt velem azért, mert apáca voltam. Mindig valami borsot tört az orrom alá: eltüntette a rózsafüzéremet, eltépte az imakönyvem, mindenemet megdézsmált. Én hozzá voltam szokva, hogy ha valami extrát kaptunk néhanapján: egy kis süteményt, egy kis cukorkát, egy kis ezt-azt, azt beosztva el tudtam tenni néhány napig, de a Fánika mindig rátalált és befalta azon nyomban. Pedig volt neki egy állandó látogatója, akiről úgy nyilatkozott, hogy a lánya, és az hozott is neki sok mindent, dehát úgy látszik, az enyém is kellett neki. A halálom - hála legyen az Istennek - mégis csak szép volt, mert erről a menhelyről átkerültem egy olyan helyre, amelyet már az én Egyházam tartott fenn; igaz, hogy csak akkor, amikor csak hálni járt belém a lélek. De azért azt a néhány hetet könnyűvé és boldoggá tette a számomra, hogy újra olyanok

között lehettem, akik megértenek engem, akiknek szintén a napi szükségletéhez tartozik, hogy elmondhassuk az imát, és egy kis beszélgetést folytassunk a hatalmas, szerető, teremtő Atyánkkal. Fiatal koromban ez az ima sohasem állt panaszból; kérni is többnyire csak más részére kértem. De az utolsó időkben, a halálom előtt, néha panaszra nyílt az ajkam, olyan jól esett valakinek ki-panaszkodni magamat és úgy érezni, hogy meghallgat engem a Teremtő, meghallgatja az én panaszomat.

Azt hiszem, szép az élet, ha az embert engedik dolgozni, élni még ha szerény körülmények között is, de ahol testileg, lelkileg szabadsága van és elvégezheti, megteheti azt, amire az érzése indítja. De azért én már nagyon örülök annak, hogy nem kell tovább időz-nöm a Földön. Igaz, hogy az éveim számai is lemorzsolódtak, igaz, hogy az erőim is elfogytak, igaz, hogy a test is megöregedett. Így hát már úgysem tudtam volna mások segítségére lenni.

És bocsásd meg Atyám, hogy azt kértem Tőled, ha már másoknak hasznára nem lehetek, sőt én vagyok teher mások számára, akkor szólíts el a szolgálatból, szólíts el a Földről, és hívj haza, hívj vissza.

És úgy látszik, hogy - mivel Te irgalmas és kegyelmes vagy - meghallgattad ezt az én gyarló emberi kérésemet, és most ideát puha otthonnal vártál, és most ideát olyan sok széppel vettél körül és oly sok széppel ajándékoztál meg engem, hogy őszintén mondom, azt sem tudom, hogy mit kezdjek mindezzel. Én nem szoktam ilyen jómódhoz, én nem szoktam az ilyen jóléthez.

Így hát talán arra kérnélek, hogy ha már majd kipihentem magamat, ha már az erőimet összeszedtem, dolgozhattam újra és mindezt, amit a számomra itt ajándékként összehalmozdtál, felhasználhattam majd ebben a világban azok számára, akiknek talán nincs annyi, mit nekem, akik talán rászorulnak majd ezekre a szellemi értékekre, amelyekkel most az én lelki hajlékom meg van áldva.

Kértek engem, hogy jöjjek el közétek. Őszintén mondva, vonakodtam tőle, mert az emberek világát még mindig súlyos kereszt-ként érzem magamon. De nem bántam meg kedves emberek, hogy eljöttem közétek, mert itt valahogy olyanok az érzések, amik nekem olyan nyugalmat adnak, mint ami ideát van, és nem olyan nyugtalanságot, mint általában az emberek világa addig adott nekem, amíg én is ember voltam. Meg azért sem bántam meg, hogy idejöttem, mert ebből az olvasmányból szintén tanultam és merítettem valamit és örömmel tölt el, hogy a földi világban még vannak emberek, akik a szabadidejükben ilyen olvasmányokkal és ilyen beszélgetéssel töltik el az idejüket. Na, de most már azt hiszem, nekem lejáródott az időm...

Körvezető: Mi is köszönettel vesszük, hogy elmondtad élettapasztalataidat. Igyekszünk tanulni abból testvérem, mert hidd el, hogy minden embernek van valami javítani valója a lelkén. Az egyik embernek a türelem terén, a másiknak az indulatosság terén, a harmadiknak más lelki fogyatékoság terén, de mindannyiunknak van valami munkája önmagával szemben. Úgy látszik, hogy te ezt a munkát elvégezted testvérem, és adja a jó Isten, hogy nekünk is sikerüljön elvégeznünk, míg itt tartózkodunk a Földön...

Médiúm: Bizonyára vannak még a lelkemnek ilyen elrekeszelt részei, amikről említést tettem, de most egyelőre nem fog új ki nyílni, most azokat fogom szemlélni, amelyek felnyíltak a részemre, hogy azokat hogyan oldottam meg, hogyan alakítottam át, hogyan változtattam meg. Most úgy mondják, pihenni fogok és élvezni fogom az életem eredményét...

Körvezető: Az Úr áldjon meg kedves testvérem, és az Úr legyen veled...

PÁTKAI PÁL MEGNYILATKOZÁSA(*)

1992. MÁJUS 28.

Az Úr nevében köszönt benneteket Pátkai Pál. Hosszú elgondolások egész sorozata előzte meg jöttömet. Úgy gondoltam, esetlegesen zavart kelthet lelketekben látogatásom, de mégsem tudtam elmenni úgy, hogy végső búcsút ne intsek nektek. Nektek szeretett testvéreim, akik a mi nyomdokaink alapján szintén elszegődtek munkásnak az Úr szőlőjébe. És bizony-bizony már az utolsó óra munkásai vagytok, úgy ahogyan a Laurentius által íródott könyvek az „Utolsó óra munkásai” címet viselik. Ma még jobban látom és érzem, mit is jelent az utolsó óra munkásainak lenni. Közelről, közvetlenül nem ismerlek benneteket. Néhány levéllel felkerestem még annakidején Gyula testvéremet és egyízben találkoztam Anna testvéretekkel is. Mégis, ennek ellenére is, közel érzek titeket magamhoz, mert ugyanabban a krisztusi elvben és eszmében munkálkodtok, amelyben én is munkálkodtam, és ti is a „Harmadik nagy isteni Kijelentés” ismereteit gyűjtögetitek magatoknak. Remélem, szorgos méhekhez hasonlóan.

Nekem sok-sok ismeretem, tudásom, tapasztalatom volt ezekben a csodálatos dolgokban, és amikor ide átkerültem, mégis láttam, hogy minden ismeretem, szorgalmam, tudásom ellenére is gyenge és gyarló munkása voltam az Úrnak. Mert az én képességeimmel sokkal többet, sokkal nagyobbat hozhattam volna ki az életemből. Mert igaz, hogy Krisztus elve volt a vezérlő elvem; mert igaz, hogy megláttam Eszter törékeny emberi alkata mögött azt a hatalmas Szellemet, aki őt eszközének választotta; igaz, hogy az itteni kép úgy mutatja, hogy a Harmadik Kijelentés könyvei ilyen mennyiségben és ilyen formában az én adottságaim és szorgalmam nélkül nem láthattak volna napvilágot, és mégis-mégis keveslem az eredményt. Mert ha az eredmény olyan lenne, amilyen lehetett volna, akkor most nem kellene búcsút intenem nektek: akkor most nem kellene ennyi mérlegelés után a földi

testben megjelenem. Időnként valami biztató érzésem volt, hogy mégis maradhatok és nem kell a földi világ félelmetes hullámaiba alámerülnöm, de azután mégis csak Eszternek lett igaza. Ő még régen, amikor múltjaimból képeket láthatott az Úr engedelmeiből, látott engem a jövőben is tengerészként, és ideát is gyakran szó esett közöttünk erről, és azt gondoltam, hogy csak mint lehetőség vetődött előre a jövőben, és nem fog rá sor kerülni. És most íme, itt állok teljes bizonyossággal: most már megszűnt a mérlegelés, hogy talán maradok, talán megyek; talán, ha így alakulnak a dolgok, akkor mégsem kell mennem, hanem teljes bizonyossággal tudom, hogy indulnom kell. Az, hogy felkészültségem teljes-e, még mindig nem kristályosodott ki bennem.

Félelem nincs már bennem, hiszen él az én Krisztusom; hisz Krisztus az Úr égen és Földön, Krisztus az ura az időnek, a múltnak, a jelennek, a jövőnek; Krisztus az Úr minden felett és mindenki felett; Krisztus az Úr az utolsó óra munkásai felett, és az írás szerint: „velünk van az Isten”, és ha „Isten velünk, ki ellenünk?” Így teljes megnyugvással vettem a fellebbezhetetlen hírt, de mégis-mégis valami izgalom, valami bizsergés járja át egész valómat, mert a jövő képe félelmetesnek és szennyes áradatának látszik. Annak idején, amikor Eszter beszélt nekem erről a testet öltéséről, úgy gondoltam, hogy az majd egy kiváltságos helyzetben játszódik le, egy olyan embercsoportban, ahol a nehézség és a nyomorúság nem általános. De most tisztán látom, hogy nincs biztonságos zuga a Földnek; a biztonságot csak magunkban hordozhatjuk azzal, hogy a gondolataink, törekvéseink, céljaink, feladataink, munkáink abban merülnek ki, amik Isten akaratában vannak lefektetve és megírva, és csak ha így élünk, remélhetjük, hogy a jel a homlokunkon lesz, amikor az utolsó óra munkásai összegyűjtetnek Krisztus zászlaja alá, hogy a Földről magasabb világokba mehessenek.

Krisztus zászlóit bontják ki még most a Földön a hozzám hasonlók, és kell kibontanom nekem is azon körülmények között, ahol - hát talán így mondom - az S.O.S. jel alatt lelkeket kell menteni.

A tengereken, óceánokon a veszélyeztetett hajók jelzése az S.O.S.-jel, amely az angol „Save Our Soul” mondat rövidítése. És ebben az időszakban a szó legszorosabb értelmében a lelkek mentésére merülök alá.

Sokat, mindent köszönhetek az én Krisztusomnak és a Harmadik Kijelentésnek, amely engem minden oldalról munkába vett, minden oldalról fényesre csiszolt, amely a kiképzésemben a legfőbb irányító elv volt. Azt hiszem, mindannyiótokat kivétel nélkül hasonló kiképzésben részesít ez a hatalmas Igazság, amivel Isten kegyelméből ti is megismerkedhettetek. Nem az Úron, nem a szerető Atyán, nem a Szentlélek munkásain múlik, hogy mennyire jutunk előbbre a kiképzésben, hanem csakis önmagunkon. Mindent megkaptam, mindent megkaptunk ott a Nagy Körben és még inkább Eszter családi körében. Eszteren keresztül fény derült az életemre, azaz azokra a dolgokra, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy minden oldalon a kiképzésem eredményes legyen.

Ti is a körülményeitek, az ismereteitek, a fokozatok szerint mindent megkaptok Krisztuson keresztül a Szentlélek munkásaitól, hogy földi életetek lezárásával úgy kerüljetek át ebbe a világba, hogy még egyszer már ne kelljen a földi élet nehézségei, szennyes áradatai közé lemerülnötök. Hiszen az idő rövidege is ezt mutatja nektek. Én itt hagytam a földi világot a negyvenes évek elején és ez adott nekem még lehetőséget arra, hogy szívvel, lélekkel felkészüljek ez új, nagy, komoly feladatomra. Isten kegyelméből a lejárodott ötvenegynéhány esztendőmet aránylag egész rövid idő alatt sikerült osztályoznom, átnézni, a benne lévő hiábavalóságokat, bűnöket kiszűrni, meglátni, nagyító alá venni, hogy pontosan tudjam, hogy hol állok magammal. Bár rendkívül szigorú voltam magammal emberkoromban is az önvizsgálat terén, de mégsem elég szigorú, mert az igazság rostáján és szitáján még fennakadtak dolgok, amiktől nem tudtam megszabadulni. Ez az itteni rosta mutatta meg mulasztásaimat. Mert itt bizony sűrű a szita rostája, és minden, a földi ember szemében nézve jelentéktelennek tűnő dolog vagy mulasztás is fennakad

rajta. Miután az életem átnézését befejeztem, az itt lévő idő nagy részét erre az új küldetésre való felkészüléssel töltöttem el. Bár mindig úgy éreztem, hogy legyen meg az Úr akarata, de úgy gondoltam, hogy nálam felkészültebbet, nálam erősebbet, nálam nagyobb hittel - azt nem mondhatom, hogy bizonyossággal, csak nagyobb hittel - rendelkezők fogják, lesznek képesek majd elvégezni ezt az aránylag sok embert érintő munkát és feladatot.

De mégis most már teljes bizonyossággal látom, hogy ez a munka rám vár, és ebben minden színemet, minden megszerzett képességemet, tehetségemet magamon fogom viselni, mert a munka maga is megkívánja azt. Tehát nem szereplésből vagy tündöklésből, hanem a munka miatt, amelynek irányítására és vezetésére az isteni végzés mégis csak engem jelölt ki. Reménykedtem, hogy mire a földi élet újra kibontakozik előttem, tehát tizenkét-tizenéves koromra, amikor észreveszem majd mindazokat, amik körülvesznek, hogy találkozni fogok majd olyan emberlelkekkel, akik a Harmadik Kijelentést ismerve, ha nem is közvetlenül, de közvetve a segítségemre lesznek. Most az új kép azt mutatja nekem - hiszen mindennel pontosan kell számolnom, tehát ez az új kép azt mutatja - hogy bár sokan lesznek, akik a szellemvilágból - vagy talán így mondom, hogy a lelkek világából - szerzik majd ismereteiket vagy igyekeznek táplálkozni, de kevesen lesznek azok, akik olyan táplálékot lesznek képesek levonni ebből a magasabb világból, amely nekem is hasznos és segítséget nyújtó lehet. Pontosán kiszámítottam mindent, mert amikor az ember feladattal jön, akkor mindenféle lehetőséggel számolnia kell. Olyan ez, mint amikor valaki egy hajó kormányosa, vagy repülőgép pilótája; ki kell számítani pontosan a lehetőségeket, amelyekbe belekerülhet és tudnia kell, hogy a különböző helyzetekből hogyan és hol van a szabadulás, a kivezető út. Mert ha ezt a vezető nem tudja, akkor valóban „vak vezet világtalant”, akkor valóban a hajó elsüllyed, a repülő lezuhan. Tehát mindezeket ismerni kell az

utolsó időkben azoknak, akik még vállalkoznak arra, hogy a fejlesztettség idején, az ellentét elszabadulása idején helytálljanak és másoknak a helyes irányt mutassák.

Bár úgy látom, többnyire idősebb emberek vagytok, azonban látom azt is, hogy vannak közöttetek olyanok, akiknél számítás szerint - bár az élet Isten kezében van, tehát csak számítás szerint - úgy látszik, hogy életük belekerül az erősen hullámzó időszakba, amelyeknek én részese leszek, amelyeknek én komoly irányítója leszek. Nem azoknak a külső eseményeknek, amelyeket a meggondolatlan, Istent tagadó, Krisztust nem ismerő emberlelkek dobnak a történések rendjébe és világába, hanem azoknak az embereknek, akik mindezekben a zavarokban - vagy így is mondhatom: pánikot keltő időszakokban - nem veszítik el a fejüket, és tudják, hogy a rájuk bízott emberekkel mik a teendőik.

Mert az elkövetkezendő időszakban az óceánnak és a tengernek komoly szerepe lesz, bár az ember azt hinné, hogy mivel a levegőt is meghódította, ez a repülés korszaka lesz. **De mindazoknak az ellenségeskedéseknek, háborúskodásoknak, amelyek népeket népek ellen, nemzeteket nemzetek ellen sodornak majd a gyűlölet, a rablási szándék, az erőszakosság miatt, azoknak a csatái, a szállítmányok sikerei mégiscsak a tengerek, az óceánok vizén fognak eldőlni.**

Nem is beszélve arról az éhínségről, amely ebben a világban már egészen látható számunkra. És hogy az utolsó időkben milyen fontos lesz, hogy milyen és mennyi eleséget tud még a tenger, az óceán az emberiségnek szolgáltatni. **Mert jönnek azok a nagy-nagy aszályok és szárazságok,** amelyek ahhoz lesznek hasonlatosak, amiket a fáraó látott álmában, és amelyek azután be is következtek Egyiptom népére a „hét szűk esztendő” alatt. De Istennek akkor is gondja volt az övéire azáltal, hogy a fehérlelkű József a fáraó álmát képes volt megfejteni, és ahogyan megbízást kapott arra, hogy magtáratat építsen és csűrökbe takarítsa be a „hét bő esztendő” termését a „hét szűk esztendőre”. Ehhez hasonlatosan többeknek majd az lesz a feladata, hogy az emberiség

ezen szomorú időszakában feltétlenül gondoskodjanak - még ha minimális táplálékkal is - azokról, akiknek a huszonegyedik, az utolsó órában még elvégezendő munkájuk van.

Lelkileg nyugodt, békés időszakot élhettetek ebben a nagy, gazdag Amerikában (Amerikai Egyesült Államok... a kiadók), a tejjel-mézszel folyó Kánaánban, szeretett testvéreim. Mert igazán Amerika földje és Amerika népe még nem ismeri azt a nagy nyomorúságot, amelyet más népek már - különösen ebben az évszázadban - ismerhettek. Ma még Amerikának nagy a hatalma, az ereje, gazdagsága; nagy a területe, ha még egyes városok zsúfoltak is. Ma még messze van attól, hogy minden talpalatnyi helyet pontosan be kelljen osztani, hogy zsúfoltan, egymás nyakán, tömegben kellene - mondom, néhány várostól eltekintve - az embereknek lakni. Ma még a temetők szétterülhetnek; kertvárosok, hatalmas udvarok lehetségesek. És ilyen értelemben szerencsésnek mondalak benneteket, hogy ebben a nyugodt, tejjel-mézszel folyó Kánaánban élhettétek le elmúlt évtizedeiteket. A veszély már közeledik, de más helyeken sok-sok embert fog még szenvedtetni, mielőtt ezek a nehézségek itt is érezhetővé válnak. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy időtök és lehetőségetek van arra, hogy felkészüljete, hogy magatokat minden oldalról kiképezzéte, hogy Krisztus zászlaját magatok is hordozzátok, ne csak a zászló alatt gyülekezzete. Lehetőségetek van, hogy Krisztus iskolájában legalább olyan kiképzést nyerjete, mint amilyenben én is részesülhettem az alatt az ötvenegynéhány földi évem alatt.

Mennyire megdöbbenete az egész budapesti nagy gyülekezetet, és Esztert is az én halálom. És nem tudták megérteni, hogy én, akire úgy gondolták, még szükségük van, aki egészséges voltam - így is mondhatom, hogy életemnek teljében - akinek még az egész gondolkozásmódja is gyorsan váltott, mindenre reagált, mindenre megtalálta a megoldást, így, egyik pillanatról a másikra, azon a szomorú vasárnapon búcsúznom kelljen. Úgy gondolták, milyen nagy szüksége lenne még rám a gyülekezetnek; Eszter is úgy gondolta, milyen nagy szüksége lenne még neki

rám, az én emberi jelenlétemre, az én emberi védelmemre a többi emberekkel vagy testvérekkel szemben. Mert a nagy körben nem volt Eszter úgy befogadott, és nem szerették őt úgy, ahogyan Krisztus gyülekezetében már természetesnek kellett volna lennie. Most látom, hogy az utolsó pillanatig, a legutolsó pillanatig maradhattam, mert nekem itt a nagyobb feladatra és nagyobb munkára való felkészülés mellett még komoly erőfeszítembe került, hogy azt a bizonyos szintet, amelyre éppen csak felkapaszkodtam, elérhessem. Ez olyan valami, mint amikor az ember egy magaslatra feljut, de még a súlypontja nincs afelett, csak a karjával, kezével kapaszkodik abba, és az egész testét fel kell húznia arra a szintre, hogy ott véglegesen megállapodhassék, és biztonságban érezze magát. Nos, úgy kellett nekem még itt felhúznom magamat arra a szintre, amelyet ma, ötven év után a magaménak mondhatok.

Ha a hajlékomat tekintem, az még mindig nincs teljesen befejezve, még a belső simítások és munkálatok hátra vannak. De az idő felgyorsultsága miatt nincs lehetőség erre, ez már megvan, ez már az enyém, ez már biztonságban van. Most nincs időm, hogy ezekkel a részletmunkákkal foglalkozzam, mert értelmetlen szolgaként nagyobb munkával és feladattal bízott meg engem az Úr. Engem, a gyarlót, aki ha Laurentiushoz mérem magamat, akinek eszközévé válhattam Isten kegyelméből, látom, hogy milyen jelentéktelen, milyen gyenge, milyen semmit tudó, milyen semmitérő vagyok hozzá képest. Laurentius elvitt engem az ő otthonába, és hálás nekem, a gyarlónak, a gyengének, hogy eszközként, emberi mivoltomban a rendelkezésére állottam, hogy emberként a magam öntisztítása révén alkalmas eszközzé válhattam, hogy az utolsó óra munkásainak négy kötete az emberek világában megjelenhetett, és az alapkijelentések közé besorolhatódd. Emberkoromban nem voltam képes felfogni, hogy milyen fontos, milyen lényeges, hogy a Szentlélek alapkijelentései közvetlenül Krisztus eszméjének kijelentései mellett foglaljanak helyet, azo-

kat támasszák alá, a homályosabb részekre azok derítsenek reflektor erősségű világosságot. Ezek megmaradnak a Földdel, a Föld fundamentumával és ezek alkotják majd a Föld fundamentumát a nagy átalakulás után is.

Csodálatos a hely, ahol Laurentius él. Hosszú időt nem bírnék eltölteni azon körülmények között, mert nem megfelelő a légkör, a levegő összetétele nekem. Ez ahhoz hasonlatos, mint amikor az ember nagyon magas hegyről még magasabb hegycsúcsra megy és mivel ott még ritkább a levegő, ezért nem tud ott huzamosabb időt eltölteni, mert a tüdeje nem aszerint van alkotva. És ezért onnan egy idő után, ha az felüdülést jelent is neki, vissza kell térnie a hegy csúcsáról az alacsonyabb régiókba, még ha a hegyen lakik is; ha pedig csak a hegy lábánál lakik, akkor különösképpen. Szeretett testvéreim, jó közöttetek időzni, jó érezni, hogy a földi világban vannak még ilyen kis oázisok és kis szigetek, ahol az emberek képesek az Igazság befogadására. Mert a legtöbb jelenleg élő és még inkább a jövőben élő ember részére az Igazság nem elfogadható, mert a Harmadik Kijelentés nagy igazsága az ég igazsága, és az ő igazságuk a Föld igazsága. Az embernek magán kell viselnie valamit az égiekből, valami szellemiséget, mert csak úgy válik az Igazság értéké előtte, csak úgy képes azt befogadni, csak úgy képes azt megérteni. És ami a legfontosabb, csak úgy képes ezzel az Igazsággal az ember az életét megváltoztatni, átalakítani, a nehézségeket elviselni, a megaláztatásokat, arculütéseket eltűrni; a türelem, a lelki békesség megőrzését akkor is, amikor mások részéről bántás, megaláztatás, megkárosítás, rosszindulatú hazugság éri.

Próbáljatok a kicsiny dolgokban is vizsgálni, mert csak így váltok erőssé, így váltok munkaképessé, így váltok használhatóvá az Úr kezében, Akinek olyan sok-sok munkásra, olyan sok-sok eszükre van szüksége. Krisztus mindannyiunktól elvárja az önzetlen munkát olyan eszközök igénybevételével, mint amilyen eszközökkel Ő harcolta meg az ellentéttel azt a harcot, amelyből az ellentét vereséggel került ki. Az ellentét ezt a vereséget szünet

nélkül kénytelen tapasztalni, hiszen minden percben, minden órában Krisztus munkásai az ellentétől emberlelkeket hódítanak el, és szereznek meg a jó, a szép, a nemes részére. Krisztus munkásai nemes eszközökkel küzdenek az ellentét területein, hogy mire a menny kapui bezáródnak, addigra minél nagyobb, minél fehérebb ruhába öltözött sereg gyűlhessen össze itt Krisztus országában, az elveszett bárányok birodalmában. Azért küzdenek, hogy megtölthessük a lakodalmas házat mi, a csonka-bonkák, az út széléről felszedettek, hogy bemehessünk a nagy lakomára, és bemehessünk Krisztus nagy dicsőségére és tanúbizonyságot tegyen rólunk Krisztus, hogy igen, mi az övéi vagyunk.

Ez adja nekem az erőt ahhoz, hogy újra a Földre térjek, hogy megnöveljem néhánnal én is azoknak a számát, akik Krisztus örökébe bejöhetnek, akik a nagy lakomán résztvehetnek, akik ruhájukat megmosták vagy megmossák a Bárány vérében, akiket az utolsó ítélet harsonája felébreszt egy boldog, biztos létállapotra. Ebben a létállapotban egymásnak örülhetünk, és adhatunk hálát Istennek, hogy olyan kegyes volt hozzánk, hogy az ő Szent Fiát elküldte érettünk és Rajta keresztül mi is megtérhettünk, megtisztulhattunk, megigazulhattunk, Krisztuséi lehettünk.

Mindannyiótuktól ezt várjuk, szeretett testvéreim, hogy ti köztünk legyetek, hogy velünk legyetek, hogy az elmúlt évtizedek meghozzák számotokra a várva-várt eredményt, ahol nem aszerint osztályozzák az embert, hogy milyen valláshoz tartozott, vagy spiritiszta volt-e, hanem hogy valóban megmosta-e ruháját a Bárány vérében, valóban megigazult-e, valóban Krisztus az Övének fogja-e mondani őt? Nézlek benneteket, szomjasan iszom be a látványt, így fogok rátok visszaemlékezni, hogy amikor a test lehull rólatok, felismerjelek majd ideát benneteket a munkám elvégzése után abban a megújhodott formátokban, amelynek megújhodásához, a kialakulásához az én kis jelentéktelen munkám ott, abban a kicsi országban, Magyarhonban szintén hozzájárult annyiban, hogy az alapkijelentések lefektetésénél én is annak a

nagy és csodálatos szellemnek, Laurentiusnak az eszközévé válhattam.

Isten legyen mindannyiótokkal! Isten áldja meg munkátokat! Isten vezérelje életeteket! Istenben bízzatok! És ne felejtsetek el, amit mondtam, hogy **Krisztus az Úr égen és Földön, Krisztus az Úr az Élet és a halál felett, Krisztus az Úr felettetek is, és ha Benne bíztok, az Ő nyomdokain jártok, akkor mindannyian találkozhatunk az Úrban, a Krisztusban.**

Körvezető: Az Úr legyen veled is Pál testvérünk, kísérjen téged az ő Szent lelke a vállalt nehéz feladatod elvégzésében. Mindig hálával és szeretettel gondolunk rád, és valahányszor azokért imádkozunk majd, akik lelkek mentésén fáradoznak, rád is gondolok...

Médium: Hadd fogjak kezét veled... áldjon meg Isten mindannyiótokat, testvéreim az Úrban, a Jézus Krisztusban...

A KRISZTUSI SZERETET PÉLDÁJA(*)

1993. ÁPRILIS 29.

Másképpen világítják meg nekem az áldozat fogalmát ideát, mint amilyen elgondolásaim, elképzeléseim voltak róla, amikor még ember voltam. Itt így mondják: „úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte.” Az egyszülött Fiát, Aki a legtisztább volt és a leghűségesebb Hozzá. Tudta pontosan a teremtő Isten, hogy mi vár a Földön az ő szerelmetes Fiára, és mégis elküldötte; Krisztus pedig vállalta, és engedelmes volt egészen a kereszthaláláig. Már a régieknek is megmondatott, hogy az önzés páncéljától csak úgy lehet megszabadulni, hogy ha az ember fel tudja áldozni azt, ami számára a legértékesebb. Ezért kérte az Úr Ábrahámától is, hogy áldozza fel az ő egyetlen fiát, Izsákot. Nem a vérre volt az Úrnak szüksége, hanem az érzésre, hogy amiben hisz, amiért él, ami az életének a motorját képezte, az olyan erőse, hogy semminemű áldozattól nem riad vissza.

Azután mindazoktól, akiket szintén a régi korszak, a régi korszellem nevelt, az Úr azt kérte, hogy időnként áldozatot mutassanak be a „nagy Jehovának.” Mindig azt kellett feláldozni, amit leginkább szeretett volna az áldozó önmagának megtartani. Terményeiből mindig az elsőt, a hibátlant, a legnagyobbat, a legszebbet, a legkívánatosabbat. Amikor hosszú várakozás, nehéz munka és az ég áldása vagy átka után végre beérett a termés, akkor nem az volt az első, hogy ő jóllakhassék, korgó gyomrát és éhségét csillapítsa, hanem amit ő olyan nagyon várt, amiért olyan sokat dolgozott, amiért olyan nehéz napokat, hónapokat élt át, amiért a verejtéke hullott, azt fel kellett áldoznia és a termés legjavát és legtökéletesebbjét a hatalmas, a nagy Jehovának adni. Nem a tulkok vérére és a terményekre volt szüksége, hanem az áldozat értékére. Ami igazi áldozat volt, ami szívből jött és igazán kedves volt az Istennek, annak a füstje felfelé szállt és elérte az ő trónusát. Az az áldozat, ami a szív tisztátalanságából származott, annak a füstje lefelé és sötéten gomolygott.

Mert a teremtő Isten az áldozatban is a szív tisztaságát keresi. Az önzéstől, a szeretetlenségtől és a gyűlölködéstől való tisztaságát. Azért kéri Isten ezt az áldozatot, hogy az emberi természet megtagadásával is a jobbat, a nemesebb fejlődését segítse elő. Ez az, amit a teremtő Isten az embertől kér, amikor áldozatot kér tőle. És ez az az áldozat, ami tetszik Neki, és amely értékes Előtte. Az értékes Előtte, amit az ember a maga élniakarása ellenében odaáldoz a jó győzelméért, embertársai, felebarátai megsegítéséért; azért, hogy a teremtő Isten akarata teljesedésbe mehessen. Akkor kezdtem igazán, mélyen és behatóan elgondolkozni az áldozatok különbözőségéről és az áldozatok nagyságáról, amikor velem szemben érvényesült egy nagy-nagy áldozat.

Egészen kis gyermekek voltunk annakidején, amikor őt, az egy életre szóló barátomat megismertem. Úgy kezdődött a barátságunk, hogy fényes, színes üveggolyókkal játszottunk; nagyon szerettem volna azt a fényes kék golyót mindenképpen elnyerni tőle, de a szerencse nem nekem, hanem neki kedvezett, és a kék

golyó minden próbálkozásom ellenére is az övé maradt. És amikor a lelkemben már valami gonosz érzés támadt, hogy valami fondorlattal, csellel, kis hazugsággal, esetleg eltulajdonítással, azaz közönséges lopással majd mégis megszerzem magamnak, felnézett rám - másfél évvel volt idősebb nálam - és azt mondta: „tudod mit?., én ezt a kék golyót neked adom.” És tényleg nekem adta. Azután, ahogy cseperedtünk, évről-évre valamit mindig letett az áldozat oltárára ahhoz, hogy belőlem is?., vagy bennem is?., kifaragjon valamit az áldozati Krisztusból. Áldozatot hozott akkor is, amikor a szüleit minden ellenkezésük dacára is megnyerte tervének, és nagyon sok mindenről lemondott azért, hogy én, akinek kevesebb volt, akinek jóformán semmije sem volt - mert hiszen sokan voltunk testvérek, sok volt a kenyérpusztító, kevés volt a kenyér, mert anyám korán özvegységre jutott - hogy én is tanulhassak.

A szüleivel megegyezett, hogy mennyit dolgozik; mi az, amit nem kér és igényel tőlük azok alatt az évek alatt, amíg tanultunk, csak hogy én is tanulhassak. Sokkal könnyebben tanult, mint én; ha összeszedettséggel odafigyelt, és ha teljes koncentrációval elolvasta a könyvet, már tudta is. Ezzel szemben nekem nagy-nagy kitarásra és sok-sok szorgalomra volt szükségem, hogy lépést tarthassak vele. Minduntalan a segítségemre jött; de azt is úgy tette, olyan könnyedén és játékosan, hogy soha ne érezzem azt, hogy ő abból az időből áldozik az én megsegítésemre, ami neki már szabad ideje lehetett volna, vagy azon idő alatt újabb felfedezéseket - ahogy ő mondta - tegyen a tudomány berkeiben. Nagyon jól tudott tanítani - ha tanítani ment volna, kitűnő tanító vagy tanár lett volna belőle - olyan egyszerűen és kézenfekvően és a mindennapi életből véve példát, tudta megmagyarázni, amit addig semmiképpen sem voltam képes megérteni. Bizony-bizony a támogatása, nagylelkűsége, sokféle lemondása nélkül sohasem jutottam volna oda, ahova én is felvergődtem az életben.

Amikor megérintette szívünket a tavasz - ma sem értem, hogy történhetett úgy - mindkettőnknek ugyanaz a valaki tetszett és

mindkettőnknek szíve akkor kalimpált hevesen, amikor ugyanazon kislányt láttuk meg. Akkor nem tudtam, nem éreztem, vagy talán túl önző voltam ahhoz, hogy érzékelnem tudjam, hogy talán most rajtam lenne a sor, hogy ha eddig ő mondott le értem, most én mondjak le szívünk közös választottjáról. De nem, aki éretlen, az nem értheti az érettebb cselekedeteit. Az önző nem értheti az önzetlenebb cselekedeteit, viselkedését. Így hát csodálkoztam, amikor egy idő után bejelentette nekem, hogy ő az Úr szolgálatára szegődik és papnak megy. Kicsit olyan humorosan mondta, hogy reméli, hogy ő lehet a tanú majd a mi esküvőnkön, a mi kettőnkén, akiket ő igazi, baráti lelkülettel és érzéssel szeret. És úgy is történt. És azt gondolom, hogy az elkövetkezendő évek, illetve pontosan egy évtized boldogságát és örömét nemcsak a feleségemnek és a két gyermekemnek köszönhettem, de legalább annyira neki is. Ezek voltak az idők, amikor az alkotás öröme, a munkám tartott lázban.

És csodálkoztam, milyen furcsa dolog, hogy valaki, aki olyan szakmai kiképzést nyert, mint ő, most egyszerűen mindabból nem veszi ki a részét, amiben eddig örömét lelte, hanem felöltve a papi ruhát, az Úr szolgálatára lépett. Ezt a szolgálatot nem úgy kell elképzelni, mint ahogy általában az egyházak szolgálatába lépők élnek és szolgálnak, hanem valóban szívvel-lélekkel fordult a hivatása felé és mindent elkövetett, hogy embereket nyerjen meg az Úrnak, a Jézus Krisztusnak. Azt szokta mondani: „Pállal együtt vallom, hogy a görögnek görög vagyok; a rómainak római; a zsidónak zsidó, csak hogy megnyerjem őket az én Uramnak, Krisztusomnak. Mert Pállal együtt vallom azt is, hogy az Úr és a Krisztus él. És az Úr és a Krisztus, ha komoly, felmérhetetlen, felbecsülhetetlen áldozatot hozott mindannyiunkért, bűnösökért, akkor mindaz, amit mi egymásnak tehetünk, az nem is áldozat, az annyira kevés, az annyira összemérhetetlen az Úréval. És az áldozatot jókedvvel kell tegyük azért, hogy érdemesnek talált bennünket az Úr arra, hogyha kicsiben is, de munkásai lehetünk a jó építésének, a jó előbbrejutásának, a jó megerősödésének a Földön.

És ez úgy történik, hogy a jó példánk, igyekezetünk, dolgokról való lemondásunk által kívánatossá válik ez mások számára is, és a jó megerősödik mások lelkében.”

Hát szóval, ez a tíz esztendő úgy elröppent a fejem felett, mint egy esztendő, és csak arra lettem figyelmes, hogy körülöttünk ég a világ; körülöttünk mindenütt temetők, mindenütt rombolás, pusztulás és pusztítás. Mert ezt hozta az emberek számára a gyűlölködés, a lemondani nem tudás, a maguk értékeiből odaáldozni nem tudás. Az önzés, a szeretetlenség, a gyűlölködés eredményeképpen bizony a világ lángban állt. És azután sok-sok félreértés, rosszhiszeműség, vádolás és meghurcoltatás után mind a ketten egy szép napon ott találtuk magunkat, ahol - véleményem szerint - a társadalomra nehezedő bűneiktől szabadulni nem tudó és nem akaró emberlelkeknek van a helyük: börtönben és szögesdrótok mögött. Először - úgy mondták - a jobboldaliakat tették ide, azután a baloldaliakat is. A jobboldaliak miatt is bizony-bizony sok érték odaveszett, de még nagyobb értékek, még nagyobb mennyiségben veszttek oda a baloldaliak túlkapásai révén. És sok-sok meghurcoltatás és nehézség után - milyen furcsa, hogy az élet milyen helyzeteket teremt - egy szép napon arra ébredtem, hogy ugyanannak a tábornak vagyok én is a lakója, mint ő. Újra találkoztunk, szomorú és kibeszélhetetlenül nehéz körülmények között. Nem mondhatok mást, csak azt, hogy ott is az maradt, akinek őt kicsiny gyermekkorom óta megismertem: a jónak, a megértésnek alázatos szolgája.

Többször arra került a sor, ami egy otromba, ostoba és gonosz játéka volt a gonosznak, és ebben a játékban - unalmukban, gondolom többen résztvettek az örök közül, és időnként kiszámolták, hogy ki kerül sorra, akit - így mond - halálra ítélnék!., ő!., bíróság nélkül!., minden nélkül!.. És egy szép napon a sors ellenem fordult és én lettem volna a következő... és akkor előlépett ő és azt mondotta: „Barátaim” - így nevezte az öröket, ezeket a fenevadakat - „Barátaim, hagyjátok őt, neki családja és gyermekei vannak, felesége várja őt és ő a tudományok hordozója” - rám, a

nehezen, de sok szorgalommal tanulóra mondta ezt az igazi tudással rendelkező. És azt mondotta: „Nézzétek, nekem nincs senkim és semmim, mi lenne, ha ma helyette nem ő, hanem én.” Micsoda röhej, micsoda gúnyolódás, micsoda hosszas huzavona keletkezett közöttük azon: én vagy ő. Végül is az én barátom „győzött” és ő lett a kivégzett, ő lett az áldozat!

Ennyi év után, majdnem félévszázad elteltével sem tudom nyugalmamat megőrizni, ha ezek az emlékek bennem feltorlódnak; és azóta is keresem őt, és azóta is szeretném megköszönni neki ezt az áldozatot. De nem lelem őt. Amíg végigküzdöttem a hátralévő időt, azt hittem, hogy nehéz; és most rájövök, hogy mennyire semmi sem volt ahhoz képest, amin sok-sok ember abban az időben nagyobb összeszedettséggel és hittel keresztülment. Most azok mondják, akikhez ő szintén jó volt, hogy ő már újra a Földön van. Nyugtalan leszek, ha arra gondolok, hogy én még mindig nem tudtam úgy összeszedni magamat, ahogyan kellene, ő pedig mindazok után nemhogy összeszedte magát, hanem új és még komolyabb munka elvégzésére vállalkozott.

Aki most engem itt az áldozat fogalmára tanít, az tisztázza előttem ezeket a dolgokat. És azt mondja, hogy rövidesen majd gyakorlatban kell nekem is bemutatnom, hogy mit tanultam, és megpróbálni visszaadni embertársaimnak azt, amit én kaptam ettől az én kedves, drága barátomtól. És ez a valaki kért meg rá, hogy mondjam én ezt el nektek a mai estén. Hát ezért elevenítettem fel mindazt, ami az én életemben olyan nagy-nagy fényt, olyan nagy-nagy világosságot gyújtott; amely világosságnál másképp láthatom az életet, mint ahogyan azt annakelőtte az életem majdnem kétharmad részében képes voltam látni. Köszönöm a türelmeteket.

Körvezető: Mi is köszönjük, hogy elmondtad nekünk ezt a tanulságos történetet. Isten veled.

A MAGYAR SORS MAGYARÁZATA

A GONDVISELÉS FEJLESZTŐ MUNKÁJA(*)

1983. ÁPRILIS 24.

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében szeretettel köszöntelek benneteket, testvéreim!

Bizony, így van az, hogy az emberi szívek mélyéről sokszor felszakad a kérdés „miért Uram, miért? Rosszabb lennék, gyarlóbb lennék, szemed előtt elvetettebb, lennék, hogy nekem jut a szenvedés, a nehézség, hogy mindenben én húzom a rövidebbet és a mások élete sokkal könnyebb?” És legtöbbször ezekre a kérdésekre nincsen felelet, illetve van, csak az ember nem talál rá. Sokszor évtizedeknek, néha egy egész emberéletnek kell eltelnie ahhoz, hogy bizonyos kérdésekre és miértekre az ember feleletet kaphasson. A hitben élők, még ha nem is találják meg a feleletet a kérdéseikre és miértjeikre, mégis egészen másként vannak ezzel, mert hinni tudnak abban, hogy Isten a szerető Atya, és hogy Isten az ő javukat akarja. Hiszik, hogy mindennek, ami velük történik, célja és oka van. Hiszik, hogy a szerető Isten semmit sem azért ad az ember életébe, hogy azzal az embert kínozza, gyötörje, kételkedéseket ébresszen benne, nehézségeket okozzon neki, fájdalmakon vezesse keresztül, hanem azért, hogy abból a tanulságot levonhassa; azért, hogy valamitől megmentsse, hogy valamire a figyelmét ráirányítsa.

A hitben élő ember nem lázadozik Isten végzése ellen, nem hitetlenkedik, nem tagadja meg a szerető Atyát, nem fordít hátat az Ő igazságának, hanem a mi Urunk, a Jézus Krisztusunkhoz hasonlóan kiüríti a szenvedések poharát, felveszi vállára a keresztet és hagyja, hogy ezen a kereszten elvérezzék az ember. Elvérezzék az ember mindennemű törtetésével, anyagiás kívánságaival, bűneivel, hiúságból fakadó természetével, és minden olyannal, ami

Istentől eltávolította őt. Ha előbb nem, utóbb; ha bölcsesség által nem, a szenvedések által kell mindenkinek, aki elbukott, megtalálnia a hazavezető utat. Ha az ember fél a szenvedésektől, a csalódásoktól és a nehézségektől, akkor úgy menekülhet meg ezektől, hogy betölti a parancsolatokat, hogy megtér. Úgy menekülhet meg, hogy szakít az anyagi emberrel és hagyja magában megerősödni a szellemi törekvéseket, megerősíti a szellemnek azon tulajdonságait, amelyek hasonlóná tették és majd megint hasonlóná tehetik őt az Atyához, a Teremtőhöz. De ha nem tudja megerősíteni önmagában azokat a szellemi törekvéseket, akkor csakis a szenvedések, a nehézségek és a csalódások útjai várnak rá, tele útvesztőkkel, ahol újra és újra eltéved, és minél jobban belekerül a bűn sűrű rengetegébe, annál nehezebben tud onnan kikerülni és megtalálni a hazavezető utat. A mi Urunk, a Jézus Krisztus azt mondta: „az én Atyám házában sok hajlék van.” Vajon mi teszi szükségessé a sok hajlékot? Talán az, hogy Isten személyválogató lenne, és az egyiket egy nehezebb területen, egy alacsonyrendű világon helyezi el, a másikat pedig ott, ahol szebb és boldogítóbb az élet? Nem, testvéreim.

A teremtmény önmagát helyezi el a különböző világokra, és azokon belül is azokba az állapotokba, azok közé a lehetőségek közé, amik között élnie kell. Hogy mivel helyezi el? Az ő szellemi mivoltával, az ő szellemi fejlettségével vagy fejletlenségével.

A magasabb világokra nem lehet szennyes érzésekkel, tülekedéssel, könyökléssel, önzéssel, birtokolni vágyással, göggel, hiúsággal, irigységgel bejutni. A magasabb világokra nem lehet bejutni szeretet nélkül, mert azokat is megfertőzné, és azokat is hamarosan a fájdalom világává tenné, így tehát Istennek a szeretete és bölcsessége a hasonlót a hasonlóval vonja össze, és mindenhol a megfelelő létlehetőséget adja nekik. Tehát a legalacsonyabb helyeken sem hagyja árván az oda száműzöttet, hanem gondoskodik szellemi - és ha testük van, testi - táplálékukról a természeti

erők olyan elrendezésével, hogy ott a fokozatuknak megfelelő körülményeket és helyzeteket találjanak a fejlődés szünet nélküli lehetőségével. Így jönnek létre a naprendszerek, így jönnek létre a naprendszereken belül a Földetekhez hasonló világok. Minden világon, amikor a természettörvény elvégezte a simítómunkát, osztályozta és szabályozta az erőket, azaz az életlehetőséget biztosította, akkor azon a világon megszülehetnek a teremtmények, hogy magukat állandó törekvéssel, az Istennel való kapcsolatuk fenntartásával a fejlődésben elősegítsék. Ha az egyik világon sikeresen vizsgáztak, magasabb világokon való testöltésre nyerhetnek lehetőséget. Még ugyanazon a világon sem keveri össze Isten az ott lehetőséget kapott gyermekeit úgy, hogy egyiknek a másikra nézve abból kára szármázhassék.

Mivel hozzátok a Föld áll közel, és mivel nagyobb részben a Föld lakói földszellemekből adódnak, ezért hát nézzük meg közelebről, milyen is a helyzet a ti Földetekén. Mint mondom, a Földet nagyobb részt földszellemek népesítik be, ami azt jelenti, hogy a kezdeti időktől fogva azokba az anyagokba lettek bezárva, amelyek még ma is a Föld anyagát képezik. Azaz az itt lévő légkör, talaj, természeti viszonyok mind az ő érzéseiknek, gondolataiknak és cselekedeteiknek a meganyagiasodott, megmerevedett formái. Emellett természetesen a Föld átmeneti világ is: alulról is jönnek a Föld színére és síkjára és - sajnos - felülről is. Felülről kerülnek ide az ebbe a naprendszerbe tartozó olyan bolygók lakói, ahol a szünet nélküli bukás következtében időnként szükségessé válik a bukottaknak nem a kiközösítése, hanem az onnan való ideiglenes eltávolítása, és egy alacsonyabb világba, tehát a Földetekre való utalása. Ezért vannak a Földetekén a földszellemek mellett olyanok is, akik a Napból jöttek ide, mint például Ábrahám, Izsák és azoknak leszármazottai. Vagy mint például a Marsról ideutaltak, de ugyanakkor található olyanok is, akik alacsonyabbról, tehát mondjuk a Merkúrról kerültek a Földre. Termé-

szetes; hogy a legbukottabb állapotban is bizonyos hasonlatosságok vannak azok között, akik azonos helyről szakadtak ki, és érték el a Föld szintjét.

Az, hogy valaki a Földön milyen népfajban ölthet testet, az attól függ, hogy érzés, gondolat és törekvés szerint, valamint a bűnben és rosszban kikkel azonosult, kikhez hasonló. Az egy fajban testöltöttek rendszerint a rosszban is hasonlóak és a kardinális hibáik is hasonlóak. Rendszerint nem egyetlen életet éltek abban a fajban, hanem az a faj hordja őket testöltésről testöltésre. Ha a legmagasabb fejlettségi fokot eléri egy alacsonyabb fajban, akkor még itt a Földön egy magasabb fajba utaltatnak át. Ha a magas fajokban is - szellemi vonatkozásban értem ezeket a dolgokat - megállják a helyüket, akkor az képesíti őket arra, hogy a Földet elhagyják, rendszerint visszamenve oda, amely világról ide utaltattak vagy száműzettek. Ha a Föld lakói voltak, azaz földszellemek már a kezdeti időkben is, akkor a Napba utaltatnak, mint ennek a naprendszernek a legmagasabb világába.

Tehát ez szerint történik, hogy az ember milyen fajban lát napvilágot. Isten gondoskodó kegyelme és szeretete a nekik legjobban megfelelő körülményeket hozza létre, és különböző szárazföldeken - úgy mondjátok tudományosan: világrészeken - tehát Európában, Ázsiában, Afrikában, Amerikában, Ausztráliában és egyéb kisebb-nagyobb szigetcsoportokon helyezi el őket. Tehát amikor egy fajnál egy bizonyos rossz tulajdonságot kell letörni, akkor a faj részére kijelölt és elkészített helyen hiányzanak annak a tulajdonságnak a kiéléséhez szükséges körülmények. Ezek a körülmények és helyzetek addig veszik körül azt a fajt, amíg attól a rossz tulajdonságától meg nem szabadul, azaz amíg a fejlődésében egy magasabb szintre nem emelkedik. A teremtmény a fajon belül nemzetekbe is beutaltatik, ami azt jelenti, hogy a fajok is differenciálódnak. Vagyis aszerint, hogy azonos fajban ki milyen fejlettségi fokot ért el, aszerint - mondjuk a fehér fajon belül

is - különböző nemzetekhez osztatik be, megint azon tulajdonságainál fogva - legyenek azok értékesek vagy elvetnivalók - amelyek őt hasonlónak teszik ahhoz.

Időnként a Földön egy-egy faj, egy-egy nemzet kihal, vagy kihalófélben van. Ez azt jelenti, hogy már nincsenek olyan mennyiségben jelen annyian, akiknek hasonlóknak lennének azok a jó és rossz tulajdonságaik, amelyek őket a fejlődés során összehozták. Tévedés az az elgondolás, hogy csak akkor tűnik el egy faj vagy egy nemzet a Föld a színéről, hogy ha az a fejlődési fokát elérte, mint például az ó-görögök, vagy mint a hunok.

Ez legtöbbször az oka ennek, de előfordulhat az is, testvéreim, hogy az emberi gonoszság irt ki fajokat. És ha ez megtörténik, akkor nincs lehetőség, hogy azon a fajon, nemzeten vagy népen belül azok a szellemek, akiknek az szükséges lenne, megszülethessenek. Ha a történelemkönyveket lapozzátok, találtok példát, nem is egyet, hanem többet. Például ilyen volt az indián faj helyzete is, amely nem azért vált ilyen kis létszámúvá, mintha innen már el kellett volna mennie, hanem mert az emberi gonoszság nem adott tovább létlehetőséget neki.

Egyébként a primitív vagy természeti fajok gyermekei sem mindig gonoszabbak és rosszabbak. Erről szó sincs. Az ember nem általánosíthat, és nem mondhatja fajokra, népekre, nemzetekre azt, hogy egyiknek fehér a bőre, az mind ilyen és mind különb, egyiknek pedig vörös, barna, fekete vagy egyéb a színe, az mind olyan. Mert a természet gyermekei még fejletlenek ugyan, de nem biztos, hogy romlottak is.

Ugyanakkor bizonyos fehér fajoknál - például Európa egyes népeinél - rossz felé való eltolódásokat lehet látni, azért, mert a sok-sok testöltés által kifejlesztették, kiművelték ugyan magukat, de amikor akár az értelmet, vagy az érzélem érzékenységét rosszul használták, vagy használják fel, akkor az a kárakra van. Amint a régmúlt időkben is csodálatos, nagy kultúrák voltak, de a fejlettségük kárakra vált. Mert nem az Isten törvénye alapján álló jót

honosították meg a kultúrájukkal, hanem minden tudásukkal, értelmi képességeikkel, tudományukkal a rosszat, az ellentéteset szolgálták. Azért mondta Isten az Ó-testamentumban: „öld meg!., még a csecsszopóját is irtsd ki!., semmit meg ne tarts, ami az övék volt!..” mert ezekhez a kultúrákhoz olyan megrontott erők tapadtak, amelyek azt a fajt, amely még gyenge volt a jóban, könnyen a lejtőre vihették volna és a bukásba sodorhatták volna.

Ezeknek a kultúráknak az érzelmei is lehetnek fejlettek, hajlíthatók, rugalmasak, és ezáltal a művészetük produkálhat fantasztikus és csodálatos dolgokat, úgy hogy aki ma megáll azelőtt, amit létrehozta, ámulja és bámulja azt. Tehát az érzésviláguk volt fejlett és mégsem a jót szolgált. Egyébként a fekete mágia is ide tartozik, mert az is értelemmel, érzésekkel és különböző természeti erőkkel dolgozik úgy, hogy a megfertőzött és a visszaforgó erők törvényeibe kapcsolódik. Tehát testvéreim, mindennek, amit látok, oka van. Oka van, hogy ki hol ölt testet. Oka van, hogy miért harcias a német nemzet; hogy miért van az, hogy a magyar nemzet újra és újra elnyomatik, és amit annyira óhajt és áhít: a szabadság, az újra és újra elvétetik tőle. Ennek mindnek szellemi oka van! És ha egy-egy testetöltésben esetleg ide vagy oda átutaltatik is valaki azért, hogy más fluid hatás alá kerüljön is, végsősorban megint csak visszavonztatik ahhoz a csoporthoz, amelyhez tartozik. Ki lehet venni, és egy más csoportba időlegesen át lehet helyezni valakit büntetésből is - kemény szó ez így, hogy büntetés, de ti így értitek ezt meg jól - mert ha bizonyos fajokkal szemben az egyik ember gonoszságokat enged meg magának, a következő fordulónál egy életre átutaltatik oda, hogy a maga bőrén tapasztalja azokat.

De mindenki megtartja a maga csoportjával való kapcsolatot. Sőt, még felelős is az abban a fajban vagy nemzetben lévő megrontott, nehéz és feldolgozásra váró erőkért - akár anyag formájában, akár egyébként felhalmozva - amelyeknek az életbe szólításához ő járult hozzá. Tehát neki kell kivenni a részét azoknak az erőknek a

felszabadításából és feltisztításából is. Ti faj szerint is, nemzet szerint is a magyar népbe kebeleztettetek bele, mert azzal vagytok szellemi szempontból azonosak! Függetlenül attól, hogy az egyiknek a lelkében élénkebb, a másikban kevésbé élénk az a hová tartozási érzés, amit az ember fajszeretetnek, nemzetszeretetnek vagy hazaszeretetnek mond. Függetlenül attól is, hogy az életkörülményeitek - itt megint az Igazság szólt közbe - titeket ezen helyen (Amerikai Egyesült Államok... a kiadók) vagy egy más világrészen csoportosítottak. Ha megtagadjátok is külső szerint a fajotokat, a benső, a szellemi énetek, egyéniségetek nem tagadhatja meg azt, mert ahhoz vagytok hasonlók. Mint ahogy ti mondjátok, bár nem egészen fedi a valóságot: a vér nem válik vízzé. Azaz mindaz, ami ahhoz köt vagy nem köt benneteket, az hasonló és azonos.

Egyébként ez a nemzet öreg nemzet. A történelme nem csak addig nyúlik vissza, ameddig a történelemkönyveitek számon tartják, hogy István királlyal kezdődött, és ezer esztendő az ország. Az ország, a terület, a honfoglalás igen, akkor következett be, de eredete sokkal régebbre nyúlik vissza. Az, hogy egy-egy népfaj, nemzet Istennek milyen igazságát kapja, milyen mennyiségben kapja, milyen időszakban kapja, az sem a véletlen műve! Abban is fejlesztő szándék van!

Tehát nem véletlen az sem, hogy a Harmadik Kijelentés, a Szentléleknek eme feltűnő - bár másutt is a Szentlélek működik - igazsága, magyar égen, magyar lelkületeken keresztül, magyar szavakon keresztül jelentkezik. Ennek komoly oka van! Szellemi értelemben véve az a tizenegynéhány millió magyar olyan képességekkel és tulajdonságokkal rendelkezik, amelyek alkalmassá tették ott ennek az Igazság alapjainak a lerakását. Nem egyének, nem annak a népnek a hibái, bűnei, fogyatékoságai tették ezt lehetővé, hanem azok, akik azon a nemzeten belül a legmagasabb fokozatot elérhették, mint a zsidók idejében a legmagasabb fokozat Máriában teljesedett ki.

Egyébként **az sem véletlen, hogy Magyarországot Mária országának nevezik.** (lásd: Magyarázatok, 470. oldal)

Mindezek szellemi szempontból összefüggenek. Beszélhetnék tisztábban, világosabban és érthetőbben is ezen dolgokról, csak-hogy mivel emberek vagytok, ezért nem lehet. Mert az ember hajlamos arra, hogy minden, ami mint értékes van benne, azzal felmagasztalja magát. És azt mondja az írás: „aki magát felmagasztalja, megaláztatik”. Tehát nem tehetlek ki benneteket ennek. Ezért van az is, hogy a szellemvilágból nem dicsérünk, de annál gyakoribbak a feddések, az intelmek, a szigorúbb törvények betartására való intelmek, hogy el ne bízzátok magatokat. Az ember nagyon is hajlamos arra, hogy magát más népek, más nemzetek, más emberek felé helyezze. Egyébként akár anyagi gazdagságban élő, akár szellemi igazságok birtokába jutott fajoknál, népeknél vagy nemzeteknél megtalálható, hogy előbb utóbb a gőg, a nagy-ravagyás, túlértékelés felülkerekedik bennük és ez azután lerontja mindazon dolgoknak az értékét, amelyeket alázatos lélekkel a fejlődés útján csodálatos módon lehetett volna kamatoztatniuk. Ezért mondja az írás nem egy, de sok helyen, hogy Istennek alázatos emberlelkekre van szüksége. Isten csak olyanokon keresztül tud megfelelő, időtálló munkát végezni, akik ezt az alázatos lelkeletet építgetik magukban és mindenkor hajlandók Isten akarata előtt fejet hajtani. Akik semminemű szellemi képességüket nem tulajdonítják önmaguknak, akik nem maguknak akarják a babérokat learatni, akik nem várnak embertársaik részéről kitüntetett bánásmódot. Olyanokon keresztül, akik nem akarják magukat szolgáltatni, hanem ők szolgálgják - mindennel, amijük van Isten kegyelméből - a családjukat, a nemzetüket, a fajtájukat, a reájuk bízottakat. Olyanokon keresztül, akik mindenkor érzik, hogy legyenek azok bármilyen képességek, vagy bármilyen erők, amik pillanatnyilag a birtokukban vannak, azok Istentől vannak, és ezért Istennek utalják át a köszönetet és hálaérzetet, maguknak meg nem tartva. És nemcsak a külsőben hangoztatják: „adj ezért

testvérem hálát Istennek, mert Ő tette lehetővé ezt rajtam keresztül”, hanem a valóságban is úgy érzik.

Nagy kelete van az emberek között az olyan alázatosságnak, ami nem a szívben lakik, hanem ami csak külső ráaggatás; amivel sokat hivatkozik az ő édes Istenére, de az érzésvilágában nem úgy érez. De helytelen ez azért is, mert a parancsolat azt mondja: „Isten nevét hiába ne vedd.” Tehát mindenkor a lélek benső érzései, forrongásai, keresései, változásai a mérvadóak. Amikor azok olyanná alakulnak, hogy Istennek tetszőek, akkor elhagyhatja - most már nem a fajt és nemzetet mondom, bár arra is vonatkozik - azt a helyzetet is, amely helyzet még szükségszerű volt reá nézve. Szükségszerű volt, mert ha nincsenek ott a korlátok, mert ha nincs örökösen ott a figyelmeztető tábla, mert ha valaki szabadon kiélheti a természetét, abból csak kára származik. Mint a múlt csütörtöki megnyilatkozó esete mutatta: annak ellenére, hogy szegény volt, mégis óriási lehetőségei voltak és ő ezekkel a lehetőségekkel visszaélt: a követelőző, parancsolgató, önző énjének utat nyitott. Képzeltetek el egy ilyen fajta szellemet olyan lehetőségek között, amikor még gazdag is, amikor nem egyetlen valaki kötődik hozzá ilyen rabszolga módjára, mint az a lányka kötődött hozzá, hanem emberek vannak neki alárendelve, hogy az mit hoz ki magából?

A történelmetek nem egy, de sok példát nyújt arra, hogy mindazok az erőszakos, véreskezű uralkodók, akik éltek, mikre voltak képesek: fél Ázsiát vagy az úgynevezett kultúr Európát is tönkretették; olyan forradalmat szítottak, amely a lélek salakos érzéseit hozta felszínre, és az Istenhitet a legmélyebbre alászállította; olyan háborúba sodorták a világot, amiben a legvadabb, legdurvább érzések jöttek felszínre a lelkekből. Kérdezhetné az ember akkor: ez hát az Isten akarata? Hogy nem a keresztény, az önzetlen, az Istenben hívő emberek kerülnek népek, nemzetek, fajok élére? Ez lenne Isten akarata: ez a sok könny, vér, háború, nyo-

morúság, forradalom, nélkülözés, éhínség; Isten igazságának arcülvése; azon emberek megölése, akik az igazságot, ha csak gyenge hangon is, de ki merik mondani? Nem testvéreim, nem Isten akarata ez!

Az ember teszi ezeket az erőszakos uralkodókat nagyokká, az ember ad lehetőségeket nekik, hogy ezek a kezükbe kaparintsák a világ gazdagságát és azon keresztül a világ hatalmát, mert a hatalomhoz, mint kulcs, mindenkor az anyagi javak is szükségeltetnek. Úgy teszi ezt lehetővé testvéreim, hogy az ember akár egy népen, akár egy fajon belül utat enged olyan érzéseknek, vágyaknak, elveknek, eszméknek, amelyek összetömörülve felerősödnek, és a felszínre hoznak egy ilyen egyént. Természetes, hogy utána borzalmas károk maradnak, nem csak anyagilag, mint ahogy az ember azt leméri, de sokkal nagyobb az a kár, amely a szellemben, a lélekben következett be, mint rombolás. Ez megmutatkozik a fejlődésben való visszaesésben, süllyedésben; az erkölcsi törvények hanyatlásában; az erkölcsi törvények semmibe vevésében; a gonosznak, a rossznak, a sátáninak az imádatában. Mit gondoltok: korotokban a sátánimádás miért terjedt el ilyen nagymértékben? Még ti, akik szellemi dolgokkal foglalkoztok, sem látjátok, hogy az ellentét bizonyos embereken keresztül, akik a fekete mágiához nyúltak, milyen erőket szabadított az emberek világára.

Az, hogy Rasputinnak ne lett volna köze mindahhoz, ami Oroszországban történt? Emberi tévedés azt hinni, hogy nem! Ott gonosz, fekete, mágikus erők forogtak, amelyek részben az ő tevékenységéből következtek elárasztották azt az országot. Miért nyög még most is az az ország alatta? Mert az emberek hozzájárultak, hogy mindaz a rossz elterjedjen. Hogy lehetett volna megakadályozni? Úgy testvéreim - és ez minden esetre vonatkozik - hogy az ember egyénenként, a maga kis jójával akadályokat tesz a gonosz elé; és megtöri annak hatalmát azáltal, hogy megbocsátó, elnéző, türelmes, önzetlen, segítőkész és szeretetteljes.

Úgy, hogy nem mindig abból indul ki, hogy mi jó nekem, hanem hogy mi jó a köznek, mi jó annak a fajnak, annak a nemzetnek és végső soron a világnak.

Minden embernek a maga helyén kell a munkát elvégezni, ott kell helytállni, ott kell türelmet gyakorolni, ott kell lemondani, és ott nem szabad neki zúgolódni, és minden helyzetben, minden állapotban Istentől várni a segítséget; mint gyermeknek a szülőtől. Nem lenne szabad az embernek olyan helytelen elgondolásokat megvalósítani, amelyek csak neki lennének kedvezőek! Krisztus tanítása szerint, szeretett testvéreim, az embernek csak azt lenne szabad learatni, amit ő vetett, és amiért ő dolgozott meg. És ha ezt a törvényt kijátssza - mert a lehetőségek kedveznek neki - akkor súlyos, vezeklő, szenvedésteljes következménye lesz annak. Tehát arra kellene figyelnie mindenkor, nehogy a köznek kárára váljék; nehogy egy gyülekezetet megerheljen az érzéseivel, a hanyagságával, az elvégezetlen munkájával, a nehéz természetével, hanem mindenütt, ahol gyenge a család, a gyülekezet, a rokoni kör vagy ahol éli az életét, azt ott erősítse a maga jójával. Legyen szókimondó, amikor arról van szó, hogy az Igazsággal ott segíteni lehet. Ne legyen részrehajló, mert azzal semmit nem segít.

Az ember azt hiszi, hogy a szeretet vezeti, amikor részrehajlóan olyan dolgokat is elnéz, amiket nem lenne szabad elnéznie. De kivel szemben elnéző, testvéreim? Elsősorban önmagával szemben, másodsorban elnéző azzal szemben, akit - egyenesen mondom - helytelenül szeret. Mert ha helyesen szeretné, nem azt tenné. De nem elnéző, nem megbocsátó, nem türelmes, nem segítőkész, nem önzetlen az ellenségével, vagy a neki közömbös emberrel szemben. Akit szeret, azt dédelgetni akarja, annak a bűnét is erénynek állítja be, annak a rossz tulajdonságait is mentgeti, takarja, kimagyarázza; annak fél megmondani azt, amit meg kellene mondania. A rossz elnézésével az ember egy olyan természet megerősödését segíti elő a másikban, amivel az kárára lesz minden egyes olyan csoportnak, ahol megfordul, ahol éli az

életét, amilyen közösségbe tartozik. Nézzétek meg az emberek közösségi életét, és akkor láthatjátok. Nézzétek meg a legkülönbözőbb emberi egyesületeket, hogy ott milyen visszaélések vannak, hogy ott milyen intrikák vannak, hogy ott milyen veszedések vannak, hogy ott milyen meg nem értések vannak. Pedig azonos cél, azonos ügy érdekében tömörültek össze.

Nézzétek meg a vallásaitokat. Ott talán jobb a helyzet? Valamivel igen, hisz Krisztus Igéje van jelen. De ott is hány és hány esetben az Ige, az Igazság szorul háttérbe, és az emberi önzés, az emberi erőszak, az emberi érdek, az emberi meg nem értés uralkodik. És ezt az igazság hibájának tulajdonítják. Pedig nem történik más, mint az, hogy azt az igazságot megcsúfolják, kiforgatják, helytelenül értelmezik; hogy azzal az igazsággal felmentik magukat és a hozzájuk közel állókat; a tőlük távolállókat pedig elítélik.

Ezért vált szükségessé, szeretett testvéreim, ez az Igazság, ami ma még hangzik felétek! Ezért vált szükségessé, hogy Krisztus igazságai újra és újra hangzódjanak! Ehhez az igazsághoz nem lehet avatatlan kézzel, szennyes szívvel hozzányúlni. Ezt az Igazságot nem lehet csürni és csavarni, könyvekből kiollóztatni, hogy ezt benn hagyom, mert az kedvező, azt kihagyom, mert nem kedvező nekem. Ez az Igazság így teljes, így valóság és így van az Isten törvényében és akaratában! Ha tetszik az embernek, ha nem; ha kemény beszédnek tartja, ha nem; ha követi, ha elítéli; ha lenézi és semmisnek állítja, vagy az egész életét arra teszi is fel.

És ugyan kiknek kellene az életüket feltenni erre az Igazságra és úgy irányítani az életüket, ahogy azt az Igazság tisztán, érthetően, egyenesen kimondja? Elsősorban olyanoknak, mint ti, akik közvetlen kézből kapják azokat! Nem mérhetitek és hasonlíthatjátok össze magatokat olyan emberlekekkel sem, akik szellemi dolgokkal foglalkoznak ugyan, de egy alacsonyabb szinten. Mert azoktól alacsonyabb szinten, alacsonyabb megértés szerint váratnak el az átalakulási, a megtérési folyamatok; töletek

pedig magasabb szinten. Miről lehet felismerni azt, hogy Krisztuséi vagytok? Arról testvéreim, hogy az Ő igazságát élitek, követitek és szeretitek egymást. Azt mondja a mi Urunk, a Jézus Krisztus: „arról ismerlek meg benneteket, hogy a tanítványaim vagytok; hogy a parancsolataimat megtartjátok és szeretitek egymást.” Vajon nálatok ez mindenkor végbe megy? Vajon az évtizedek előbbre vitték benneteket ezen a téren?

Ha igen, szívvel-lélekkel örülök ennek én is. Ha nem, szomorkodom miatta. De szeretném, ha szomorkodnának azok is, akik még nem valósították meg Krisztus eszméjét, és keményebb elhatározás születnék a lelkükben, hogy Krisztus követők akarnak lenni a szó legszorosabb értelmében. Nem hangzatos, nem látszatos, nem külső ceremóniákban és kenetteljes beszédekben megnyilvánuló keresztények, hanem a benső érzésük szerinti keresztények. Erre kellene komolyabb hangsúlyt fektetni mindannyiútoknak. Nem engedni, hogy az életetek különböző helyzeteiben a romlottabb emberi énetek jusson szóhoz, és az legyőzze azt az érzést, azt az akaratot bennetek, amellyel a jó megvalósításán, Krisztus parancsolatainak betöltésén fáradoztok. Az alkalmakban, a helyzetekben kell az embernek megmutatnia, hogy ő Krisztus követője. Mert különben ideát hiába hivatkozik arra: „Uram, Uram, én ismertelek... Uram, Uram, én nap mint nap a Te igédet tanulmányoztam... Uram, Uram, én minden olyan Istentiszteleten részt vettem, amelyben a Te igédről, Te igazságodról hallhattam...” Ha nem vált Krisztus követőjévé, akkor majd azt mondja Krisztus szelíden, csendesen egyszerűen: „nem ismerlek téged!” És szomorú a helyzete és sorsa annak, akinek a részére ilyen nagy igazság ismerete után is ez hangzik el!

Tehát töltsétek be a parancsolatok szellemét; töltsétek be az Igazságot életetekben, az egymáshoz való közeledésekben, az egymáshoz való viszonyotokban. Ne higgyétek azt, hogy ha az egyiket szeretitek, a másíknak már nem juthat abból a szeretetből. Ne higgyétek, hogy aki a fajtáját vagy nemzetét nem szereti, az majd

az ellenségét szeretni tudja. Ne higgye senki azt, hogy aki barátával, házastársával, a vele egy fedél alatt lakóval, a legközvetlenebb környezetével kibírhatatlan, házsártos, haragos, indulatos, követelőző, hogy az nagy területen, több ember között talán jobban meg tudná állni a helyét.

A szeretetben különböző lépcsőfokok vannak, mint ahogy minden erényben is különböző lépcsőfokok vannak; és azokat a lépcsőfokokat nem lehet átugrani, nem lehet kikerülni. Lépésről lépésre, egyik lépcsőfokról a másik lépcsőfokra kell az embernek haladnia. Mindent kicsiben kell elkezdeni, és mindenben fokozatosan kell megerősödni. Például, mikor egy ember izmossá akar válni, nem lehet egyszerre 50 vagy 100 kilós súlyokat emelgetni, hanem lassan, fokozatosan kell a szervezetét futással, tornával, minden egyébvel hozzászoktatni az erőkifejtéshez. A teljesítményt lassan kell fokoznia, amíg azután eléri azt, hogy majd egy napon a pódiumon a legerősebb embernek nyilvánítják őt. Hát ugyanígy kell a szellemiekben is hozzászoktatni az embernek magát mindenhez.

Szükséges a lélek térfogatát is növelni. De nem úgy, hogy azt mindenféle hiábavalósággal rakjuk tele, hanem értékes, a lélek fejlődési színvonalának megfelelően kell táplálni. És nem úgy, hogy egyik nap túltömöm, és utána pedig napokig semmivel sem táplálom. Bármikor imádkoztok, testvéreim, nem valami fényes, köntösben akarjatok a teremtő Isten előtt megjelenni - értem alatta, hogy azt képzelitek, csak akkor lehet imádkozni, amikor valami fénylő, ünnepélyes hangulatban vagytok - hanem a mindennapok gondjai, nehézségei, az anyagi gondok, bajok, munkaviszonyok között is vigyétek az érzéseiteket Isten elé.

Isten ismer benneteket, hogy gyengék vagytok, de igyekezzetek, hogy a legszebbet, a legjobbat adjátok a magatokéból. Ne kérjétek lehetetlenségeket, de kérjétek erőt a nap mint nap feltornyosuló nehézségek megoldására vagy elviselésére. Ne kérjétek azt, hogy szabadítson meg benneteket ettől vagy attól a betegségtől,

mert lehet, hogy az óvóeszköz a részetekre, hanem azt kérjétek, hogy azzal megtanuljatok élni, hogy abból a tanulságot kivonhassátok, és erőt kérjétek, hogy azt Istenbe vetett hittel, zúgolódás nélkül elviselhessétek. Ne ragaszkodjatok tíz körömmel ahhoz, ami úgysem a tiétek, mert csak ideig-óráig kaptátok.

És ha Isten úgy látja jónak, mindent visszavehet tőletek: értelmi képességet, tudást, ismeretet, anyagi javakat, egészséget. **De az a fontos, hogy a nehéz körülmények között is ne kicsinyüljétek meg a hitetekben!** Ezt a hitet igyekszünk táplálni és erősíteni bennetek, hogy az élet mindennemű változatában Krisztus követőihez méltóan álljátok meg a helyeteket. Adja Isten, hogy úgy legyen!

Isten veletek.

EGY KATONA MEGNYILATKOZÁSA(*)

1989. MÁRCIUS 30.

Idejött hozzám egy kellemes külsejű - úgy mondhatnám - disztíngvált valaki, és megmutatja magát nekem... most valaki előre lép mögüle és egy ruhát ad neki... úgy nézem - bár én nem vagyok járatos a katonai uniformisokban - hogy ez a magyar hadsereg magasrangú tiszti egyenruhája... ez a disztíngvált valaki ezt most magára ölti, és egészen közel jön hozzám... hálával van eltelve irányomban, amiért ez a lehetőség most a részére fennáll... Magasrangú tiszt lehetett, sok kitüntetése van... be akar mutatkozni nekem, de az, aki a ruhát adta neki, leinti és azt mondja, hogy a nevét nem mondhatja...

(a médium által látott szellem:)

Valóban a hála érzései töltenek el ezzel a kedves valakivel szemben, aki a számomra most ezt a lehetőséget biztosítja, hogy én itt, emberi szavak által kifejezhetem mindazokat a gondolatokat, amelyek sűrűn tódulnak elő és kerülnek a felszínre belőlem.

Körvezető: Isten hozott, kedves testvérem...

Médium: Azt hiszem, akkor már észre is vettek engem. Szeretettel üdvözlök és köszöntök mindenkit...

Körvezető: Köszönjük, mi is hasonló érzéssel fogadunk, kedves testvérem...

Médium: Az emberi formalitásoktól engedjék meg, hogy teljesen eltekintsek, és igazán otthonosan érzem magamat ezen a helyen, amely számomra egy ilyen ritka és kivételes lehetőséget biztosít. Az én életem - mármint a privát életem - semmitmondó és jelentéktelen ahhoz viszonyítva, amit az én katonai-életem jelentett a számomra. Mikor itt, az igazság világában az Isten igazság törvénye elé kerültem, akkor ez a katonaiéletemet is számonkérte. Hiszen minden gondolatomat, érzésemet és cselekedetemet a katonaiélet irányította, mert ez volt az én hivatásom. Nem úgy mondom, hogy a munkám vagy a feladatom, hanem a hivatásom. Teljes szívemmel, lelkemmel szolgáltam a Hazát. Először az embernek meg kell tanulnia az ő közvetlen környezetét, a családját, amiből fakadt, ahol az ő bölcsője ringott, ahol felnevelkedett, ahol felnőtt, szeretni. Azután meg kell tanulnia szeretni tágabb körben azokat az embereket is, akik az ő életútját egyengették ahhoz, hogy belőle embert faragjanak; és távolabbi körben meg kell szeretnie azt a fajt, amelyben születünk.

Ahogy most itt látom, nem véletlen műve, hogy az ember milyen fajba születik bele; sőt, ahogy itt látom, még az sem mindegy, hogy milyen éghajlat alatt, milyen területen él. Tehát szeretni kell a fajt, amelybe születünk és ez kicsúcsosodhat a hazaszeretletben. A Hazát lehet szolgálni imádsággal, munkával, művészettel és nem utolsó sorban úgy, hogy mint katonák, védelmet nyújtunk honfitársainknak az ellenséggel szemben. Ez a törvény, amelyet ideát tanulmányozok, és amely felelősségre vont, sok mindent megkérdézt tőlem. Hallottam, hogy itt valaki felolvasta azt, hogy az embernek minden tette, cselekedete és megnyilvánulása

előtt önmagától meg kell kérdeznie, hogy az, amit tenni készül, összemérhető-e az ő lelkiismeretével?

Nos, én is megkérdeztem önmagam, mielőtt ezt a hivatást választottam. Sőt, megkérdeztem a Ludovika (tisztképző iskola.... a kiadók) elvégzése alatt is több ízben önmagamtól, hogy valóban ez az a pálya-e, amelyre hivatást érzek, és a felelet mindig igen volt. És feltettem ezeket a kérdéseket önmagamnak akkor is, amikor parancsot teljesíttem, és akkor is, amikor a parancsot én osztottam. Felesküdtem a zászlóra: „Istenért és Hazáért...” Ezzel a céllal akartam az új hadseregben (1945-ben, a háború után... a kiadók) is a hazám védelmére tovább szolgálni. Nos, ez a hadsereg, illetve a vezetőség már nem így gondolkodott. Ennek azután meg is lett az a gyászos következménye a részemre, hogy aránylag rövid idő után, mint „megbízhatatlan elemet” likvidáltak. A likvidáláshoz nemcsak az tartozott hozzá, hogy kivontak a forgalomból, hanem az is, hogy kötél általi halálra ítélték és az életem végére pontot tettek.

És most újra és újra átnézem mindazokat, amiket tettem, amiket tenni kényszerültem, és amiket a kényszerítő helyzet alatt azért kellett megcselekednem, mert más kiút és más választási lehetősége sem Hazámnak, sem népemnek, sem nekem nem volt. Még most is előttem van az a karácsony: 1944. december 24-e, amikor a fővárost az oroszok bekerítették. Ekkor már bizonyos voltam és bizonyosak voltunk abban, hogy mindennek vége. Ötvenkét napig tartott ez a védelem, amely dicső harc volt és nem a gyávák megfutamodása. És ha ez az ötvenkét napos harc nem tartóztatja fel az oroszok előnyomulását, akkor ma Nyugat-Európa is szovjet megszállás alatt lenne. Százszor is kérdeztem magamtól utólag, hogy mit tehattünk volna, és mit tehettem volna én, személy szerint másként? És nem tudok felhozni semmi olyat, hogy azt mondhatnám: másként tehettem volna.

Nem voltam németbarát egyetlen pillanatig sem. De Magyarország történelmi múltja, földrajzi helyzete bennünket Európához

és nem Ázsiához sorol. Két rossz között kellett választanunk. Hogyan választhattuk volna az istentagadó, bolsevista Oroszországot, a Szovjet Uniót? Manapság, ahogy innen látom, sokat a magyarok számlájára írnak az emberek. Hát nem mi kezdtük a háborút! Hogy a németek szövetségesei voltunk? Az igaz. De a lengyelek nem voltak szövetségesek és mennyivel állnak ma jobban a magyaroknál? Nem adták oda őket bér fejében a szovjetnek? Éppen olyan elrendezett dolog volt az is a nagyhatalmak között, mint ahogy elrendeztetett a mi sorsunk is. Tehát teljesen mindegy volt, hogy szövetségre lépünk a némettel, vagy hagyjuk magunkat lerohanni, mint ahogy 1939 szeptemberében lerohanták a lengyeleket. Az egész helyzetből nem volt kiút.

Sztálingrád elestével, az orosz támadással megrendült az egész keleti front. Naponta 30, 50 kilométert szorultunk vissza. Miért? Talán azért, mert mi magyarok nem voltunk jó katonák? Egyáltalán nem ezért. De ellenséges földön voltunk, ellenséggel és partizánokkal szemben, mindennemű utánpótlás nélkül. A német védte a bőrét, ahogy tudta, és mindenütt, ahol gyengült a front, mi álltuk a sarat. Aztán belépett a háborúba a nagy, a gazdag, a hatalmas és pihent erejű Amerika, és ellátta szövetségését, az orosz tétellel, hadianyaggal, kötszerrel és mindennel, ami már a mi részünkre nem volt meg. Azután a németek erősítették a nyugati frontot, mert várták a normandiai partraszállást, de mi a keleti fronton erősítést nem kaptunk. Ezért visszaszorultunk a Kárpátokig. Ezt a természetes védelmet kihasználva feltartóztattuk az oroszok előnyomulását. De 1944 augusztusban Románia kiugrott a háborúból, kapitulált; mert nem volt tovább érdeke vérezni. Az olaszok megfutamodtak; minden jóformán miránk szakadt.

Ekkor már a fővárosunk volt veszélyben, mert Sztálin minden áron el akarta foglalni. Mert 1943 júniusban Casablancában, majd 1943 novemberben Teheránban tanácskozott és megegyezett a három szövetséges vezető: Roosevelttel, Churchillel és Sztálinnal. Ott már minden feltételt Sztálin diktált, bár akkor még mindent meg

lehetett volna fordítani. Hiszen az angolok és amerikaiak, ha akartak volna, nem Berlinig, de Pestig jöhettek volna. De megegyeztek Teheránban, hogy az oroszok megkapják az általuk elfoglalt területeket. És hogy a románok kiugrottak, mit számított? Elvégeztetett dolog volt Lengyelország, Románia, Magyarország orosz megszállása és Németország felosztása. Így sem vád, sem szégyen nem érhet minket; és senki nem mondhatja, hogy a magyar katona nem állta a sarat Istenért, Hazáért! Ha ezen a területen az Isten fogalma eltörültetett; ha több háborús bűnös találatott Magyarhonban, mint a németeknél, akkor valaki igen nagy bűnt követett el, akkor valakit igen nagy felelősség terhel!

Úgy látszik, hogy senkinek sem volt érdeke, hogy Kelet- és Közép-Európa keresztény maradjon; úgy látszik, hogy senkinek nem volt érdeke, hogy az istentelen, orosz-bolsevizmus megmaradjon azon a területen, ahol 1905-ben felütötte a fejét és ahol 1917-ben nyugati támogatással győzött és megerősödött. Azt mondják nekem, hogy vannak dolgok, amiket én az emberek világában nem mondhatok. Én mindezekhez tartom magamat, mert értékelem és nagyra becsülöm, hogy ezt a lehetőséget megkaptam: ami itt bent engem olyan régóta bánt, annak szavakban is kifejezést adjak az emberek világában.

Visszatérve Pest és Buda védelméhez ... A német mentette a bőrért; mentette, ami még menthető és mi fedeztük őket, amíg visszavonultak a saját területekre. Viszont Sztálinnak meg az volt a fontos, hogy Kelet- és Közép-Európa az övé legyen; az, hogy területeket szerezzen. Azért ítélték el a nagyhatalmak Németországot, mert piacokat, területet akart, mert nem volt elég területe. Íme, azt rossz szemmel nézték és Sztálinnak pedig szabad kezét adták. Nos, hát akármit is fognak mondani erről a közönséges gyilkosról, egyet nem lehet elvitatni tőle, azt, hogy a pánszlávizmust megerősítette és komoly területeket szerzett. Ez elvitathatatlan lesz az utókor számára. De ha majd a jövőben összekap a szomszédokkal, mert még több területre fog éhezni és Kínával

szemben élesedik ki mindaz, ami eddig Európát fenyegette, gondoljanak vissza azokra, akik segítették ezt a vörös fenevadat ilyen méretéig Európában megerősödni...

Jó, tudomásul veszem ... és köszönettel adózom ezért a lehetőségért is. Azt mondják, hogy én többet itt most nem mondhatok és nekem innen távoznom kell.

Köszönöm a figyelmüket...

EGY ŐRHELYEN ÁLLÓ MEGNYILATKOZÁSA(*)

1991. MÁRCIUS 21.

Talán már itt a hajnal, rövidesen felkel a Nap ... nem is vettem észre, hogy ilyen gyorsan elmúlt az éjjel... Igaz, arról sem tudnék számot adni, hogy hány napja és hány éjjele annak, hogy eljöttem hazulról... úgy éreztem, hogy el kell jönnöm... csodálom, hogy eddig bírtam, de most már nem bírom tovább... nem is tudnék számot adni arról, hogy mi is az, amit nem bírnék tovább ... csak azt éreztem, hogy el kell mennem; embert sem szabad látnom, senkivel nem lehet szót váltanom, nem kezdek meg a napi témérdek munkámat úgy, mint ahogy évről-évre megkezdtem... Úgy látszik, most jött ki rajtam az éveken át felhalmozódott nyomás, amit mindig igyekeztem magamban legyűrni. Mert ha én is összeroppanok, akkor ki marad talpon, ki viszi tovább a család és az egész község gondját és baját? És bizony manapság gondért és bajért nem kell a szomszéd faluba menni, mindenkinek van éppen elég belőle.

És most úgy érzem, hogy megnyugodtam; úgy érzem hogy jót tett ez nekem; úgy érzem, bölcs dolog volt erre a kis időre magamat szabadságot, és otthagyni az otthont, a családot, az embereket, a márt, a gondot, a bajt, mindent. Most kezdem érteni, hogy szellemi teljesítményekhez miért is van szükség mindenkor egy kis elvonulásra, egy kis magányra. Most már érzem, hogy Krisztus

Urunk is azért vonult el hol a Gecsemáné kertbe, hol a pusztába, hol a sivatagba, mert szüksége volt erőinek feltöltésére; szüksége volt, hogy a természetben, emberek nélkül, egyedül kapcsolódni tudjon a teremtő Isten erejével a természeti világon keresztül. Máskor is meg kellett volna ezt tennem, de nem mertem elmozdulni. Úgy éreztem, hogy őrhelyen állok és nincs más őr, aki engem - akárcsak rövid időre is - leválthatna. Úgy éreztem, ha elmozdulok, káosz, fejetlenség keletkezik, és a fejetlenségből kifolyólag esetleg jóvátehetetlen károk keletkeznek. Na, nem mintha olyan nagy jelentőséget tulajdonítanék magamnak, csupán csak azt éreztem, hogy ahol állok, a környezetem tőlem várja az irányítást, az útmutatást; tőlem várja azt, hogy nem mozdulok, hogy kitartok; tőlem várja azt, hogy túléljük, hogy kibírjuk; tőlem várja azt, hogy lesz ez még jobban is, hogy nem lehet megfutamodni. Annyi helyről, annyi irányból értek a hatások, és hát nem tudom miért, de inkább rosszak, némely esetben gonoszak és erőszakosak, nem jók; de helyt kellett állnom!

Egy alkalommal, amikor elvittek, mire visszatértem, már mennyire másképp gondolkozott a falu népe; már mennyire sokan mentek el a havasokba; már mennyire nem volt, ami megtartsa őket. Mert bár hittek és hisznek ők is Krisztus Úrban, de mindig valami élő eleven, megfogható ember kell nekik, akit láthatnak, hogy mit csinál, akin láthatják, hogy nem szól, akin láthatják, hogy lenyeli ezt; vagy éppen az ellenkezője, amikor senki nem mert egyetlen szót sem szólani, hogy akkor a szavát emelje. Milyen jó volt ez alatt a pár nap alatt járni az erdőt, járni a hegyeket és járni a völgyeket. Milyen jó volt nézni a magas sziklaormot és az örökzöld fenyőket; milyen jó volt nézni a havasoknak ezeket a keskeny útjait; milyen jó volt ráakadni az erdő mélyén a Krisztus-keresztre. Vajon, hogy is menekült meg a régmúltból ez a Krisztus-kereszt? Azelőtt mindenütt ott volt ez a kereszt, hogy figyelmeztesse a havasok népét, figyelmeztesse a Föld vándorát, figyelmeztesse az úton menőket, hogy az élő-eleven Krisztus előttünk

járt a szenvedések útján, előttünk járt a megaláztatásokban, áldozathozatalban és tűrte és vitte a keresztet egészen a Golgotáig. Pedig tudta és látta előre, hogy az Ő testét feszítik fel áldozatként az emberek. Mindenütt ott állt a kereszttel, hogy figyelmeztesse - nem a kereszttel, hanem Krisztus Úr - az embereket, hogy „élek és vagyok és kövessetek engem”.

És most már eltűntek ezek a régi kőkeresztek és eltűntek a fake-resztek is, mintha sohasem lettek volna. Talán ez az egy, amivel az elmúlt napon én is találkozhattam meg, azért állt itt az erdőben, mert ez olyan kietlen vidék, amit még az oláhok sem találtak meg, és amire még senki és semmi nem akadt rá és háborítatlanul maradt a természet ölen.

És íme, én rátaláltam és eszembe juttatott sok-sok gondolatot arról az időről, amikor még minden másként volt, és azokról az időkről is, amiket én már porban játszadozó gyermekként sem értem meg, hanem amikről apám, meg a nagyapám mesélt az őt körülvevő népes gyerekhadnak. És eszembe jutottak azok az idők is, amikor nem volt bűn sem magyarnak, sem kereszténynek lenni. Vagy inkább meg kellene fordítanom a sort és azt mondani, hogy kereszténynek elsősorban és azután magyarnak. Mert tulajdonképpen népek népek ellen azért támadnak, mert már nem keresztények vagy sohasem voltak keresztények, vagy legalább is nem abban az értelemben, ahogy Krisztus Úr bennünket a keresztény hitre tanít és nevel.

Krisztus Úr arra tanít és nevel bennünket, hogy egymásnak testvérei vagyunk és az egész emberiség Őbenne, Őáltala testvér lehet. Kialakíthatunk egy testvéri közösséget, amelyben nincs román és nincs magyar, amelyben csak olyan ember van, aki szeretne az Úrhoz térni és szeretne az Ő példája nyomán megtérni, és szeretne az igazságról nemcsak hallani, hanem szeretné az igazságot megérteni és az igazság szerint élni. Sok mindent szeretnének az emberek, elsősorban maguknak jót, könnyebbséget,

maguknak minden lehetőséget; csak az a baj, hogy csakis maguknak. Nem akarják megosztani azt a közvetlen mellettük lakóval sem, akivel akár a sors csapása, akár az élet kegye egy helyre gyűjtött össze és egyformán lehetőséget ad nekik vagy egyformán elveszi tőlük a lehetőségeket és löki oda a nehézséget és a nyomorúságot. Vajon mi lesz annak a vége, ha mindig a másik fölé akarunk kerekedni; ha mindig arra fáj a fogunk, amiért mások fáradoztak és dolgoztak meg? Miért nem lehet a megdolgozott javak alapján létrejött tudásból, ismeretből, könnyebbségből részesülnünk mindannyiunknak és miért nem adhatná meg Erdély földje mindannyiunknak a megélhetést? Hiszen Istennek gondja van az emberiségre; és Krisztus Úr is a mindennapi kenyeret kéri az ember részére az ő imádságában, és mégis-mégis az ember azt hiszi, ha sokat elvesz, akkor több jut neki. Pedig nem úgy van, mert még a jövő évi időjárását sem tudja befolyásolni, még a jövő évi termést sem tudja biztosítani, ha Isten azt neki meg nem adja. Sok mindenről elmélkedtem és sok mindenféle gondolatot és érzést felszínre hozott bennem ez az útszéli kereszt, amivel a minap találkoztam és most, hogy már megnyugodtam, hazatérek. Hazatérek, vissza az enyéimhez, hogy tovább álljam a sarat addig, amíg az Úr azt jónak látja; addig, amíg el nem küld valakit, aki engem majd levált, aki erre az órhelyre helyettem majd odaáll. Mert nem tagadhatom le az éveim számát és látnom és tapasztalnom kell, hogy a nehéz évekkkel, a sok-sok változással, a sok-sok új - és nem mindenkor jó az, ami új - változással sokféle próba, sokféle megoldás elé állítottam. És néha nagyon gyors határozathozatalra kényszerített az élet, nem is annyira magam, inkább mások miatt. Mert védeni kényszerültem az enyéimet, és védeni kényszerültem tágabb értelemben a fajt, a nemzetet, amelynek fia, amelynek gyermeke voltam. Most ezek az érzések mind rendeződtek, de érzem, hogy az erőm fogytán van, akármilyen beosztással is bántam az időmmel, az erőmmel. Nem pazaroltam, mert hiszen a pazarlás minden értelemben bűn és visszaélés azzal, amit

a természet Isten kegyelméből nekünk adott. De ennek ellenére, hogy nem éltem pazarlóan semmivel, hanem mindent nagyon is beosztottam, megfogyatkoztak az erőim. Néha nagyon-nagyon fáradtnak érzem magamat, néha-néha igen sok keserűség felgyülemlik bennem és ezt az éneket nem szeretem. Ezt nem szeretem magamban, ez valahogyan nem én vagyok és szeretnék változtatni rajta.

Újra és újra Hozzád fohászok Krisztus Úr, hogy légy közbenjáró a teremtő Istennél - mondjam úgy, hogy a magyarok Istenénél? - légy közbenjáróm, hogy még bírjam erővel, ameddig az őrhelyről valaki engem is nem vált. És leginkább pedig azt nem szeretem, hogy azelőtt, hogyha a bú rám is nehézkedett, és ha ki is tárta szürke, lomha szárnyát és azzal körülvett engem, az éjszaka csendje, az éjszaka nyugalma, egy-egy pihentető alvás után - ami visszatérés, úgy gondolom, a Te birodalmadba, ahonnan jövünk és ahova menendők vagyunk - felébredve, új reménység kelt a szívemben. Új nap kezdődött, és ez alatt az új nap alatt úgy gondoltam, hogy megint újra érdemes élni, újra megvan az erőm, hogy a napnak harcát, a napnak a küzdelmét végig küzdjem. És most már egyre inkább azon kapom magamat, hogy reggel is, amikor pirkad, amikor még csak a távoli napsugaraktól dereng még, de új nap virradt rám, hogy lelkemben, szívemben nem érzem már ezt a reménységet, nem érzem, hogy az éjszaka, az elmúlt éjszaka alatt feltöltődtem volna új erővel, és hogy tovább tudom vinni a terhet.

Talán azért is volt szükséges, hogy egy néhány napra eljőjsek, elszökjék az enyéimtől, pedig aggódhatnak értem és minden biztonnal a legjobbat akarják nekem. Hűséges támogatóim ők, de most mégis csak jönnöm kellett, mint az űzött vadnak, mint akinek valami miatt, valamitől nincs nyugalma. Még egy kicsit engedj itt ülni, itt a kereszt lábánál, ahol az éjszakát végig pihentem, aludtam. Még egy kicsit itt hadd beszélgessek Veled, hadd elmélkedjem a Te dicsőségedről, a Te erődről, a Te nagyságodról, a Te

hatalmadról. Szeretném, ha a Te életedet szemlélve, egy icipici kis parányit, csak annyit, amennyi a harmatnak ez a néhány cseppje itt ezen a levélkén, csak ilyen harmatcseppnyit le tudjak vonni a magam részére a te erődből. Azért, hogy még hazaérhessek az enyémekekhez, és kívárhassam, hogy valaki átvegye a stafétabotot tőlem. Ha nem most, akkor majd bizonyára előbb-utóbb valaki megjelenik a látóhatáron ebbe a kis zárt, magyar közöségbe. Bizonyára megjelenik, mert úgy van megírva, hogy az Úrnak gondja van az övéire, és úgy van megírva, hogy a kövekből is támaszthat követőket Magának. Hát minden biztonnyal az Ő dicsőségére majd más fog jelentkezni és más fogja a mi hitünket és reménységünket öntözni és táplálni. És Uram, a gyarlóságaim felett tekints el, mert mint a többi ember, én sem voltam tökéletes, én sem voltam még hiányában azoknak a gyarlóságoknak, amelyek az emberi énemhez tapadtak, és amelyek most is tapadnak ezzel a csüggedéssel, ezzel a fáradsággal, ezzel a lelkesedésem alászállásával, amivel kietlennek látom a jövőt.

Dehát én csak egy kis porszem vagyok, és én még az orromnál sem láthatok tovább. Nem tudhatom, hogy a jövő méhében mi fogan és hogy velünk, e kis árva, elszórt néppel itt Erdély szögletében mit kívánsz, és milyen tennivalót szánsz majd? Mindenesetre úgy érzem, őriznünk kell a hitet és őriznünk kell a reménységet, és őriznünk kell azt a lelkületet, amely valahogy kicsit más, mint a többi nemzet lelkülete: valahogy egy kicsit egyedülálló, valahogy egy kicsit elzárt a világtól. És mi itt különösképpen el vagyunk zárva a világtól, el vagyunk zárva a világosságtól is, ami a világból szüremlődhetnék be. De nem vagyunk elzárva attól a világosságtól, amelyet Te bocsátasz ránk, amelyet Te adsz nekünk, amelynél el lehet igazodni, amelynek nyomán, ha már kőkeresztet nem, de fából még állítani fogunk Fiadnak, Krisztus Úrnak. Mert ha visszatérek, elhatároztam, hogy mindazokat magam köré gyűjtöm, akik még nem adták fel a fafaragás kedvtelését.

Nem azt mondom, hogy mesterségét, mert hol van már az a mesterség Uram, amivel míg még a templomok padjait és a templomok díszítő elemeit faragtuk a két kezünkkel - az enyéimekkel is, Uram! Hol vannak mindezek az idők, hová lettek mindezek az emberek?

De azért ha még összeszedem őket, annyit még talán megtehetünk, hogy néhány útszéli fakereszttel felhívjuk a földi vándor figyelmét az élet - a földi élet, így mondom Neked, hisz a Te birodalmadban az élet végtelen - a földi élet végességére. Jó lenne, ha minél többen emlékeznének erre. Régen még az olyan emberek is, mind Érmindszent szülöttje, (Ady Endre... a kiadók) ahogy írta a „Krisztus-kereszt az erdőn” című versében magáról és az apjáról, a két vastagnyakú kálvinista, még ők is meghajtották fejüket, még ők is levették a kalapjukat a kereszt előtt, pedig tudomásom szerint gögös, büszke népség volt és a bűntől sem nagyon tartózkodtak. És manapság ugyan ki süvegelné meg a Krisztus-keresztet az út szélén vagy az erdőn? Manapság már senki. Uram, Uram, meghatódott lélekkel állok itt a kereszted előtt és arra gondolok, hogy az én keresztem ugyancsak könnyű tákolmány volt ahhoz képest, amilyen a Tiéd volt, amelynek a hordozására Téged a teremő Isten kiválasztott, és amelynek az elhordozására Te vállalkoztál. És most mégis megkopott bennem minden; és tudom, hogy nem kérhetem a leváltásomat.

Te tudod, hogy nekem is, és népemnek is, és családomnak is mire van szükségünk; Te tudod Uram, hogy mit, miért és meddig. Te tudsz mindent! Így hát köszönöm, hogy ide kihívtál engem erre a kis beszélgetésre, erre a kis eszmecezerére. Köszönöm, hogy meghallgattál; köszönöm Neked, hogy hozzám lehajoltál; köszönöm, hogy biztattál és köszönöm, hogy most megmutatod nekem a hazavezető utat. Így hát akkor, mivel a Nap már úgy látom, egészen feljött és Kelet felől áttört a fák ágain és lombjain, itt az idő, hogy hazainduljak ...

Körvezető: Kedves testvérem engedd meg, hogy megszólítsalak

Médium: Elküldted Krisztus Úr, elküldted az utódot a számomra?., lehet, hogy az úton vele futottam össze?., mi járatban lenne?..

Körvezető: Nem az utódod vagyok kedves testvérem, hanem engeddd meg, hogy megmondjam, végig hallgattam az eszmefuttató-sodat, amiben az Úrhoz fordultál. Hangos szóval mondtad el és én fültanúja voltam... azt mondod, hogy hazaindulsz a te faludba, a te népedhez ...

Médium: Igen, igen, kaptam egy kis erőt, hogy hazaérkezsem ...

Körvezető: Engedd meg talán, hogy egy kis felvilágosítással szolgáljak neked arra vonatkozóan, hogy én nem gondolom, hogy te már visszamész a te népedhez. Én úgy érzem, hogy téged az Úr felmentett az alól a szolgálat alól és hazahívott...

Médium: Meghaltam volna?

Körvezető: Igen, úgy gondolom, az történt...

Médium: Hát ez sem olyan lehetetlenség, mert az utolsó időben a szívem már gyakran és sokat rendetlenkedett, és igazából nem mertem beismerni még magam előtt sem. És vágytam már arra, hogy e helyről leváltson az Úr, és ne is annyira haza kelljen men-nem, hanem inkább abba a hazába, amelybe mindegyikünknek haza kell térnie ...

Körvezető: Hát kedves testvérem, én efelé a haza felé szeretném irányítani a tekintetedet... nézz körül és meglátod, hogy emberek között vagy, de csak rövid időre ... és innen elmenve, valóban ha-zatérsz abba a honba, ahová vágyakozol... nézz körül és lásd meg, hogy hol vagy ...

Médium: Úgy látom, mintha egy kis gyülekezetben lennék; elég megfogyatkozott számú gyülekezetben, de ez itt már Erdély föld-jén így van... itt mind megfogyatkoznak a magyar gyülekezetek

...

Körvezető: Így van ez máshol is testvérem... Erdélyben is és más-hol is ...

Médium: És ide tévedtem volna be?., szinte lehetetlen, hiszen úgy ismertem a vidéket, mint a tenyeremet...

Körvezető: Magyar hívők között vagy, de nem Erdélyben... és Isten gondviseléséből olyan helyre kerültél, ahol - annak ellenére, hogy már nincs tested - módod és alkalmaid van szavakban kifejezni gondolataidat...

Médium: Látja ezt az utat?

Körvezető: Én nem látom, mert én még ember vagyok...

Médium: Itt látok egy utat; nem széles, elég keskeny, de mégis van benne valami hívogató... mintha csak azt mondaná nekem: „lépj rá bátran testvérem, és ezen az úton hazatalálsz, ezen az úton eltalálsz a megnyugvás, a békesség vidékére, ezen az úton eltalálsz ahhoz a hajlékhoz, amelyet Krisztus Úr megígért és megígér az Övéinek, amely hajlékot Ő készít vagy készített az Övéi számára...”

Így hátha nem haragudna ... nem a társasága és nem is a kedves gyülekezet ellen van kifogásom, más körülmények között szívesen időznék, szívesen maradnék itt, más lehetőségek között talán még egész testvérként - talán tegezve mondom - ölelhetnék benetek is a keblemre...

De most ez az út nagyon hív engem, szinte mágneses erővel és úgy érzem, hogy nem szabad egy pillanatig sem késlekednem... így hát köszönöm nektek a ti testvéri segítségéteket; köszönöm nektek, hogy erre az útra rávezettetek; köszönöm, hogy segítettek megtalálni nekem immáron, nem az ismert, hanem az ismeretlen hazavezető utat...

Körvezető: Az Úrnak legyen hála mindenért testvérem ...

Médium: Én is azt mondom, hála legyen Neki mindörökké! Ámen!

1956 JELENTŐSÉGE(*)

1989. FEBRUÁR 26.

Ma nagyon meg vagyok hatódva... egész lelkemet átjárta a múlt... Ödön, én vagyok... én vagyok itt ma, a Klári... Nagyon, nagyon készültem ide, hogy láthassalak mindannyiótokat; az egész lelkem forrongásban van ... mindaz a nyugalom, amely már az utolsó évtizedben a tulajdonommá vált, az most oda van... annyira felkavarodik bennem a múlt, amikor még együtt éltünk mindannyian ... valahogyan erősebben érzem most az élet lüktetését, amelyet elvett tőlem a halál... Elnézlek Melinda és eszembe jut, hogy immár én is annyi idős lennék, mint te... nem hiányolom ezeket az éveket, csak most ez az érzés elkapott a múltból...

Rendkívül nagy hatással van, illetve volt rám, amikor itt, a mi világunkban egy történelmi leckét hirdettek és én elmentem. Megnéztem mindazt, amit ideát feljegyezték arról a korszakról, amiben én éltem. Ideát a valóságot jegyzi és, mint mondom, rendkívül nagy hatással volt rám, amit láttam 1956-ról és annak előzményeiről. Mondhatom, oknyomozó alaposággal néztünk meg mindent... és itt látom, hogy hányan vagyunk - Uram Isten, hányan vagyunk! - akik akkor, ilyen fiatal korban, ilyen értelmetlenül elpusztultunk... Mert az eszme tiszta volt és az emberek érzelmei is tiszták voltak ez iránt az eszme iránt, de mégis minden eszme megköveteli a maga áldozatát. Az áldozatot mindig a legjobbakból szedi, és ezek a legjobbak, ha a Földön maradhatnának, akkor könnyíthetnének a földi világ helyzetén. De mindig a jobbak távoznak - ahogy itt láttam - és visszamarad a salak. Mindig a jobbak hangja a gyengébb, meg aztán nem fordulnak olyan eszközhöz még ilyen véres forradalmakban sem, amelyek nem igénybe vehetők, és amelyekkel a jót, a tisztábbat, a nemesebbet, vagy akár csak a szabadságot is szolgálni nem szabad. Teljesen ezeknek a hatása alatt vagyok, amiket itt láttam. Valaki itt azt

mondta az előadás végén, hogy az ártatlanok vére égbe kiált; és azt mondotta nekem, hogy ezért nem mindenki számára van kegyelem még a kegyelem időszakában sem. Mert vannak, akik a természettörvényhez, a szemet-szemért, fogat-fogért törvényhez kapcsolják magukat azzal, amit egy eszme vagy embertársaik ellen elkövetnek.

Valami égbekiáltó igazságtalanság történt... Ma tisztábban látom mindezt, mint valaha. Az első időben elfoglalt a magam baja, elfoglalt ez az állapot, amelybe 32 évvel ezelőtt belecsöppentem és igazából harminc éve kezdtem csak szemlélni mindazt, ami magam vagyok, mert az első két évben még tudatára sem ébredtem arra, hogy földi életemnek vége, és én már itt kényszerülök az életemet tovább élni. Itt most teljes egészében befejeztem életem átnézését és mint mondom, átnéztem azt a történelmi időszakot is, amelynek test szerint áldozatává váltam. Most egy egész rövid idő fog elkövetkezni a számomra, amikor összegyűjthetem azokat a dolgokat, amelyekre szükségem van ahhoz, hogy egy új életet kezdhessek. De mennem kell, és ez így van jól, mert mindannyiunknak megvan a maga munkája, és ezt a munkát a megadott időben, helyen és körülmények között kell elvégezni. Tehát úgy nézem - nem tudom biztosan, úgy nézem - még öt-hat esztendő, azután újra a Földön leszek.

Nem tudom, hogy miért vagyok ennyire meghatva, hiszen nem ilyenek ismertél engem. De most minden olyan közel került hozzám, mintha csak ma történt volna velünk mindaz, ami történt. Bizony nem voltak szép dolgok, amik történtek velünk, egy olyan világban, ahol nem - legalább is a vezetők részéről nem - az Isten akaratának teljesevése volt a szándék, hanem ellenkezőleg, minden rosszé, minden lealjasodásé. Itt mutatták nekünk, hogy ez a lealjasodás kora volt. Az ember megalázásának, az ember semmibe vevésének, az embernek az emberi mivoltából való kiforgatásának a kora volt. És mindebbe, mint a többiek, mi is beleestünk és mi is ezeket átéltük.

De ahogy ez az előadás mutatta nekem, bizony-bizony nem volt hiábavaló ez a forradalom, ez a szabadságharc! Az itteni világ mutatja, hogy tiszta volt - a szentet nem merem használni, mert az egy magasabb értékrend. **És be kellett következnie, hogy lehetőségük legyen azoknak, akiket még ott a Magyarhonban felszedhet majd az igazság,** felszedhet majd egy jobb kor.

Ez a forradalom segített hozzá, hogy mindattól, ami ott volt és ahogy volt, megszabadultunk. Bár ma sincs úgy, ahogy lennie kellene, de ha külső szerint nem is látszik az erjedés, amelyet 1956 indított el, az az erjedés ott van. Az erjedés a felszínre dobja majd azokat a lelkeket, akik még megmenthetők lesznek. Akik meg nem megmenthetők, azok igazából akár magyarnak, németnek, vagy bárkinek mondják magukat, azok próbáira és szenvedtetésére vannak a Földnek és az igazaknak. Hát azt mondják, az időm lejárában van és most többet nem mondhatok. Remélem, hogy most, amikor már az önmagam munkájával készen vagyok, még láthatlak benneteket, még lesz idő és alkalom, hogy szólhassak hozzátok.

Melinda, Ödön és mindannyian, akik nem vagytok itt, de akik gondolataimban vagytok, szellemi szeretetemmel megölellek és kívánom, hogy az életeitek eredményes legyen!

ÓRÁLLÓK 1956-BAN(*)

1995. OKTÓBER 26.

Azt mondotta nekem valaki, hogy ezek az írások az „órallóknak” szólnak, és az elmúlt alkalommal is, amikor itt voltam, a szellemi tanító az „órallókról” beszélt. És ezért nagy-nagy figyelemmel hallgattam az ő mondanivalóját, és ez a felhívás hozott ide a mai estén is. Igaz, hogy már nem vagyok a Föld lakója; a földi időszámítás szerint majdnem 39 esztendeje elhagytam, de ilyenkor, amikor végigsüvítene az októberi szelek és hordják a fákról a

leveleket, még mindig eszembe jutnak azok a régi napok a régi októberben, amikor az élet fájáról minket is, mint leveleket letépett a vihar. Azért elgondolkoztató számomra az „őrállás” témája, mert 39 év alatt, amikor az életemet itt alaposan szemügyre vettem és különböző kiképzésekben részesültem, látom, hogy tulajdonképpen a nemzetem és fajtám egy részének szintén őrálló munkája volt.

Őrálló munka volt az, ahogyan álltunk azokban az időkben, amikor Európa moccanni sem mert. És mindazokban az országokban dermedt volt az élet és halotti volt a csend, ahol meghúzták a lélekharangot mindazon szebb és nemesebb elgondolások felett, amelyeknek a XX. század második felében ki kellett volna bontakozniuk. De nem bontakozhattak ki, mert a félelem miatt az emberek moccanni sem mertek. Azok, akik Istentől abban a nagy-nagy kegyelemben részesültek, hogy lehetőséget kaptak, hogy szabadon, szabad országokban élhessék az életüket, mindezeket nem érzékelték, mert a vasfüggöny mindent elzárt és onnan se ki, se be hír nem jöhetett. Úgy gondolom, hogy a kegyelmi állapotban élő országok lakói elfelejtették azt a tényt, hogy ami a Föld egyes területein az ellentét hatalmának megerősödése révén mint borzalom keletkezik, az előbb-utóbb a világ más területeire is kihat. Nem úgy, ahogyan az ember elképzei, hogy gyorsan, feltűnően és látványosan, hanem lappangva, a rossz emberi természet kihasználásával éri el a gonosz mindazt, amelynek egy-egy ország érvényt engedett embercsoportok és országok felett.

És úgy gondolom, hogy - **kevesen ugyan - de voltunk, akik álltuk a sarat és őrállóként álltunk ott azokban az időkben, amiket mindennek lehet nevezni, csak könnyűnek nem.** Az utolsó lehetőség volt a számunkra, hogy a világ és az emberek figyelmét felhívjuk, hogy még élünk és vagyunk. Felhívjuk a gonosz erőszakos és félelmetes elterjedésére, ami ezekben az országokban a háború utáni években egy óriási hanyagság, tévedés révén létrejött; és felhívjuk a figyelmüket, hogy a rosszra a világ felfigyeljen

és a rosszat valami úton-módon megakadályozza a terjedésében. És fel is figyelt a világ; de az emberek figyelő szeme csak néhány napig nyugodott rajtunk, hogy azután az ellentét őket is befolyásolva, megint csak elterelje a figyelmüket olyan gazdasági problémákra, amelyek - úgy gondolták - fontosabbak egy kis nemzet vagy számukra egy kis, jelentéktelen csoport utolsó, hangos vészkiáltásánál. Mindazokat, amik ennek kapcsán az ellentét bázisait megerősítették, az ember már ezután semmiképpen nem lesz képes lerombolni. Mert igaz ugyan, hogy külsőleg úgy látszik, hogy ez az istentagadó szörny kimúlt és véget ért a léte, de a valóságban olyan rombolást végzett az emberi lelkekben - és itt nem azt kell gondolni, hogy csak azokon a területeken, ahol ez történt, hanem az egész világon - amely már helyre nem állítható. Mert megmutatta az ember a teljes közömbösségét az isteni jóval, az isteni igazsággal és népek szabadságával szemben; és megmutatta az ellentét, hogy mégis csak ő győzedelmeskedik, mert ő volt az úr ezeken a halálra szánt országokon is és ő volt az úr az úgynevezett szabad országokban is. Mert az emberek lelkét a közömbösség, a nemtörődömség, az aranyborjú imádata olyan méretekig lepte el, hogy nem figyeltek fel arra, hogy értékek, komoly értékek hogyan mennek ezáltal veszendőbe, és hogy az őrállók sorait hogyan ritkította meg az ellentét.

Bizony-bizony ezekben az időkben sok-sok őrálló végezte be életét - ha nem is az októberi napokban - a később bekövetkezett megtorlások ideje alatt. Azok, akik a földi világból ideszállítottak azokból az időkből - mint ahogy én is ideszállítottam - már nem fogjuk mégegyszer megpróbálni mindazt, amivel az értékeket védeni próbáltuk. Mert ha még egyszer próbálnánk is, az ellentét ugyanazon a véráldozatokat követelné, és a világban élő emberek a véráldozatokra éppen úgy nem figyelnének fel, éppen úgy nem tanulnának belőle, éppen úgy nem adnának lehetőséget annak, aminek pedig a teremtető Isten lehetőséget és alkalmat adott

az emberek világában az elterjedésre. Mert hiszen mi más szedhette volna fel és menthette volna meg az emberlelkeket ezekben az utolsó időkben, amikor az ellentét az alacsonyabb lelki világokból is elszabadult, mint Isten Harmadik Kijelentése? És ez a Harmadik Kijelentés elveszett! És elvesztek mindazok az értékes és nemes törekvések is, amelyek azok részére, akik állták a sarat, nem voltak hiábavalók, mert azoknak a szellemi értékeik megsokasodtak.

De nem sokasodtak meg azon emberek értékei, akik ezalatt adtak-vettek; akik adtak és vettek a világban éppen úgy-így mondták nekem itt a tanulmányaim alapján - mint ahogy Krisztus Földre jövetelekor is az emberek nagy része adott-vett, mindenféle dologgal el volt foglalva és nem figyelt fel arra, hogy Krisztus e világban van, hogy Krisztus elhozta az örömhírt és bűnbocsánatot kínál minden bűnét megbánó és elhagyó emberléleknek. **Az a szabadságeszme, az a szabadságharc, ami a szellemvilágból indult ki és amely ez országot, az én országomat megrázta, azért volt szükséges, hogy onnan még elterjedhessen az a Harmadik Kijelentés.** Harminckilenc évvel ezelőtt még éltek mindazok, akiken...

Akik nem érzékelik azt, amit az idők felszínre hoznak a történetekben, azoknak hiába is beszélne az ember arról, mert más a gondolkozásmódjuk. Más a gondolkozásmódjuk, más dolgokban látják az értéket, és a testi énjüknek akarnak kedvező lehetőséget teremteni a világban. És ezért elsikkadnak a szellemi értékek, valamint elsikkadnak Isten azon elgondolásai is, amelyeket emberek által közöl - mert az emberekre, mint eszközökre szüksége van. És az emberek azokat a keveseket, akik felismerik, hogy mi a teendő, legtöbbszörre nem méltatják figyelemre, és magukra hagyják azt a nemzetet is, ahol ilyen eszközök vannak. Ezáltal elmulasztják azokat a lehetőségeket, amelyek az életmenetük megváltoztatásához szükségesek lennének. Nos, talán még az az ember sem tudja, aki a történelem kutatója és alapos ismerője,

hogy milyen nehézségeket hoz a jövő az országok, világrészek népeinek életébe azáltal, hogy valaki valamit akkor, amikor arra a lehetőség és alkalom volt, nem vett észre, vagy nem akart észrevenni, vagy nem segített meg. Mert a lehetőség ott volt, hogy minden jó irányba kerülhessen és ezt a jó irányba való kerülést mulasztották el azok a személyek, akiknek kezükben volt az a hatalom, hogy azzal éljenek és azokat a körülményeket nemcsak egy országon belül, hanem világrészekben belül is megváltoztassák.

Én már egészen nyugodtan szemlélem mindezeket, mert ami az én számomra volt kijelölve, annak én megfelelttem; amely munka nekem volt kijelölve, azt én betöltöttem; amely áldozat tőlem kívántatott, az teljességbe ment. Így most már mindenki maga felel azért, amit beleadott azokba az eseményekbe; ahogy beleadta azt, vagy ahogy nem figyelt oda, vagy levonta a tanulságokat belőlük vagy ahogyan egy őrálló helyére másik őrállóként odaállt. A megtörténtet meg nem törtéنتté tenni nem lehet, a felelősséget nem háríthatja egyik ember a másikra. Ha a fennálló lehetőségeket, amik valakiknek a számára adattak elsikkasztották, akkor azoknak kell felelniük, akik ezen lehetőségeket elsikkasztották. Tulajdonképpen minden olyan ember - az én ismereteim szerint - aki a fejlődést, az emberi lelkeknek a fejlődését bármilyen kis mértékben is meggátolja az intézkedésével, viselkedésével, befolyásával, a Szentlélek ellen vétkezik. Amilyen mértékben ez történik olyan mértékben vétkezik a Szentlélek ellen. Mert a Szentlélek a fejlődést segíti, az igazságot akarja a felszínre hozni, a valóságot akarja mindenkor megmutatni. És aki ezt az igazságot és valóságot elferdíti, letakarja, aki az igazságot, amely a fejlődést segítené, meggátolja, az tulajdonképpen mindazon munkások ellen vétkezik, akik a fejlődés érdekében dolgoznak és munkálkodnak.

A törvény itt nagyon precíz. Minden mulasztásomat, minden gyengeségemet, minden gondolatomat, minden gyarló, hitvány

érzésemet ugyanúgy regisztrált, mint az erősségeimet és azokat az elgondolásaimat is, amelyek a nemesebbik énemből fakadtak. Ami mulasztás a részemről kimutatható, azt a törvény nem írta jóvá nekem és azok nagyon bántanak engem, mert nem tudom megváltoztatni, nem tudok más szint adni nekik. Nem mondhatom azt - bár szeretném - hogy „gyenge és gyarló ember voltam én is, és tőlem csak ennyi telt...” Igaz, hogy az ember gyenge és gyarló, de ha igazán a jót akarja megvalósítani, akkor sokkal többre képes, mintha csak elintézi ezzel a gondolkodásmóddal, hogy gyenge és gyarló és tőle több nem váratik.

Mert „több az élet az eledelnél és több az élet a ruházkodásnál”. Mert az a legkevesebb, hogy egy ember önmagáról, az ő testi létéről és a családjáról gondoskodik; ezeken felül adnia kell a köznek is, és adnia kell önmagából a másik ember lelkébe is. Nem elég elintézni azzal, hogy „jó ember vagyok, a szándékom jó”, mert tulajdonképpen a pokolba vezető út is ilyen jó szándékkal van kikövezve. Téves volt azoknak az elgondolása, akik abban az időben azt gondolták, hogy most, ezen körülmények között csak ez a legtöbb, ami tehető, meg kell alkudni a helyzettel, meg kell alkudni a lehetőséggel. Itt ma úgy látom, hogy mindazzal, ami bűnös, mindazzal, ami a fejlődést gátolja, mindazzal, ami Isten ellen van, mindazzal, ami egy népnek a jóban való gyarapodását meggátolja, arra nem lehet azt mondani: ennyire voltam képes és többre nem. Mert ideát mindent nagyító alá tesz a törvény, és úgy az éveket, a napokat, a perceket, mint a gondolatokat, az érzéseket apró kis atomokra szedi szét. Ezeket az atomokat teszi nagyító alá, és amelyik nem veri vissza az igazság fényét, mert még homályos, azt nem lehet csak úgy besorolni az értékek közé, azt a törvény újra és újra kiválogattatja velünk. Az emberben van olyan hajlam, hogy ha valami rossz, azért azt a jóhoz teszi; ha azt az alkatrészt elrontotta, megpróbálja azt a többi jó alkatrész közé keverni. És ez által mindig keveri a földi életben a jót a rosszal. Holott el kellene a jónak határolnia magát a rossztól, nem vállalni

közösséget a rosszal; nem hunyni szemet a rossz felett azért, mert azt csoportok hirdetik, vagy azt hangos hangszórók kiabálják az emberek fülébe. Mert a hazugság akkor sem lesz igazsággá, ha ezrek és ezrek kiabálják is azt a megfélemlítés révén, és ezrek és ezrek úgy csinálnak, mintha hinnének annak az igazságában.

Sok-sok érzést, sok-sok gondolatot vetett fel bennem mindaz, amit az elmúlt alkalommal itt hallhattam és valahogy még jobban magamra irányította ez az igazság reflektorfényét, és még inkább látom benne a magam gyengeségét és a magam mulasztását is. És látom mindazt, amit mint ember gondoltam, és mindazt, amit a szebb emberi jövő érdekében képzeltem el anélkül, hogy le tudtam volna mérni azt, hogy egy szebb emberi jövő nem képzelhető el akkor, amikor a mában, a jelenben valamit elmulasztunk rosszul cselekszünk vagy valami tévedést abba bele engedünk jutni. Mert az benne marad, belefolyik átalakítja az egész jövőt; a jövő pedig a jelenből, a jelen munkájából és nem pedig a jelen mulasztásaiból épül fel. És az, ami nem munka, hanem csak mímélése a munkának azt nem lehet a munka közé sorolni, azt nem veszi az igazság törvénye figyelembe, mint munkát. Azt csak úgy osztályozza, hogy az idő eltelt, hogy az ember valahogyan átélte a borzalmakat, átélte az igazságtalanságokat, vagy ha „szerencsés” és olyan országrészekben született, akkor átmulatta, átdorbézolta az életet, és azon törte a fejét, hogy mi az, ami az anyagi embert még inkább kielégíti.

Mert úgy látom, hogy ti itt, ebben az országban (Amerikai Egyesült Államokban... a kiadók) úgy gondoljátok, hogy az a fontos, hogy az embernek minden, ami az életnek kedvező, meglegyen: meglegyen az egészsége, munkája, háza, a kedvenc étele, a nyugalma, és ha ez mind meg van, akkor azt gondolja, hogy valami nagyot tesz. Holott nem tesz semmit, hanem egyszerűen azt, ami van, elfogyasztja, de ő semmit nem ad annak a helyébe - értem alatta szellemileg - nem ad az érzéséből, a gondolatából, nem ad önmagából. Mert például ahhoz, hogy most én itt beszélni tudjak,

szintén erőket kell beleadni, mert különben ez nem menne. Mindenbe, amit az ember végre akar hajtani, erőket kell fektetni. Amikor az ember csak elfogyaszt, elfogad valamit, amikor csak természetesnek veszi, hogy azt mind megkaphatja anélkül, hogy a kapottért önmaga is erőket égetne fel, önmaga is hozzájárulna annak a jónak az erősödéséhez, fennállásához, terjedéséhez, akkor az egész élete nem sokat ér.

Mert ideát az igazság törvénye nem kérdezi: „mire gyűjtöttél?.. mid volt?.., milyen kényelmesen éltél?.., hogyan töltötted a szabadidődet?..” hanem mindenkor azt kérdezi: „mit adtál magadból, mint annak a nemzetnek tagja, mit adtál magadból ilyen vagy olyan eszméhez? Ha hitvány voltál embernek, ha hitvány voltál apának, ha hitvány voltál állampolgárnak, ha hitvány voltál egy csoporton belül, amely táplált és felszedett téged, akkor semmit nem jelent az, hogy a világban azt mondták, hogy három gyermeknek tisztességes apja, megbízható és adófizető állampolgár vagy. Ez mind kevés!..” Mert a bensőnkéből, az önmagunk énjéből kell valamit feláldozni, valamit odaadni; valamint el kell égetni magunkban a hitvány dolgokat és megerősíteni a jót.

Az ember legtöbbször ahhoz adja oda az erejét, gondolkodásmódját, érzésvilágát, ami a mindennapi ember gondolkodása, a mindennapi élet szükséglete. De akik őrállók, akik munkavégzésre jönnek, azoktól sokkal, sokkal, sokkal több váratik, mint-hogy külsőleg polgárai legyenek egy társadalomnak külsőleg egy családhoz egy valláshoz, egy elvhez vagy egy eszméhez tartozzanak. Mindenkinek csak annyi az övé a mások lelkéből, a mások érzésvilágából, a családból, a közösségből, a hazájából, amennyit képes önmagából adni és áldozni azokért. Amit csak elfogad onnan, az az ő számára ideát semmiféle menedéket, semmiféle biztonságérzetet, semmiféle nyugalmat nem nyújt, hanem csak nyugtalanságot, hogy „az időt elmulasztottam, és nincsenek itt a munkámnak olyan eredményei, amelyek itt békességet, és ha nem

is gazdagságot, de egy lelki hajlékot biztosíthatnának a számomra”. Ezeket szerettem volna hozzáfűzni a magam ismeretei alapján ahhoz, amit hallottam úgy a mai estén, mint az elmúlt alkalommal.

Körvezető: Köszönjük kedves testvérem, hogy elmondtad. Igen, ezzel a gondolattal foglalkozunk, és szándékunkban van még foglalkozni, hogy mi is megértsük, mit jelent őrállónak lenni. Mint te is hallottad, a múlt alkalommal magyarázta a kedves oktatónk hogy őrálló az, aki értékeket őriz. És ezeket az erkölcsi értékeket, amelyekről beszélünk kell az embernek megszereznie és megőriznie.

Médium: Köszönöm szépen, hogy meghallgattatok. A jó Isten áldjon meg benneteket.

OKTATÓNK MAGYARÁZATA

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! Én csak annyit szeretnék mindehhez hozzáfűzni, hogy a földi világ valóban az ellentét világa és az ellentétnek nagyon nagy hatalma van e világ felett és az e világban élő emberlelkek felett. Az ellentét az elvekkal, eszmékkal, vágyakkal, elgondolásokkal befonja a Földre születőket. Befonja emberies gondolatokkal, kiszínezi a fantáziájuk előtt a jövőt, a vágyakat, kívánatossá tesz az ember előtt mindent. De ez csak kívülről látszik olyan kívánatosnak, mert amikor az ember azt megkívánva megszerzi, elfogyasztja, akkor rövidesen rá kell jönnie, hogy kívánatos külsőben mérget adott neki az ellentét. Így van az ember minden bűnnel; kívánatosnak tűnik és így gondolkodik: „ha ezt vagy azt elveszem, ellopom, megszerzem... ha ezzel vagy azzal együtt hálok... ha ezt vagy azt elolvasom... ha ilyen vagy olyan öltözékben pompázhatom... ha ilyen hatalommal rendelkezem... ha az embe-

rek engem megsüvegelnek... ha engem dicsérnek... ha ilyen hírnevem van... ha ilyen jó módom van... akkor az milyen nagyszerű dolog”.

És az ilyen vágyak miatt az ember törvénytelen eszközökhöz nyúl, amiket az ellentét siet a kezére adni és amiket az ellentét kínál fel neki: „csak rajta, szerezd meg magadnak, azért élsz... egyszer élsz... nyugodtan fogyaszd el, nyugodtan edd meg, nyugodtan igyál, nyugodtan dorbézolj, nyugodtan lustálkodjál... csak annyit dolgozzál, amennyi a legszükségesebb... a köznek magadból ne sokat adj, ellenben annál követelődőbb légy, amikor a köz által felgyújtott értékekből a magad jussát követeled... ha kell tünness, ha kell kiabálj, ha kell erőszakkal vedd el, de mindenképpen szerezd meg!...” Azt ellenben nem mondja az ellentét az embernek, hogy ha valami felett rendelkezni akar, azért keményen meg kell dolgoznia, azért erőket kell felégetnie, azért helyette valamit adnia kell; semmi a Földön nincsen ingyen, minden, amit az ember kaphat, azért árat kell fizetnie.

Az ember azt hiszi, hogy amikor az erőiből nem ad, mert a törvényt kijátssza, megmásítja, mert az igazságot hazugsággá változtatja, akkor nem kell fizetnie érte. Micsoda óriási tévedés ez testvéreim, mert ha előbb nem, utóbb kell fizetnie; mert ha nem kell a földi világban munkával erő kifejtéssel, szorgalommal, tanulással, az önmagából való értékes dolgok odaadásával fizetnie minden napon, akkor az ellentét eljön érte a halál pillanatában és behajtja rajta mindazt, amit adott neki addig, amíg a Földön volt. Illetve nem azt hajtja be rajta, amit a Földön odaadott neki, tehát anyagiakat, hírnevet, dicsőséget, jobb módot, előnyt, lehetőségeket, hanem a lelkének az értékes elemeit. Ebbe az ellentét belekapaszkodik, és a lélek képtelen ideát, ebben a világban ezektől az ellentétes fluidoktól, ellentétes elképzelésektől, gondolatoktól, vágyaktól, szenvedélyektől és téves eszméktől megszabadulni, mert ezek benne vannak, ezekkel az ellentét magához kötötte az érzés-, gondolat- és vágyvilágát.

És még egy testvéreim: az ellentét, mivel ilyen hatalmas a Földön, azokat is megkeresi, megtalálja, akik őt nem szolgálják híven, akik őt elutasítják, akik nem hajlandók mindazokért a földi, anyagi értékekért cserébe a halhatatlan szellemüket és lelki erőiket oda adni. Az ilyeneknek rendszerint nagyon megnehezíti az életét és az életkörülményeit, részükre mindig újabb és újabb nehézségeket támaszt. Ezeket az emberlelkeket megszegyeníti, ki-pellengérezzi; ezeknek nem hagy békét, hogy az emberek köréjük gyűlhessenek, és egy kissé megmelegedhessenek. És ami a leg-szomorúbb, hogy az ellentét ezeket, mivel a földi életben az ilyen őrállók, az ilyen emberlelkek kemények, elutasítóak voltak a hízkelkedésével szemben, legtöbbszörre a halálig gyötri. Ezzel azt akarom mondani, hogy van egy pont az őrállók életében, mielőtt a földi életből átlépnek ide hozzánk a lelkek világába, amikor az ellentét teljes egészében győzedelmeskedik felettük.

Miként a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk felett győzött, és amikor ő a kereszten kilehelte lelkét, ezért mondotta: „Istenem, miért hagytál el engem?” Ez az a pont, amikor a lélek, a szellem a teljes megsemmisülést érzi; ez az a pillanat, amikor az ellentétnek teljes hatalma van azok felett a lelkek felett, akik nem hódoltak be neki. Ez az a pillanat, amikor a lélek úgy érzi - mint ahogyan az Úr is úgy érezte - hogy Isten elhagyta őt és teljes diadalt aratott felette a sátán. Ilyen diadalt aratott az első vértanúk felett, az első keresztények felett, azután a későbbiek folyamán az inkvizíció által elpusztultak felett, és a történelem folyamán számtalan esetben olyanok felett, akiket az életben nem tudott megtörni. De csak egy pillanatig tart az ellentét győzelme. Csak egy pillanatra érezheti a diadalmámort minden egyes megtörtetett test felett, minden egyes lélek kivégzése felett, aki az Isten akaratát szolgálta életével, vagy egy nemesebb eszméért fáradozott és ezért a nemesebb eszméért végezte ki. Mert ezután mindezen emberlelkek életével el kell számolnia az igazság törvénye előtt.

Értem alatta, hogy akkor ez már nem egy általános ellentétes fluid hatás, nem egy általános ellentétes erő, hanem ott már mindenki olyan fokban felel az ilyenek megtörtéttetéséért, az ilyenek életének elpusztításáért, amilyen mértékben ő a tömegből hozzájárult, hogy a világ sóit eltüntethesse, elpusztíthassa a Földről. Az „ellentét gyilkos volt kezdettől fogva”, az ellentét mindig a jónak, az igaznak, az Istentől valónak elpusztítására tör. És mégis-mégis, új és új lelkeknek kell a földi világra születniük, hogy a Föld sói legyenek, a Földnek őrállói legyenek; lámpások legyenek, akik megvilágítják a földi utat azok részére, akik az ő kortársaik és azok részére is, akik majd a jövőben utánuk jönnek.

Ezeket kívántam még hozzáfűzni.

Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek.

LÁTOMÁS MAGYARORSZÁGRÓL(*)

1995. SZEPTEMBER 28.

Ezt az érzést már ismerem... emberi tudatomban tisztában vagyok azzal, hogy itt ülök közöttetek, de a szellemi tudatom egészen mást vesz észre... azokat az érzéseket érzem megint, amiket több ízben éreztem, amíg Magyarországon jártam... Most ismét úgy érzem magam, mintha egy nagy kapuban ülnék, és a kapu rendkívül huzatos... még csak azt sem tudom meghatározni, hogy milyen irányból ostromolják e kaput a szelek: Keletről Nyugatra?.. Északról Délre?., de mindenesetre érzem, hogy huzatos... Ez a mai Magyarország... egy ilyen hatalmas, nagy kapu, ahol állandó fluidcsere van, és azt hiszem, hogy ez okozza ezt a nagyon erős huzatot, amit észlelek... sok minden beáramlik ezen a kapun és sok minden kiáramlik innen... és ahol már ilyen erőteljes a szél, azt gondolom, hogy abból később vihar is kerekedhetik...

A különböző elvek és eszmék is itt birkóznak meg Kelet és Nyugat között - értem a Kelet alatt mindazt, amit az összeomlott társadalom Keletről maga után hagyott, és Nyugat alatt azt az Isten nélküli anyagi világot, amelyet felépített... És Délről is betör mindaz, amit otthon úgy mondtak: Balkán, de én szellemileg inkább úgy érzem, mint ami indulat, gyűlölet, harag, ellenszenv minden jóval és igazzal szemben... sőt, van benne valami határtalan irigység is, és ezek mint a légköri örvények, mint felhők, különböző rétegekben vonulnak és újabb veszélyt hozhatnak a térségre... bár én nem térségnek, hanem az én édes Hazámnak érzem... És szintén csak az érzéseimre támaszkodva mondhatom, hogy ez a légkör olyan, amilyen légkör nincs sehol másutt... és ez a légkör az emberi lelkek csoportját - már akik érzékenyek erre - átítatják ezzel a lelkülettel, mint ahogyan én is átítatódtam otthon... akik ezzel a lelkülettel átítatódnak és - hát így kell mondanom - ezen keresztül a lelkük érzékennyé válik ezekre a különböző szellemi fluidokra és szellemi behatásokra, azoknak itt a kapuban „szeme lesz a látásra és füle lesz a hallásra”... És sokakat megérint és megihlet a Lélek... és sokan lesznek - nem mondhatom azt, hogy médiumi képességgel rendelkezők, mert nem csak azt értem alatta, akik feltűnő módon médiumokká válnak -, akik a szellemvilágba is bele fognak látni, bele tudnak fogódzni, tehát az anyagi világ mögött a szellemi világot is érzékelné fogják... És mégis-mégis, az egész nemzet nagyon nagy nyomás alatt nyög és nyögni fog a jövőben is, mert a kapun kívül és belül öröket állít fel az ellentét... mindent elkövet az ellentét, hogy ez az Igazság, ami itt jelen van, ne terjedjen, és hogy azok az emberek, akikben megvan a képesség az Igazság befogadására, ezt ne érzékeljék... ezek a felállított örök igyekeznek mindent szétrombolni, hogy ne tudjanak a jó fluidok összegyűlni és újra és újra megkeverik a Délről és Délkelet felől jövő nagyon erős gyűlölethullámokkal... tehát az emberek élete meg lesz fojtva, le lesz fogva... az ellentét meg fogja vonni a javakat mindattól, ami lelkileg fontos lenne...

De mégis csak azt tudom mondani, hogy ez a talaj alkalmas - ez alatt nem a földi talajt értem, hanem a szellemi talajt - ennek az Igazságnak a továbbvitelére. Ez az Igazság, mint pásztortűz az éjszakában, már a világban itt is, ott is, amott is ég, de a tűz központja itt van... ezt a tüzet valahogyan biztosabb helyre kellene vinni, vagy valamivel körül kellene venni, hogy ezek az erősödő szelek ki ne oltsák... mert ha kioltják - és ez az ellentétnek a célja! - akkor nemcsak ez a kis ország, hanem az egész emberiség is sokkal szegényebb lesz, és a választottaknak is sokkal nehezebb lesz megküzdeniük azzal, ami még hátra van... A világosság itt fektettetett le, innen áradt... a tűz még mindig itt van, a parázs még nagy tűzzé éleszthető, csak amint mondom, minden olyan huzatos... fúj a szél Keletről Nyugatra, Északról Délre... aggódom, hogy a huzat el ne hordja azt, ami érték, és ez az Igazság nehogy olyan kézre kerüljön, amely a szellemi értékeket elprédálja...

Ezt a kaput nem lehet bezárni... ez a kapu nyitva volt, nyitva van és nyitva lesz... ezen a kapun örökösen vonulnak át emberek, elvek, eszmék Keletről Nyugatra, Nyugatról Keletre, Délről Északra... ezen a kapun mindenkor beáramlottak különféle eszmék... ezen a kapun beáramlottak azok az eszmék is, amelyek a keresztény elv és eszme ellen törtek, és most is beáramlanak azokkal az elvekkkel és eszmékkkel, amelyek a régmúltban értékek voltak, de amiket már a krisztusi eszmékre kellett volna becserélni és felváltani...

MAGYARÁZATOK

Magyarország a Mária országa-nak magyarázata:

„A SZELLEMI SZERETET” című,
1991 okt. 27-i közlemény,

23. oldal,

„SZŰZ MÁRIA SZOLGÁLATA” című,
1999 máj. 9-i közlemény, 42. oldal,
„A GONDVISELÉS FEJLESZTŐ MUNKÁJA” című,
1983 ápr. 24-i közlemény, 317. oldal.

Magyarország a X. században a pogány - de egy Istenhívő - vallás helyett a keresztény vallásra tért át Géza fejedelemsége alatt. A fia, István lett az utóda, akinek II. Szilveszter pápa a hittérítésben elért eredményeiért apostoli és királyi koronát adományozott.

István király 38 éves uralkodása alatt teljesen kereszténnyé tette az országot, azonban nem volt megfelelő utód, akire az ország vezetését rábízhatta volna.

Ezért István király az országot, annak népét, és a kettőt jelképező koronát felajánlotta Szűz Máriának, kérve, hogy Mária legyen Magyarország védője.

Ettől kezdve terjedt el, hogy Magyarország Mária országa; és a magyarok Nagyasszonya, védelmezője Szűz Mária.

a kiadók